COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOHANNA LINDSEY

Tunet neîmblânzit

SERIA „AVENTURI ÎN WYOMING"

Rămasă văduvă după o căsnicie extrem de scurtă cu un duce vârstnic, Jocelyn Fleming își dorește să trăiască viața sub toate aspectele ei și să descopere ce înseamnă cu adevărat pasiunea. Dornică să se bucure de șansa de a vedea lumea, dar încercând totodată să se protejeze de bărbatul lipsit de scrupule care urmărește să-i ia averea – și chiar viața, dacă e necesar –, fermecătoarea tânără pornește într-o călătorie ce o poartă până în periculosul Vest Sălbatic... și în brațele lui Colt Thunder, care ajunge, fără voia lui, călăuza și salvatorul ei.

Fascinant și fermecător, dar periculos de imprevizibil, Colt este un singuratic al cărui sânge de indian cheyenne e mai arzător chiar decât soarele Arizonei, un bărbat al cărui trecut dureros i-a marcat profund trupul și sufletul, făcându-l incapabil să se încreadă în cineva – cu atât mai puțin într-o femeie albă.

Averea și titlul lui Jocelyn nu înseamnă nimic pentru acest străin a cărui pasiune îi guvernează deopotrivă faptele și inima. Însă nici sălbaticul indian, nici neprihănita ducesă nu pot ignora atracția irezistibilă dintre ei și nici nu sunt în măsură să împiedice furtuna de emoții ce izbucnește, imposibil de stăvilit, în clipa când drumurile – și viețile – lor complet diferite ajung să se intersecteze.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2833-6
9 786063 328336
Alma
eBook disponibil

Savage Thunder
Johanna Lindsey
Copyright © 1989 Johanna Lindsey
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Tunet neîmblânzit
Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Tunet neîmblânzit / Johanna Lindsey
trad.: Lavinia Șerban – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2833-6

I. Șerban, Lavinia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

A. M.

JOHANNA LINDSEY

Tunet neîmblânzit

Traducere din limba engleză
Lavinia Șerban

LITERA®
2018

Pentru Martha și Bill,
care mi-au arătat ce înseamnă dragostea trainică

Capitolul 1

Teritoriul Wyoming, 1878

În acea dimineață de vară, ferma Callan era cufundată în tăcere, cu excepția sunetelor de bici care nu prevesteau nimic bun. Aproape o duzină de bărbați erau adunați pe peticul de iarbă din fața fermei și îl urmăreau amuțiți pe Ramsay Pratt, care mânuia biciul cu priceperea pentru care era vestit în tot ținutul. Fost „văcar", după cum erau numiți deseori cei care mânau cirezile de vite, lui Pratt îi plăcea la nebunie să-și etaleze talentul. Putea smulge revolverul din mâna unui pistolar cu o singură mișcare din încheietura mâinii sau o muscă de pe posteriorul unui cal fără să atingă pielea animalului. În timp ce alți bărbați își purtau armele în dreptul coapselor, Pratt avea încolăcit la șold un bici lung de aproape patru metri. Însă demonstrația de astăzi era oarecum diferită de trucurile pe care le făcea de obicei. De data asta, sfâșia pielea de pe spatele unui om.

Ramsay acționa din porunca lui Walter Callan, dar aplicarea pedepsei îi făcea foarte mare plăcere. Nu era prima dată când biciuia un om până la moarte și descoperise de mult că era o activitate plăcută pentru el, deși nimeni de aici, din Wyoming, nu știa lucrul acesta. Lui nu-i era la fel de ușor ca unui pistolar. Dacă voiau să omoare un om, pistolarii nu trebuiau decât să se ia la bătaie și să pună punct încăierării în numai câteva secunde, iar apoi, după ce fumul focurilor de armă se împrăștia, să pretindă că au acționat în legitimă apărare. Din cauza armei sale preferate, biciul, Ramsay trebuia mai întâi să-și dezarmeze oponentul și abia apoi să-i curme viața cu lovituri repetate. În cazul acesta, oamenii nu prea mai erau înclinați să creadă că fusese vorba despre legitimă apărare. Astăzi însă, acționa din porunca stăpânului său, iar victima era o corcitură de indian, așa că nu-i păsa nimănui.

Nu își folosea biciul pentru vite, care putea smulge câte un centimetru de piele la fiecare lovitură. Ar fi însemnat o moarte prea

rapidă pentru victimă și o distracție de scurtă durată pentru el. Callan îl sfătui să folosească un bici pentru cai, mai scurt și mai subțire, la fel de capabil să tăbăcească spatele unui om, însă într-un timp mai lung. Ramsay fu încântat de propunere. Putea să continue așa chiar și o oră, fără să-i obosească brațul.

Dacă nu ar fi fost atât de furios, Callan probabil ar fi cerut ca indianul să fie împușcat. Dar el voia ca nenorocitul să sufere și să zbiere de durere înainte să-și dea sufletul, iar Ramsay fu mai mult decât mulțumit să-i ducă la îndeplinire ordinul. Până acum doar se jucase cu victima, aplicând aceeași tehnică de-a smuci biciul pe care o folosea și cu vitele, smulgând o bucățică de piele aici, alta dincolo, fără să vatăme prea mult osânditul, dar asigurându-se că acesta simțea fiecare șfichiuitură.

Indianul nu scosese nici un zgomot, nici măcar un icnet. Dar avea s-o facă în clipa în care Ramsay începea să lovească de-a binelea, nu doar să smucească biciul. Nu era nici o grabă – numai dacă nu cumva se plictisea Callan și anula toată execuția.

Dar la cât de furios era stăpânul său, așa ceva nu avea să se întâmple. Ramsay știa cum s-ar fi simțit și el dacă ar fi aflat că bărbatul care îi curta fiica face parte din neamul acela blestemat. Fusese păcălit luni întregi, și Jenny Callan la fel, dacă era să judece după expresia întipărită pe chipul ei când bătrânul Callan îi ceruse explicații. Se făcuse imediat albă ca varul la față și părea că mai avea un pic și leșina, iar acum stătea în tinda casei, împreună cu tatăl ei. Arăta la fel de furioasă ca el.

Și era al naibii de păcat, pentru că fata era o adevărată frumusețe. Dar cine s-o mai vrea acum, după ce toată lumea aflase cu cine se întreținuse, cui îi permisese să o atingă și cine știe ce altceva mai făcuseră împreună? Fusese și ea la fel de păcălită ca tatăl ei, dar cine și-ar fi închipuit că prietenul apropiat al familiei Summers era pe jumătate indian? Se îmbrăca precum un alb, vorbea ca un alb, își tundea părul mai scurt decât cei mai mulți albi și purta un pistol la șold. Văzându-l, era pur și simplu al naibii de greu să-ți dai seama, pentru că singurele lui trăsături indiene erau părul negru și foarte drept și pielea măslinie, care, sinceri să fim, nu era cu mult mai întunecată decât a celorlalți bărbați care își petreceau zilele muncind pe câmpii, în bătaia soarelui.

Familia Callan n-ar fi știut nimic dacă nu ar fi aflat de la Durant Gură-Spartă. Durant fusese concediat de la ferma Rocky Valley

și intrase să lucreze pe simbrie la ferma Callan, cu doar o zi înainte. Se afla în hambar în clipa în care Colt Thunder[1], după cum își spunea corcitura de indian, sosise călare pe un cal Appaloosa cu oase puternice, urmaș al armăsarului de concurs pe care îl creștea domnișoara Summers. Evident, Durant fu curios și îi întrebă pe ceilalți oameni ce căuta Thunder acolo, și nu-i veni să-și creadă urechilor când i se spuse că bărbatul umbla de trei luni după fusta lui Jenny Callan. Colt era un prieten apropiat de-al lui Chase Summers, stăpânul de la ferma Rocky Valley, și al soției acestuia, Jessica. De asemenea, Durant mai știa și că era corcitură de indian, care până în urmă cu trei ani luptase ca războinic cheyenne în toată regula, deși se părea că lucrul acesta nu fusese știut în afara fermei Rocky Valley – până atunci.

Durant plecă imediat să-și găsească noul stăpân și să-l pună la curent cu informațiile pe care le deținea. Dacă scena nu s-ar fi întâmplat de față cu alți trei muncitori, poate Callan ar fi acționat diferit. Dar, pentru că oamenii care munceau pentru ei cunoșteau acum rușinea care se abătuse asupra fiicei sale, Callan n-avea cum să-l lase în viață pe indian. Adunase restul oamenilor și, după ce Colt Thunder o conduse pe Jenny înapoi de la picnicul din după-amiaza aceea până la ușa casei și se întoarse să plece, dădu nas în nas cu o jumătate de duzină de pistoale furioase îndreptate spre abdomenul lui. Erau suficient de multe gloanțe cât să nu mai apuce să pună mâna pe arma proprie, de care fusese deposedat imediat.

Colt era un bărbat înalt, mai înalt decât toți cei care îl înconjuraseră amenințători. Dar cei care îl văzuseră venind și plecând de la fermă în ultimele luni nu aveau nici un motiv să se teamă de el, pentru că zâmbea și râdea deseori și lăsa impresia că era un om prietenos – până atunci. Dar în acel moment nu mai exista nici o îndoială că fusese crescut de tribul cheyenne din nord, aceiași indieni cheyenne care, în urmă cu numai doi ani, se aliaseră cu indienii sioux pentru a-l masacra pe locotenent-colonelul Custer și batalionul acestuia de două sute de oameni în valea Little Bighorn, de pe teritoriul Montana. Într-o clipită, Colt Thunder se transformă într-un cheyenne curajos și periculos, un indian dezlănțuit, de nestăvilit, care semăna teroare în inimile oamenilor civilizați.

Odată ce înțelesese că nu intenționau să-l împuște, Colt nu se lăsase ușor prins. Fusese nevoie de șapte bărbați ca să-l lege de stâlpul

[1] Tunet

din fața casei, și nici unul dintre aceștia nu scăpase nevătămat din încăierare. Vânătăile și nasurile însângerate domoliseră orice remușcare pe care ar fi putut s-o simtă bărbații când Walter Callan îi ordonase lui Ramsay să aducă biciul pentru ca indianul să moară încet. Colt nu clipise când auzise de soarta care îl aștepta. Încă nu reacționase, deși acum avea cămașa ruptă și îmbibată cu sânge din cauza nenumăratelor răni pe care i le făcuse Ramsay.

Încă stătea în picioare, rezemându-se cu șoldurile de bara suportului de priponit caii, lungă de aproape doi metri, cu brațele întinse spre fiecare capăt. Mai avea timp să cadă în genunchi, și urma s-o facă în cele din urmă, dar acum stătea în picioare, mândru, cu bărbia ridicată și cu o atitudine sfidătoare. Numai degetele care strângeau spasmodic bara erau un indicator al durerii pe care o simțea – sau al furiei.

Dar nu postura mândră a afurisitului de indian îi amintea lui Ramsay că execuția asta nu era la fel ca în celelalte dăți, când biciul lui smulsese carnea de pe oameni. Cei doi mexicani pe care îi omorâse în Texas se prăbușiseră în colbul drumului după numai trei sau patru lovituri. Prospectorul bătrân pe care Ramsay îl lăsase fără aur și suflare în Colorado începuse să țipe după prima lovitură de bici. Acesta era însă un indian sau cel puțin un metis care fusese crescut ca un indian; nu auzise Ramsay că indienii din câmpiile de nord treceau de bunăvoie printr-un fel de ceremonie în care se torturau singuri? Ar fi pus pariu că metisul avea câteva cicatrici pe piept sau pe spate ca dovadă a acelui obicei, iar asta îl enerva. Însemna că avea să treacă destul de mult timp și avea să necesite mult efort din partea lui până să audă un țipăt din gura metisului. Era timpul să înceapă să lovească mai cu patos.

Prima lovitură adevărată a biciului se simți ca un fier înroșit în foc pe spatele metisului, lăsându-i o dâră de carne vie; singura diferență era că nu mirosea a carne arsă. Colt Thunder nu clipi și nici nu avea s-o facă atât timp cât Jenny Callan stătea în tindă, privindu-l. Își ținea ochii ațintiți asupra ei, și ea îl privea fix. Avea ochi albaștri ca ai lui, deși o nuanță mult mai închisă, precum safirul încrustat în inelul pe care îi plăcea lui Jessie atât de mult să-l poarte. Jessie? Dumnezeule, cât de furioasă avea să fie din cauza asta, dar ea avusese întotdeauna o atitudine protectoare când venea vorba despre el, mai ales de când se trezise cu el în pragul casei, cu trei ani în urmă, și se înhămase la sarcina dificilă de a-l transforma într-un bărbat alb.

Reușise chiar să-l facă și pe el să creadă că așa ceva era posibil. Ar fi trebuit să fie mai realist.

„Gândește-te la ea..." Nu, era sigur că Jessie avea să plângă când urma să vadă ce avea să rămână din trupul acesta după ce Ramsay avea să termine cu el. În schimb, Jenny... trebuia să se concentreze asupra ei.

Fir-ar, câte lovituri de bici fuseseră? Șase? Șapte?

Jenny cea cu părul auriu, frumoasă și dulce, la fel ca bomboanele pe care le pregătea Jessie în bucătăria ei. Tatăl ei se stabilise în Wyoming abia cu un an în urmă, după ce se terminase războiul cu indienii, iar triburile sioux și cheyenne fuseseră înfrânte și forțate să trăiască în rezervații. Colt se aflase în Chicago împreună cu Jessie și Chase când se dezlănțuise iadul războiului, iar Jessie pusese la cale un plan prin care el să nu primească vești de acasă, temându-se ca nu cumva să lase totul baltă și să se întoarcă să lupte alături de tribul lui. Dar n-ar fi făcut-o. Mama, sora și fratele lui mai mic erau deja morți – fuseseră descoperiți și omorâți în '75, la numai două luni după ce plecase el din trib, de niște prospectori care se îndreptau spre Black Hills. După ce se găsise aur acolo, în '74, zona începuse să mustească de prospectori.

Aurul din inima teritoriului indian fusese începutul sfârșitului. Indienii știuseră dintotdeauna ce comoară se afla în străfundurile pământului lor, dar, odată ce aflară și albii, nimeni și nimic nu-i mai putură ține la distanță. Și, deși încălcau tratatul prin simpla lor prezență pe teritoriile indienilor, armata venise în cele din urmă să-i protejeze, iar asta condusese la ultima victorie grandioasă a indienilor la Little Bighorn și apoi la sfârșitul conflictului.

Apă Curgătoare, mama lui Colt, prevăzuse că așa avea să se întâmple. Din cauza asta pornise o ceartă între el și Tovarășul Lupilor, tatăl lui vitreg, aproape forțându-l pe Colt să plece din trib. Și ar fi trimis-o și pe surioara lui cu el dacă Micuța Pasăre Cenușie nu ar fi fost deja măritată.

Mama lui îi povestise toate astea când era deja prea târziu ca să mai existe vreo cale de împăcare și îi spusese că avea motivele ei. La momentul respectiv, clocotise de furie împotriva ei. Spre deosebire de ea, el nu se temea de viitor. El nu vedea decât că viața lui, așa cum o știuse până atunci, avea să se sfârșească. Dar ea prevăzuse și acest sfârșit și îl silise să se aventureze într-o nouă viață.

Îl înfuria faptul că previziunile mamei sale se adeveriseră și că urma să trăiască într-o rezervație, la fel ca tatăl lui vitreg și ca fratele

lui mai mare – dacă supraviețuiseră și ei războiului. Și mai supărător era faptul că fusese salvat de la o astfel de soartă rușinoasă.

Douăzeci și cinci? Treizeci? Nu mai avea rost să numere, nu-i așa?

Alte dăți, când venise în vizită la Jenny, văzuse cu ochii lui cât de priceput cu biciul era Ramsay Pratt, căci acesta se mândrea cu talentul său. Iar acum făcea spectacol pentru bărbații care stăteau în spatele lui, lovind cu biciul pe urma anterioară, de câte ori era nevoie ca să crape carnea, să adâncească crestătura și apoi să lovească încă o dată în același loc pentru că putea și pentru că știa că provoca durere.

Colt știa că Pratt putea mânui biciul la nesfârșit, fără să oboseasc că. Era un munte de om și arăta ca un urs, cu nasul atât de plat, că aproape nu se observa, o claie ciufulită de păr castaniu care îi zburda sălbatic în jurul umerilor, o barbă lungă și deasă și o mustață care se lipea de ea. Dacă exista un om pe lumea asta care să arate ca un sălbatic, acela era Pratt. Iar Colt văzuse cum îi sclipiseră ochii în momentul în care i se poruncise să aducă biciul. Asta era o însărcinare care îi oferea bucurie.

Cincizeci și cinci? Șaizeci? De ce mai încerca să numere loviturile? Oare îi mai rămăsese piele pe spinare? Rănile erau la fel de grave pe cât erau de dureroase sau simțea că îi luase spatele foc numai pentru că Pratt îl lovea într-un anume fel? Era vag conștient de sângele care îi curgea în cizme.

Cât mai avea să stea Jenny acolo să se uite, cu expresia aceea la fel de aspră și de lipsită de emoții ca a tatălui ei? Chiar avusese de gând să se însoare cu fata asta, să cumpere o fermă cu punga de aur – darul de despărțire din partea mamei sale – pe care o găsise printre lucrurile lui când sosise în Rocky Valley?

O dorise pe Jenny încă de când o văzuse prima dată. Jessie îl tachinase pentru infatuarea lui, dar îl încurajase să acționeze. De asemenea, îi insuflase suficientă încredere în sine cât să nu se simtă descurajat și să nu ezite.

Când o întâlnise pentru prima dată față în față, descoperise că și ea era atrasă de el. Într-atât încât, în mai puțin de o lună, Jenny i se oferise cu toată inocența. În noaptea aia, o ceruse de soție, și de atunci încoace își făcuseră tot felul de planuri – așteptau doar momentul potrivit să-i dea vestea tatălui ei. Bătrânul cu siguranță bănuise ce avea să se întâmple. Cum vitele din Rocky Valley pășteau

pe toată câmpia, practic până în gardul fermei Callan, lui Colt îi era ușor să vină în vizită de trei sau patru ori pe săptămână, la miezul zilei, dar și pe înserat. Walter Callan știa că îi făcea curte fiicei sale, iar asta avea mai mult ca sigur legătură cu furia pe care o etala acum. Dar cum putea explica furia lui Jenny?

Își dădu seama că ar fi trebuit să-i povestească despre trecutul lui, să-i spună că numele lui adevărat era Tunet Alb și că fusese ideea lui Jessie să primească numele Colt. Problema era că știuse dintotdeauna că Jenny nu avea să-l creadă, că ar fi zis că o tachinează. Jessie făcuse o treabă minunată cu el; de foarte multe ori ajunsese chiar să gândească precum un alb. Însă nu mai era un om alb în ochii lui Jenny. Când începuse tortura, văzuse mânia din ochii ei înainte să o ascundă în spatele unei priviri aspre, la fel ca a tatălui ei. Nu plângea, nu se mai gândea la felul în care mâinile și buzele lui îi veneraseră trupul, la cum îl implorase să facă dragoste cu ea de fiecare dată când se aflaseră singuri. Acum, nu mai era decât un indian oarecare, care primea pedeapsa binemeritată pentru că îndrăznise să viseze la dragostea unei femei albe.

Începeau să i se înmoaie genunchii. Și privirea începea să i se încețoșeze. Focul care îi ardea spinarea își croise drum în sus și îi explodase în creier. Nu știa cum de putea să rămână în picioare, cum de nu se schimonosea de durere. Trăise cu impresia că experimentase durerea cea mai aprigă în timpul ceremoniei numite Dansul Soarelui, dar ce simțise atunci nu era decât o fărâmă din chinul de acum. Jenny nu închise ochii în fața ororii și nici nu-și feri privirea. Dar ea nu-i putea vedea spinarea din locul unde stătea. Oricum, nu ar fi contat. Nu mai conta dacă o privea în ochi. Nimic nu mai reușea să-l facă să uite de durere.

În cele din urmă, Colt închise ochii, și capul îi căzu pe spate. Walter Callan îi făcu semn lui Ramsay să se oprească o clipă.

– Mai trăiești, băiete?

Colt nu răspunse. Urletele erau acolo, în mintea lui, încremenite în corzile vocale, așteptând doar momentul să evadeze odată ce deschidea gura. Dar mai degrabă și-ar fi mușcat limba decât să le lase libere. Când luase hotărârea să nu scoată nici un sunet, nu o făcuse din cauza mândriei de indian. Indienii îi respectau pe albii care rămâneau curajoși în fața morții. El nu se aștepta la un asemenea respect din partea oamenilor din fața lui. Nu scotea nici un cuvânt pentru că se respecta pe sine.

Tăcerea din jurul lui fu destrămată de întrebarea lui Callan. Se auziră câteva exclamații de uimire datorate faptului că încă stătea în picioare; alții dezbăteau dacă era posibil să leșini fără să cazi din picioare, iar cineva propuse să fie adusă o găleată cu apă ca să o arunce pe el, în caz că leșinase. În acel moment, Colt deschise ochii. Rațiunea nu-l părăsise întru totul, și știa că și-ar fi pierdut controlul dacă rănile i-ar fi fost atinse de apă. Îi era greu să ridice capul, dar totuși o făcu.

– Dacă nu aș fi văzut asta cu ochii mei, n-aș fi crezut că e posibil, rosti cineva de lângă el.

Biciul zvâcni și îl lovi din nou, dar de data asta nu îi mai acorda prea multă atenție nimeni în afară de osândit și de călău.

– Mie încă nu-mi vine să cred, mormăi o voce din spatele lui Colt. Nu se poate să mai reziste în picioare.

– Dar la ce te așteptai? E doar pe jumătate om, să știi. În picioare a rămas cealaltă jumătate.

Ramsay își alungă din minte glasurile șoptite și își concentră loviturile numai pe rănile deschise, din care se zărea carnea vie. Vedea roșu în fața ochilor de mânie că indianul nu cedase încă, iar asta se răsfrângea asupra felului în care lovea. Doar nu avea să-i strice reputația corcitura asta nenorocită! Nu putea să moară fără să scoată nici un sunet.

Mânia îl împiedică pe Ramsay să audă călăreții care se apropiau în goană din partea laterală a casei, dar ceilalți din mulțime îi observară. Se întoarseră și-i văzură venind pe Chase și pe Jessica Summers, urmați de aproape douăzeci de cowboy de la ferma lor.

Dacă auzise zgomotul copitelor, Ramsay probabil bănuise că erau alți oameni de la ferma lui Callan, pentru că nu încetă supliciul. Tocmai își trăgea brațul și se pregătea pentru aplicarea altei lovituri, când Jessie Summers puse mâna pe revolver și ținti.

Glonțul care ar fi trebuit să spulbere țeasta lui Ramsay își rată ținta pentru că Summers reuși să ridice brațul soției sale în ultima clipă, după ce îi înțelese planul. Împușcătura ei acționă asemenea unui semnal, și fiecare bărbat venit de la Rocky Valley își scoase pușca sau revolverul. Cei de la ferma lui Callan încremeniră.

Walter Callan începu să priceapă că supărarea îl împinsese să facă o greșeală foarte mare. Voia ca metisul să moară, dar poate că nu ar fi trebuit să-și declare intențiile de față cu toată lumea.

Ramsay Pratt se holba îngrozit la armele care erau, în cea mai mare parte, îndreptate în direcția lui. Biciul nu mai avea nici o putere în fața atâtor gloanțe; nici măcar biciul lui special. Își coborî încet brațul până când pielea îmbibată cu sânge a biciului i se încolăci în jurul cizmei.

– Blestematule! se auzi strigătul lui Jessie Summers, îndreptat însă către soțul ei. De ce m-ai oprit? De ce?!

Dar, înainte ca bărbatul să poată răspunde, Jessie coborî de pe cal și porni în goană, îmbrâncind bărbații care încă nu îndrăzneau să se miște din calea ei. Era ca o furtună. Niciodată în cei douăzeci și cinci de ani ai ei nu mai fusese atât de furioasă. Nici tatăl ei, nici mama ei și nici soțul ei, cu care avusese niște neînțelegeri la un moment dat, nu o făcuseră să-și piardă controlul într-o asemenea măsură. Dacă nu ar fi oprit-o Chase, și-ar fi golit revolverul în oamenii lui Callan și ar fi păstrat ultimul glonț pentru el.

Dar când ajunse lângă Tunet Alb și văzu de aproape rănile pe care i le provocase acel bici, toată furia i se scurse din trup. Se aplecă și scoase un geamăt de jale care se sfârși brusc în momentul când își revărsă involuntar tot conținutul stomacului în curtea murdară de sânge.

Chase sosi lângă ea până să termine și o cuprinse cu brațele. Acum, și el se holba la Tunet Alb și începea să se simtă la fel de îngrețoșat. Chase ajunsese să-l considere un prieten, deși Colt era mai apropiat de Jessie. Ea îl iubea ca pe un frate. Îi lega o relație specială, care dura de mai mult de jumătate din viața lor. Colt fusese mereu alături de ea atunci când avusese nevoie de un prieten, iar Jessie urma să se considere vinovată că nu ajunsese aici la timp. Chase avu presimțirea că ajunseseră oricum prea târziu. Dacă nu murise din cauza șocului, Colt avea să moară din cauză că pierduse foarte mult sânge.

– Nuuu! Jessie se ridică plângând și se uită din nou la Tunet Alb. O, Dumnezeule, o, Dumnezeule! Chase, fă ceva!

– Deja am trimis un om după doctor.

– O să dureze prea mult. Fă ceva acum. Trebuie să faci *acum* ceva. Oprește sângerarea... O, Doamne, de ce nu e dezlegat deja?

Ultima nu era, de fapt, o întrebare. În clipele acelea, Jessie nu prea știa ce vorbea. Ocoli suportul de parcă ar fi fost hipnotizată. Era mai bine. Din față, Colt părea nevătămat – în afară de paloarea chipului, a faptului că stătea nemișcat ca un mort și respira

foarte slab. Se temea să îl atingă. Voia să-l ia în brațe, dar nu îndrăznea. Orice atingere i-ar fi provocat durere. Orice mișcare avea să fie chinuitoare.

– O, Doamne! Tunet Alb, ce ți-au făcut?

Cuvintele ei șoptite se înecară în lacrimi. Dar Colt o auzise. Știa că se afla în fața lui, doar că nu deschise ochii. Dacă i-ar fi văzut chipul copleșit de suferință, și-ar fi pierdut și ultima fărâmă de control pe care o mai avea. Era îngrozit la gândul că ea urma să-l atingă și cu toate acestea avea cu disperare nevoie de tandrețea ei.

– Nu... plânge...

– Nu, nu, n-o să plâng, îl asigură ea în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Dar încearcă să nu vorbești, bine? O să mă ocup eu de tot. Ba chiar o să-l omor și pe Callan pentru tine.

Încerca să-l facă să râdă? Odinioară, îi făcuse și el aceeași ofertă, doar că bărbatul pe care l-ar fi omorât pentru ea devenise între timp soțul ei, pe care îl iubea din toată inima.

– Să... nu... omori... pe nimeni.

– Șșștt, bine, bine, fac orice zici, dar nu mai vorbi. Apoi adăugă: Fir-ar să fie, Chase, dezleagă mai repede frânghiile alea! Trebuie să oprim sângerarea.

Colt nu-și mișcă brațele când i le eliberară. Chase stătea acum în fața lui și vorbea cu blândețe:

– Jessie, scumpo, biciul ăla s-a târât prin praf de nenumărate ori. Dacă nu vrem să moară din cauza infecției, mai întâi va trebui să-i curățăm spatele.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Colt s-ar fi încordat dacă nu ar fi avut deja mușchii rigizi.

– Fă-o, Chase, rosti Jessie încet.

– Dumnezeule, Jessie...

– Trebuie s-o faci, insistă ea.

Se cunoșteau toți trei suficient de bine cât să înțeleagă că ea nu se referise la curățarea rănilor sau la mutarea lui de acolo. Colt aproape că respiră ușurat. Era timpul ca Jessie să se gândească la ceva rațional.

– Mai întâi, vom avea nevoie de o saltea și de câțiva oameni care să-l sprijine să nu cadă.

Jessie se simțea în largul ei dând ordine, dar, când trimise doi oameni în casă pentru a aduce o saltea, Walter Callan își aminti că se aflau pe proprietatea lui și păși în fața ușii pentru a le bloca drumul.

– N-o să-mi stricați nici una dintre saltele pentru mizerabilul ăla...

Nu termină de vorbit. Când îl auzi obiectând, Jessie se roti pe călcâie și îl privi fix, cu toată furia pe care o simțise mai devreme întipărită pe chip. Urcă treptele până în tindă și, înainte să-și dea careva seama ce avea de gând să facă, smulse arma unuia dintre oamenii pe care Callan nu-i lăsa să pătrundă în casă. De data asta, Chase nu mai era acolo pentru a o opri. Și nimeni altcineva nu îndrăznea să o facă.

– Ai fost împușcat vreodată, Callan? întrebă ea pe un ton amical și le făcu semn oamenilor să intre în casă, apoi mângâie cu degajare țeava bătrânului Colt .44 Dragoon. Există părți ale corpului uman care nu sângerează prea mult dacă sunt împușcate, dar te asigur că dor ca naiba. Un deget de la picior ori de la mână... sau partea care face un bărbat să fie bărbat. De câte gloanțe crezi că este nevoie ca să o scurtez până la dispariție? De trei, poate? Sau chiar de mai puține? Crezi că asta ar echivala cu sălbăticia de care ai dat dovadă?

– Ești nebună, șopti Walter îngrozit de-a binelea.

Instinctiv, își duse mâna la pistolul de la brâu. Jessie nu făcu nimic să-l oprească, doar se uită lung la mâna lui, sperând din toată inima să scoată arma din toc. El văzu speranța din ochii ei și își îndepărtă mâna de la șold cu o mișcare lentă.

– Lașule, șuieră ea printre dinți, sătulă de joaca aceasta inutilă. Callan, tu și oamenii tăi să vă strângeți catrafusele și să dispăreți până la apusul soarelui. Dacă nu îți cont de avertizarea mea, îți voi face viața un adevărat iad. Setea mea de răzbunare te va urmări peste tot.

Callan nu se așteptase la asta.

– N-ai nici un drept să...

– N-am pe naiba!

Callan îl imploră din priviri pe soțul ei.

– Summers, nu ești în stare să-ți stăpânești nevasta?

– Deja ți-am făcut un favor, nenorocitule, îi strigă Chase drept răspuns. Am împiedicat-o să-ți spulbere capul de pe umeri. Orice altceva ar mai avea de gând va fi o pedeapsă prea mică pentru fapta asta, și o meriți din plin, așa că nu întinde coarda. Ai noroc că unul dintre oamenii tăi a auzit din întâmplare ce plănuiai și că este prieten de pahar cu administratorul meu. Și ai un noroc chior pentru că nu a trebuit să călărească tocmai până la Rocky Valley, ci ne-a găsit

pe câmpie. Dar atâta ți-a fost. Ce ai făcut aici este o demonstrație josnică de sălbăticie, tipică pentru oamenii de cea mai joasă speță.

– Era dreptul meu, protestă Walter. Mi-a pângărit fiica.

– Afurisita asta pe care o numești fiică l-a încurajat, i-o tăie Jessie și se dădu într-o parte pentru ca salteaua să fie scoasă pe ușă. Deja fusese adusă o căruță din hambar. Nu mai am să-ți spun decât că, dacă el moare, o să mori și tu, Callan. Ai face bine să pici în genunchi și să te rogi la toți sfinții să trăiască, apoi să îți iei tălpășița.

– Șeriful va auzi de cele întâmplate aici.

– O, sper că vei fi atât de prost cât să-i povestești. Chiar sper asta. Dacă n-aș ști că nu te-ai pricopsi decât cu o mustrare, te-aș denunța chiar eu. Dacă nu faci cum îți zic, voi face dreptate de una singură. Dumnezeu mi-e martor! Oricum, cineva trebuie s-o facă, încheie Jessie dezgustată și îi întoarse spatele.

– La naiba! mormăi Walter în spatele ei. Este doar un metis blestemat!

Jessie se roti pe călcâie, și ochii ei turcoaz părură a arunca fulgere.

– Nenorocitule! Secătură afurisită și jegoasă! Cel pe care aproape l-ai omorât este fratele meu! Dacă mai scoți vreun cuvânt în fața mea, îți voi înfige un glonț între ochi!

Îl lăsă două secunde să vadă dacă îi lua în serios amenințarea, apoi se întoarse la Colt. Acum, avea ochii deschiși. Se priviră multă vreme.

– Tu... ai știut?

– Nu de la început. Tu?

– De abia când am... plecat.

Duse un deget spre buzele lui și, cu un gest delicat, îl împiedică să mai spună ceva.

– Mă mir că mama ți-a zis. M-am întrebat întotdeauna de ce mă simt atât de apropiată de tine, dar nu și de sora ta și de fratele tău. În cele din urmă, am întrebat-o direct pe mama ta. Nu a vrut să-mi răspundă. Poate că nu voia să recunoască faptul că tata nu a avut copii doar cu fiica ei cea mai mare. Dar pentru mine a fost suficient că nu a negat, mai ales că voiam din tot sufletul ca ipoteza mea să fie adevărată.

– Jessie, nu crezi că discuția asta ar trebui să mai aștepte? întrebă Chase.

Ea încuviință din cap și mângâie cu blândețe obrazul lui Colt. Acesta fu semnalul ca bărbații care stăteau lângă ei să facă un pas

înainte și să îl prindă de brațe. Colt închise din nou ochii în clipa în care Chase veni în fața lui.

– Îmi pare rău pentru ce trebuie să fac, prietene.

– Nu fi prost, Chase, îl mustră Jessie, câștigând drept răspuns din partea soțului ei o privire de genul „o să mă răzbun mai târziu pentru asta", pe care ea o ignoră. E singurul lucru din ziua asta blestemată pentru care va fi recunoscător. Fă-o odată!

Și Chase se conformă, încleștă pumnul și lovi cu avânt maxilarul lui Colt.

Capitolul 2

Cheshire, Anglia, 1878

Vanessa Britten lăsă broderia să-i cadă în poală și o urmări pe ducesă cum dădea ocol camerei. Era sigură că sărmana fată nici nu băga de seamă că aproape rărise covorul, la cât de mult călcase pe el. Cine și-ar fi închipuit că ducesa avea să fie afectată de mica tragedie care se petrecea la etaj?

Cu o lună și jumătate în urmă, când acceptase postul de damă de companie pentru ducesa de nouăsprezece ani, Vanessei nici măcar nu-i trecuse prin minte că ar fi fost posibil așa ceva. Era un lucru obișnuit ca fetele tinere să se mărite cu lorzi bătrâni pentru banii și poziția lor în societate. Iar Jocelyn Fleming pusese mâna pe cea mai bună partidă: Edward Fleming, al șaselea duce de Eaton, un bărbat trecut de cincizeci de ani, suferind de o boală cruntă încă din anul anterior, când fusese oficiată cununia.

Dar nu durase mult, și Vanessa își schimbase părerea despre tânăra ducesă de Eaton. O, era adevărat că fusese o fată săracă atunci când ducele o ceruse în căsătorie. Tatăl ei deținuse o fermă de armăsari în Devonshire, una dintre cele mai faimoase din Anglia, dacă era să creadă spusele lui Jocelyn. Dar, ca mulți oameni din timpurile acelea, îi plăcea să parieze banii la jocuri de noroc și, la moartea lui, lăsase în urmă datorii atât de mari, că Jocelyn rămăsese fără nici un sfanț. Edward Fleming practic o salvase pe sărmana

fată de la ce putea fi mai rău pentru o lady – nevoia de a-și căuta de lucru.

Vanessa nu putea decât să aplaude o asemenea faptă. Adora poveștile de succes. Nu era genul care să poarte ranchiună pentru averea dobândită de altcineva, cum era cazul ducesei. Doar că Jocelyn Fleming nu era o vânătoare de averi, așa cum presupusese Vanessa la început. Vanessa trăise prea mult în Londra, unde oamenii erau reci, neprietenoși și hotărâți să pună mâna pe orice și pe oricine puteau. Jocelyn nu putea fi așa nici dacă încerca. Era mult prea naivă, prea deschisă și avea prea multă încredere în oameni. Era prea inocentă pentru a fi o mincinoasă credibilă. Și nu era deloc prefăcută. Cel mai uimitor lucru era că îl iubea cu adevărat pe bărbatul care își dădea duhul în acele momente, în camera de la etaj.

Vanessa fusese angajată tocmai în eventualitatea acestei întâmplări nefericite. Ducele luase mai multe măsuri de precauție în ultimele luni, vânduse niște proprietăți pentru care nu existau drepturi de succesiune, transferase bani în afara regatului și cumpărase toate cele necesare pentru o călătorie peste hotare. Se ocupase de toate detaliile. Jocelyn și anturajul ei destul de mare nu trebuiau decât să plece. Chiar și bagajele erau deja împachetate.

Până să le cunoască rudele îndepărtate ale ducelui, Vanessa fusese sceptică în privința motivului care îl mânase pe duce să acționeze astfel. „Vulturii", cum îi numea el, de abia așteptau să coboare pe proprietatea lui și să o ciopârțească.

Dacă exista un om avar și necioplit pe lumea asta, acela era Maurice Fleming, actualul moștenitor al ducatului. Edward nu avea rude apropiate. Maurice era doar un văr primar, cu care ducele nu suporta nici măcar să se afle în aceeași încăpere. Dar Maurice avea de întreținut o familie numeroasă, precum și o mamă și patru surori, așa că aștepta cu foarte mare interes și nerăbdare moartea lui Edward. De asemenea, avea spioni la reședința Fleming, casa lui Edward și a lui Jocelyn, care îl țineau la curent cu starea de sănătate a ducelui. Maurice avea să bată la ușa din față imediat ce ducele urma să fie declarat mort.

Sărmana Jocelyn se afla în mijlocul unei dispute familiale care dura de foarte mult timp. Rudele lui Edward făcuseră tot ce le stătuse în putere ca să îl convingă să nu se însoare cu ea. Dar eșuaseră și trecuseră la amenințări – ce-i drept, nu în prezența lui Edward,

dar amenințările ajunseseră oricum la urechile lui. Așa că pregătirile lui nu se rezumau la atitudinea protectoare cu care o înconjurase pe tânăra lui soție, ci aveau legătură și cu pericolul care părea să îi amenințe viața.

În aceste condiții, Vanessa ar fi fost prima care să admită că a rămâne în Anglia ar fi fost o nebunie din partea ei.

Noul duce n-ar fi avut liniște până toată averea lui Fleming nu intra în posesia lui. Avea să facă tot ce-i stătea în putere ca să recupereze proprietățile care fuseseră vândute, iar, din poziția lui de nou duce de Eaton, urma să aibă o putere uriașă. Însă Edward era hotărât ca Maurice și familia hrăpăreață a acestuia să nu pună mâna pe nici una dintre proprietățile care nu erau menționate în actele oficiale. Acestea trebuiau să-i revină lui Jocelyn, pentru loialitatea și devotamentul lipsit de egoism pe care i le oferise.

Dacă exista cineva pe lumea asta care să aibă nevoie de sfatul și ajutorul Vanessei, aceea era fata asta tânără, cu ochii umflați de plâns. Jocelyn nu voia să plece din Anglia și din mijlocul tuturor lucrurilor pe care le cunoștea. Se certase din pricina asta cu soțul ei încă de prima dată când el adusese în discuție ideea, dar nu reușise să-l facă să se răzgândească. În privința asta, era asemenea unui copil care se temea de necunoscut. Nu înțelegea pe deplin pericolul care o păștea dacă rămânea și ajungea în grija lui Maurice. Dar Vanessa înțelegea. Dumnezeule, nu suporta să se gândească la ce s-ar putea întâmpla. Poate că Jocelyn era ducesă, dar curând avea să fie o văduvă tânără și „ducesă" doar cu numele, pentru că Maurice avea o soție care urma să moștenească rangul nobiliar. Titlul nobiliar nu o putea proteja pe Jocelyn în nici un fel dacă Maurice ajungea să o prindă în ghearele sale.

– Excelență? șovăi menajera în ușă, cu doctorul alături. Excelență?

Trebui să o strige încă o dată, înainte ca Jocelyn să se smulgă din starea de reverie în care se cufundase și să revină la realitate. Vanessa văzu că fata încă avea speranțe, oricât de mici, că starea de sănătate a soțului ei urma să se îmbunătățească. Dar fu de ajuns să privească o singură dată la expresia de pe chipul doctorului pentru ca acea speranță să dispară pentru totdeauna.

– Când? întrebă Jocelyn cu glas pierdut.

– În noaptea asta, Excelență, răspunse bătrânul doctor. Îmi pare rău. Știam că e doar o chestiune de timp până când...

Vocea îi pieri.

– Pot să-l văd acum?

– Desigur. Te-a chemat.

Jocelyn încuviință din cap și se îndreptă de spate. În ultimul an, învățase de la soțul ei să adopte o postură adecvată și să afișeze încredere în propriile puteri. Nu avea să plângă, cel puțin nu de față cu servitorii. Dar odată ce avea să rămână singură...

Edward avea doar cincizeci și cinci de ani. În urmă cu patru ani, când Jocelyn îl cunoscuse, părul lui castaniu erau ușor înspicat cu fire argintii. Venise în Devonshire ca să cumpere un cal de vânătoare de la tatăl ei. Ea îi recomandase să cumpere un cal cu înfățișare ceva mai modestă, și Edward ascultase de sfatul ei. Calul pe care i-l recomandase ea era mai energic, mai plin de viață. Edward fusese mulțumit de achiziția lui.

Anul următor, se întorsese pentru a cumpăra o pereche de cai de curse. Ascultase și de data aceasta sfatul lui Jocelyn, iar ea se simțise flatată. Se pricepea la cai, doar crescuse printre ei, însă nimeni nu voia s-o ia în serios deoarece era foarte tânără. Dar Edward Fleming fusese impresionat de cunoștințele și de încrederea ei.

Rasele pursânge pe care le cumpărase la îndemnul ei îi aduseseră foarte mulți bani. Nici de data asta nu-i păruse rău că ascultase de sfatul ei. Și, cumva, deveniseră prieteni, în ciuda diferenței foarte mari de vârstă dintre ei. Edward se întorsese în Devonshire imediat ce auzise de moartea tatălui ei. Și îi făcuse o ofertă pe care Jocelyn nu o putuse refuza. Nu fusese o propunere indecentă. Edward știa deja că era pe moarte. Doctorii îi mai dăduseră numai câteva luni de trăit. Avea nevoie de o tovarășă, o prietenă, cineva căreia să-i pese de el și care să verse o lacrimă sau două la moartea lui. Avea prieteni, dar nu se simțea apropiat de nici unul.

Lui Edward îi plăcea să spună că datorită ei apucase să trăiască un pic mai mult. Și lui Jocelyn îi plăcea să creadă că era adevărat. Era recunoscătoare pentru lunile pe care le trăise în plus alături de el; Edward era totul pentru ea: tată, frate, mentor, prieten, erou, totul, în afară de iubit, iar lucrurile nu se puteau schimba din acest punct de vedere. Nu mai făcuse dragoste cu o femeie de ani buni înainte să o cunoască pe ea. Iar Jocelyn, fiind o mireasă fecioară de optsprezece ani, nu știa ce pierdea, așa că nu regretase niciodată că nu explorase această parte a relației. Era interesată, dar nu simțise

că îi lipsea ceva. Ea pur și simplu îl iubea pe Edward pentru ce reprezenta pentru ea.

Uneori, simțea că se născuse abia când îl întâlnise. Mama ei murise când Jocelyn era micuță, așa că nu avea amintiri despre ea. Tatăl ei își petrecuse majoritatea timpului în Londra. Uneori, când se întorcea acasă, o băga puțin în seamă, dar Jocelyn nu se simțise niciodată apropiată de el. Edward deschisese o întreagă lume pentru ea, o lume plină de sport, socializare, cu prietene, haine elegante și obiecte de lux la care nu visase niciodată. Acum, urma să pornească spre o nouă viață, dar fără a-l avea pe el alături, fără sprijinul lui. Dumnezeule, cum avea să se descurce?

Jocelyn simți duhoarea bolii când intră în dormitorul principal al casei. Nu voia să își ducă batista la nas ca să se apere de mirosul neplăcut. Nu îi putea face asta soțului ei. Edward zăcea în patul uriaș din mijlocul camerei imense, întins cu fața în jos, ca să respire mai ușor. Observă că o urmărește cu ochii lui cenușii obosiți, aproape lipsiți de viață, cu cearcăne adânci și pielea de sub ei foarte palidă. I se umplură ochii de lacrimi văzându-l astfel, deoarece până în urmă cu câteva săptămâni fusese destul de activ, iar cu câteva săptămâni înainte de asta se bucurase de o sănătate robustă sau cel puțin așa o făcuse să creadă – deși în tot acest timp făcuse planuri și aranjamente pentru ea, știind că nu mai avea multe zile de trăit.

– Nu mă privi cu atâta tristețe, draga mea!

Nici vocea lui nu mai suna ca înainte. Dumnezeule, cum să-și ia adio de la el fără să izbucnească în lacrimi? Jocelyn se întinse spre mâna care zăcea palidă deasupra cuverturii de catifea și o duse la buze. Când o îndepărtă, încercă să rămână zâmbitoare de dragul lui, dar zâmbetul nu dură decât o secundă.

– Asta ar însemna să te mint, se mustră ea pe sine și pe el în același timp. Sunt tristă. N-am ce face în privința asta, Eddie.

Când se auzi strigat pe numele pe care nu îndrăznise nimeni să îl folosească, nici măcar în copilărie, în ochii lui reveni sclipirea de veselie care îl caracterizase cândva.

– Întotdeauna ai fost dureros de sinceră. Este unul dintre lucrurile pe care le-am admirat cel mai mult la tine.

– Și eu care credeam că mă admiri pentru priceperea mea la cai!

– Și pentru asta, da.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze.

– Ai dureri? întrebă ea șovăitoare.

– Sunt obișnuit deja...

– Nu ți-a dat doctorul...

– Pentru mai târziu, draga mea. Am vrut să rămân cu mintea limpede când îmi iau adio de la tine.

– O, Doamne!

– Ei, haide! Încercă să pară ferm, dar nu reușise niciodată să fie aspru cu ea. Te rog, Jocelyn! Nu suport să te văd plângând.

Ea întoarse capul ca să-și șteargă lacrimile, dar ochii o trădară când îl privi, și lacrimile începură să îi curgă din nou pe obraji.

– Îmi pare rău, dar mă doare inima de tristețe, Eddie. Știu că nu ar fi trebuit să te iubesc așa, spuse ea direct.

O astfel de confesiune l-ar fi făcut să râdă cu câteva zile în urmă.

– Știu.

– Mi-ai spus că va mai dura numai două luni și nu am crezut... nu am crezut că mă voi apropia atât de mult de tine, într-un timp atât de scurt. Voiam să-ți fac ultimele luni cât mai frumoase posibil, să te fac fericit, dacă puteam, pentru că și tu ai făcut atât de multe pentru mine. Nu-mi propusesem să ajung să te iubesc atât de mult cât să sufăr când... Doar că nu a contat, nu-i așa? Un zâmbet sfios îi apăru pe buze și apoi dispăru. Până să se împlinească cele două luni, eu deja te iubeam. Of, Eddie, nu poți să reziști și să avem parte de mai mult timp împreună? Ai păcălit moartea și cu alte ocazii și ai trăit mai mult decât au prognosticat doctorii. Mai poți face asta o dată, nu?

Cât de mult ar fi vrut și el să poată. Edward nu voia să moară, mai ales că descoperise fericirea adevărată tocmai la bătrânețe. Dar nu o păcălise niciodată și nu avea să înceapă acum. Faptul că se însurase cu ea fusese o dovadă de egoism din partea lui, mai ales că ar fi putut s-o ajute și altfel. Dar se însurase și nu regreta deloc timpul petrecut cu ea, așa scurt cum fusese, chiar dacă acum Jocelyn suferea din cauza aceasta. Voise pe cineva care să țină la el, iar ea ținea cu adevărat. Nu se gândise însă că avea să sufere și el, acum că trebuia să se despartă de ea.

Îi strânse mâna în loc de răspuns la rugămintea ei. Și, când văzu că spatele ei se încovoaie, își dădu seama că înțelesese. Oftă și închise ochii, dar numai pentru un moment. Îi plăcuse dintotdeauna să o privească, și acum avea nevoie de asta. Jocelyn era incredibil de frumoasă, deși ea ar fi fost prima care ar fi ripostat dacă el i-ar fi spus asta, și pe bună dreptate, pentru că frumusețea ei era ieșită din tiparul acelor timpuri. Tenul ei era prea roz pentru standardele înaltei

societăți, părul prea roșcat, ca un foc întețit, ochii într-o nuanță prea deschisă de verde și mult prea expresivi. Se vedea imediat în ochii ei dacă nu te plăcea, deoarece era mult prea sinceră și nu știa să se prefacă ori să mintă. Nici nu semăna cu alte roșcate, pentru că nu avea nici un pistrui pe pielea ca de fildeș, aproape transparentă.

Avea trăsături rezonabile, adică fața ovală și sprâncene ușor arcuite, nasul mic și drept și gura moale și delicată. Modul cum înălța bărbia îi trăda încăpățânarea, deși acesta nu era un indiciu pentru temperamentul ei, cel puțin nu din punctul de vedere al lui Edward. Singurul moment când se dovedise încăpățânată fusese atunci când se opusese plecării din Anglia, dar în cele din urmă cedase.

În rest, ei bine, chiar și el admisese că Jocelyn ar fi putut să fie ceva mai voluptuoasă. Era puțin mai înaltă decât majoritatea femeilor, deși mai scundă decât el cu câțiva centimetri. Fusese întotdeauna o femeie activă, care nu stătuse locului odată ce ajunsese la reședința Fleming, lucru ce putea explica faptul că era atât de slabă. Și slăbise și mai mult în ultima lună, deoarece își făcuse griji pentru el, așa că rochiile îi erau cam largi. Nu că ei i-ar fi păsat. Nu era deloc vanitoasă. Știa care îi erau defectele și nu se dădea peste cap să le remedieze.

Edward, în nebunia lui, se trezise la un moment dat foarte gelos pe ea, dar era și foarte bucuros că ceilalți bărbați nu o considerau pe cât de atrăgătoare o vedea el. Și, cum atracția față de ea nu era de natură sexuală, faptul că era slabă nu reprezenta o problemă.

– Ți-am spus cât sunt de recunoscător că ai acceptat să-mi fii ducesă?

– De sute de ori, cel puțin.

Îi strânse din nou mâna. Ea de abia îi simți atingerea.

– Tu și contesa v-ați împachetat lucrurile?

– Eddie, nu...

– Ba trebuie să vorbim despre asta, draga mea. Trebuie să plecați imediat, chiar și în toiul nopții, dacă e nevoie.

– Nu e corect.

Edward știa la ce se referea.

– Înmormântările sunt o treabă foarte tristă, Jocelyn. Nu are rost să rămâi la înmormântarea mea. N-ai reuși decât să-mi strici toate planurile pe care le-am făcut ca să te știu în siguranță. Îmi promiți?

Ea încuviință din cap fără tragere de inimă. Când vorbea despre plecarea ei, totul părea atât de real. Încercase să nu se gândească

la ce urma, de parcă, făcând asta, ar fi putut să-l țină mai mult alături de ea. Dar acest lucru nu mai era posibil.

– I-am trimis lui Maurice o copie după testamentul meu. Când o văzu că face ochii mari, îi explică: Sper că asta îl va împiedica să facă gesturi necugetate. De asemenea, sper că, odată ce va constata că ai plecat, va renunța la ambițiile sale și va fi mulțumit cu proprietățile nobiliare pe care le va moșteni. Eaton e un ducat suficient de bogat cât să asigure traiul pentru el și familia lui extinsă. Jocelyn nu trebuia să asiste la citirea testamentului, pentru că el transferase restul proprietăților pe numele ei.

– Dacă i-ai fi dat lui...

– Niciodată! Aș fi donat totul săracilor înainte să-l las pe el să... Jocelyn, vreau ca tu să ai totul. Ăsta e unul dintre motivele pentru care m-am căsătorit cu tine. Vreau să știu că nu-ți va lipsi nimic. Și m-am îngrijit să fii în siguranță. Oamenii pe care i-am angajat să te însoțească sunt dintre cei mai bine pregătiți. Odată ce vei părăsi Anglia, Maurice nu va putea mitui judecătorii ca să-i dea câștig de cauză. Și după ce vei mai crește sau dacă te vei recăsători...

– Eddie, nu-mi vorbi despre căsătorie... nu acum, îl opri ea cu inima frântă.

– Îmi pare rău, draga mea, dar ești atât de tânără. Va veni o zi în care...

– Eddie, te rog!

– Prea bine. Dar știi că nu vreau decât să fii fericită?

Nu ar fi trebuit să-i spună atâtea. Acum, era deja obosit; de abia dacă-și mai putea ține ochii deschiși. Și, cu toate astea, mai voia să-i spună atât de multe lucruri...

– Ai toată viața înainte... ca să fii fericită.

– Voi fi, Eddie. Îți promit! Voi duce o viață interesantă și plină de aventuri, exact așa cum m-ai sfătuit, rosti ea degrabă, pentru că Edward părea a se ofili văzând cu ochii. Îi strânse mâna mai puternic, până când ochii lui se fixară din nou asupra ei. Voi călări pe cămile și elefanți, voi vâna lei în Africa și mă voi cățăra pe piramidele din Egipt.

– Nu uita de... ferma ta de armăsari.

– N-o să uit. Voi crește cei mai frumoși cai pursânge din... Eddie? El închise ochii și își slăbi strânsoarea. Eddie?

– Te... iubesc... Jocelyn.

– Eddie!

Capitolul 3

Arizona, 1881

Nu era un drum, ci mai degrabă o cărare pentru catâri, atât de îngustă pe alocuri, că trăsura din față se înclină de două ori, prima dată între culmea muntelui și niște bolovani uriași, a doua oară între două pante înalte și stâncoase. De fiecare dată fu nevoie de mai multe ore pentru ca drumul să fie lărgit cu lopeți și târnăcoape, unelte care din fericire fuseseră strecurate printre valize. Nu parcurseseră prea mulți kilometri în dimineața aceasta fierbinte de octombrie.

Fierbinte. Era o dimineață caniculară, dar prin Mexic fusese cu adevărat groaznic, mai ales în luna iulie. Categoric, era o perioadă nepotrivită pentru a vizita țara aceea. Șirul de trăsuri și căruțe traversase granița cu Mexicul noaptea trecută și tot atunci dispăruse și una dintre călăuzele lor – din cauza asta nu se aflau acum pe drumul cel bun. Se pierduseră în mijlocul câmpiilor stâncoase care păreau să continue la nesfârșit, deși cărarea pe care o urmau trebuia să se termine undeva.

Se îndreptau spre Brisbee. Sau să fi fost Benson?

Aveau nevoie de o călăuză prin părțile astea de lume. Mexicanul pe care îl angajaseră cu câteva luni în urmă se descurcase de minune și îi trecuse granița fără nici o problemă, dar era clar că mințise când spusese că știe și regiunea aceasta, altfel nu ar fi dat bir cu fugiții și nu i-ar fi lăsat în plata Domnului.

Desigur, ei nu se grăbeau. Aveau provizii cât să le ajungă o lună și aur suficient cât să refacă stocurile odată ce ajungeau în sfârșit în Brisbee sau în Benson, oricare așezare avea să le apară prima în cale. Sau putea fi oricare alt oraș. Nu avea mare importanță.

În ultima vreme, dăduseră cu banul de foarte multe ori ca să stabilească în ce direcție aveau să meargă, obicei pe care Jocelyn îl începuse în Europa, când nu se putea hotărî ce țară să viziteze. De data asta, voia să ajungă în cele din urmă în California, unde își trimisese corabia, *Jocel*, să o aștepte. Desigur, dacă între timp se întâmpla ceva care ar fi făcut-o să se răzgândească, putea să-i trimită oricând mesaj căpitanului să se întâlnească în altă parte, așa cum făcuse și în alte dăți.

Acum, încerca să se hotărască dacă să petreacă mai multe luni vizitând această țară, așa cum făcuseră în Mexic, sau să înainteze spre Canada sau sudul Americii odată ce ajungeau în California. În realitate, era o problemă de priorități, de a alege siguranța în detrimentul plăcerii de-a vizita. Ea voia să cunoască mai bine aceste ținuturi și mai multe state, cu tot cu orașele lor. Până acum, mai vizitase doar New York și New Orleans. Și voise înadins să viziteze fermele de armăsari din Kentucky, despre care auzise atâtea, pentru a vedea dacă animalele de acolo se puteau compara cu armăsarii ei și dacă putea găsi vreo iapă pe care s-o cumpere pentru Sir George, calul de concurs pe care îl luase cu ea.

Dar, dacă făcea după cum îi era voia, atunci era foarte probabil ca John Longnose să-i prindă din urmă. Acesta era bărbatul care îi urmărise peste tot încă de la plecarea din Anglia, cu trei ani în urmă, și care angaja oameni în diferite țări, în funcție de cum avea nevoie, pentru ca ei să nu știe niciodată pe cine să bănuiască și de cine să se ferească. Nu îl văzuseră niciodată la chip și nici nu știau care este numele lui adevărat. John Longnose era pur și simplu numele pe care i-l dăduseră ei, pentru că apărea deseori în conversație și trebuiau să-i spună cumva. Cel mai sigur ar fi fost ca, odată ce ajungeau în California, să pornească din nou pe apă. Existau șanse mari ca Longnose să îi piardă urma pe mare, cel puțin pentru o vreme. Asta dacă nu cumva îi reperase corabia pe costa de vest și o aștepta acolo. Și, fir-ar să fie, Jocelyn obosise să aleagă doar variante sigure de călătorie. Numai asta făcuse de când pornise în această aventură nebunească, fiind nevoită să părăsească un loc înainte să fie pregătită s-o facă, schimbând des hotelurile și chiar numele de și mai multe ori.

– Of, Doamne, văd că iar ai căzut pe gânduri, observă Vanessa și se uită fix la evantaiul pe care Jocelyn îl manevra cu viteză. Primi drept răspuns o încruntare, așa că adăugă: Desigur, e foarte cald, nu-i așa?

– Am fost în țări mai călduroase decât asta, inclusiv cea din care tocmai am plecat.

– Așa este.

Vanessa nu mai spuse nimic. Ba chiar își întoarse capul înapoi spre peisajul de dincolo de fereastra trăsurii, de parcă nu ar mai fi fost nimic de adăugat. Dar Jocelyn știa mai bine. Era o tactică de-a contesei să lase impresia că a renunțat la un subiect, când în realitate

aceasta era rareori intenția ei. Era un obicei enervant, deși Jocelyn se obișnuise și uneori chiar o ignora. Îi era mai ușor să-i spună Vanessei ce voia să știe decât să încerce să o inducă în eroare.

Ai fi zis că două femei care au petrecut atâta vreme împreună se scoteau ușor una pe cealaltă din sărite, dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Prietenia lor se născuse în Anglia și de atunci crescuse neîncetat, iar acum nu mai existau lucruri pe care să nu le știe una despre cealaltă și nici subiecte despre care să nu poată discuta.

Formau o pereche ciudată: Jocelyn cu înfățișarea ei viu colorată și Vanessa cu chipul palid, părul blond-cenușiu și ochii într-o nuanță de căprui-deschis. Contesa avea treizeci și cinci de ani acum, dar silueta ei voluptuoasă care întorcea capetele bărbaților o făcea să arate cu zece ani mai tânără. Jocelyn era încă slabă, iar toate mâncărurile exotice pe care le testase și mesele îmbelșugate pe care le luase în fiecare țară pe care o vizitaseră nu o ajutaseră deloc să se mai îngrașe puțin. Când stăteau una lângă cealaltă, faptul că Vanessa era mai scundă o făcea pe Jocelyn să pară mai înaltă de un metru și șaptezeci, cât măsura în realitate, și mai slabă. Vanessa părea mai prietenoasă, avea un aspect mai obișnuit și nu avea deloc un aer intimidant, pe când Jocelyn era exact opusul ei, și asta numai din cauza trăsăturilor sale ieșite din comun.

Jocelyn nu știa cum s-ar fi descurcat dacă nu ar fi avut-o pe contesă alături. Deseori se minuna de faptul că aceasta nu o abandonase cu ani în urmă sau cel puțin în New York, unde călătoria lor luase o întorsătură sinistră, odată cu uciderea avocatului lui Jocelyn. Dar Vanessa păru a înflori de-a lungul întregii lor aventuri. Și, spre deosebire de Jocelyn, ea își dorise dintotdeauna să viziteze întreaga lume, așa că se bucura de fiecare clipă. Rareori se plângea, nici măcar atunci când cazarea lăsa de dorit sau vremea era insuportabilă.

Vanessa nu era singura care îi rămăsese loială de-a lungul timpului. Îi mai avea pe Babette și pe Jane, servitoarele ei de la reședința Fleming, pe cei trei grăjdari care se ocupau de cai împreună cu Sidney și cu Pearson, doi servitori care fuseseră de foarte mare ajutor ori de câte ori trebuiau să întindă tabăra în aer liber. Toți fuseseră angajați de Edward. Își pierduseră prima bucătăreasă și pe cele două ajutoare ale ei, dar îl aveau acum pe Phillipe Marivaux, un bucătar francez care se enerva ușor, pe care îl găsiseră din Italia. Îi mai aveau pe spaniolul și pe arabul care fuseseră angajați ca ajutoare pentru Phillipe, dar și pentru a mâna căruțele, la nevoie. Pe drum, rămaseră

fără patru dintre cei șaisprezece oameni care o însoțeau pe Jocelyn pentru a-i asigura protecția. Aceștia nu erau la fel de ușor de înlocuit, pentru că nu existau foarte mulți oameni pricepuți la mânuirea armelor care să fie dispuși să-și părăsească familiile și țara pentru a se alătura într-o călătorie ce nu părea a se termina vreodată.

După cel mult cinci minute, Vanessa începu din nou:

– Nu ești îngrijorată că ne aflăm pe un drum atât de îngust, nu-i așa?

– Cred că e doar o amărâtă de cărare, și nu, se pare că acum coborâm, așa că nu ar trebui să continue prea mult.

– Atunci, *chiar* ai fost adâncită în gânduri, spuse Vanessa. Sper că nu te gândeai la flăcăul ăla pe care l-am lăsat în urmă în New York. Credeam că ți-ai dat singură seama că nu te puteai mărita cu el până nu rezolvai cumva problema cu fecioria ta.

Jocelyn nu se îmbujoră, pentru că nu era prima dată când situația ei neobișnuită devenea subiect de discuție. Vorbiseră de atât de multe ori despre asta, că nu mai avea de ce să se rușineze.

– Nu m-am răzgândit, răspunse Jocelyn. Charles îl cunoștea pe Edward și chiar s-a întâlnit cu el când a călătorit prin Europa. În nici un caz nu l-aș fi lăsat să afle de impotența lui Edward. Nu vreau ca amintirea lui Edward să fie pângărită astfel. Și Charles ar fi aflat dacă mă măritam cu el... dacă nu cumva suferea și el de aceeași neputință, deși asta e aproape imposibil, pentru că este foarte tânăr.

– Și foarte îndrăzneț. Doar mi-ai povestit că te-a încolțit în dormitorul ăla și că aproape...

– Da. Păi, mi-am dat seama și eu că e mai mult decât capabil să își îndeplinească îndatoririle maritale.

Jocelyn roși de data asta. Nu intenționase să-i povestească acea întâmplare Vanessei, dar contesa o trăsese de limbă, ca de obicei. Nu îi era rușine de ceea ce se petrecuse acolo. Charles deja o ceruse în căsătorie. Și, dacă ar fi băut ceva mai mult la petrecere și i-ar fi permis lui Charles să o seducă din cauza băuturii, tot nu ar fi fost ceva rău, din cauza sentimentelor pe care le aveau unul pentru celălalt. Dar în noaptea aceea uitase de „problema" ei, și, dacă Vanessa nu ar fi căutat-o și sosirea ei nu ar fi pus punct îmbrățișărilor pătimașe ale lui Charles, acum nu ar mai fi avut nici o „problemă". Charles ar fi aflat că văduva ducelui de Eaton era virgină.

– Dacă ai fi fost mai relaxată în Maroc, îi aminti Vanessa, ai fi putut avea o aventură de scurtă durată cu șeicul ăla care îți făcea curte.

El nu îl cunoștea pe Edward, nici măcar nu știa că ești văduvă și de abia vorbea engleză, așa că nu ar fi contat. Îți trebuie doar un amant, draga mea, și „problema" ta va dispărea.

– Era prea curând, Vanessa. Eram încă în doliu, dacă îți amintești.

– Nu văd ce legătură are una cu cealaltă. Sper că nu-ți închipui că eu am așteptat un an după moartea contelui pentru a-mi face un amant. Dumnezeule, nu! O femeie are nevoi la fel de puternice ca un bărbat.

– N-am de unde să știu asta.

Vanessa zâmbi auzind declarația ei inocentă.

– Nu, n-ai de unde... dar vei ști. Sau ți s-a făcut din nou frică?

– Nu, deloc, zise Jocelyn cu tărie, deși una era să discute despre asta, și alta era să treacă la acțiune. A venit vremea să aflu și eu despre ce tot vorbește lumea atâta. Știu cum se face dragoste, dar asta nu este suficient ca să îmi satisfac curiozitatea. Doar că nu pot să fac asta cu un bărbat oarecare.

– Nu. Sigur că nu. Prima dată trebuie să existe o atracție destul de puternică. Trebuie să fii practic îndrăgostită până peste cap.

– Să știi că am căutat, se apără Jocelyn.

– Știu, draga mea. E clar că bărbații aceia cu pielea întunecată și mină serioasă din Mexic nu erau potriviți pentru tine. Doar că ar fi fost mai bine dacă te-ai fi hotărât mai devreme, înainte să fi cunoscut pe cineva precum Charles, care voia cu adevărat să se însoare cu tine.

– De unde să fi știut că voi dori să mă recăsătoresc?

– Eu te-am avertizat că se poate întâmpla. Nimeni nu plănuiește să se îndrăgostească.

– Cu toate astea, eu eram convinsă că nu voi dori să mă mărit din nou. La urma urmelor, ar trebui să renunț la o bună parte din libertatea de care am ajuns să mă bucur.

– Asta nu va mai conta dacă vei avea alături bărbatul potrivit.

Hotărâseră împreună, în lunga călătorie pe mare de la New York spre Mexic, că Jocelyn trebuia să scape de feciorie, acum că exista posibilitatea să se recăsătorească. Era singura modalitate prin care putea împiedica terfelirea numelui lui Edward. Și, la urma urmei, o văduvă nu trebuia să mai fie fecioară. Iar faptul că era o fecioară de douăzeci și doi de ani nu era deloc o trăsătură de care să fie mândră, nu când era ultimul lucru la care se aștepta lumea din partea ei.

Fecioria ei devenise, în cele din urmă, o piedică și, așa cum spusese și Vanessa, o problemă pe care ar fi trebuit să o rezolve de mult timp. Acum, variantele ei de acțiune erau limitate. Una era să fie dezvirginată de un doctor. Dar ideea de-a fi înțepată cu niște instrumente medicale o dezgusta. Singura variantă viabilă era să-și facă un iubit, cineva care să nu facă parte din cercurile ei sociale, care să nu fi auzit vreodată de Edward și, mai ales, cu care să nu se mai întâlnească niciodată după consumarea actului. Dacă apoi se întorcea la New York și la Charles Abington sau dacă avea să cunoască pe cineva potrivit pentru poziția ei socială și cu suficientă avere, se putea căsători fără nici o problemă. Beteșugul lui Edward nu avea să fie descoperit niciodată.

Jocelyn era pregătită; fusese pregătită încă de când ancoraseră în Mexic. Găsise câțiva mexicani atrăgători. Din nefericire, fie aceștia nu fuseseră deloc atrași de ea, fie ea era prea lipsită de experiență ca să înțeleagă semnele subtile specifice jocului seducției. Nu era deloc pricepută la flirtat.

Nu avea să-i fie ușor să-și găsească un iubit. Dincolo de faptul că era complet lipsită de experiență, trebuia să se gândească și la domnul Longnose și la faptul că nu puteau rămâne într-un loc îndeajuns de mult timp cât să se înfiripe vreo relație amoroasă între ea și un bărbat. Își zise că nu trebuia să se descurajeze, că avea să mai fie curtată, așa cum se întâmplase și în Orientul Mijlociu și apoi pe coasta de est a Americii. Bărbații din unele țări erau mai agresivi decât alții sau cel puțin mai îndrăzneți. Acum, i-ar fi prins bine să fie și ea ceva mai îndrăzneață, trăsătură de caracter pe care înainte o vedea drept o dovadă de aroganță sau de obrăznicie.

Amintindu-și de englezul care încă se ținea pe urmele lor, Jocelyn spuse:

– Nu mă gândeam la Charles, să știi. De fapt, a trecut ceva timp de când m-am gândit la el ultima dată. Crezi că e posibil să nu fi fost atât de îndrăgostită de el pe cât aveam impresia?

– Draga mea, nu îl cunoșteai de mult timp. Se spune că unele iubiri se nasc într-o clipită, deși eu nu am trăit niciodată așa ceva. De cele mai multe ori, dragostea necesită mult timp ca să înflorească. Am petrecut câteva luni în New York, dar l-ai cunoscut pe bărbatul ăsta cu doar trei săptămâni înainte de-a fi forțate să plecăm. Faptul că ai fost interesată de el mi se pare un semn foarte bun, având în vedere că ai ignorat orice bărbat în ultimii trei ani. Acum, spune-mi

de ce te frămânți din cauza insistentului nostru amic, domnul Longnose. Doar nu crezi cu adevărat că ne-a descoperit traseul atât de curând, nu după ce am fugit de el prin Mexic?

Ideea Vanessei cum că nu se putea gândi decât la două lucruri o făcu pe Jocelyn să zâmbească.

– Nu, nu-mi imaginez cum ar fi putut afla că am navigat spre sud, când puteam la fel de bine să ne întoarcem în Europa.

– Nu știm nici cum ne-a găsit în New York, dar totuși s-a întâmplat. Încep să mă întreb dacă nu cumva avem o iscoadă printre noi.

Ochii verzi sclipiră alarmați, pentru că, dacă Jocelyn nu putea să aibă încredere în oamenii de care depindea, atunci avea probleme serioase.

– Nu! Nu pot să cred așa ceva!

– Nu mă refer la cineva din anturajul tău, draga mea. Dar știi că echipajul de pe corabie se schimbă constant. Căpitanul de pe *Jocel* pierde oameni aproape în fiecare port și trebuie să îi înlocuiască imediat. Pe drumul de la New Orleans la New York erau șase oameni noi pe punte și alți zece li s-au alăturat când am ridicat ancora spre Mexic. Și, cum telegraful este folosit în tot mai multe țări, dacă ajung la Longnose informații legate de locurile în care ne aflăm, nu i-ar lua mult să pună ceva la cale.

În mod surprinzător, ideea asta o înfurie mai mult decât o sperie. Blestematul de Longnose! Până acum, își făcuse griji că îi putea descoperi corabia în California înainte să ajungă ei acolo. Acum, exista o posibilitate ca bărbatul să știe unde se află chiar în momentul acesta sau cel puțin încotro se îndreptau. Singurul lor atu era faptul că el nu avea o corabie la dispoziție cu care să-i urmărească mai ușor.

– Ei bine, asta înseamnă că tocmai am rezolvat problema noii noastre destinații, spuse Jocelyn cu tensiune în glas. Nu mergem spre California.

Vanessa ridică dintr-o sprânceană.

– Eu doar mi-am exprimat niște temeri, draga mea.

– Știu. Dar, dacă așa stau lucrurile, cu siguranță ar explica faptul că ne-a găsit de fiecare dată, chiar și când am părăsit corabia și am călătorit pe uscat înadins ca să îl trimitem pe piste greșite. Vanessa, jur că am ajuns la capătul răbdării! A fost destul de rău când Longnose a încercat să mă răpească pentru a mă duce înapoi în Anglia. Dar, de când am împlinit douăzeci și unu de ani, a încercat să mă omoare de două ori. Poate că a venit timpul să accept provocarea.

– Mi-e teamă să întreb ce vrei să spui prin asta.

– Nu știu ce vreau să spun, dar mă voi gândi la ceva, o asigură Jocelyn.

Capitolul 4

– Nu-mi place că tre' s-omorâm o femeie, Dewane.

– Da' ce-ți pasă ție? Nu-i ca și cum ai avea vreo șansă s-o mozolești puțintel, Clydell. Plus că-i o străină, la fel ca domnu' d-acolo. Ete la el ce senin șade! N-are țoale ca ale noastre, nu se poartă și nu vorbește ca noi. Plus c-a zis că și fata-i englezoaică. Așa că ce-ți pasă ție?

Clydell aruncă o privire către străin. Era înalt, subțirel, îmbrăcat într-un costum elegant oriental – sau era un costum elegant englezesc? – și cu mai bine de zece ani mai în vârstă decât ei. Omul era atât de diferit, că ieșea în evidență ca un neg aflat pe nas. Plus că avea haine curate, deși dormise la fel ca ei, pe faleză. Cum de îi rămăseseră hainele atât de curate?

– Chiar ș-așa..., începu Clydell din nou, dar fu întâmpinat de ochii mijiți ai fratelui său.

– Uite, ăsta ne-a scos din Mexic, așa-i? Și taman când eram siguri că n-o să-ncropim suficient cât să traversăm granița. Tre' să-ți amintesc că sunt al naibii de fericit că ne-am întors aici, unde un bărbat poa' să scuipe și să se ușureze oriunde, după pofta inimii. Îi suntem datori. Clydell, n-avem cum s-o dăm cotită. Plus că ceilalți băieți nu se sclifosesc ca tine. E doar o treabă, pentru numele lui Dumnezeu!

Când Dewane vorbea pe tonul acela, fratele lui mai mic știa că era mai bine să tacă. Dewane nu avea foarte multă răbdare să explice de ce trebuiau să facă una sau alta. Nu fusese prea rău cât se îndeletniciseră cu furtul din poștalioane sau din cirezile de vite. Și, desigur, era normal să iște scandaluri și unul sau două dueluri când ajungeau într-un orășel. Clydell protestase atunci când jefuiseră o bancă, dar tot luase parte la jaf. Treaba aceea pusese potera pe urmele lor, și scăpaseră cu greu.

Fuseseră urmăriți până în Mexic, unde consideraseră, în sfârșit, că se aflau în siguranță. Asta până când o bandă de hoți ticăloși îi jefuise și, ce-i drept, îi lăsase în viață, dar fără nici o lețcaie

în buzunare. Englezul venise ca un dar ceresc, deoarece apăruse în calea lor tocmai când își pierduseră orice speranță și munceau din greu pentru un codru de pâine și o saltea plină de purici la o tavernă mică și murdară, fără ca măcar să înțeleagă limba. Se aflau în Mexic de luni întregi, și Clydell ajunsese să creadă că avea să moară acolo.

Sincer, nu ar fi trebuit să se plângă sau să stea prea mult pe gânduri la propunerea englezului. Cei patru pe care îi adunaseră în Bisbee, dintre care doi erau foști parteneri cu care se înhăitaseră în Mexic, nici măcar nu clipiseră când auziseră treaba pe care o aveau de îndeplinit. Clydell era singurul care simțea că nu era corect să omoare o femeie. Și felul în care trebuiau să o omoare îi întorcea stomacul pe dos. Desigur, era posibil ca planul lor să nu funcționeze și, slavă Domnului, nu el fusese desemnat să pornească după femeie dacă nu ajungea să fie strivită de bolovan. La nevoie, un glonț ar fi garantat o moarte mult mai curată. Dar el era unul dintre cei patru care trebuiau să împingă bolovanul peste creasta muntelui, motiv pentru care gemu în sinea lui când mexicanul care fusese postat mai în spate, între dealuri, ca să anunțe momentul când se apropia victima, apăru și le dădu vestea că nu avea să mai dureze mult.

Elliot Steele deschise capacul ceasului de buzunar și verifică ora. Era aproape amiază. Ducesa întârzia – ca de obicei. Însă ea reușea întotdeauna să facă ceva care să-i distrugă planurile atât de bine puse la punct. Nu știa de ce lucrurile ar sta diferit de data asta. Din fericire, ora nu avea nici o importanță. Prin zonă, exista o singură cărare, și Jocelyn se afla pe ea. Nu avea unde să meargă decât înainte și să intre direct în capcana lui.

De câte ori până atunci nu spusese același lucru, și cu toate astea ea încă era în viață? Fata asta avea un noroc ieșit din comun. Cum altfel putea să scape de capcanele lui de fiecare dată?

Elliot era un profesionist în tagma lui sau cel puțin asta crezuse despre el însuși până să îl angajeze ducele de Eaton. De-a lungul anilor, adunase o mică avere din treburile mai mult sau mai puțin murdare, oricât de neplăcute, pe care le îndeplinise pentru nobilime, așa că era priceput la ce făcea. Iar cerința lui Maurice Fleming fusese extrem de simplă. Trebuia doar să găsească fata și să o aducă înapoi în Anglia, pentru ca el să obțină controlul deplin asupra ei și asupra banilor. Era singurul lucru pe care îl voia Fleming. Elliot avea

cunoștințe în alte țări, bărbați care aveau aceeași meserie ca el. Și știa cum să angajeze cu bani puțini genul de oameni care nu puneau întrebări în privința lucrurilor pe care trebuiau să le îndeplinească. Sarcina asta nu ar fi trebuit să dureze mai mult de câteva luni. Ar fi fost suficient ca Jocelyn să ajungă într-un port și să o prindă acolo. Cu toate astea, trecuseră aproape doi ani în care ducele continuase să-l plătească pe Elliot, iar oamenii lui nu o prinseră decât o singură dată.

Era strigător la cer, deoarece fata era foarte ușor de găsit oriunde s-ar fi dus – dacă nu corabia ei, atunci mulțimea de trăsuri, căruțe și însoțitori călare atrăgeau imediat atenția. Nu era genul de caravană care să treacă neobservată, iar ea nu încerca să o ascundă, să o schimbe sau să o lase în urmă. Trăsura ei era dintre cele mai elegante; mare, de culoare turcoaz și trasă de șase iepe cenușii, atrăgea atât de mult atenția, că putea la fel de bine să aibă un blazon ducal pe uși.

Cu toate acestea, deși îi dăduse de multe ori de urme, nu fusese niciodată simplu să o prindă în ghearele lui. Mai exact, micuța ei armată de servitori și escorte îi îngreunau extrem de mult treaba, pentru că Jocelyn nu se depărta niciodată de ei. Oamenii lui reușiseră să o fure o singură dată, dar unul dintre însoțitorii ei o găsise și o salvase în aceeași zi, lăsând în urmă patru victime din tabăra lui. Dar zilele acelea erau de domeniul trecutului. Acum, fata devenise majoră, și Fleming nu mai putea mitui judecătorii să îi dea controlul asupra averilor sale. Nu mai avea nevoie de ea, așa că nu mai voia să-l plătească pe Elliot ca s-o găsească. Iar Elliot nu se alesese cu mai nimic pentru timpul pierdut, problemele întâmpinate și frustrarea pe care o simțea. Trecuseră doi ani fără nici un rezultat. Iar el nu era genul de bărbat care să accepte asta cu o simplă ridicare din umeri. În nici un caz.

Acum, era de două ori mai motivat să o găsească. Avea să o omoare pe ticăloasa aia roșcată doar de plăcere, ca recompensă pentru sentimentul de neputință pe care îl simțise din cauza ei și pentru că îi distrusese reputația pe care și-o clădise în timp, aceea de om pe care oricine se putea baza pentru a rezolva repede și negreșit o problemă. Iar când avea să-l informeze pe duce că treaba fusese rezolvată și că se ocupase personal ca fata să nu fi lăsat vreun testament, astfel încât Fleming să poată revendica întreaga avere pentru că era

singura ei rudă, de abia atunci avea să fie și Elliot recompensat cum se cuvenea pentru truda lui.

Nu-i păsa cât de mult avea să dureze sau câți bani aveau să fie cheltuiți. El urma să-și ducă treaba la bun sfârșit. Plus că era mult mai simplu să o omoare decât să o răpească. Crima putea fi înfăptuită de la distanță. Și în mai multe feluri. Faptul că încercase de două ori și eșuase de tot atâtea ori nu dovedea decât că fata încă nu-și pierduse norocul.

Chiar și țările nenorocite pe care alesese să le traverseze îi fuseseră de cele mai multe ori potrivnice. Mexicul fusese locul ideal pentru a-și duce la îndeplinire planul, sau cel puțin așa crezuse; întinderi imense și foarte puțin populate în afara orașelor, kilometri întregi de sălbăticie în care putea avea loc un masacru ce urma să fie descoperit de abia după mai multe zile, dacă nu chiar săptămâni. Iar ducesa hotărâse de mai multe ori să ridice tabăra în mijlocul pustiului. Ar fi fost ocazia perfectă pentru a ataca în forță, pentru a angaja o armată care să-i învingă pe însoțitorii ei. Până și angajarea unei astfel de armate ar fi fost ușor de realizat și nu ar fi costat prea mult. Dar era aproape imposibil să convingi un mexican să omoare o femeie. Încercase în repetate rânduri și fusese refuzat de fiecare dată. Așa că Jocelyn ieșise din nou învingătoare fără să facă nimic, doar din cauza trăsăturilor de caracter ale poporului mexican.

Apoi îi găsise pe Dewane și pe Clydell Owen, doi americani ghinioniști, care aveau un caracter pe care Elliot îl recunoștea pe dată: erau dispuși să facă orice. Îi trimisese, așadar, spre nord, dincolo de graniță, iar frații adunaseră încă patru oameni și găsiseră și un loc propice pentru o ambuscadă. Trebuiau să se întâlnească în orașul minier Bisbee, pe care îl localizase, în final, cu o zi în urmă. Își petrecuse restul zilei călărind înainte și înapoi pe cărarea îngustă de catâri, căutând locul ideal pentru ce avea în minte.

Locul nu era atât de potrivit pe cât și-ar fi dorit: se afla cam la ieșirea din defileul munților, pe o pantă care se întindea până jos în câmpie. În această zonă, cel puțin pe panta de mai jos de cărare, se aflau câțiva copaci. Nu erau foarte mulți, dar suficienți cât să se oprească în ei o trăsură care venea în viteză – în cazul în care bolovanul nu făcea mai mult decât să o scoată de pe drum. Dar așa ceva era puțin probabil. Bolovanul era greu și împins de la o înălțime considerabilă, plus că drumul era destul de larg în acel punct, așa că, foarte

probabil, pietroiul avea să strivească pur și simplu trăsura, fără să o mai ia apoi la vale.

Dacă ar fi avut timp berechet la dispoziție, ar fi mutat bolovanul acela nenorocit într-un loc mai bun de pe drum, unde ar fi fost încadrat de doi versanți, deci ar fi fost imposibil să fie urnit din loc, blocând astfel drumul pentru orice trăsură sau cal. Ar fi lăsat-o pe ducesă să treacă prima, doar ca să aibă plăcerea de-a o omorî cu propriile sale mâini. În situația actuală însă, dacă bolovanul nu avea să cadă cum își dorea el, adică direct pe trăsură și să o facă una cu pământul, drumul tot ar rămâne blocat suficient de mult cât să împiedice restul caravanei să treacă mai departe, iar asta le-ar oferi oamenilor lui Elliot ocazia să-i țină locului prin puterea armelor. Dacă ducesa avea să fie de cealaltă parte a bolovanului, pregătise doi oameni care să se furișeze până la ea și să îi curme viața fără să fie încurcați de nimeni.

Deja puteau auzi caii apropiindu-se, înaintând încet pe potecă.

– Câți călăreți ai numărat în față? îl întrebă Elliot pe mexican.

– Șase, *señor*.

Elliot încuviință din cap. Ar fi trebuit să știe că oamenii înarmați care o păzeau pe ducesă nu aveau să lase garda jos doar pentru că poteca era mai îngustă decât cele obișnuite. Șase dintre ei mergeau întotdeauna călare înainte și alți șase în spatele trăsurii. Poteca era lată numai cât să le permită călăreților din frunte să se înghesuie pe lângă trăsură când mexicanii începeau să mânuiască pistoalele și să-i atragă în spatele caravanei. Dacă nu se duceau în spate să vadă ce se petrecea, nu prea avea ce să facă, deoarece nu credea că i-ar fi putut doborî pe toți cei șase călăreți din fața trăsurii înainte ca aceștia să se retragă la adăpost. Iar dacă trăsura scăpa neatinsă de bolovan, atunci ar fi rămas mult prea mulți oameni înarmați care să o apere pe ducesă.

– Întoarce-te la postul tău, îi ordonă Elliot bărbatului și așteaptă semnalul de pornire.

Dewane îl privi cum se îndepărtează, apoi rânji.

– Mexicanilor nu le-ai zis că fata o s-o mierlească, nu-i așa?

Elliot se uită cu răceală la fratele lui Clydell. Regula lui era să le explice cât mai puțin dintre planurile sale oamenilor pe care îi angaja. Nu vedea nici un motiv pentru care ar fi trebuit să amintească de experiențele din trecut cu mexicanii și nu voia să riște cu cel pe care

îl angajase ca să fie o călăuză pentru ducesă și să o conducă departe de drumurile principale, forțând-o practic să vină prin părțile astea.

– Într-adevăr, fu răspunsul pe care îl rosti, și consideră că era de ajuns.

Bărbații aceștia îl priveau cu suspiciune, și așa și trebuia. Între ei se simțea o camaraderie dată de faptul că aveau aceeași naționalitate, dar el prefera să se țină deoparte, și așa ar fi vrut să stea lucrurile și dacă nu ar fi fost atât de diferit de ei. Când angajai oameni la fel de nemiloși ca tine, trebuia să menții o distanță, altfel riscai să nu mai fie clar cine controlează situația.

Elliot se întoarse să-l privească pe mexican cum se îndepărtează în grabă spre marginea de sus a prăpastiei, spre poziția lui. Locul era perfect. Poteca era mărginită de doi pereți înalți de stâncă, cel de sus fiind ascuns privirii pentru oricine se uita de jos spre cer, așa că era locul ideal pentru o ambuscadă.

Exista chiar și o cărăruie care ducea în jos spre cealaltă parte a peretelui de stâncă, unde erau ascunși caii lor. Iar cei de jos, care veneau pe potecă, nu i-ar fi putut urmări nici dacă ar fi vrut, pentru că poteca și cărăruia nu se întâlneau decât la poalele muntelui pe care se afla el acum. Cărăruia șerpuia în spatele peretelui de stâncă și se intersecta cu poteca de pe versantul de vest al muntelui, însă caii nu puteau urca pe ea.

Curând... cât de curând, viața lui avea să își reia făgașul normal. De data asta, nu mai avea să meargă nimic rău. N-avea cum. Merita să aibă parte de ceva noroc. Își ocupă locul din care avea să stea la pândă și care îi oferea un unghi de vedere larg asupra cărării de mai jos. Acum, putea să vadă cu ochii lui călăreții din fața caravanei și pe Sir Parker Grahame, căpitanul însoțitorilor, mergând în fruntea tuturor, ca de obicei. Îi cunoștea pe toți oamenii din anturajul ducesei – după nume și, pe unii, după poveștile de viață. Vorbise cu ei, băuse cot la cot cu ei, ba chiar aproape reușise să o seducă pe Babette, prostuța servitoare franțuzoaică, pe când se aflau în Egipt. Desigur, îi fusese foarte ușor, pentru că ei habar n-aveau cine era el și nu știau cum arată omul care îi urmărea prin toată lumea. Atât timp cât se apropia de ei doar când erau singuri și nu-i ieșea în cale aceluiași om în mai multe orașe ori țări, n-aveau cum să-l bănuiască.

– Ar fi bine să vă pregătiți, domnilor, spuse Elliot încet, către oamenii din spatele lui.

El stătea întins în partea stângă a bolovanului. Și nu avea să renunțe la locul acesta, deoarece dorea să vadă direct efectele devastatoare ale planului său. Bucata uriașă de stâncă stătea pe marginea prăpastiei. Nu era necesar decât să o disloce din locul ei, adică să o împingă puțin înainte. Cei patru bărbați își puseră mâinile pe bolovan, gata să împingă, așteptând semnalul. Elliot aștepta să treacă primii oameni din escorta ducesei și caii primei trăsuri să se afle direct sub ei, apoi îi făcu semn mexicanului să-și îndeplinească rolul. Dewane veni lângă el cu câte un pistol în fiecare mână, deși pe unul îl lăsă jos, ca să-l folosească mai târziu. Ultimul scoase oglinda cu care avea să îi facă semn mexicanului.

– Vreau ca vizitiul să fie ucis înainte să oprească trăsura. Elliot repetă acest ordin. Va opri trăsura imediat ce oamenii înarmați din fața lui vor face cale întoarsă ca să investigheze motivul pentru care s-a tras cu arma în spatele caravanei. Indiferent dacă însoțitorii au trecut sau nu de trăsură, vizitiul trebuie ucis, ca nu cumva să se oprească. Fără el, caii vor înainta de capul lor.

– Nici o problemă. Dewane rânji, privind spre bărbatul masiv care stătea pe capra primei trăsuri. Nu e o țintă greu de atins.

Elliot observă că astăzi vizitiu era unul din lachei. Păcat că nu era spaniolul. Omul acela era extrem de priceput la aruncatul cuțitelor și îl omorâse pe unul dintre criminalii lui Elliot în New York, când îl descoperise că încerca să strice trăsura ducesei.

Acum, pe sub ei treceau primii însoțitori înarmați. Dintr-un moment în altul...

– Trimite semnalul, ordonă Elliot privind peste umăr.

Aștepta încordat, ținându-și răsuflarea. Prima pereche de cai suri trecuse, iar a doua pereche îi urma îndeaproape. Fir-ar să fie de blestemăție, dacă mexicanul ăla... Se auzi o împușcătură. O auzi și însoțitorul înarmat. Își întoarseră toți caii, dar Grahame nu trimise decât doi să cerceteze situația. Se opreau toate trăsurile. Aerul se umplu de țipetele oamenilor care doreau să afle ce se petrecea. Vizitiul primei trăsuri se ridică în picioare și privi în urmă.

Cea de-a treia pereche de cai suri se afla acum în dreptul bolovanului.

Mexicanii traseră alte două focuri de armă, unul după celălalt. Cei patru oameni din escortă care rămăseseră în urma trăsurii începură să facă manevre de întoarcere între vehicul și versant, singurul loc prin care puteau trece. Dar Grahame rămase locului, fără

îndoială pentru a o liniști pe ducesă. Pentru că Elliot avea privirea ațintită asupra lui, nu îl văzu pe vizitiu pregătindu-se să frâneze. Îl văzu însă Dewane. Focul de armă care explodă chiar lângă el îl făcu să tresară, dar reuși să-l vadă pe vizitiu cum scapă frâiele din mâini și începe să alunece din capra trăsurii. Se prăbuși la pământ chiar în spatele armăsarului călărit de Grahame, speriind animalul. Căzu suficient de aproape de cea de-a treia pereche de cai suri, și aceștia încercară să dea înapoi, dar nu reușiră decât să-i îngrozească pe ceilalți cai.

Trecură rapid de la a sta neclintiți la nevoia dată de teamă de a o lua la fugă.

– Acum! strigă Elliot, apoi blestemă din toți rărunchii când văzu bolovanul lovindu-se de buza versantului de mai jos, rupându-se în două și apoi împrăștiindu-se într-un nor de praf deasupra trăsurii care pornise în goană.

Se ridică iute cu un mârâit și scăpă ca prin urechile acului de un glonț rătăcit. Oamenii înarmați ai ducesei le răspundeau deja cu focuri de armă. Cei doi bărbați care ar fi trebuit să coboare pe versant și să ajungă la trăsură în caz că bolovanul nu își atingea ținta stăteau locului și așteptau noi ordine.

– Luați-vă caii și urmați poteca, le ordonă Elliot. Cu blestematul de noroc pe care îl are femeia asta, sunt sigur că trăsura ei o să ajungă la poalele muntelui fără să se răstoarne. Porniți pe urmele ei cu toată viteza, opriți-o dacă trebuie, dar asigurați-vă că nimeni dinăuntru nu scapă cu viață! Nimeni!

Capitolul 5

– Vanessa? Vanessa, ești bine?

– Întreabă-mă mai târziu. Sinceră să fiu, acum nu-mi dau seama.

Jocelyn zăcea întinsă pe podea sau, ca să fim mai exacți, pe ușa trăsurii. După goana care păruse că nu avea să se mai termine, trăsura se răsturnă în cele din urmă. Jocelyn se izbise de ușă când vehiculul începuse să se încline și în momentul acesta se rezema cu spatele de ușă, iar picioarele ei lungi stăteau în aer. Nici Vanessa nu era într-o stare mai bună, deși rămăsese pe bancheta

trăsurii, care acum se afla în lateral, deasupra capului lui Jocelyn. Se ridicară amândouă în același timp. Vanessa gemu, și Jocelyn scoase un mormăit.

– Cred că ne-am pricopsit cu niște vânătăi de toată frumusețea.

– Doar cu atât? întrebă Vanessa, de parcă nu ar fi fost prea sigură. Am impresia că...

– Ești rănită, strigă Jocelyn când o văzu că își duce mâna într-o parte a capului.

– Este doar un cucui, cred. Încercam să mă țin, dar mi-a alunecat brațul.

– Întoarce-te și reazemă-ți spatele de banchetă. E mai moale decât peretele trăsurii.

Jocelyn o ajută să-și schimbe poziția, apoi rămase în genunchi. Erau amândouă într-o stare deplorabilă, cu hainele dezordonate și coafurile răvășite. Jocelyn își scoase acele de păr care nu îi căzuseră deja, apoi își dădu părul pe spate. Îi venea să zâmbească la gândul că scăpaseră cu viață dintr-o asemenea situație, dar chipul Vanessei trăda durerea dată de lovitura pe care o suferise la cap.

– Ce crezi că s-a întâmplat, Vana?

– Cred că John Longnose și-a vârât iar coada, asta cred.

– Chiar așa?

Jocelyn își mușcă buza, gândindu-se la această posibilitate.

– Dar cum de-a ajuns înaintea noastră? Cum de-a știut pe ce drum o vom lua?

Vanessa rămase cu ochii închiși, dar răspunse:

– Nu ne-am grăbit deloc să traversăm Mexicul, draga mea. A avut timp berechet să ne-o ia înainte. Cât despre felul în care a aflat încotro ne îndreptam, ei bine, să nu uităm că și călăuza noastră a dispărut într-un moment-cheie. A fost convenabil pentru el să ne conducă până la poalele muntelui, nu-i așa?

– Vai, ce trădător nenorocit!

– Mai mult ca sigur fusese omul lui Longnose, draga mea. El a venit să caute de lucru la noi, dacă-ți amintești; nu l-am căutat noi. În plus, recunosc foarte ușor glasul unui englez atunci când îl aud, iar înainte de prăbușire am auzit un „Acum" rostit cu accent britanic. Apropo, ce anume s-a prăbușit?

– Habar n-am. O întrebare mai bună ar fi... ce s-a întâmplat cu vizitiul nostru?

Vanessa oftă.

– Nu cred că mai era pe trăsură când caii au luat-o la goană, altfel l-am fi auzit încercând să-i struneasscă, dacă oricum nu-i putea opri de tot. Împușcătura aia a răsunat atât de aproape...

– Nici să nu te gândești! o întrerupse Jocelyn pe un ton speriat. Dacă l-am pierdut, atunci poate doar a căzut de pe capra trăsurii, așa cum am pățit și noi de nenumărate ori.

– Poate, admise Vanessa, ca să nu o descurajeze pe prietena ei.

Curând aveau să descopere ce se petrecuse cu adevărat.

– Dar cred că ne-am pierdut și caii.

Jocelyn simțise că trăsura scăpase de tensiunea chingilor cu care era legată de cai atunci când vehiculul se rostogolise pe drum, așa că nu comentă nimic.

– O să-i găsim noi, rosti ea cu optimism. Și cât mai curând. Între timp...

Vanessa deschise un ochi și văzu că ducesa se ridica.

– Ce faci?

Jocelyn se săltă pe una din ușile trăsurii, dar își dădu seama că nu ajungea la cealaltă.

– Încercam să-mi dau seama cum să ieșim de aici, dar, dacă aș putea să deschid ușa aia...

– Nu te mai chinui, Jocelyn. Nu va trece mult timp și vor ajunge oamenii noștri aici... Nu apucă să termine ce avea de zis, pentru că auziră pe cineva apropiindu-se în galop. Vezi? N-a durat pe cât de mult credeam.

Ascultară cu urechile ciulite cum primul cal se opri brusc, undeva în apropiere; putea fi un om din escortă care mergea în față, poate chiar însuși Sir Parker Grahame. Era foarte amabil și, în plus, o plăcea pe Jocelyn, așa că probabil îl enervaseră mai mult decât pe ceilalți încercările lui Longnose de-a o omorî.

După o clipă, trăsura pârâi din toate balamalele. Salvatorul lor se urcă în vârful vehiculului, ridică ușa și îi dădu drumul să cadă cu o bufnitură. Pe drum, lumina soarelui pătrundea prin fereastră, dar nu cu aceeași intensitate ca acum. Jocelyn fu orbită când își ridică privirea, dar ochii i se adaptară imediat, și văzu silueta unui bărbat pe fundalul soarelui arzător. Acum îl vedea mai bine, deși nu îl putea identifica.

– Parker?

– Nu, doamnă, veni răspunsul tărăgănat, rostit cu glas pătrunzător.

Dacă bărbatul i-ar fi dat un răspuns mai lămuritor, Jocelyn n-ar fi început să-și caute săculețul în care ținea micuțul pistol pe care îl cumpărase în New Orleans. Oricum, ar fi putut s-o împuște în tot acest timp, deoarece săculețul era ascuns sub pălăriile și jachetele pe care le dezbrăcaseră mai devreme în dimineața aceea. Când vorbi din nou, în glasul lui se simțea nerăbdarea.

– Doriți să ieșiți de acolo sau nu?

– Nu sunt sigură, răspunse Jocelyn cu toată sinceritatea, ridicându-și din nou privirea și dorind să poată vedea mai mult decât o siluetă întunecată profilându-se în deschizătura ușii.

Cum să întrebi un om dacă venise să te ucidă? Pe de altă parte, s-ar mai fi oferit să le scoată din trăsură dacă avea de gând să le împuște? Ar fi putut s-o facă oricum. Dar poate avea ordin de la John Longnose să le ducă la el. Era prea mult să spere că era pur și simplu un străin care trecea din întâmplare pe acolo?

– Domnule, rupse Vanessa tăcerea lungă care se lăsase între ei, ne-ar fi de mare ajutor dacă ne-ai spune cine ești... și ce cauți aici.

– Am văzut o pereche de cai gonind spre râu și m-am gândit că trăsura de la care s-au desprins a rămas, mai mult ca sigur, undeva în urmă. Deși trebuie să recunosc că nu am mai văzut niciodată astfel de cai puși să tragă o trăsură.

– Și ți-ai zis că trebuie să vezi ce se petrece? Nu ești în cârdășie cu... englezul?

– Nu sunt în cârdășie, după cum zici dumneata, cu nimeni, doamnă. Dumnezeule, ce-i cu avalanșa asta de întrebări? Ori vreți să ieșiți de acolo, ori nu. Acum, pot înțelege că vă e teamă să nu vă murdăriți dacă vă prindeți de mâna mea – în acest moment, nerăbdarea din glasul lui se transformă în amărăciune –, dar nu văd altă variantă, decât dacă vreți să așteptați să treacă altcineva pe aici.

– Nu, deloc, zise Jocelyn ușurată, acum pe deplin convinsă că omul nu le dorea răul. Murdăria poate fi cu ușurință îndepărtată dacă ne spălăm, adăugă ea zâmbitoare, în mod evident înțelegând greșit cuvintele lui.

Pesemne că răspunsul ei îl surprinsese în mod plăcut, deoarece salvatorul lor nu o prinse imediat de mâna pe care o întinsese înspre el. Abia apoi își dădu seama că femeia nu putea să-l vadă clar. Imediat ce avea să-l vadă, urma să-și schimbe atitudinea. Și avea să se poată considera norocos dacă urma să-i arunce un „mulțumesc" pentru ajutorul dat.

Jocelyn icni când bărbatul o prinse de mână și o trase afară cu ușurință. Ajunse pe trăsură, dar rămase cu picioarele bălăngănindu-se prin deschizătura ușii. Râse ușurată de cât de simplu fusese să iasă de acolo, apoi se uită înăuntru după Vanessa, care nu se clintise.

– Vii și tu, Vana? E floare la ureche.

– Dacă nu te deranjează, draga mea, eu voi rămâne aici. Prefer să aștept până va fi îndreptată trăsura – dacă lucrul acesta se poate face cu ușurință. Și, până atunci, poate că o să-mi mai treacă și durerea de cap.

– Prea bine, fu Jocelyn de acord. Sir Parker ne va găsi în curând. Privi în jur, dar salvatorul ei stătea chiar în spatele ei. Începu să se ridice și se întoarse zicând: Pe ea nu trebuie să o scoți acum. S-a lovit la cap, vezi dumneata, și nu se simte... destul de...

Glasul îi pieri. Jocelyn nu se mai simțise așa uimită de când văzuse pentru prima dată piramidele din Egipt. De data asta însă, situația era complet diferită, pentru că omul aflat dinaintea ei nu o impresiona doar din punct de vedere vizual. Tot corpul ei părea să reacționeze, de parcă ar fi fost electrocutat de prezența lui – rămase fără suflare, ritmul inimii i se înteți și simți că prin vene îi curge un val de adrenalină – toate, semne ale fricii, deși nu se simțea deloc înfricoșată. Bărbatul se îndepărtă ușor de ea, deși Jocelyn nu înțelese motivul gestului său; astfel, ea avu ocazia să îl privească mai bine, deoarece era foarte înalt. Era mai chipeș decât i se păruse la început, avea un trup puternic, pe care îl simțise lipit de pielea ei, avea pielea întunecată la culoare și un aer straniu – toate, în ordinea asta. Părul negru ca smoala și foarte drept îi ajungea mai jos de umerii enorm de largi. Tenul de un bronz întunecat lăsa să se distingă niște trăsături aspre, un nas drept și perfect sculptat, ochi adânciți în orbite sub niște sprâncene încruntate, buze perfect conturate și un maxilar pătrățos încleștat. Tabloul era completat de un trup înalt și musculos, îmbrăcat cu o jachetă ciudată din piele de animal, cu franjuri lungi, și cizme până la genunchi, fără toc, realizate din același fel de piele și decorate cu franjuri asemănătoare. Jocelyn se obișnuise deja cu prezența armelor purtate la brâu după ce străbătuseră Mexicul, deci faptul că și acest bărbat era înarmat nu venise ca o surpriză. Pălăria cu boruri largi îi umbrea ochii și nu îi permitea să vadă prea bine ce culoare aveau, dar își dădu seama că nu erau la fel de întunecați ca restul trăsăturilor sale.

Bărbatul purta pantaloni bleumarin, cu o croială destul de strânsă pe coapsele lui puternice. Nu era nimic ieșit din comun la asta. Doar că nu avea cămașă. Reverele jachetei stăteau aproape unite peste pieptul lui, dar, chiar și așa, deoarece nu purta cămașă, se vedea că pielea de pe piept era la fel de bronzată ca pielea de pe față – și fină, fără nici un fir de păr. De fapt, nu avea nici un fir de păr pe cei câțiva centimetri de piept și abdomen pe care îi putea vedea ea, lucru foarte straniu din câte știa, deși, desigur, nu știa prea multe lucruri despre americani și nici despre piepturile bărbaților în general. Dar trebuia să fie sinceră și să recunoască faptul că nu mai văzuse pe nimeni ca el. Aerul lui straniu și aspectul neobișnuit o speriau, dar nu la fel de mult ca frumusețea lui întunecată.

– Întotdeauna mergi... pe jumătate dezbrăcat?

– Asta e tot ce ai să-mi spui, doamnă?

Jocelyn simți cum un val de căldură i se urcă în obraji.

– O, Doamne, te rog să nu te simți jignit. Habar n-am de unde mi-a venit întrebarea asta; de obicei, nu sunt atât de nepoliticoasă.

Din trăsură se auzi un „Ha!" puternic, și Jocelyn zâmbi.

– Contesa nu pare să fie de acord cu mine, și pe bună dreptate. Faptul că vorbesc fără ocolișuri poate părea lipsit de politețe, ba chiar o obrăznicie, uneori.

– Doar am întrebat..., mormăi bărbatul în timp ce se întoarse și sări pe pământ.

Jocelyn se încruntă și-l urmări îndreptându-se spre calul său, un animal frumos și mare cum nu mai văzuse niciodată, cu pete negre și albe pe crupă și pe spinare. I-ar fi plăcut să se uite mai bine la calul acela, ba chiar să-l și călărească, dar deocamdată singura ei nelămurire era ce intenționa să facă bărbatul care o salvase.

– Doar nu pleci, nu-i așa?

El nici măcar nu se sinchisi să o privească.

– Dumneata ai spus că vor veni curând ajutoare. N-are rost să mai pierd timpul pe aici...

– Dar nu poți pleca! strigă ea alarmată, fără să știe exact de ce se simțea astfel. Nu am apucat să-ți mulțumesc... și cum pot să cobor de aici fără ajutorul dumitale?

– Fir-ar, se auzi din direcția bărbatului, și Jocelyn simți că obrajii îi iau din nou foc. Dar cel puțin făcea cale întoarsă. Bine, sari, îi ordonă el când ajunse lângă trăsură.

Îl văzu că întinde mâinile spre ea și nu ezită câtuși de puțin. Deja se dovedise suficient de puternic. Ea nu se gândise nici o clipă că ar fi fost posibil s-o scape dacă se arunca pur și simplu în jos spre el. Iar el nu o scăpă. Jocelyn se izbi de pieptul lui. Asta însă nu fusese la fel de uimitor ca faptul că, într-o clipită, o așeză pe picioarele ei, la un braț depărtare de el. Apoi, din nou, îi întoarse spatele și dădu să plece.

– Nu, așteaptă! Întinse mâna după el, dar bărbatul nu se oprise ca să o vadă, așa că își ridică fustele și porni pe urmele lui. Dumneata chiar te grăbești undeva, de trebuie să o iei la goană?

De data asta se izbi de spatele lui, atunci când bărbatul se opri, și îl auzi blestemând încă o dată înainte să se răsucească pe călcâie și să se holbeze la ea.

– Uite care-i treaba, doamnă... Dacă insiști să afli, mi-am lăsat uneltele și cămașa la râu, unde tocmai mă pregăteam să mă spăl, ca apoi să pornesc spre oraș. Prin ținutul ăsta nu poți să-și lași lucrurile de izbeliște și să te aștepți să le mai și găsești când te întorci după ele.

– O să înlocuiesc orice ai pierde, dar te rog nu ne părăsi deocamdată. Cum oamenii mei nu au venit până acum, cel mai probabil s-au rătăcit pe muntele din spatele nostru. Chiar avem nevoie de...

– Ai venit pe o cărare pe care o poate urma oricine, doamnă.

– Da, dar ne-am separat când au pornit după noi niște oameni care vor să îmi facă rău. E foarte posibil să ajungă ei primii aici, nu oamenii mei.

– Oamenii dumitale?

– Însoțitorii. Când nici acest răspuns nu reuși să-i șteargă încruntarea de pe chip, Jocelyn îi explică: Oamenii care îmi asigură paza și servitorii mei, cei cu care călătoresc.

La auzul acestui răspuns, bărbatul o măsură cu privirea, studiindu-i fusta de catifea și bluza mototolită din mătase, genul de haine pe care le mai văzuse doar în Orient. Apoi aruncă o privire și spre trăsura turcoaz care strălucea în soare și care, atunci când se uitase înăuntrul ei, îi dăduse impresia că nu vedea bine. Nici măcar poștalioanele private nu erau atât de luxoase.

Când văzuse trăsura răsturnată, nu se așteptase să găsească femei înăuntru, cu atât mai puțin asemenea femei, dintre care una contesă. Nu însemna asta că era de viță regală sau ceva în genul acesta? Orice ar fi fost, nu era din țara asta. Iar aceasta avea părul roșcat și, Dumnezeule, niște ochi de un verde mai deschis decât primele

frunze ale primăverii. Când o văzuse prima dată, îi răscolise amintiri pline de amărăciune. Dar asta nu-l împiedică să simtă o puternică atracție sexuală față de ea. Felul în care reacționase la prezența ei îl speria de moarte, pentru că nu mai fusese atras de femei ca ea de ani întregi.

– Cine ești dumneata, mai exact, doamnă?

– O, îmi cer scuze! Ar fi trebuit să mă prezint de la început. Eu sunt Jocelyn Fleming, spuse ea, hotărând că nu mai avea rost să-și dea un nume fals, acum că Longnose era atât de aproape de ei.

Bărbatul se uită lung la mâna pe care femeia o întinse sub nasul lui și continuă să se holbeze până când ea fu nevoită să o retragă.

– Poate ar fi trebuit să întreb mai degrabă „ce anume ești"?

– Poftim?

– Ești una dintre nevestele minerilor bogătași care locuiesc în Tombstone?

– Nu, deloc. Sunt văduvă de câțiva ani buni. Iar noi tocmai venim din Mexic, deși suntem originari din Anglia.

– Adică ești englezoaică?

– Da. Zâmbi la felul în care îi vorbea limba maternă, deși înțelegea perfect ce îi spunea și chiar îi plăcea ritmul tărăgănat în care rostea cuvintele. Presupun că dumneata ești american?

El cunoștea denumirea aceea, dar nu mai auzise pe nimeni folosind-o. De obicei, oamenii se considerau originari din statul sau ținutul din care proveneau, nu din țară. Iar acum, îi recunoscu și accentul. Deși nu mai auzise niciodată o femeie vorbind pe un ton atât de elevat, mai întâlnise câțiva englezi în vest. Naționalitatea ei explica totuși de ce nu ezitase să îl atingă. Nu ajunsese în vest de suficient de mult timp cât să își dea seama ce era el. Așadar, presupuse că nu ăsta fusese motivul pentru care se holbase atât de mult timp la el. Din nou, trupul i se încordă de dorință. Pentru o fracțiune de secundă, se gândi să nu-i spună. Oricum, probabil nu avea s-o mai vadă niciodată, așa că de ce să lase să se insinueze între ei o răceală cu care era deja familiar? Pentru că el avea nevoie de acea distanță. Jocelyn nu era de nasul lui, iar atracția asta blestemată pe care o simțea pentru ea era periculoasă. Însă el nu era obișnuit să vorbească despre asta. Se îmbrăca astfel tocmai ca să nu trebuiască să dea explicații, ca să nu apară nici o neînțelegere.

– M-am născut în ținutul acesta, dar oamenii au un alt nume pentru mine, doamnă. Sunt metis.

– Foarte interesant, spuse ea, conștientă că tonul pe care îi vorbise devenise iarăși plin de amărăciune, dar alegând să ignore acest aspect. Pare un termen specific crescătorilor de animale. Ce legătură are cu oamenii?

Pentru o clipă, se holbă la ea de parcă ar fi fost nebună; apoi, blestemă în barbă și răspunse cu înverșunare:

– Ce naiba crezi că are de-a face cu oamenii?! Înseamnă că sunt doar pe jumătate alb!

Vocea lui o făcu să tresară, dar nu rezistă tentației și întrebă:

– Și cealaltă jumătate?

De data asta, el o privi de parcă ar fi trebuit să fie închisă undeva, pentru siguranța celorlalți.

– Indian, mârâi el. Cheyenne, mai exact. Iar dacă asta nu-ți provoacă scârbă, ar trebui.

– De ce?

– Dumnezeule, femeie, ar trebui să înveți câte ceva despre o țară înainte să o vizitezi!

– Dar fac asta, replică Jocelyn, nu suficient de speriată de faptul că țipase la ea. Cunosc destul de multe lucruri despre țara aceasta.

– Atunci, pesemne ai ratat partea în care zice că indienii și albii sunt dușmani de moarte, comentă el. Întreabă în următorul orășel în care ajungi. O să-ți tragă o mușchiuială pe cinste pentru că ai stat de vorbă cu mine.

– Faptul că ai ceva împotriva albilor, cum le zici dumneata, nu cred că are vreo legătură cu mine, nu? continuă ea, neînfricată. Eu nu sunt dușmanul dumitale, domnule. Doamne ferește, cum de-ai putut spune așa ceva, când eu nu simt decât recunoștință pentru ajutorul pe care ni l-ai acordat?

Bărbatul scutură din cap în direcția ei, apoi chicoti.

– Mă dau bătut, doamnă. O să afli tot ce trebuie să știi dacă rămâi prin părțile astea suficient de mult timp.

– Asta înseamnă că putem deveni prieteni acum? Când îl auzi mormăind, adăugă: Nu mi-ai spus cum te numești.

– Colt Thunder.

– Colt, după firma de revolvere? Ce neobișnuit să fii botezat după un pistol.

– Păi, Jessie are un simț al umorului ieșit din comun.

– Jessie este tatăl dumitale?

– E fiica tatălui meu, deși nici unul din noi nu a știut asta până acum câțiva ani. Până atunci, era doar cea mai bună prietenă a mea.

– Cât de interesant! Atunci, să-nțeleg că Colt Thunder nu este numele dumitale adevărat? Și eu am folosit deseori nume false, deși acum nu mai este necesar, pentru că dușmanul meu de moarte m-a găsit.

Nu avea să întrebe. N-avea să întrebe nimic, nici dacă murea de curiozitate. Cu cât știa mai puține despre ea, cu atât mai repede avea s-o uite – Dumnezeule, măcar de-ar fi putut. Șuvițele acelea de păr, care îi atârnau până mai jos de talie ca niște flăcări fierbinți, mângâindu-i coapsele... Părul acela avea să-i apară în vise mult timp de acum înainte, știa al naibii de bine lucrul acesta. Și ochii aceia, la fel. Fir-ar, de ce trebuia să îl privească astfel, de parcă s-ar fi simțit la fel de atrasă de el pe cât era și el de ea?

Îi mai spusese ceva, dar el nu auzise nici un cuvânt, pentru că ea păsise mai aproape și pusese o mână pe brațul lui. Îl atinsese pentru că așa voise, nu pentru că ar fi fost necesar, iar gestul ei îi făcuse inima să-i bubuie în piept. În minte îi înflorira idei asupra cărora nu îndrăznea să se oprească. Fir-ar să fie, femeia asta se juca cu focul, fără ca măcar să fie conștientă de lucrul acesta.

O împușcătură îi zbură pălăria de pe cap și-l smulse din vraja pe care-o aruncase asupra lui această femeie. Se roti pe călcâie și, fără să stea pe gânduri, trase două gloanțe care își atinseră ținta. Unul din cei doi bărbați care fugeau ca vijelia spre ei se prăbuși în praf, dar nu rămase locului, pentru că avea piciorul prins în scărița șeii. Celălalt scăpă pistolul din mână când glonțul îi atinse umărul drept, și acum își biciuia calul ca să o ia la goană înapoi de unde veniseră. Colt îl lăsă să scape. Nu împușca oameni în spate și nici nu îi împușca mortal – de cele mai multe ori.

Calul fără călăreț continua să se apropie de ei. Cea mai ușoară modalitate de a-l opri era să se urce pe el când trecea pe lângă ei, lucru pe care Colt îl și făcu.

Lui Jocelyn, care avea impresia că văzuse totul pe lumea asta, i se păru incredibil – mai ales rapiditatea cu care Colt Thunder scosese pistolul din toc și țintise. Plus că nu mai văzuse niciodată un om urcându-se pe un cal aflat în galop. Era incredibil! Șansele să cadă erau uriașe, dar, cu toate astea, el se urcă pe cal apucându-se pur și simplu cu mâna de coamă și sărind în spinarea animalului.

Uluită, îi strigă Vanessei că era bine și se grăbi spre calul care se oprise la câțiva metri depărtare, acum potolit. Ajunse acolo tocmai în momentul în care Colt îl lega și se apleca să elibereze din scăriță glezna omului. Apoi îngenunche să verifice starea rănitului, și urechile lui Jocelyn auziră o nouă înjurătură. Văzu cu ochii ei că banditul era mort și că avea gâtul rupt, deși glonțul lui Colt îl nimerise în tâmplă și, cel mai probabil, fusese deja inconștient când murise.

– Blestematul s-a ferit, rosti Colt cu dezgust și se ridică în picioare.

– Ținteai spre un loc anume?

– Spre osul din umărul drept. E cea mai ușoară modalitate de-a dezarma un om care vine spre tine. Îl cunoști?

Se uită direct la ea cu o privire pătrunzătoare. Acum, că fața nu-i mai era umbrită de borul pălăriei, Jocelyn văzu că ochii lui nu erau nici deschiși, nici închiși la culoare, ci aveau cea mai limpede și mai cristalină nuanță de albastru pe care o văzuse ea vreodată și care contrasta uluitor cu tenul lui foarte bronzat. Forța ochilor săi o lăsă practic fără suflare și o făcu să-și coboare privirea ca să-i poată răspunde rațional.

– Nu, nu i-am mai văzut niciodată nici pe bărbatul acesta și nici pe celălalt. Dar nu am nici o îndoială că au fost amândoi oamenii lui John Longnose. Are obiceiul să angajeze bășinași din țările prin care trecem, ca să-i facă lui treburile murdare. Se pare că nu doar m-ai scos din trăsură, ci mi-ai și salvat viața.

– Doamnă, nici un om sănătos la cap nu ar putea avea un motiv să te omoare. Îmi închipui că un bărbat ar vrea să facă multe lucruri cu dumneata, dar crima nu este printre ele.

Puțini bărbați o considerau atrăgătoare din cauza părului și a faptului că se îmbujora des, dar de obicei își dădea seama când era cazul. Însă nu și cu acest bărbat. Se uitase încruntat la ea, țipase la ea și de abia aștepta să se suie pe cal și să nu o mai vadă niciodată. Așa că fu surprinsă să descopere că era posibil, că exista o mică șansă ca și el să simtă valul de atracție dintre ei, la fel cum simțea ea – asta dacă putea lua drept compliment comentariul lui.

Porni imediat pe urmele lui, încercând să-i explice:

– Vrea să mă omoare doar de anul ăsta, să știi. Până acum, voia doar să mă ducă înapoi în Anglia. Iar eu nu-mi doresc decât să împiedic acest lucru cu orice preț. E o poveste destul de lungă, dar ideea

este că fug de omul acesta de trei ani deja și, sinceră să fiu, am cam obosit.

El își scutură pălăria de praf lovind-o de picior, apoi și-o puse la loc pe cap, cu borul înclinat înainte. Avea o înfățișare destul de rebelă.

– Nu e treaba mea, doamnă.

– Nu, sigur că nu este. Chiar nu este. Iar mie nici prin gând nu-mi trece să te implic în problemele mele, mai ales după tot ce ai făcut pentru mine până acum.

Bărbatul o privi direct după un asemenea răspuns alambicat, de parcă i-ar fi fost de ajuns o simplă încuviințare.

– Mă bucur să aud asta, răspunse el pe un ton sec.

– Nu am terminat, domnule Thunder.

– Ascultă, nu adăuga nici un „domnule" lângă numele meu. Mie să-mi spui fie Colt, fie Thunder. Răspund la ambele.

– Cum dorești. Dar, după cum spuneam, n-am putut să nu observ modul superb în care mânuiești revolverul.

– Modul superb în care mânuiesc revolverul? Bărbatul zâmbi. Doamnă, ai un mod foarte fantezist de-a râde de mine.

– Poftim?

– Nu contează. Deci ce ziceai?

– Despre ce anume... a, da. Ești, din întâmplare, dispus să intri în serviciul cuiva?

– Vrei să-l vezi pe Longnose mort?

Ea se simți tulburată de ușurința cu care rostise el întrebarea asta, fără pic de emoție în glas, dar își domoli sentimentele.

– Nu, doar să-l prinzi și să-l predai autorităților din aceste ținuturi. E căutat în New York pentru uciderea avocatului meu.

– A cui?

– A avocatului meu american.

– De ce ți-a ucis avocatul?

– Am reușit doar să stabilim că bietul avocat l-a descoperit pe Longnose în biroul său, în vreme ce încerca să fure testamentul pe care îl dictasem chiar în ziua respectivă. După spusele partenerului său de afaceri, era singurul document care lipsea din biroul său. Și au existat câțiva martori cărora le-a cerut să-i spună unde era biroul avocatului. Toți au jurat că era vorba despre un englez. În plus, nu e primul testament pe care l-am făcut și care a dispărut.

– Mi se pare că ai nevoie de un vânător de recompense, doamnă, iar eu nu sunt așa ceva. Sau, și mai bine, nu trebuie decât să-i raportezi tot ce s-a petrecut aici șerifului din Tombstone, atunci când vei returna trupul neînsuflețit. Nu-i nevoie decât de numele acestui om și de descrierea lui.

– Dar nu-i cunosc numele și nici cum arată nu știu. Când îl văzu încruntându-se, Jocelyn adăugă în grabă: John Longnose este porecla pe care i-am dat-o noi. Nu știu decât că este englez, la fel ca mine.

– Probabil nu există un alt englez pe o rază de o sută șaizeci de kilometri, dar nu știi niciodată. Am mai văzut trecând pe aici și alți englezi, așa că e destul de ușor să faci o greșeală. Prin urmare, cea mai bună șansă a dumitale este să îi întinzi o capcană și să-l faci să se dea în vileag. Spuneai că ai oameni care te păzesc?

– Da, dar...

– Atunci, nu mai ai nevoie de încă un om înarmat.

Înainte să conștientizeze faptul că o refuzase, bărbatul scoase din nou pistolul și trase un glonț. Jocelyn se întoarse și văzu un șarpe lung, care acum nu mai avea cap, deși corpul încă i se zvârcolea, și se cutremură la gândul că fusese atât de aproape de ea. Nu îl auzise apropiindu-se și nu simțise nici un pericol. Nu avea nevoie de încă un om înarmat? Tocmai îi dovedise că afirmația lui era falsă.

Colt o privi cu coada ochiului după ce azvârli șarpele cât colo. Trebuia să recunoască un lucru: femeia aceasta fusese urmărită de oameni care trăseseră în ea, aproape că fusese mușcată de un șarpe și toate astea după ce se răsturnase cu trăsura. Și n-avea de unde să știe prin ce peripeții trecuse mai înainte. Cu toate astea, era cea mai vorbăreață femeie pe care o întâlnise vreodată. Nu că l-ar fi deranjat. Accentul ei britanic era foarte plăcut urechilor. Se întoarse să se uite la norul de praf care se apropia de ei. Spera că erau însoțitorii ei, având în vedere dimensiunea acelui nor, dar încărcă din nou arma, pentru orice eventualitate.

Se uită din nou la ea și văzu că scosese de undeva o batistă mică de pânză cu care își tampona fruntea. Parfumul ei dulce pluti spre el și îi invadă simțurile, făcându-i sângele să-i clocotească din nou în vene. Fir-ar să fie, femeia aceasta era periculoasă. De fiecare dată când se uita la ea, se făcea din ce în ce mai frumoasă și mai atrăgătoare. Și, de fiecare dată când îl privea cu ochii aceia verzi, trebuia să își domolească vechile instincte. Dacă ar fi întâlnit-o cu șase ani

în urmă, ar fi plecat pur și simplu cu ea și ar fi făcut-o femeia lui. Dar acum era „manierat", așa că nu putea să dea ascultare instinctelor.

Însă instinctele lui erau puternice, mult prea puternice, motiv pentru care nu îndrăznea să rămână în preajma ei și s-o ajute cu problemele pe care le avea. Situația ar fi fost diferită dacă nu ar fi avut deja ajutoare, ba chiar mai multe decât suficient. Atunci, n-ar fi avut încotro, pentru că nu-i plăcea gândul că cineva voia să o rănească. Poate că locul ei nu era în Vest, dar se afla aici, și drumurile lor se întretăiaseră. De acum înainte, avea să-și facă griji în privința ei până urma s-o știe în siguranță. Exact ce-i lipsea!

– Oamenii care vin călare sunt ai tăi?

Întrebarea lui o făcu pe Jocelyn să tresară, deoarece urechile încă îi țiuiau din cauza focurilor de armă. Încercase să găsească o modalitate de a-l face să se răzgândească și să-l convingă să intre în serviciul ei. Nu voia ca el să plece călare și să nu-l mai vadă niciodată. Era absolut necesar să-l facă să se răzgândească, deși încă nu reușise să priceapă de ce ținea morțiș să-l știe lângă ea.

În acel moment, văzu și ea călărețiii și îl recunoscu pe Sir Parker Grahame în fruntea lor.

– Da, sunt însoțitorii mei și câțiva slujitori, din câte se pare.

– Atunci, o să plec. Oamenii tăi o să găsească perechile de cai legați lângă râu, la mai puțin de un kilometru și jumătate de aici – asta dacă nu a venit altcineva și i-a furat până acum. Tonul lui spunea chiar mai multe decât vorbele. Dacă ea nu-și mai găsea caii, atunci nici el nu avea să-și mai găsească lucrurile.

– Mulțumesc, sunt convinsă că îi vor găsi cu ușurință. Dar ești sigur că nu te pot face să te răzgândești...

– Doamnă, ești însoțită de o mică armată. Nu ai nevoie de mine.

– Cu toate acestea, vom avea nevoie de o călăuză.

– Poți găsi unul în Tombstone.

Jocelyn scrâșni din dinți și îl urmă până la calul său, apoi îl privi cum încălecă. Era clar că nu voia să lucreze pentru nimeni, pentru nici un motiv.

– Unde este orașul acesta?

– La cel mult zece kilometri, în direcția San Pedro. E suficient de mare cât să nu-l ratezi.

– Dumneata locuiești acolo?

– Nu, doamnă.

– Dar crezi că ne vom întâlni acolo?

– Mă-ndoiesc.

Nu o mai privise de când pornise spre calul lui, și acum, când se răsuci spre ea, simți impulsul de-a strânge tare oblâncul șeii. În ochii ei se citea o dezamăgire profundă, și lui Colt i se puse un nod în gât. Ce naiba voia de la el? Nu știa că putea atrage numai necazuri cu privirea aia?

– Îmi doresc nespus de mult să revii asupra hotărârii dumitale, zise ea cu glas moale, aproape ca o rugăminte, care îi învălui inima și mintea într-o pâclă deasă și îl făcu să geamă în sinea lui.

Era prea mult de suportat, peste toate senzațiile pe care le simțise din cauza ei. Trebuia să plece cât mai repede din preajma acestei femei.

– Las-o baltă, doamnă! N-am nevoie de probleme de genul ăsta.

Jocelyn nu înțelese că se referea la ea, nu la problemele ei. Rămase locului, urmărindu-l cum se îndepărta călare și simțindu-se vinovată pentru că încercase să-l amestece într-o situație atât de periculoasă. Avea tot dreptul să o refuze și procedase corect. Și așa o ajutase destul. Dar, blestemăție, *voia* să îl revadă pe acest bărbat.

Capitolul 6

Comandantul din Fort Huachuca îl avertizase pe Ed Schieffelin că avea să-și găsească moartea în pustiul sălbatic locuit de indienii apaș. Bătrânul prospector ignorase acel avertisment și, când dăduse lovitura vieții sale, pusese imediat locului numele de „Tombstone"[1]. Mai dăduseră și alții lovitura prin ținutul acela, dar numai reușita lui Ed dăduse numele orașului care se ridica în jurul minei sale în anul 1877. Patru ani mai târziu, orașul se lăuda cu aproape patru sute de clădiri și cel puțin o sută de cârciumi cu licență să vândă băuturi alcoolice, dintre care poate jumătate funcționau și ca bordeluri și hoteluri, în partea de răsărit a orașului, dincolo de 6th Street, un număr chiar mic, dacă stai să te gândești că orașul avea o populație mai mare de zece mii de locuitori.

Colt obișnuia să afle câte ceva despre orașele în care urma să ajungă, și aflase tot ce trebuia să știe despre acesta din momentul în care

[1] În limba engleză, în original, „piatră de mormânt"

trecuse prin Benson, la fel cum aflase tot ce trebuia să știe despre Benson atunci când trecuse prin Tucson. Acum, că vedea Tombstone cu ochii lui, putea înțelege de ce un băiat de șaptesprezece ani care fugea spre Mexic ar fi ales să mai rămână puțin prin părțile locului. Aici spera să-l întâlnească, în sfârșit, pe Billy Ewing. Și aici spera să-l găsească și pe băiatul ăla afurisit. După ce dăduse de urmele băiatului în St. Louis, cu patru luni în urmă, pentru ca apoi să-l piardă iar de nenumărate ori, Colt ajunsese la capătul răbdării. Dar ce nu făcea el pentru Jessie...

Cu toate acestea, nu avea să fie ușor să găsească un puști de șaptesprezece ani într-un oraș atât de mare. I se zisese că existau cinci hoteluri măricele și șase pensiuni, dar cine știa dacă Billy își folosise numele adevărat? De asemenea, i se spusese că aceasta nu era o perioadă prea bună pentru a veni în oraș, deoarece în curând aveau să explodeze violențele între bandiții din zonă și șeriful și frații acestuia, care se tot confruntau și se luau la harță de ceva timp.

Colt se opri brusc în mijlocul drumului. Cum de uitase această informație când vorbise cu roșcata? Pornise spre Tombstone cu gândul să-l scoată pe Billy de acolo cât mai repede posibil și, cu toate astea, o îndemnase pe femeie să meargă în aceeași direcție. Fără să-și dea seama, fusese atât de impresionat de ea, că își dorise să vină și ea în aceeași direcție ca el. Ce prostie, câtă prostie din partea lui! Acum, trebuia să o întâlnească din nou, ca să-i spună că ar fi mai bine să nu rămână prea mult timp în oraș. Nu, ar fi o mișcare și mai prostească din partea lui dacă s-ar întâlni cu ea. Avea să-i trimită mesajul prin Billy, odată ce-l găsea.

Își îndemnă calul să pornească mai departe. Negru la față de supărare, nu văzu nimic din împrejurimi timp de câteva minute, pentru ca apoi să-și dea seama că trecuse de 3rd Street, pe care voia să cotească.

Îi fusese recomandat hanul lui Fly, care se afla pe Fremont Street, între 3rd și 4th Street, așa că o luă la stânga pe 4th Street, ca să nu se mai întoarcă din drum. Orașul era compus din zone rectangulare, iar principalele străzi erau Toughnut, Allen, Fremont și Safford, care traversau orașul de la sud la nord și străzile de la 1 până la 7, care erau dispuse de la vest la est. Traversă Allen Street și continuă în sus pe 4th Street, trecând de cârciuma lui Hafford, aflată la colț, de restaurantul Can-Can de alături și de o cafenea construită vizavi. Diversitatea locurilor de luat masa venea

ca o ușurare. Unele dintre orașele mici prin care trecuse erau norocoase dacă aveau o cârciumă.

Majoritatea prăvăliilor înșirate de-a lungul străzii erau separate de spații largi, și printre ele zări grajdul de care urma să se folosească. Mai întâi, trebuia să-și găsească un loc de stat peste noapte și apoi să verifice toate hotelurile și pensiunile din oraș în căutarea lui Billy. Așa că merse mai departe, trecând pe lângă un tinichigiu, un birou de evaluator și o prăvălie unde se vindea mobilă. Prăvălia de arme a lui Spangenburg se afla aproape la capătul străzii, pe colț urma cârciuma Capital și apoi coti pe Fremont Street pentru a porni îndărăt spre 3rd Street. Lângă cârciumă, se afla sediul ziarului *Nugget*, unul din cele două ziare ale orașului, iar clădirea în care se tipărea celălalt, numit *Epitaph*, se afla chiar peste drum.

În cele din urmă, zări hanul lui Fly la capătul șirului de clădiri și mână calul să meargă ceva mai repede. Ar fi fost prea mult să spere că Billy închiriase o cameră acolo, așa că avea să-și petreacă restul zilei căutându-l pe băiat. Și, cu ghinionul care părea să se țină scai de el, probabil că avea să treacă pragul mai multor cârciumi până să-l găsească, iar șansele de-a intra în vreun bucluc erau întotdeauna foarte mari în astfel de locuri. La cum se simțea acum, nu-i păsa prea mult.

Agitat, Billy Ewing își trecu o mână prin părul șaten-deschis, apoi își turnă încă un pahar din licoarea ieftină și tare pe care Oriental Bar & Gambling Saloon o servea drept whisky. Intrase în bucluc până la gât și o știa prea bine, dar nu putea găsi nici o cale de scăpare fără să-și piardă viața. Se gândise că Oriental era ultimul loc în care avea să-și facă apariția noul lui „prieten", deoarece Wyatt Earp era unul dintre proprietarii acestui local. Printre altele, tocmai aflase de vrajba dintre frații Earp și clanul Clanton. Dar acum, nu era nici un Earp prin preajmă, iar Billy Clanton, cel mai tânăr dintre frații Clanton și noul lui prieten, îl găsi oricum.

Aparențele puteau fi înșelătoare, dar un necunoscător n-ar fi bănuit niciodată că mezinul Clanton, care nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani, era deja un criminal cu sânge-rece. Dumnezeule!

Billy îl întâlnise pe Clanton în Benson și, cum aflase că se îndreptau amândoi spre Tombstone a doua zi, deciseseră să pornească împreună la drum. Billy se bucurase că mergea în compania unuia care cunoștea ținutul, și fusese chiar și mai recunoscător pentru slujba

pe care i-o oferise la ferma Clanton, de lângă Galeyville. Cunoștea munca de fermier după toate verile pe care le petrecuse în Wyoming cu sora lui și în mod categoric avea nevoie de o slujbă, deoarece rămăsese aproape fără nici o lețcaie. Dar neștiința îl făcuse să cadă într-o cursă. Pretinsese că era altceva decât era în realitate, nu pusese întrebările potrivite și se trezise în slujba unor hoți de vite, jefuitori de poștalioane și trenuri, nu văcar la vreo fermă. Ferma din apropiere de Galeyville era doar ascunzătoarea lor.

Câțiva mineri care săpau zăcământul din Mountain Maid îl văzuseră în compania mezinului Clanton și îi explicaseră cum stăteau lucrurile chiar din prima noapte pe care și-o petrecuse în oraș. Dar el nu îi crezuse pe cuvânt. Însă toți oamenii pe care îi întrebase mai apoi îi povestiseră același lucru. Clanul Clanton jefuia prin părțile locului de mulți ani, motiv pentru care uneori se confruntau și cu autoritățile din Tombstone. Încă erau cunoscuți cu același nume, deși bătrânul Clanton, care înființase banda, fusese omorât în urmă cu câteva luni, lăsându-i pe Curly și pe Bill la conducere.

În afară de Bill Brocius și de cei trei frați, Bee, Finn și Billy Clanton, mai existau și alți membri cunoscuți ai bandei, renumiți de asemenea pentru scandalurile pe care le provocau în Tombstone. Unul dintre ei era John Ringo, despre care se știa că luase parte la războiul din Mason County, Texas, înainte de a se alătura bandei, și care îl omorâse pe Louis Hancock în cârciuma de pe Allen Street, nu demult. Frank și Tom McLaury erau și ei membri ai bandei, și numele lor apăreau deseori în conversații. Și Billy Claiborne, un alt tânăr doritor de glorie, care insista să fie strigat cu apelativul Billy the Kid, acum că adevăratul Kid era mort. Claiborne omorâse deja trei oameni pentru că râseseră de el din pricina asta, iar Ike și frații McLaury îl ajutaseră să evadeze din închisoarea din San Pedro, chiar în noaptea în care fusese arestat pentru a treia crimă.

Tânărul Billy Clanton fusese implicat în renumitul „masacru din canionul Guadalupe", înfruntare care dusese la moartea tatălui său. Ewing auzise vorbindu-se chiar destul de mult despre acea pățanie a clanului Clanton. Banda atacase un convoi de căruțe trase de măgari care transportau lingouri de argint prin ținutul Chiricahua în luna iulie a acestui an, omorându-i cu sânge-rece pe cei nouăsprezece mexicani aflați în fruntea convoiului. Bătrânul Clanton murise câteva săptămâni mai târziu, când tovarășii mexicanilor omorâți

îl prinseseră în ambuscadă, în timp ce el și banda lui mânau prin exact aceiași munți o turmă de vite furate din Mexic. Tânărul Clanton ratase acea întâlnire cu moartea, deși, din câte se povestește, mâna vite încă de când avea doisprezece ani.

Acesta era omul cu care se încurcase Billy Ewing? Încă nu-i venea să creadă. Și pur și simplu nu știa cum să scape nevătămat din această situație. Oricum, el încercase. Îi spusese tânărului Clanton că se răzgândise. Dar acesta făcuse aluzii cum că ar fi fost o dovadă de lașitate dacă renunța, și faptul că își rezema mâna pe revolverul de la brâu de fiecare dată când rostea cuvintele îl făcu pe Billy să dea înapoi. Altă dată, încercase pur și simplu să îl evite pe Clanton. Dar în ziua următoare trebuia să pornească spre fermă împreună cu el. Dacă nu apărea la locul de întâlnire, oare Clanton avea să vină să-l caute? Dacă fugea pe timpul nopții, avea să pornească toată banda pe urmele lui?

– Locul ăsta e mort, omule. De ce nu încercăm la Alhambra sau în localul lui Hatch?

Billy se uită în jur, la mesele aglomerate, la bar și la zona în care se desfășurau jocurile de noroc, care acum era aproape plină cu minerii care ieșiseră din tura de zi. Locul ăsta era mort? Se temea că „prietenul" lui căuta, de fapt, probleme în ultima seară petrecută în oraș.

– E devreme, mai durează până să apună soarele, răspunse Billy. M-am oprit aici pentru un pahar, înainte să iau cina la restaurantul New Orleans. Vrei să vii cu mine?

Făcuse invitația din pură politețe, așa că răsuflă ușurat când auzi răspunsul:

– Nu mă roade foamea, da' tu sigur nu ești prea obișnuit să golești pahare, așa-i? Și mai și vorbești ciudat, ca unu' care vine din est. Nu știu de ce n-am băgat de seamă până acu'. De un' ziceai că vii?

– N-am zis, comentă Billy.

– Cre' că așa-i, dar... ca să vezi, ia uite-acolo!

Clanton se îndreptă de spate, iar mâna lui dreaptă se duse automat în jos, pe mânerul pistolului, în timp ce se holba la străinul înalt care tocmai intrase pe ușile batante.

– Nu-i apaș sau comanș, dar po' simți un indian de la un kilometru distanță și al naibii să fiu dacă nu recunosc un metis când văd unul. Acu' poate că locu' ăsta o să se mai înviioreze puțintel...

– O, la naiba, mormăi Billy, apoi își trase și mai mult pălăria peste față și se cufundă mai adânc în scaun. O, *la naiba!*

Clanton îl privi cu o expresie dezgustată.

– Îl cunoști sau ți-e frică de corcituri?

Și lumea zicea că fratele lui, Ike, era cel rău de gură? Billy se săturase de Clanton, fie el criminal, fie nu.

– Nu fi nebun, puștiule, rosti el printre dinți spre tânărul mai scund de lângă el. Omul ăsta nu-i un metis ca mulți alții care cresc prin casele albilor. Până în urmă cu câțiva ani, acesta a fost un adevărat războinic cheyenne. Și, pentru că a plecat din tribul lui, a învățat cum să folosească arma aia pe care o poartă la brâu. N-am văzut pistolar mai rapid decât el.

Avertizarea îi intră pe o ureche și-i ieși pe cealaltă, căci Clanton se animă aproape imediat.

– Deci îl cunoști. Te caută, din întâmplare?

După ce îi aruncă puștiului o singură privire, Billy mormăi încă o dată:

– Nici să nu te gândești!

– Dar vine direct spre noi.

Billy îndrăzni să tragă cu ochiul pe sub borul pălăriei și se trezi străpuns de privirea aceea albastră și mult mai luminoasă decât a lui. Dacă s-ar fi putut târî sub masă, ar fi făcut-o.

– Colt, zise el pe un ton plin de amărăciune.

Dar nu primi în schimb nici măcar o înclinare a bărbiei, deoarece Colt nu se mai uita la el, ci la Clanton, care se ridica de pe scaunul lui. Înainte că puștiul să se fi îndreptat de spate măcar, Colt deja își apucase revolverul și îi făcea semn să se așeze la loc. Cu ochii mari și alb la față ca varul, băiatul făcu întocmai.

Billy se ridică încet, foarte încet, dar se mai relaxă când îl văzu pe Colt punând arma în toc. Bărbatul nu rostise nici un cuvânt, și Billy nici nu se aștepta să o facă, cel puțin nu aici. Dar mai târziu...

Între timp, chipul lui Clanton se îmbujorase, trădând cât de furios se simțea pentru că fusese învins cu atâta ușurință, dar nu făcu nici o mișcare ca să se ridice din nou. Cu toate astea, nici nu rămase tăcut, nu când în preajmă erau atâția martori, inclusiv Buckskin Frank Leslie, barmanul lui Earp. Nu se rostise nici un cuvânt, dar metisul atrăsese privirile tuturor din momentul în care intrase, și încă îl priveau cu toții țintă când îl obligase pe tânărul Clanton să stea locului.

– Nu tre' să mergi cu el, Ewing, indiferent de ce ai făcut. Acu' ai spatele acoperit. Când o s-audă frații mei de asta...

– Las-o baltă, puștiule, îl opri Billy cu un oftat, simțind mai degrabă că i s-a luat o piatră de pe inimă, deoarece apariția lui Colt putea să-l scoată basma curată din încurcătura în care intrase. Ba chiar zâmbi către vechiul său prieten. Trebuie să plec cu el.

– Pe naiba...

– O, n-am nici o îndoială că voi plăti cu vârf și îndesat pentru asta, îl întrerupse din nou Billy, și zâmbetul i se lărgi înainte să adauge: E frate-miu, 'nțelegi?

Capitolul 7

Billy se distrase suficient. Nu mai zâmbea când păși pe trotuarul din scânduri din fața barului Oriental, așteptându-l pe Colt să iasă cu spatele prin ușile batante și să facă rapid un pas într-o parte înainte să bage pistolul în toc. Acum, simțea că i se face rău de la stomac. Colt Thunder, aici? Nici măcar prin minte nu-i trecea că ar fi fost vorba despre o coincidență.

– Unde ți-e calul? întrebă Colt pe un ton tăios.

Billy făcu o grimasă și observă calul masiv din rasa Appaloosa legat mai în jos pe stradă, în fața altei cârciumi.

– Am venit pe jos de la hotelul lui Noble, unde stau.

– Atunci, să mergem.

Aveau aproape aceeași înălțime, dar Billy simți că i se împleticesc picioarele în vreme ce încerca să țină pasul cu fratele său.

– Nu credeam că o să te trimită după mine. Colt, jur că nu credeam.

– Credeai că te va căuta chiar ea?

– Bineînțeles că nu! Știam că-i va scrie lui Jessie și presupun că mă așteptam să-i ceară lui Chase să mă găsească. Întotdeauna s-a bazat pe el când a avut nevoie de ajutor.

– Asta a fost înainte să se căsătorească cu Jessie. Oricum, probabil că el ar fi fost alesul dacă s-ar fi întors acasă la timp, însă lucrurile s-au petrecut altfel. Ea avea impresia că nu m-ar deranja să pornesc pe urmele tale.

– Îmi pare rău, spuse Billy, afișând o expresie plină de amărăciune.

– Puștiule, înainte să-ți pară rău, așteaptă până mă hotărăsc dacă să te bat de să-ți sară fulgii sau nu.

Billy tresări. Își dorea să fi văzut chipul lui Colt când rostise aceste cuvinte, dar bărbatul mergea cu câțiva pași înaintea lui și nu se uitase spre el când i se adresase. Cu toate astea, n-avea nici o îndoială că vorbise serios. Hotărârea pe care urma să o ia în privința acestei chestiuni depindea de cât de furios era. Acum, că se gândea la asta, Billy nu și-ar fi dat seama care avea să fie soarta lui nici măcar dacă i-ar fi văzut chipul. Pur și simplu, nu-ți puteai da seama când venea vorba despre Colt, deoarece el avea abilitatea de a-și ascunde emoțiile atunci când voia.

Ultimii ani fuseseră un adevărat lanț de surprize pentru Billy. Fusese crescut în Chicago de mama sa, Rachel, și de tatăl său vitreg, deși el nu știa că Jonathon Ewing îi era doar tată vitreg. Nu știuse nici că avea o soră, până nu murise tatăl lui Jessie, și Rachel plecase în Wyoming ca să-i fie tutore. La vremea aceea, avea doar nouă ani, și pentru el fusese o experiență uimitoare să o întâlnească pe Jessie. Tatăl ei o crescuse ca pe un băiat, și ea conducea la fel de bine ca un bărbat ferma de animale pe care o primise moștenire. Purta pantaloni, armă și știa tot ce trebuia despre creșterea vitelor. Billy o adorase pe loc și fusese încântat când aflase că ea nu era sora lui vitregă, ci sora lui adevărată, și că Thomas Blair era tatăl lui adevărat.

Dar Rachel se întorsese în Chicago și îl luase pe Billy cu ea, așa că băiatul ajunsese să viziteze ferma Rocky Valley abia câțiva ani mai târziu. Mai mult, se aflase acolo în ziua în care venise Colt pentru prima dată, deși pe vremea aia i se spunea Tunet Alb.

Desigur, Billy auzise de el. Deși nu mai fusese niciodată la ferma ei, viteazul cheyenne era, de mai mulți ani, cel mai apropiat prieten al lui Jessie. La început, Billy nu știuse cine era acel bărbat și, după ce auzise despre toate necazurile pe care indienii sioux și cheyenne le provocau la vremea respectivă, i se păruse înfricoșător că un indian intrase în fermă afișând atâta neînfricare – iar asta era puțin spus –, mai ales că părea destul de sălbatic. Pe jumătate gol, cu părul lung până la jumătatea spatelui... da, Tunet Alb era cu adevărat sălbatic – asta gândeai până îl vedeai cu Jessie și-l auzeai cum vorbește în limba engleză. Și nu o engleză clară și exactă, așa cum ai presupune că ar fi învățat un indian, ci cu accent din vest, exact cum vorbea

și Jessie, fapt deloc surprinzător, la urma urmelor, pentru că el învățase engleza de la ea.

Billy, care avea doar unsprezece ani, fusese fascinat de Tunet Alb la fel cum fusese și de Jessie. Nu apucase să vadă cu ochii lui transformarea metisului într-un „alb", așa că de abia dacă-l recunoscuse când Colt venise în est cu Jessie și Chase, la nunta lui Rachel cu tatăl lui Chase, Carlos Silvela, care avusese loc doar un an mai târziu. Dar Colt încă avea ceva care îl împiedica pe Billy să se relaxeze complet în prezența lui, deși fusese deschis și prietenos atunci. Iar Billy nu credea că latura asta a lui avea să se schimbe vreodată, în principal pentru că bărbatul nu se mai comporta prietenos cu nimeni de la necazul din '78, când aproape că își pierduse viața.

Atunci aflase Billy că Tunet Alb nu era doar cel mai bun prieten al lui Jessie, ci și fratele ei și al lui; că Thomas Blair fusese tatăl lor. Din păcate, asta nu-l făcuse să se simtă mai în largul lui în preajma lui Colt, cel puțin nu așa cum era cu Jessie. Frați sau nu, Colt îl speria mai rău decât zece Billy Clanton la un loc, deși nici măcar nu încerca.

Ca și cum Colt i-ar fi citit gândurile, îl întrebă:

– Cine era prietenul tău iute la mânie?

Billy răspunse fără să se gândească și se trezi lipit de peretele magazinului de șei pe lângă care tocmai treceau.

– Ți-ai lăsat mințile înapoi în est, puștiule? Am auzit destule despre banda lor până să ajung la jumătatea ținutului, destule cât să știu că trebuie să stau departe de ei.

– Ei bine, eu nu am auzit nimic, spuse Billy în apărarea lui. Decât după ce a fost prea târziu. Nu îndrăzni să se uite în ochii pătrunzători ai lui Colt când adăugă: M-am angajat la ei, crezând că au nevoie de ajutoare la fermă.

– Prostovanule...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Colt, nu știam la ce mă înham! Începeam să rămân fără bani.

– Nu trebuia decât să trimiți o telegramă acasă.

– Dacă aș fi făcut asta, ar fi trebuit să mă întorc, și mă îndoiesc că mama e pregătită să vadă lucrurile din perspectiva mea.

– Fie că este sau nu... la naiba, nici nu mai contează acum. Îl lăsă pe Billy jos în timp ce privi spre cârciumă, dar nu mai ieșise nimeni de acolo după ce plecaseră ei. Porni mai departe ca să-și ia calul și vorbi peste umăr: I-ai spus că renunți?

– Am încercat, dar ai spus și tu că tânărul Clanton e iute la mânie. Nu a acceptat un refuz.

– Bine, să lăsăm asta. Dacă cineva nu-i de acord cu faptul că pleci din oraș, o să aibă de-a face cu mine. Mergem să-ți iei lucrurile de la Noble și...

Gândurile lui Colt zburară în clipa în care zări pe stradă o trăsură turcoaz care înainta în direcția lor, înconjurată de o duzină de călăreți înarmați. Era urmată de altă trăsură ceva mai mică și apoi de alta. În spatele lor, se aflau trei căruțe mari, pline vârf cu valize și cu provizii, iar lângă ele înaintau la galop patru dintre cei mai frumoși cai pursânge care pășiseră vreodată la vest de Mississippi.

– Dumnezeule, ce naiba...?!

Colt auzi ca de la depărtare exclamația lui Billy. Probabil era același gând care trecea prin mintea tuturor oamenilor, mai puțin a lui. Toți oamenii de pe stradă se opriseră ca să caște gura, ieșeau din magazine ori scoteau capetele pe ferestre ca să privească mai pe îndelete spectacolul. Jumătate dintre copiii din oraș fugeau pe lângă caravană, de parcă ar fi fost vreun circ ambulant care tocmai venise în vizită și nu voiau să piardă nici un moment important.

– Credeam că a ajuns deja în oraș, comentă Colt absent, fără să-și dezlipească ochii de la trăsura care deschidea convoiul.

Billy îi aruncă o ocheadă, de parcă ar fi spus că luna este verde.

– Îi cunoști pe oamenii ăștia?

Colt își aminti că nu era singur și se apucă să-și dezlege calul, întorcându-se cu spatele la stradă – și la ea.

– M-am întâlnit cu doamnele care se află în trăsura din frunte pe când treceam prin San Pedro. Se separaseră de restul convoiului, și trăsura lor se răsturnase, așa că au avut nevoie de ajutor.

Billy îl văzu pe Colt întorcând spatele spectacolului care se desfășura pe stradă.

– De-a lungul râului, zici? Ce căutai atât de departe de aici?

– Aleg oricând un curs de apă decât să merg pe drum. Astfel, dai de mai puține necazuri.

Billy înțelese aluzia și făcu o grimasă.

– Așadar, cine sunt ele?

– Doamnele sunt din Anglia. Nu m-am întâlnit cu însoțitorii lor, dar, din câte se pare, sunt toți străini.

– Așa zic și eu, comentă Billy.

Se uită lung la unul dintre vizitii, pentru că purta o cămașă albă lungă și un fel de batistă uriașă pe cap, în loc de pălărie. Cei doisprezece bărbați care păzeau trăsurile erau îmbrăcați la fel de ciudat, cu haine roșii de aceeași croială și cu pelerine scurte, prinse pe umeri, pantaloni de culoare albastru-închis cu o dungă de satin negru pe lateral și pălării înalte, militărești.

– Hei, se opresc, anunță Billy cu o urmă de uimire în glas.

Colt se roti pe călcâie și blestemă.

– Dumnezeule, doar nu... Și în fața unei cârciumi blestemate?

Dar ea scoase capul pe fereastra trăsurii, și una dintre gărzi se grăbi să-i deschidă ușa. Apucă să-i mai zărească acel superb păr roșcat, apoi încălecă în grabă.

– Femeia aia nu are mai multă minte decât tine, Billy.

– De ce? N-a făcut decât să coboare și... și cred că vine să vorbească cu tine.

Colt refuză să se uite din nou în direcția ei. Sângele deja îi vuia în urechi, doar de la faptul că o știa atât de aproape de el.

– Nu-mi va vorbi dacă pot face ceva în privința asta. Ne întâlnim în fața hotelului tău.

Billy făcu ochii mari.

– Doar n-o să aștepți și...

– Știi cum vor reacționa oamenii ăștia dacă te văd că vorbești cu cineva ca mine.

Billy se încruntă. Ura când Colt se desconsidera astfel.

– Poate că ea ar putea să-i învețe câte ceva pe localnici despre cum să aprecieze un om la adevărata lui valoare.

Colt nici măcar nu se sinchisi să dea un răspuns. Își struni calul într-o parte și porni în galop pe stradă. Billy rămase să se holbeze la cea mai frumoasă roșcată pe care o văzuse în viața lui. Femeia se oprise în mijlocul străzii, și expresia dezamăgită care înflori pe chipul ei în timp ce-l privea pe Colt îndepărtându-se îl făcu pe Billy să vrea să-i tragă o mamă de bătaie fratelui său vitreg – nu că ar fi îndrăznit vreodată așa ceva, deși tare-și mai dorea.

Și, oricum, ce reușise Colt, când toată lumea era cu ochii pe ea, și toți puteau vedea spre cine se uitase și cu cine dorise să vorbească? În mod sigur nu pentru Billy se oprise roșcata, căci, după ce Colt plecă în goana calului, femeia se răsuci și, adresând câteva cuvinte însoțitorilor ei, se urcă în trăsură și plecă mai departe.

Capitolul 8

Vanessa deschise ușa apartamentului lor de la Grand Hotel și o găsi pe Babette chicotind pe hol cu domnul Sidney, unul dintre lacheii care încercau mereu să-i intre în grații.

– Ei, haide odată, fato, rosti Vanessa nerăbdătoare, aruncându-i lui Sidney o privire aspră și dezaprobatoare care îl determină să plece imediat. Am reușit s-o conving să se întindă și să-și pună o compresă rece, dar nu vrea să se liniștească până nu aude ce are de raportat Alonzo. Ai vorbit cu el?

– Desigur. Babette zâmbi, și buclele ei blonde, aranjate cu multă migală, îi jucară în jurul feței când pătrunse grăbită în cameră. Alonzo a descoperit unde merg mexicanii, dar cât de mult stau acolo..., explică servitoarea franțuzoaică ridicând din umeri.

– Ei bine, sper că va sta la pândă atât timp cât dorește ea, deși nu-mi dau seama pentru ce vrea asta. Doar a spus că bărbatul a refuzat să lucreze pentru ea. Vanessa se încruntă și rămase cu privirea ațintită spre ușa de la dormitorul lui Jocelyn. Dacă stau să mă gândesc, poate că ar fi mai bine să nu-l mai întâlnească niciodată. N-a mai izbucnit în lacrimi așa de când a murit ducele.

– Nici nu-i de mirare, după toate câte s-au întâmplat astăzi...

– O, știu, știu, comentă Vanessa, încă uimită de faptul că nici unul dintre oamenii lor nu fusese rănit grav în ambuscadă. Deși doi oameni fuseseră răniți și acum se odihneau sub supravegherea doctorului, puteau oricând să călătorească dacă era nevoie. Dar nu *acesta* este motivul pentru care a plâns. Câtă îndrăzneală pe blestematul ăla! Să o umilească astfel!

– Poate nu a văzut-o, nu crezi?

– Poate.

Dar Vanessa nu credea asta nici măcar pentru o clipă. Și, deși o surprinsese interesul pe care îl avea Jocelyn pentru acest bărbat, nu era sigură dacă ar fi fost înțelept din partea ei să îl caute, nu după toate câte îi povestise Vanessei despre întâlnirea lor. Bărbatul acesta părea mult prea... ieșit din comun.

– Alonzo a aflat și ce fel de metis este?

Ochii albaștri ai lui Babette se făcură mari, deoarece uitase să relateze acea parte a raportului.

– O, da, însă nu cred că o să vă placă.

– Nici nu mă așteptam să îmi placă, răspunse Vanessa pe un ton sec. Haide, spune-mi totul!

Contesa bătu ușor la ușă înainte ca femeile să intre în dormitorul cufundat în întuneric. Soarele tocmai dispăruse sub linia orizontului, deși cerul care se vedea prin ferestrele deschise încă era colorat în nuanțe de violet și lumina suficient cât să se vadă că Jocelyn nu dormea; mai exact, stătea în șezut și își privea tânăra servitoare cu un aer plin de speranță.

Vanessa îi făcu semn lui Babette să aprindă lămpile, apoi începu:

– Mi-am permis să comand o cină ușoară care îți va fi servită curând. Nu știu ce crezi tu, dar eu chiar nu am starea necesară să mă schimb pentru cină în seara asta.

Jocelyn se uită încruntată la buna ei prietenă.

– Tu ar fi trebuit să te odihnești, Vana, mai ales după durerea îngrozitoare de cap din dimineața asta. Nu este nimic în neregulă cu mine...

– ... Ce n-ar putea fi vindecat cu puțină mâncare și odihnă, îi termină Vanessa propoziția, pe un ton care nu admitea nici o obiecție.

Jocelyn oftă. Era mai simplu să cedeze în fața contesei când aceasta intra în starea de mamă-cloșcă, stare care pusese stăpânire pe ea încă de când pătrunseseră în apartamentele lor, și Jocelyn cedase în fața valului de emoții, izbucnind în plâns. O privi din nou pe Babette, care aprindea pe rând toate lămpile din încăpere. Erau șase numai în dormitorul acesta. Camerele erau foarte elegante, având în vedere că li se spusese să nu se aștepte la condiții prea bune, căci majoritatea orașelor din vestul sălbatic erau mici, iar hotelurile aproape minuscule. Acesta era primul oraș din vest pe care îl vizitau, și fusese plăcut surprinsă de cât era de mare și de cât de variată fusese oferta de hoteluri. Grand Hotel nu se putea compara cu hotelurile luxoase de pe coasta de est, dar măcar încerca. Și reușiră să închirieze tot etajul al doilea, ceea ce era ideal din motive de siguranță.

– Destul, Babette, ordonă Jocelyn cu nerăbdare. Cât de edificator a fost raportul lui Alonzo?

Franțuzoaica zâmbi provocator, acum că planul ei de-a trage de timp fusese deconspirat.

– Nu e pe cât de rău credeam. Cel puțin Alonzo spune că este vorba doar despre o problemă de prejudecată. Metisul este văzut la fel ca un indian, iar indianul este tratat cu dispreț și ură.

– Dispreț?

– Ca să își ascundă frica, desigur. Indianul este foarte temut prin părțile astea. Încă mai face raiduri și omoară și...

– Care indian... A, te referi la indieni?

– Apași. Doar am auzit de ei în Mexic, nu?

– Da, așa este. Dar nu-mi amintesc să fi auzit că sunt atât de agresivi.

– Doar Geronimo. Alonzo spune că e doar un rebel urmat de un număr mic de indieni care se ascund în Mexic. Dar că fac raiduri și în partea asta de graniță.

– Am înțeles. Dar Colt Thunder nu este un metis apaș. El este cheyenne, explică Jocelyn. Ce a aflat Alonzo despre indienii cheyenne?

– Că nu prea sunt cunoscuți prin părțile astea.

– Atunci, de ce crede domnul Thunder că ar trebui să îl tratez cu suspiciune?

– Cred că nu ai înțeles ce era mai important, draga mea, interveni Vanessa. Prejudecățile nu țin cont de situațiile particulare. Se pare că toți metișii sunt tratați la fel în teritoriile din vest, indiferent din ce trib indian fac parte.

– Dar asta este strigător la cer! exclamă Jocelyn. Ca să nu mai spun că e complet nedrept. În plus, nu am văzut nimic demn de dispreț la Colt Thunder. Consider că s-a comportat extrem de politicos... Ei bine, în cea mai mare parte a timpului. Și ne-a fost de mare ajutor. Sfinte Dumnezeule, omul mi-a salvat viața de două ori în mai puțin de o oră.

De asemenea, era și nerăbdător, iute la mânie, certăreț și încăpățânat în hotărârea lui de-a n-o mai întâlni, dar Jocelyn consideră că toate aceste detalii nu meritau să fie amintite.

– Jocelyn, dragă, îi suntem cu toții recunoscători acestui bărbat pentru ajutorul pe care ni l-a dat la momentul respectiv. Vorbesc serios. Dar în după-amiaza asta a lăsat să se vadă clar ce simte în privința asta. Nici măcar nu a vrut să poarte o conversație cu tine.

– Acum, înțeleg. De dimineață, s-a purtat la fel, de parcă aș fi comis o fărădelege gravă doar pentru că am stat lângă el. E o atitudine atât de amuzantă.

– E clar că el este de altă părere.

– Știu. Consideră că mă protejează dacă evită să mă întâlnească prin oraș, atitudine lăudabilă, dar deloc necesară. N-am de gând să mă las influențată de prejudecățile altora. Și nu dau doi bani pe ce zice gura lumii. Dacă vreau să fiu în compania acestui bărbat, o voi face. N-o să-mi spună nimeni că nu pot.

Vanessa ridică dintr-una din sprâncenele ei blonde când Jocelyn își înălță bărbia, într-un gest încăpățânat. Ducele îi spusese odinioară, la primul ei interviu, că ducesa lui avea o fire blândă, supusă și tolerantă. Vanessa ajunsese să creadă exact opusul.

– Și ce anume te-ai gândit să discuți cu el? întrebă Vanessa fără tragere de inimă, de teamă că deja cunoștea răspunsul.

Jocelyn ridică din umeri, deși în ochii ei verzi înflori o idee.

– O, nu știu. Poate despre ce am discutat mai devreme, de dimineață.

– Mă temeam că o să zici asta.

Capitolul 9

– Răspund eu, strigă Billy și sări din patul pe care stătuse întins și îl urmărise pe Colt îndepărtând câteva fire de barbă pe care nu avusese suficient timp să le smulgă, după cum obișnuia. Dar, înainte ca mâna lui Billy să atingă mânerul ușii, băiatul îl auzi pe Colt trăgând piedica pistolului și își dădu seama că îl luase din nou gura pe dinainte. Într-un oraș în care te așteptai să se iște încăierări, nu deschideai pur și simplu ușa, cel puțin nu fără să afli cine îți bate la ușă sau, după cum făcuse Colt, fără să fii pregătit pentru orice posibilitate. Billy Clanton nu plecase încă din oraș. Deși era puțin probabil să fi dat de urma lui Billy în această pensiune, nu era totuși imposibil.

Se aștepta la o nouă mustruluială din partea lui Colt, așa cum se întâmplase noaptea trecută, când Billy uitase să încuie ușa camerei în care erau cazați, dar era clar că în dimineața asta era în toane mai bune.

– Dă-i drumul, fură singurele cuvinte pe care le rosti după ce Billy ezită în fața ușii. Dar să te ferești de gloanțe.

La auzul acestui sfat, Billy își înghiți nodul din gât, apoi trase zăvorul ușii și o deschise larg, ascunzându-se în spatele acesteia. Când locuise singur, nu-și făcuse griji cu privire la astfel de situații, nu văzuse pericolul la fiecare colț de stradă. Jessie îl învățase că trebuia să fie mereu cu ochii în patru, dar uitase această lecție în timpul călătoriei sale în vest. Era o minune faptul că reușise să ajungă atât de departe și că mai și supraviețuise.

Dar, din câte se părea, de data asta nu era necesar să arate atâta precauție.

Pe hol stăteau doi bărbați, însă nici unul din ei nu era Clanton. Amândoi păreau paralizați de priveliștea directă pe care o aveau asupra lui Colt, care se afla în capătul camerei cu pistolul ațintit asupra lor, purtând doar pantalonii și mocasinii înalți până la genunchi. Billy rămase surprins când îl văzu pe Colt rotind imediat pistolul și punându-l în tocul prins deasupra măsuței de spălat. Apoi recunoscu uniformele roșii. Bărbații încă nu rostiseră nici un cuvânt, deși acum nu mai erau amenințați de țeava unui pistol, însă reacția lor era lesne de înțeles. Poate că îi speriase arma, dar momentul în care Colt se întorsese ca să pună pistolul în toc, arătându-le spatele, îi lăsase fără cuvinte.

Însă lui Colt nu i-ar fi prins bine să știe asta. Dacă exista ceva ce îl putea face să înnebunească de furie, acel ceva era să observe că îi privea cineva cicatricile și se cutremura. Jessie spusese că era vorba despre mândrie, că el nu voia să știe nimeni despre suferința pe care o îndurase când se alesese cu acele cicatrici. Billy știa cât de neplăcut putea deveni dacă bănuia că persoana din fața lui îi arăta chiar și cea mai mică doză de compasiune. Prefera să fie detestat, decât să-i plângă cineva de milă.

Billy ieși de după ușă, obligându-i pe cei doi bărbați să își mute privirile înspre el. Încercând să-și amintească de bunele maniere, întrebă pe un ton plăcut:

– Vă putem ajuta cu ceva, domnilor?

Unul din bărbați, care era la fel de înalt ca Billy, dar părea să fie de-o vârstă cu Colt, avea părul castaniu tuns scurt și ochii de o culoare asemănătoare. Când răspunse la întrebare, încă era șocat de cele văzute.

– Dumneata ești Colt Thunder, nu-i așa?

Întrebarea fu rostită cu atâta speranță, că Billy nu se putu abține să nu zâmbească.

– Mă tem că nu.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt, și neliniștea lor era aproape vizibilă, dar apoi cel mai înalt vorbi:

– Nici noi nu credeam, dar... în fine, nu mai contează acum. Se aplecă într-o parte ca să-l mai privească o dată pe Colt, apoi se îndreptă de spate și continuă pe un ton mai ferm: Avem un mesaj pentru tovarășul dumitale, dacă dumnealui e domnul Thunder.

Zâmbetul lui Billy se lărgi. Nu se putu abține să nu repete formula de adresare pe care știa prea bine că fratele lui o ura.

– Domnule Thunder, pe tine te caută.

– Am auzit, dar nu mă interesează.

Billy se răsuci pe călcâie, de data asta deloc amuzat, și-l văzu pe Colt îmbrăcându-se cu cămașa. Poate că el nu era interesat, dar Billy era al naibii de curios, mai ales că știa prea bine din partea cui putea fi mesajul.

– Ei, haide, Colt! Este doar un mesaj. Nu pățești nimic dacă îl asculți.

Colt înaintă spre ei cu o expresie indescifrabilă. Însă Billy cunoștea semnele nerăbdării de pe chipul lui. Colt nu se sinchisise să-și încheie nasturii cămășii, ci doar o băgase în pantaloni. Faptul că atât pantalonii, cât și cămașa lui erau negre probabil îi impresionase pe cei doi englezi, pentru că făcură amândoi un pas înapoi când Colt ajunse în dreptul ușii; cel mai probabil însă, retragerea lor avea legătură cu faptul că era atât de înalt și de musculos.

– S-auzim, le ceru el scurt.

Bărbatul mai înalt își drese glasul. Din câte se părea, el era purtătorul de cuvânt.

– Excelența Sa, văduva ducesă de Eaton, dorește să aibă onoarea...

– Ce anume să aibă? îl întrerupse Colt.

– Dumnezeule, e o ducesă din Anglia! exclamă Billy în același timp.

Colt îi aruncă lui Billy o privire tăioasă.

– Ce naiba e o ducesă?

– Vrei să spui că nu... nu, sigur că nu știi... de unde să știi...?

– Vorbește odată, puștiule, înainte să te înec.

Billy roși, dar era prea entuziasmat ca să îl mai poată potoli cineva.

– O ducesă face parte din nobilimea britanică și este soția unui duce. Nobilii din Anglia au diferite grade de importanță... există

baroni, conți și așa mai departe. Ceva în genul șefilor de trib și războinicilor indieni. Dar nu există rang mai mare decât cel de duce sau ducesă – decât dacă faci parte din familia regală.

Colt se uită încruntat spre cei doi mesageri.

– E adevărat ce a spus băiatul?

– În mare parte, da, răspunse bărbatul înalt, gândindu-se că nu avea nici un rost să mai discute și despre numărul proprietăților sau despre gradul de influență de la curtea regală, când el nu voia decât să plece cât mai repede din fața uriașului indian. Dar, după cum ziceam, domnule Thunder, Excelența Sa dorește să aibă onoarea de-a vă avea ca invitat la prânz, la Mais... Maisy...

– Maison Doree, îi șopti tovarășul lui, un om șters.

– Exact, la restaurantul Maison Doree.

Acum, că termină de transmis mesajul, bărbatul zâmbi. Colt se uită la Billy, care rânjea din nou cu gura până la urechi.

– Vrea să ia prânzul cu tine, îi explică băiatul.

– Nu, spuse Colt pur și simplu și dădu să se întoarcă la treburile lui.

– Așteptați, domnule Thunder! În cazul în care refuzați prima invitație, am primit ordine să fac încă o invitație. Excelența Sa ar fi încântată să vă primească în apartamentele sale de la Grand Hotel, oricând doriți, desigur.

– Nu.

– Nu?

– Nu mă întâlnesc cu femeia aia nicăieri, la nici o oră. E suficient de clar pentru toată lumea?

Amândoi englezii îl priviră șocați, însă nu din cauza refuzului său, după cum avea să afle de la cel înalt:

– Există moduri corespunzătoare de-a vorbi despre o ducesă, domnule. Puteți folosi apelativul de Excelența Sa, ba chiar și Lady Fleming, dar nu trebuie să folosiți niciodată cuvântul „femeie". Așa ceva pur și simplu nu se cuvine, domnule.

– Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile, mormăi Colt, și de data asta chiar le întoarse spatele. Scapă de ei, Billy!

Billy nu știa cine îl dezamăgise mai mult: Colt, pentru că se arătase atât de indiferent față de o ducesă adevărată – o extraordinar de frumoasă ducesă adevărată –, sau oamenii ei, pentru că dădeau dovadă de atâta snobism.

– Asta nu a fost prea inteligent, domnule...

– Sir Dudley Leland, domnule, răspunse imediat englezul. Al doilea fiu al contelui de...

– Dumnezeule, omule, n-ai înțeles nimic, nu-i așa? Acum ești în America și, dacă-ți amintești, noi ne-am războit cu strămoșii tăi în urmă cu o sută de ani ca să scăpăm de categoriile astea sociale. Poate că rangurile nobiliare îi impresionează pe cei din Anglia, dar nu înseamnă nimic pentru un războinic cheyenne.

– Da, aveți dreptate, domnule. Îmi cer scuze. Dar mai am un mesaj pentru prietenul dumitale, aici de față. Billy se uită peste umăr la Colt, care stătea lângă singura fereastră din cameră și privea spre locul pustiu de lângă pensiunea Fly. Acolo nu se afla decât biroul unui evaluator, nimic care să atragă privirea; prin urmare, Colt auzise ce-i spusese Sir Dudley. Doar că nu voia să îl bage în seamă pe bărbat.

– Poate ar fi mai bine să-mi spuneți mie mesajul și eu îl voi transmite mai departe, le sugeră Billy.

Sir Dudley putea vedea că indianul se retrăsese, așa că încuviință din cap.

De asemenea, era conștient de faptul că indianul îl putea auzi foarte bine, dar tot îi transmise mesajul lui Billy.

– Excelența Sa a bănuit că amândouă invitațiile sale vor fi refuzate. În această situație, ultimele mele ordine sunt să îl informez pe domnul Thunder că Excelența Sa a întrebat, după cum i-a sugerat chiar domnul, și a primit un raport complet despre prejudecățile legate de cei din neamul său. Dorește ca domnul să știe că Excelența Sa nu are și nici nu va lua în seamă astfel de prejudecăți. Speră că domnul Thunder va ține seama de asta și se va răzgândi în privința invitațiilor.

Colt nu se întorsese cu fața spre ei după toată această pologhie, semn că nu avea de gând să se răzgândească.

Billy observă totuși că fratele său strângea tocul ferestrei cu degetele și că tot trupul i se încordase.

– Cred că v-ați primit răspunsul, domnilor, spuse el încet. O puteți înștiința pe ducesă că...

– Nu-mi pune cuvinte în gură, băiete, se auzi din spatele lui Billy, iar vorbele fură însoțite de un mârâit amenințător. Nu-i dăm nici un răspuns! Și acum, închide odată ușa aia blestemată!

Billy ridică din umeri spre cei doi englezi, de parcă ar fi încercat să le dea de înțeles că nu era el vinovat pentru lipsa de maniere a lui

Colt. Cu toate astea, le închise ușa în nas. Apoi începu să numere în gând, încercând să se calmeze, dar nu reuși să ajungă mai departe de cincizeci, când explodă:

– Ăsta a fost cel mai necioplit, mojic și revoltător comportament la care mi-a fost dat să fiu martor. Și pun pariu că ai făcut-o înadins. Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Știi că o să-i povestească totul și... Și de-asta ai făcut-o, nu-i așa?

– Vorbești prea mult, spuse Colt în timp ce se întoarse de la fereastră și se întinse după centura cu pistolul.

Billy scutură din cap.

– Știi, nu am înțeles ieri și, al naibii să fiu, dar nu înțeleg nici azi. Am văzut-o bine pe acea lady și am simțit că mi se înmoaie genunchii. E frumoasă...

– Și albă, i-o tăie Colt.

Își încinse cureaua și se duse spre desagile aflate la picioarele patului. Billy rămase încremenit. Dintr-odată, comportamentul lui Colt devenise perfect justificat. Și detesta treaba asta. Nu reușise niciodată să reacționeze prea bine la amărăciunea lui Colt, sentiment care își avea originea din acea perioadă în care Colt aproape că își pierduse viața. Billy își iubea fratele, și, pentru el, nu exista bărbat mai bun, mai curajos sau mai loial, așa că îl durea inima când Colt se deprecia pe sine, practic preluând atitudinea acelor albi ignoranți și plini de prejudecăți care îl puneau în aceeași oală cu toate scursurile orașului.

– Mi-a scăpat ceva? Puteam să jur că i-am auzit spunând că respectiva lady nu dă doi bani pe ce fel de sânge îți curge prin vene.

– Simte că e de datoria ei să gândească astfel, Billy, răspunse Colt pe un ton calm. Despre asta este vorba.

– Oare? Din cauza asta ai fost atât de răutăcios cu lacheii ei? Pentru că nu vrei să-ți fie recunoscătoare? Și crezi că e atât de nerăbdătoare să te revadă doar ca să-și exprime recunoștința? Fii serios, Colt...

– Sunt. Nu-ți trag una de să-ți sară dinții din gură. Acum, mișcă-te la O.K. Livery și adu caii. Ne întâlnim pe stradă, în cincisprezece minute. Dacă pornim în goana cailor, vom ajunge în Benson imediat după ora prânzului.

„Da, și vom omorî caii", își zise Billy în sinea lui. Cum era deja aproape ora amiezii, iar Benson se afla la mai bine de treizeci de kilometri spre nord, probabil că asta aveau să facă. Nu, greșea. Colt

nu și-ar chinui niciodată caii din cauza propriei sale dispoziții proaste. Dar era al naibii de hotărât să plece din Tombstone cât mai repede cu putință. Înainte ca ducesa să inventeze o altă cale de a-l vedea?

Colt deja ieșise din cameră ca să achite ce avea de plătit, așa că Billy își adună lucrurile și plecă din pensiune pe ușa din spate, după cum i se spusese. Grajdul nu era departe. Camillus S. Fly avea o galerie cu fotografii în spatele pensiunii, iar O.K. Livery și Corral se aflau chiar în spatele acesteia, exact în mijlocul pieței. Se putea ajunge acolo de pe orice lot de pământ neocupat de pe 3rd și 4th Street, Freemont Street sau Allen Street.

Billy ajunsese pe Freemont Street mai devreme, dar fără cai, după cum observă Colt în momentul în care ieși din pensiunea Fly.

– Haide, nu te uita la mine în felul ăsta, protestă Billy. Calul meu a pierdut o potcoavă chiar când îl scoteam din grajd. Va dura numai câteva ore...

– Câteva?

– Potcovarul are mulți clienți, explică Billy. El mi-a spus că va dura atâta, nu zic de la mine. Așa că... ce-ai spune să luăm prânzul mai devreme, și apoi te provoc la câteva jocuri de biliard în taverna lui Bob Hatch, de pe Allen Street.

– Cauți necazuri, nu-i așa, băiete? comentă Colt, dar expresia lui nu era nici pe jumătate la fel de sumbră ca mai devreme.

– Nu cred că vom da peste tânărul Clanton, dacă la asta te referi, zise Billy. Treaba stă așa: am auzit că fratele lui, Dee, s-a înfruntat în dimineața asta cu unul dintre frații lui Earp, apoi a fost dus în fața judecătorului și amendat. Pesemne a fost vorba despre Wyatt. Se spune că îi place să dea cu patul pistolului în capetele seci care-i ies în cale. Până acum, probabil și-a luat fratele și s-au dus la ferma lor. Așadar, unde vrei să mâncăm? La Maison Doree?

Răspunsul lui Colt veni sub forma unei lovituri ușoare de revolver în spatele lui Billy.

Capitolul 10

Prăvălia de pălării a doamnei Addie Bourland era înghesuită între un birou de poștalioane și cabinetul unui doctor de pe Freemont

Street. Ultimul lucru de care avea nevoie Jocelyn era o pălărie nouă, dar venise aici să comande una, două sau o duzină, oricâte ar fi fost nevoie până reușea să-l zărească pe Colt Thunder intrând sau ieșind din pensiunea în care era cazat și care se afla exact peste drum. Vanessa venise cu ideea să apară pur și simplu la ușa lui, dar ea ezita să o facă. Bărbații pe care îi trimisese în dimineața aceea nu fuseseră primiți cu amabilitate, așa că nu avea nici un motiv să creadă că ea urma să fie întâmpinată altfel. Nu, era mai bine să însceneze o întâlnire întâmplătoare pe stradă, și, deși nu ar fi chiar întâmplătoare, domnul Thunder n-ar avea de unde să afle asta. Nu avea de gând să-i mai permită să o ignore.

Ajunsese cu trăsura chiar înainte de ora două, dar trimisese vehiculul înapoi la hotel, și mulțimea curioasă care se adunase să o vadă se risipise și ea, așa că nu mai exista nici un indiciu care să dea de gol faptul că se ascundea în prăvălie. De însoțitori avea nevoie, așa că nu putea scăpa de ei; de data asta, erau șase oameni. Stăteau la intrarea din față și la cea din spate, iar cei din față încercau, fără succes, să nu pară suspecți. În primul rând, o tulburară nespus pe doamna Bourland. Femeia nu era obișnuită să-i intre atât de mulți bărbați în prăvălie. Dar acum nici măcar nu se mai uita la ei, pentru că atenția îi fusese captată de perspectiva unei comenzi uriașe de pălării.

Vanessa stătea la fereastră ca să-l pândească pe Colt, așa că Jocelyn o ținea ocupată pe doamna Bourland, pe care o rugase să-i arate toată gama de pene, flori, culori și materiale disponibile. Nu mai fusese niciodată atât de nehotărâtă, dar atitudinea ei putea fi explicată prin faptul că nu știa cât trebuiau să rămână în prăvălie. Dura ceva timp să-i explice doamnei Bourland cum arătau pălăriile europene, mult mai complicate decât cele care se purtau în America, dar până și descrierile astea se terminau cândva. Nehotărârea ei devenise deja extrem de enervantă pentru proprietară și chiar și pentru Jocelyn, dar era ceva necesar. Colt trebuia să-și facă apariția înainte de închiderea prăvăliei, altfel...

– Jocelyn, dragă, cred că ar trebui să vezi asta, strigă Vanessa de la fereastră. Se pare că urmează să se petreacă... ceva ieșit din comun.

Jocelyn se duse lângă prietena ei, iar Addie Bourland se înghesui în spatele lor. Înțelese imediat la ce se referise Vanessa. Patru bărbați îmbrăcați în negru înaintau încet, dar cu pași hotărâți, pe mijlocul străzii prăfuite. Arătau la fel, cu pălăriile lor de cowboy, eșarfele

subțiri legate la gât și mustăți lungi, ca să nu mai vorbim de varietatea de arme mortale pe care le purtau. Nu la fel de eleganți erau însă cei cinci bărbați care stăteau pe locul pustiu din partea opusă lor, tot pe stradă, și care păreau să îi aștepte.

– Pe toți sfinții, asta e! Asta e ziua cea mare! rosti Addie Bourland plină de entuziasm.

– Ce zi? întrebă Jocelyn.

– Ziua Confruntării, explică Addie fără să-și ia ochii de la stradă. O așteptam de multă vreme.

– Și ce se petrece de Ziua Confruntării? o întrebă Vanessa pe proprietara prăvăliei.

Pentru o clipă, femeia se uită la Vanessa de parcă ar fi fost complet nebună, apoi chicoti.

– Mi s-a părut mie că vorbiți cam ciudat, doamnelor. Nu sunteți de prin părțile astea, nu-i așa? Însă femeia nu așteptă răspunsul, ci continuă: Confruntarea este un duel între pistolari. Cei care vin încoace pe stradă sunt Virgil Earp, șeriful orașului, și frații lui, Wyatt și Morgan. Cel cu pușca este Doc[1] Holiday, bun prieten cu Wyatt.

– Un doctor care urmează să participe la un duel armat?

Vanessa nu mai auzise niciodată de ceva atât de lipsit de etică.

– A fost dentist când locuia în est, doamnă. Acum, trăiește din pariuri la jocurile de noroc. Mă mir că-l văd treaz așa devreme. Omul ăsta e o pasăre de noapte.

– Și domnii care par să-i aștepte ascunși?

– Pierde-vară ăia? pufni Addie. Niște scandalagii bătăuși, fiecare dintre ei. Și hoți la drumul mare. Fac parte din banda lui Clanton. Când Vanessa o privi derutată, Addie explică mai pe larg: Ike și Billy Clanton, Frank și Tom McLaury și, după câte se pare, azi e cu ei și tânărul Billy Claiborne. Probabil nu ați sosit de prea multă vreme în oraș, altfel ați fi auzit de banda lui Clanton. Sunt dușmanii de moarte ei lui Earp.

– Noi am sosit ieri după-amiază, de fapt. Dar, dacă șeriful acesta este, după cum spui, reprezentantul legii, atunci de ce trebuie să aibă loc o confruntare? Nu este mai logic să bănuim că șeriful urmează pur și simplu să-i aresteze pe acei bărbați?

– O, poate că asta are de gând, poate că nu, însă oricum nu contează prea mult. Tipii de peste drum n-o să stea cu mâinile în sân așteptând să fie arestați. Dacă stau și așteaptă înseamnă

[1] Prescurtarea de la doctor, în limba engleză

că plănuiesc să termine confruntarea prin împușcături. Aș paria cu prăvălia mea, pentru că ne așteptam de multă vreme ca lucrurile să se întâmple astfel.

Vanessa avu un schimb de priviri cu Jocelyn. Nici una din ele nu știa dacă să ia în serios cuvintele femeii. Era adevărat că nu mai văzuseră nicăieri atâția bărbați înarmați care să-și țină armele la vedere ca aici în Tombstone. Și era la fel, oriunde te-ai fi uitat prin oraș. Însă trebuia să existe un motiv pentru atitudinea lor, altul decât să fie pregătiți oricând pentru o posibilă „confruntare" armată.

Cei patru domni îmbrăcați în negru aproape ajunseră pe terenul viran. Jocelyn îi urmări fascinată cum se răsuciră pe călcâie și se așezară pe poziții, cu spatele la prăvălia de pălării. Cei cinci bărbați care îi așteptau se răsfiraseră în semicerc, cu fața spre ei. Cineva strigă un ordin și, înainte ca Jocelyn să-și dea seama de ceea ce avea să se întâmple, începu schimbul de focuri de armă.

Unul dintre însoțitorii ei o smulse de la fereastră și o împinsese la podea, la fel cum se întâmplă și cu Vanessa și cu Addie Bourland. Nici nu-i trecu prin minte să protesteze, mai ales că auzise cel puțin un glonț rătăcit lovind peretele din față al prăvăliei. Împușcăturile păreau să nu se mai termine, deși zgomotul lor asurzitor nu dură mai mult de treizeci de secunde. Dar nu fu lăsată să se ridice de la podea decât după ce unul dintre oamenii ei se asigură că totul se terminase cu adevărat.

Între timp, Addie se eliberase singură și se afla din nou la fereastră, numărând cu înflăcărare cadavrele.

– Se pare că au încasat-o și cei din familia McLaury, și tânărul Clanton. Mi-e milă de bietul băiat. Nu cred că avea mai mult de șaisprezece ani. Dar taică-său era un ticălos și l-a crescut și pe el la fel, așa că nu te puteai aștepta la altceva.

Jocelyn nu se aștepta să primească toate informațiile astea groaznice. Doamne, Dumnezeule, afară chiar murise un băiat de șaisprezece ani?

– Cred... cred că ar trebui să ne întoarcem la hotelul nostru, sugeră ea cu voce tremurândă.

– Ar fi bine să mai așteptați puțin, comentă Addie. Ike și tânărul Claiborne și-au luat tălpășița, dar n-ai de unde să știi cu siguranță. Cel puțin așteptați până pleacă și frații Earp, care acum îl ajută pe Morgan. Se pare că șeriful și doctorul sunt răniți la umăr, dar stau pe două picioare, deci nu poate fi prea grav. Apoi chicoti. Nu, rănile lor nu sunt grave. Acum pleacă, și strada se umple de curioși. Cred

că mă duc și eu să vorbesc cu domnul Fly. Se pare că el a văzut totul de aproape.

Uitase de comanda ei de pălării, dar nu uită să-i arunce sărmanului Sir Dudley o privire furioasă pentru faptul că se oferise să o protejeze, apoi ieși agale, lăsând ușa deschisă în urma ei. În aer plutea mirosul de praf de pușcă, și Jocelyn simți că i se face rău. Și Vanessa era palidă și își ținea o batistă parfumată la nas.

– Nu știu ce părere ai tu, Vana, dar eu nu mai am chef să stau aici nici o clipă. Te deranjează dacă plecăm pe jos? Ar dura prea mult să așteptăm trăsura.

Ca să rămână neobservată, trăsura fusese trimisă să le aștepte după colț, pe Safford Street, dar Vanessa fu de acord să plece imediat, fără să mai aștepte vehiculul. Chiar și o secundă în plus petrecută acolo ar fi fost prea mult pentru ea. Omul care o păzea pe Jocelyn, de fiecare dată atent și obișnuit să recunoască dorințele stăpânei sale, deja ieșise din prăvălia de pălării ca să le facă loc pe trotuarul înțesat de oameni.

Siluetele îmbrăcate în roșu îi atraseră atenția lui Billy Ewing, care se afla de cealaltă parte a străzii. Mulțimea îl împinsese din locul în care stătea, holbându-se în jos la trupul sângerând din cauza rănilor de la piept și abdomen ale lui Billy Clanton, cel care-i fusese tovarăș pentru scurtă vreme, și se forță să nu verse prânzul pe care îl luase de curând. Avea cu disperare nevoie de ceva care să-i distragă atenția, iar persoana pe care se aștepta s-o zărească lângă englezi era alegerea perfectă. Nu pierdu vremea și traversă în grabă strada, așa că ajunse lângă prăvălie tocmai când cele două doamne ieșiră pe trotuar, lângă însoțitorii lor.

După cum arătau, se părea că nici ele nu erau obișnuite să vadă cadavre pe stradă. Amândouă erau palide, iar cea mai în vârstă părea pe cale să leșine. Nici una din ele nu se uita spre stradă, deși se îndoia că aveau să vadă ceva acum, când mulțimea se îngrămădise ca la spectacol în jurul celor morți. Cu toate astea, era clar că știau prea bine ce se petrecuse, dacă nu cumva văzuseră totul cu ochii lor.

Billy sări pe trotuar imediat când văzu în ce direcție se îndreptau și nu se lăsă înghiontit de cei doi oameni din escorta ducesei care deschideau drumul. Aceștia doi și încă patru oameni formaseră un cerc strâns în jurul doamnelor și nici unul dintre ei nu părea foarte prietenos în momentul de față, lucru care îl făcu pe Billy să-și dorească să fi fost și Colt cu el. Dar Colt de abia acum trecea

de mulțimea adunată pe terenul viran și ieșea în stradă. Chiar dacă ar fi văzut încotro s-ar fi dus Billy, tot nu i s-ar fi alăturat.

Când unul dintre însoțitori trecu la represalii de ordin fizic, apucându-l pe Billy de cămașă înainte să poată scoate vreun cuvânt, ca să-l dea la o parte din drum, Sir Dudley, care se afla în spatele grupului, îl opri.

– Dă-i drumul, Robbie! E domnul care era cu tipul ăla, Thunder, în dimineața asta.

Din fericire pentru Billy, roșcatul Robbie își ascultă prietenul și îl eliberă imediat. Ba merse într-atât de departe încât îi netezi cămașa pe care o mototolise în pumnii lui uriași, apoi îi adresă scuze și un zâmbet amical. Bărbatul era cel mai impunător dintre însoțitorii ei, înalt de aproape doi metri și musculos, adică genul cu care un puști de șaptesprezece ani nu ar fi vrut să se întâlnească, indiferent de motiv. Dar Billy nu căuta necazuri. El voise doar să o cunoască pe ducesă, în speranța că vorbele ei aveau să șteargă imaginea morții care îi bântuia mintea. Din nefericire, nu se gândise nici o clipă că probabil și ea era la fel de șocată și că acesta nu era cel mai bun moment pentru o discuție amicală, chiar dacă s-ar fi oprit să stea de vorbă cu el.

Însă ea îi vorbi, semn că nu era atât de impresionată cât să nu fi auzit comentariul lui Dudley.

– Așadar, sunteți un prieten de-al domnului Thunder?

Ca la un semn, cei doi însoțitori din față se dădură la o parte pentru ca ea să poată ajunge lângă Billy. Acum, că o vedea de aproape, considera că era chiar mai frumoasă decât își închipuise. Ochii ei erau neobișnuiți, de un verde atât de deschis, că aproape străluceau. Mintea lui înregistră faptul că silueta ei firavă era îmbrăcată într-o rochie de un verde mult mai închis, dar pur și simplu nu-și putea lua ochii de la chipul ei. Trecură câteva secunde lungi până când își aminti că îl întrebase ceva.

– Nu știu dacă „prieten" este un cuvânt potrivit, Lady Fleming. Eu sunt fratele lui Colt.

– Fratele! exclamă ea cu uimire. Dar nu semănați absolut deloc. Cumva, și tu ești metis?

Billy aproape izbucni în râs. Oameni din vest nu i-ar fi pus niciodată o asemenea întrebare. Considerau că pot recunoaște un metis

atunci când vedeau unul și, fie că omul era metis, fie că nu, dacă era considerat astfel, atunci nu mai conta adevărul.

– Nu, doamnă, răspunse Billy și descoperi cu surprindere că renunțase la accentul pe care îl adoptase de când venise în vest și că educația lui occidentală ieșise la suprafață, ca răspuns la felul elegant în care vorbea ducesa. Eu și Colt avem doar același tată, dar mame diferite.

– Atunci, mama lui este cheyenne, comentă ea mai mult pentru sine. Da, probabil că el seamănă mai mult cu ea. Însă amândoi aveți ochi albaștri, deși nu sunt neapărat la fel... Iartă-mă! N-am vrut să bat câmpii astfel.

Billy zâmbi când o văzu îmbujorându-se ușor din cauză că se abătuse de la subiect.

– Nu-i nici o problemă, doamnă. Colt a moștenit ochii de la unul dintre strămoșii de pe linie paternă, deoarece Thomas Blair avea și el ochi turcoaz, din câte mi s-a spus. Jessie este singura care i-a moștenit atât culoarea pielii, cât și pe cea a ochilor.

– Jessie... Da, fratele tău a amintit numele acesta ieri, când ne-am întâlnit. Dar, dacă nu te superi că te întreb, cum adică ți s-a povestit despre ochii tatălui dumitale? Cum e posibil să nu fi știut?

– Mama l-a părăsit înainte să mă nasc, așa că am fost crescut în est. Eram destul de măricel când am aflat despre existența lui și despre faptul că am o soră mai mare. Și de abia după câțiva ani am aflat că am și un frate vitreg. Nu am fost crescuți împreună, se înțelege. Jessie a fost crescută de tatăl nostru la o fermă de vite din Wyoming. Colt a crescut cu poporul mamei sale, în Câmpiile de Nord, iar eu am locuit într-o casă din Chicago. Motivele sunt mult prea complicate.

– Tot ce mi-ai povestit este foarte interesant, tinere, interveni Vanessa, și nu vreau să par nepoliticoasă, dar ne cam grăbim să plecăm din... locul acesta. Sunt sigură că ducesa va fi încântată să continue această conversație într-un loc mai liniștit. Dacă dorești, poți să ne însoțești la hotelul în care locuim...

– Oricât de mult mi-ar plăcea asta, doamnă, mă tem că nu pot. Colt mă așteaptă și... Aruncă o privire peste stradă, acolo unde îl aștepta Colt. Și, ei bine, am vrut doar să vă explic atitudinea lui din această dimineață și să vă spun că nu are nici o legătură cu dumneata, Lady Fleming. Doar că el are niște idei fixe, înțelegeți, și...

Cuvintele lui Billy se risipiră în aer, pentru că doamna nu îl mai asculta. Îi urmărise privirea în aceeași parte de stradă spre care se uitase el mai devreme și încă privea în direcția aceea, uitându-se la Colt, care o privea fix. Însă era clar că nu avea să facă mai mult de atât. Nu făcu nici o mișcare din cap în semn de salut, nu se clinti din loc, ci rămase acolo ținând caii de frâie, așteptând răbdător ca Billy să termine discuția și să revină la el.

Răbdător? Puțin probabil. Colt clocotea probabil de furie. Doar că nu-ți dădeai seama de asta doar privindu-l.

– Doar nu pleacă din oraș, nu?

Nu fusese prea dificil să ajungă la această concluzie, deoarece Colt și caii păreau pregătiți de călătorie. Însă îngrijorarea din glasul și din privirea ei îl luară prin surprindere pe Billy. Nu înțelegea de ce ar fi fost o astfel de femeie interesată de cineva precum Colt. Nu-l cunoștea aproape deloc, în mod sigur nu suficient cât să fie atât de îngrijorată. Billy se simțea stânjenit de răspunsul pe care știa că avea să-l dea și de reacția pe care bănuia că urma s-o vadă la ea.

– Lui Colt nu-i plac foarte mult orașele, doamnă, cu atât mai puțin cele pe care nu le cunoaște. A venit aici doar ca să mă găsească pe mine și acum, că lucrul acesta s-a întâmplat, de abia așteaptă s-o ia din loc. Am fi plecat deja dacă armăsarul meu nu și-ar fi pierdut o potcoavă.

– Domnul Thunder a luat decizia corectă, ținu să intervină Vanessa. Și eu vreau să plecăm din orașul *ăsta* – cât mai repede.

– Încă nu avem călăuză, îi aminti ducesa pe un ton absent prietenei sale.

– Încotro mergeți, doamnă, dacă nu vă deranjează că întreb?

Jocelyn ezită o clipă înainte să vorbească.

– Spre Wyoming.

Billy nu fu singurul uimit de acest răspuns. Însă fu singurul care comentă, fără cea mai mică urmă de bănuială.

– Ca să vezi! exclamă Billy cu o bucurie copilărească. Și noi tot într-acolo mergem! Sau Colt, cel puțin, că încă nu mi-a spus dacă mă trimite acasă singur de undeva de pe drum sau nu. Păcat că nu putem să...

Nici de data asta nu termină ce avea de spus. Își dădu seama la timp că nu era treaba lui să invite pe cineva să meargă cu ei, cu atât mai puțin pe o femeie pe care Colt făcuse tot ce-i stătuse în putință

ca s-o evite. Dar deja îl luase gura pe dinainte, și ea îi preluă ideea fără să-i dea o șansă de-a repara greșeala.

– Dar asta este o idee minunată, domnule... Blair, nu-i așa?

– Ewing, o corectă el, și o senzație neplăcută îi strânse stomacul. Am preluat numele tatălui meu vitreg.

– Ei bine, domnule Ewing, sunteți un adevărat salvator, continuă ea în grabă. Sunt de acord cu prietena mea, contesa. Nu mai putem rămâne într-un loc în care există atâta violență. Plus că vom fi gata de plecare într-o clipită.

– Dar...

– O, să știi că nu dorim să profităm de bunăvoința dumitale, bunule domn. Dimpotrivă. Cum noi avem nevoie de o călăuză, trebuie să-mi permiți să vă angajăm pentru această slujbă pe dumneata și pe fratele dumitale vitreg. Vă pot plăti o sumă frumușică pentru efortul de-a ne suporta oricât de mult timp ar lua să ajungem în Wyoming.

– Dar...

– Nu, nu îmi refuza oferta de-a vă răsplăti prin bani. Chiar insist. Altfel, nu aș avea conștiința împăcată și mi-ar fi jenă de propunerea făcută. Așa că, dacă rămâne să ne întâlnim într-o jumătate de oră în fața Grand Hotel, vom pleca neîntârziat. Pe curând, domnule Ewing!

Își înclină capul în semn de salut și îl ocoli înainte ca băiatul să apuce să mai rostească un „dar", deși nu ar fi reușit nici de data asta să se facă ascultat. Rămase singur pe trotuar – cu fața spre Colt, care îl aștepta de cealaltă parte a străzii. Dumnezeule! Ce se întâmplase adineauri? Doar nu fusese de acord să îi însoțească pe ducesă și alaiul ei până în Wyoming, nu? Însă nici nu refuzase. Gândurile i se învârteau în cap în ritm ametitor, așa că Billy nu se mișcă din loc. Acum, că rămăsese singur, Colt traversă strada și se opri în fața lui, încă ținând caii de căpăstru.

– Sus pe cal, puștiule.

Pur și simplu. Nici măcar nu se arătă curios în legătură cu discuția pe care o purtase cu ducesa, iar, dacă era, atunci nu avea să dea frâu liber curiozității. Lui Billy i-ar fi fost mai ușor dacă fratele lui i-ar fi tras o mustruluială serioasă pentru că se apropiase de femeia aceea. Oricum, el se *simțea* ca un prost. Doamna îl ametise cu vorba, iar acum trebuia să aplice și el aceeași tactică în fața lui Colt.

– Noi, ăăă... nu putem să plecăm deocamdată, Colt.

– Punem pariu?

Billy mârâi în sinea lui, dar nu se lăsă:

– Am fost de acord, oarecum, să o luăm pe doamna cu noi până în Wyoming.

Se lăsă o tăcere lungă, iar tensiunea amenința să explodeze curând. Însă Colt nu reacționă furios, ci doar rosti în șoaptă:

– La fel cum „oarecum" ai fost de acord să te angajezi la ferma lui Clanton?

– Ei bine, de fapt, ea nu mi-a oferit nici o șansă de-a refuza.

– Urcă pe cal, Billy, adăugă Colt.

– Dar de data asta este diferit! A plecat la hotel ca să-și strângă lucrurile. Ne așteaptă în fața hotelului, într-o jumătate de oră.

Colt încălecă liniștit și răspunse:

– Când n-o să apărem, o să-și dea seama că a făcut o greșeală, nu-i așa?

Era adevărat și, desigur, era cea mai simplă metodă de-a ieși din această încurcătură, însă...

– Nu înțelegi, Colt. Doamnele se tem să mai rămână aici după ce au fost martore la acest duel. Vor să plece din oraș astăzi, chiar și fără călăuză. Le-ai lăsa să traverseze ținutul acesta singure, când nu știu nimic despre locul ăsta și despre pericolele care le pândesc și nici cum să recunoască urmele indienilor sau ale tâlharilor? Vor sfârși prin a se rătăci, a se îneca într-un râu sau prin a fi jefuite. Știi că prin părțile astea pândesc sute de bandiți. Nu-i nevoie decât să întrebe pe cine nu trebuie încotro s-o ia și vor cădea direct în capcană. Sunt abia venite prin partea asta de lume, Colt, de o sută de ori mai neajutorate decât mine.

Probabil că o parte din pledoaria lui ajunsese la Colt, pentru că în acel moment își pierdu calmul.

– Fir-ar să fie, i-am spus că nu vreau să muncesc pentru nimeni!

– Dar știai că merge spre Wyoming? Ea spune că plătește foarte bine. Ai putea să câștigi ceva de pe urma acestei călătorii, dacă tot ți-am dat atâtea bătăi de cap.

Poate că nu era tocmai cel mai înțelept lucru să-i amintească lui Colt motivul pentru care se afla acolo. Billy fu izbit de privirea pe care i-o aruncă fratele său, dar apoi Colt trase calul de frâie și porni spre Grand Hotel.

Capitolul 11

Billy ar fi trebuit să știe că fratele lui nu era atât de ușor de convins. Nu avea de gând să îi conducă pe ducesă și pe însoțitorii ei spre nordul țării. În timp ce așteptau să-și facă apariția în fața hotelului, Colt îi spuse că femeia călătorea de trei ani și nu pățise nimic în tot acest timp. Micuța ei armată îi oferea toată protecția de care avea nevoie, plus că puteau merge pe rutele urmate de poștalioane, ca să nu se piardă. Dacă voiau cu orice preț să aibă și călăuză, atunci puteau găsi unul în câteva ore și apoi să plece din oraș în aceeași zi. Dar nu aveau nevoie de el și nici nu puteau să-l oblige, deoarece el se afla acolo doar ca să fie sigur că doamna primea acest mesaj cât se putea de clar.

Billy nu știa exact cum anume avea să facă asta. Colt îi zisese doar ce intenționa și nimic mai mult. Dar, așa cum stăteau pe caii lor, în față la Grand Hotel, urmărind cum valizele și cuferele erau încărcate în niște căruțe care fuseseră trase la intrarea în clădire înainte să ajungă ei acolo, Billy se temea că fratele lui nu avea să fie prea politicos. Iar Colt putea fi extrem de mojic atunci când voia. De asemenea, nu părea în largul lui. În timp ce așteptau, își încordase maxilarul de parcă ar fi scrâșnit din dinți, își aranjase pălăria pe cap de o duzină de ori și părea foarte tensionat ori de câte ori se deschideau ușile hotelului. Dacă n-ar fi știut mai bine, Billy ar fi putut să creadă că fratele său era neliniștit, dar așa ceva era imposibil. Din câte știa, Colt nu putea fi intimidat de nimic de pe lumea asta. Pur și simplu nu reacționa la fel ca restul oamenilor.

Însă în hotel atmosfera era extrem de tensionată. Jocelyn aproape că tremura de neliniște când se apropie de ieșirea din hotel. Fusese anunțată că domnul Colt Thunder o aștepta afară, împreună cu fratele lui. Nu fusese sigură că avea să apară, dar faptul că venise nu însemna și că avea să-i accepte propunerea. Dimpotrivă. Avea tot dreptul să fie furios pe ea, pentru felul în care îl manipulase pe fratele lui mai mic. N-avea s-o lase să scape basma curată și foarte probabil urma să-i spună ce părere avea despre atitudinea ei autoritară.

– Stai o clipă și trage o gură de aer până nu ți se face rău, îi spuse Vanessa pe un ton sever, punând o mână pe brațul lui Jocelyn

ca să se asigure că aceasta se oprește și făcând semn însoțitorilor să se întoarcă. Ce-i făcut e bun făcut. Acum nu mai poți decât să-ți ceri scuze.

– L-aș putea implora.

– Nu vei face așa ceva! explodă Vanessa cu indignare. Nu avem nevoie disperată de ajutorul lui, iar tu nu ai nevoie disperată de trupul lui – cel puțin nu încă. Acum, te simți foarte atrasă de el, dar ochii care nu se văd se uită. Și îl vei uita mai repede decât îți închipui.

– Și voi rămâne fecioară pentru totdeauna, comentă Jocelyn.

Vanessa nu se putu abține. Zâmbi fără să vrea la vederea expresiei oropsite a prietenei sale.

– Așa ceva nu se va întâmpla, draga mea, și o știi prea bine. Uiți că de abia ai luat hotărârea că vrei un iubit. Înainte, nu căutai pe cineva, și vei fi uimită să vezi câți bărbați vor fi pe gustul tău, bărbați la care înainte nici măcar nu te-ai fi uitat.

– Dar l-am ales deja.

– Alesul tău nu vrea să coopereze, dragă, sau nu ai observat detaliul acesta? comentă Vanessa pe un ton sec, însă își regretă cuvintele când o văzu pe Jocelyn strâmbându-se. Ei, haide, lasă tristețea! Probabil există un motiv bun pentru care acești amerindieni sunt considerați sălbatici, să știi. Mă îndoiesc că ți-ar fi plăcut felul în care face dragoste, așa că bucură-te că nu v-ați înțeles.

– Nu este un sălbatic, Vana.

– Să vedem dacă îți vei păstra părerea după ce vei da ochii cu el. Și ar fi mai bine să terminăm toată tevatura, așa că haide!

Porniră spre ieșire, și cei patru oameni care le însoțeau veniră din nou în fața lor. Cei doi oameni din hol se dădură la o parte, ca să le permită să treacă. Ceilalți șase erau deja afară. Probabil că, până acum, verificaseră cu meticulozitate zona, ba chiar și clădirile aflate de cealaltă parte a străzii. Dacă ar fi existat pe undeva o persoană care să le dea de bănuit și dacă pericolul nu ar fi fost înlăturat, atunci nu i-ar fi permis lui Jocelyn să părăsească hotelul. Pierduseră multe ore în trecut, deseori chiar, din asemenea motive. Dacă Longnose ar fi angajat vreodată un țintaș bun, toate aceste măsuri de siguranță ar fi fost inutile, dar, din fericire, nici unul dintre banditii care lucrau pentru el nu se pricepea să tragă cu arma, cel puțin nu de la distanță.

Sir Parker era acolo, și le deschise ușa cu zâmbetul pe buze. O iubea pe Jocelyn în secret. Ea reprezenta un ideal feminin pe care îl putea adora după pofta inimii de la distanță, însă nu și-ar fi permis niciodată să-și exprime sentimentele în fața ei. De parcă n-ar fi știut deja toată lumea, inclusiv Jocelyn. Putea visa în voie la ea, în timp ce alte ființe, precum Babette, erau mai reale, iar Parker și jumătate dintre bărbații din escortă profitau deseori de firea pragmatică a franțuzoaicei. Dar era amuzant să îi urmărești pe Parker și pe Jocelyn încercând din răsputeri să uite de sentimentele pe care el i le purta.

Era păcat că el simțea că Jocelyn nu era de nasul lui, își zise Vanessa în sinea ei, deoarece avea treizeci de ani, deci vârsta potrivită, deținea o proprietate destul de mare în Kent și, cu părul lui negru și ochii verzi, era aproape cel mai chipeș dintre toți însoțitorii. Problema era că Parker nu s-ar fi mulțumit niciodată să fie doar iubitul ei, în eventualitatea că ea l-ar fi luat în calcul. El nu era pregătit să se așeze la casa lui – acesta fiind motivul pentru care îl atrăsese slujba pe care i-o oferise ducele –, dar, dacă s-ar fi gândit că Jocelyn îl dorea, ar fi cerut-o în căsătorie într-o clipită.

Nu, Jocelyn nu ar fi luat niciodată în calcul pe vreunul dintre însoțitorii ei pentru primele sale experiențe în amor, pentru că atunci nu ar mai fi protejat amintirea ducelui. Însă îndoielile pe care le avusese Vanessa în legătură cu domnul Thunder crescuseră considerabil în această zi, și era mai convinsă ca niciodată că nici el nu era potrivit pentru prietena ei.

O fecioară avea nevoie de blândețe și de sensibilitate la prima ei experiență sexuală, și era foarte puțin probabil ca domnul Thunder să aibă vreuna dintre aceste calități. Având în vedere înfățișarea și comportamentul lui, care erau mai simplu de citit decât la majoritatea oamenilor din vest, presupuseseră că fusese crescut într-o casă considerată civilizată prin părțile locului. Fusese uimită să afle de la fratele lui că nu era așa. Dacă un om fusese crescut de sălbatici, oare asta nu însemna că era și el sălbatic? Aspectul de om civilizat al lui Colt Thunder nu era decât o aparență, iar Vanessa mulțumea Cerului că el nu se arăta interesat de Jocelyn.

Când păși pe trotuarul din fața hotelului și îl văzură pe Colt stând călare pe calul său, Vanessa fu nevoită să-și schimbe încă o dată părerea. „Aparent civilizat"? Nici măcar atât. Privirea pe care

i-o aruncă lui Jocelyn nu era deloc civilizată. Transmitea mai clar decât orice cuvinte că, dacă s-ar fi aflat singuri, Jocelyn ar fi fost într-un mare bucluc. Oare ea își dădea seama de asta sau era orbită de frumusețea întunecată a acestui bărbat? Pentru că era frumos. Vanessa nu apucase să-l privească prea bine înainte, dar acum era lesne de înțeles de ce o impresionase pe Jocelyn.

Jocelyn înțelese prea bine mesajul din privirea lui Colt, dar adevărul era că nu se așteptase la altceva din partea lui. Era furios pe ea și nu se sfia să o arate. Cu toate astea, nu țipa la ea așa cum se așteptase, cel puțin nu încă. Desigur, de data asta Jocelyn nu mai era singură cu el. Era însoțită de oamenii ei. Cumva însă, știa că aceștia nu l-ar fi putut opri dacă ar fi vrut într-adevăr să urle la ea.

Tăcerea se întinse peste ei ca o ceață apăsătoare. El continuă să o privească fix, făcând-o să își iasă din minți. Trebuia să își ceară scuze. Probabil că asta și aștepta el. Dar cuvintele pur și simplu nu-i ieșeau pe gură. Colt însă păru să nu aibă aceeași problemă.

– Cincizeci de mii de dolari, duceso. Accepți sau nu.

Jocelyn era norocoasă că nu putea să vadă expresiile oamenilor din spatele ei, altfel s-ar fi speriat că aveau să înceapă o încăierare. O auzi pe Vanessa icnind și era conștientă de faptul că îl împiedicase pe Parker să reacționeze la insulta pe care o îndurase Jocelyn. Își dădu seama și ea că fusese insultată, și nu doar prin cuvintele lui, căci îi cerea o avere doar ca să lucreze pentru ea și arăta astfel că nu îi păsa dacă ea accepta sau nu, ci și prin tonul pe care vorbise.

Ei, acest Colt Thunder era un bărbat inteligent. Era convins că ea avea să fie șocată de o asemenea sumă. Și se baza pe asta. De asemenea, era sigur că avea să refuze; ceruse o sumă atât de mare tocmai ca să o forțeze să refuze; altfel, nu i-ar fi făcut nici o ofertă. Jocelyn trebui să-și muște limba ca să nu zâmbească. Putea angaja sute de călăuze pentru banii aceia, și știau amândoi asta, dar Colt nu avea habar că ea îl voia doar pe el. Probabil că avea să fie cel mai costisitor amant pe care îl cumpărase cineva vreodată, dar pe ce altceva mai bun avea să-și cheltuiască averea?

– De acord, domnule Thunder, căzu la învoială Jocelyn cu glas melodios. De acum înainte, lucrezi pentru mine. Și trebui să se întoarcă rapid, înainte să izbucnească în râs văzând expresia complet șocată care apăru pe chipul lui frumos.

Capitolul 12

– Îți face în ciudă, să știi, protestă Vanessa furioasă, ștergându-și praful de pe obraji cu o batistă umedă. Am trecut prin orașul ăla cu aproape trei kilometri în urmă, și era aproape seară atunci. Nu aveam nici un motiv logic să continuăm drumul și să ajungem să dormim în corturi, sub cerul liber. Vrea doar să se răzbune pe tine, pentru că ai jucat la cacealma astăzi. Ține minte ce-ți spun, Jocelyn, omul ăla vrea să te facă să regreți că l-ai insultat.

– Dar nu am făcut asta. Doar i-am acceptat condițiile.

– Nu fi prostuță, draga mea. Condițiile alea ridicole au fost cerute tocmai ca să nu le accepți, și tu știi asta. Ar fi trebuit să-i vezi fața când...

– L-am văzut. Jocelyn zâmbi strengărește, cu atâta veselie în ochi, că Vanessa nu se putu abține să nu-i împărtășească bucuria. Nu cred că banii lui Edward mi-au mai adus vreodată atâta veselie. A cerut luna de pe cer, iar eu am putut să i-o dau. Doamne sfinte, m-a uns pe suflet.

– Sper să gândești la fel și după ce ne vom petrece următoarele săptămâni în cortul ăsta.

– O, nu te mai plânge atâta, Vana. Ăsta nu e un cort în adevăratul sens al cuvântului. „Cortul" era un adăpost uriaș, cu o încăpere mare în centru, un covor persan pe jos, perne de mătase pe care se putea sta și blănuri groase pentru dormit. Avem tot confortul necesar.

– Cu excepția unei băi, i-o întoarse contesa, dezvăluind astfel motivul nemulțumirii sale.

– Poți să faci baie, știi prea bine.

– După ce Sidney și Pearson au încărcat căruțele cu nu prea multe ore în urmă, nici prin gând nu-mi trece să le cer să care apă de la râul din apropiere. Îmi place să cred că am suficient respect pentru ei încât să nu le cer asta.

– Nu doar lacheii pot aduce apă, Vana. Complici lucrurile, și aș vrea să știu motivul.

– Nu eu complic lucrurile. Pur și simplu, nu avem nici un motiv să trăim așa, când la nici trei kilometri în urmă se află un oraș. Călăuza ta aberant de scumpă e persoana care dorește să complice totul.

– Și dacă are un motiv justificat să evite acel oraș?

– Mi-ar plăcea foarte mult să îl aud. De ce nu te duci să-l întrebi? Ei bine, ce mai aștepți?

– Nu este aici, trebui să recunoască Jocelyn. Billy a spus că s-a dus să cerceteze zona.

– Hmm! Mai degrabă, s-a întors în Benson pentru un pat moale, și o să-l mai vedem abia mâine-dimineață, odihnit și pregătit să ne facă zile fripte. Ar fi exact genul de răzbunare la care ar apela cineva ca el.

– Acum, chiar exagerezi, Vana. Dacă ar vrea să se răzbune, nu ar folosi o metodă atât de subtilă și ar fi ceva care să mă afecteze doar pe mine, nu pe noi toți.

– Ai văzut setea de răzbunare din ochii lui, nu-i așa? întrebă Vanessa mult mai încet și se așeză pe perne, lângă Jocelyn. Ducesa încuviință din cap deloc mulțumită, și Vanessa îi cuprinse obrazul cu mâna. Ți-ai dat seama, în sfârșit, că nu e ca restul bărbaților pe care i-ai cunoscut până acum? E aspru, periculos și...

– Tot îl vreau, o întrerupse Jocelyn, cu glas șoptit. Chiar și când părea că mă sfredelește cu privirea aia dură a lui, tot simțeam senzații stranii în interiorul meu, la fel ca prima dată când l-am văzut.

Vanessa oftă.

– Nu va fi blând cu tine, draga mea, știi asta, nu-i așa? Și, dacă îl ispitești cât încă e furios pe tine, e posibil să-ți facă rău – înadins.

– Nu știi asta, protestă Jocelyn, deși în ochii ei se citea incertitudinea. Nu e un om crud. Aș fi simțit dacă era, nu-i așa?

– Poate, admise Vanessa. Dar tot nu cred că poate fi blând. A crescut într-o cultură pe care nici măcar nu putem începe să o înțelegem. Vei ține minte atâta lucru?

Jocelyn încuviință din cap, apoi oftă și se întinse pe perne.

– Nu știu de ce îți faci griji. Oricum nu o să mă ierte pentru faptul că sunt suficient de bogată cât să-mi permit să-l angajez.

Vanessa izbucni în râs.

– Ceea ce demonstrează cât de diferit este față de noi. Cine ar mai fi atât de mânios când e plătit astfel? În condițiile în care nici măcar nu l-ai făcut să se abată de la drumul lui. Spre ușurarea lui, mergem în direcția în care se îndrepta și el. Apropo, unde naiba este acest Wyoming?

– Ce e blestemăția aia?

Billy râse pe înfundate când văzu la ce se referea Colt.

– Este adăpostul doamnelor. Au făcut rost de cortul ăla de la un șeic din deșert, pe când traversau țările arabe ca să ajungă în Africa. N-o să-ți vină să crezi pe unde au călătorit, Colt! Poveștile pe care le-au adunat ar trebui să ne distreze tot drumul până în Wyoming.

Colt îi aruncă lui Billy o privire dezgustată, apoi descălecă.

– Unde ți-ai pierdut mintea de data asta, puștiule? Mă așteptam să găsesc o tabără când mă întorc, nu un blestemat de sat. Ai idee de câți oameni va fi nevoie ca să asigurăm protecția unor adăposturi de asemenea dimensiuni?

Mai existau și alte corturi în afară de cel principal, destul de mari și ele și împrăștiate peste tot, asemenea căruțelor. Singurul lucru care fusese făcut ca lumea era faptul că animalele fuseseră legate la un loc, într-o zonă aflată mai la vale de tabără.

– Ce-ar fi să te liniștești, Colt, și să vii să guști din cina pe care ți-am păstrat-o? Au un bucătar francez, să știi, și pot spune că nu am mai gustat niciodată ceva atât de... de...

Cuvintele se risipiră în neant în momentul în care Colt se întoarse spre el cu o expresie amenințătoare.

– Te bucuri de situație, nu-i așa, puștiule?

Billy își înghiți nodul din gât. Ar fi preferat ca fratele lui să țipe, nu să-i vorbească pe un ton mieros, controlat. Era atât de imprevizibil când comportamentul îi era dominat de instinctele indiene! Billy trebuia să-l calmeze, și asta cât mai repede.

– Oamenii știau ce fac, Colt. Au experiență în organizarea unei tabere sub cerul liber. Au despachetat totul și au ridicat corturile în mai puțin de douăzeci de minute. Și uiți cât de mulți sunt. Deja au stabilit cine stă de pază...

Din nou, cuvintele lui Billy se pierdură în aer. Colt se întorsese ca să se ocupe de cal, dar mișcările lui tensionate vorbeau de la sine. Era mai încordat decât un arc, și Billy își dădu seama că atitudinea lui nu avea neapărat legătură cu felul în care fusese ridicată tabăra, ci cu faptul că nu-și putea descărca nervii pe adevărata „sursă" a supărării sale.

Lui Billy încă nu-i venea să creadă că fratele lui lucra acum pentru ducesă. Acele trei cuvinte, „Accepți sau nu", îl legaseră de mâini și de picioare. Cel mai probabil, jumătate din furia lui era îndreptată asupra lui însuși, pentru că îi oferise femeii de ales, când el nu voise decât să o refuze. Cincizeci de mii de dolari. Billy aproape căzuse

de pe cal când auzise suma, dar asta nu era nimic în comparație cu șocul pe care îl simțise, alături de Colt, în momentul în care ducesa acceptase. Acum, că se întâmplase, era de-a dreptul amuzant; cel puțin lui așa i se părea. Însă Colt nu avea să găsească nimic distractiv la toată treaba asta – niciodată.

Colt avea o mică avere din aurul pe care i-l dăduse mama lui, dar Billy se îndoia că apelase vreodată la acea resursă. Bogățiile nu însemnau nimic pentru Colt. El încă trăia de pe urma pământului, așa cum făcuse întotdeauna. Jessie nu reușise să-l educe și în această privință. Uneori, dormea în grajdul cel mare pe care Chase îl construise pentru Jessie după ce arsese grajdul cel vechi și alteori în cabana pe care și-o ridicase pe dealurile din jurul fermei. Dar în cele mai multe nopți și în special când vremea era mai caldă, patul lui Colt era direct sub lumina stelelor. Și nu mai muncise în slujba nimănui până atunci, nici măcar pentru Jessie.

Ea încercase să-l învețe ce presupune munca unui crescător de vite, dar el nu-i acordase prea multă atenție, pentru că nu îl interesa. În cele din urmă, rămăsese să se ocupe cu antrenarea cailor, îndeletnicire la care era cel mai priceput. Acum, vindea cai aduși din Colorado și chiar de mai departe tuturor fermelor din Rocky Valley și din zonele apropiate. Iar armăsarul pe care i-l dăruise lui Chase câștigase cursa anuală de cai din cheyenne în ultimii doi ani, astfel că bidiviii antrenați de el erau la mare căutare.

Dar banii tot nu însemnau nimic pentru el. Prindea și îmblânzea cai sălbatici pentru că era o îndeletnicire care îi făcea plăcere, nu pentru că îi aducea bani. Desigur, înțelegea ce erau banii și faptul că lucrurile aveau un preț. Jessie îl educase bine în privința asta. Plecase împreună cu ea și cu Chase în excursii la Denver și în St. Louis. Și, în timpul șederii în Chicago, intrase în cele mai elegante locuințe, fusese târât prin unele dintre cele mai dichisite și scumpe prăvălii, văzuse cu ochii lui felul în care trăiau bogătașii și pe ce își risipeau banii. Fusese atât de sigur că suma pe care o ceruse era atât de mare, încât nici un om întreg la minte nu avea să-i ia în serios propunerea. Și asta fusese greșeala lui.

O, știuse prea bine că ducesa era bogată. N-avea cum să nu fi știut. Trăsura și căruțele, caii pursânge, hainele și numărul de oameni care o însoțeau și care lucrau pentru ea... toate astea arătau negreșit că era bogată. Dar până și pentru Billy rămăsese un mister cât

de bogată era dacă renunțase într-o clipită și fără să clipească la cincizeci de mii de dolari. Nici măcar Billy nu mai cunoscuse pe cineva atât de putred de bogat.

Doar că nici cei mai bogați oameni nu-și risipeau banii cu atâta ușurință, așa cum făcuse ducesa. Care să fi fost motivul? Poate că era excentrică, dar lui Billy nu i se părea nebună sau slabă de înger. Dimpotrivă. Să fi fost atât de răsfățată încât nu putea suporta ideea de a nu primi ceea ce-și dorea?

N-avea nici o logică. Ea voia o călăuză... sau altceva? Părea a-l dori cu tot dinadinsul pe Colt drept călăuză, deși el îi spusese că nu era interesat să lucreze pentru nimeni. Era omul potrivit care să o conducă în siguranță până la destinație, dar la fel puteau face și mulți alți oameni care și-ar fi dorit slujba asta. Colt nu o voia și își exprimase foarte clar părerea, dar se părea că lucrul acesta nu contase pentru ducesă. Prin urmare, trebuia să existe un motiv pentru care îl voia neapărat pe Colt, oricât ar fi avut de plătit pentru asta, doar că Billy nu își dădea seama care putea fi.

Și nici Colt, care își storsese creierii mult mai mult decât Billy. Știa că la început îl rugase doar să pornească în urmărirea dușmanilor ei. Să i se alăture în calitate de călăuză fusese de abia a doua propunere. Se întrebă dacă nu cumva ar fi avut încă o propunere, în caz că ar fi fost de acord să se întâlnească cu ea de dimineață. Probabil că da. Oare femeia asta credea că el era răspunsul la toate problemele ei? Nu știa că nu poți forța pe nimeni să te ajute? Își cumpărase o călăuză, și exact asta avea să primească.

Atunci, de ce îl enerva faptul că tabăra era atât de descoperită în fața unui atac? Nesuferita urma să aibă parte și de protecția lui, chiar dacă el nu voia să i-o ofere. Doar că nu avea de gând să pornească în urmărirea dușmanilor ei. Dacă avea impresia că îl putea face să se răzgândească, urma să o trezească la realitate în cel mai dur mod posibil.

Cu toate astea, nu credea că acesta era motivul pentru insistența cu care îl urmărise și-i propusese să o însoțească în călătoria sa. Ar fi putut angaja o duzină de vânători de recompense pentru banii pe care era dispusă să îi plătească lui. Sau poate că totuși nu avea de gând să irosească atâta bănet. Poate se prinsese de cacealmaua lui și ridicase miza, dar, de fapt, nu avea de gând să-l plătească. Și poate el reușea să iasă din încurcătura asta cerându-i

un avans – și să pice iarăși de prost, în caz că avea atâta bănet prin cuferele ei? Blestemat să fie dacă avea să permită așa ceva. O dată pe zi era prea mult.

Colt își trânti șaua pe pământ, atât de aproape de focul de care se îngrijea Billy, că începură să zboare scântei și pustiul trebui să le stingă pe cele care căzură pe hainele sale. Colt nu băgă de seamă. Se holba la monstruozitatea de cort în dungi crem și albe care fusese ridicat la câțiva metri distanță și nici măcar nu vedea adăpostul în sine, ci și-o închipuia pe femeia dinăuntru. Oare își lăsase din nou părul să-i cadă pe umeri, așa cum arătase când o întâlnise prima dată? Se dezbrăcase de hainele alea elegante și scumpe și își pusese... Ce? Cum dormea o femeie ca ea?

Colt scrâșni din dinți și se întoarse din nou la calul său. I-ar fi plăcut ca Billy să nu fi aprins focul atât de aproape de cortul ei, dar acum nu mai avea ce să facă în privința asta. Oricum, nu credea că avea să închidă prea mult ochii în noaptea aceea, așa că nu conta cât de aproape era de ea.

– Mă întorc într-un minut, pustiule. Aruncă mâncarea aia străină. Îmi fac singur de mâncare.

Billy dădu să protesteze, dar se gândi că nu ar fi fost prea înțelept din partea lui. Colt suportase destule pentru o zi. Mâncarea ei i-ar fi stat probabil în gât, oricât de bună ar fi fost. Billy oftă și-l urmări cu privirea. Colt își mâna calul Appaloosa înspre celelalte animale. Dar nu era singurul care îl urmărea cu privirea. Încă de când sosise, toți ochii din tabără fuseseră îndreptați asupra lui, cu expresii variind de la curiozitate la suspiciune și chiar la ură. Oamenii aceștia nu îl înțelegeau și în mod sigur nu știau cum să se comporte cu el. Nu știau decât că stăpâna lor era hotărâtă să îl țină aproape pe parcursul călătoriei.

Cu Billy intraseră în vorbă, îl trataseră cu politețe, ba chiar cu prietenie, dar firea lui Colt nu prea invita oamenii să-l abordeze. Chiar dacă nu o insultase pe ducesă în fața tuturor oamenilor ei, gest care i-ar fi atras ura lor, înfățișarea lui transmitea un „Stați departe" destul de clar. Și cea care ar fi trebuit să se țină la distanță de el era chiar ducesa, dar, în timp ce Billy tocmai se gândea la asta, ea se strecură afară din cort și porni înspre adăpostul cailor, după Colt.

Capitolul 13

Colt știa că ea era acolo. Îi auzise pașii, deși ea încercase să se apropie fără să facă zgomot. Plus că nu trebuia să se întoarcă într-acolo ca să știe că era ea. Mirosul pielii îi invada nările acum, dar, înainte de asta, o simțise apropiindu-se, așa cum un animal își simte partenera.

Femeia stătea fix în spatele lui, așteptând să reacționeze cumva la prezența ei. El n-ar fi vrut s-o bage în seamă. Cu cât vorbeau mai puțin, cu atât mai bine. Dar nu credea că ar fi plecat altfel. Era atât de încăpățânată femeia asta! Tăcerea ei dovedea că era nervoasă, și cu toate astea îndrăznise să vină după el. Hotărârea și îndârjirea erau mai puternice decât nesiguranța pe care o simțea.

– E înțelept din partea dumitale că-i ții aproape.

Jocelyn avu nevoie de o clipă ca să-și revină după sperietura cauzată de faptul că-i vorbise atât de brusc și de altă clipă ca să înțeleagă la ce se referea. Se întoarse și văzu cine o urmărise: cel puțin patru dintre însoțitorii ei stăteau la câțiva metri depărtare, fără să încerce să-și ascundă prezența. Îi oferiseră totuși intimitate, păstrând o distanță rezonabilă, dar era clar că nu voiau să o lase singură cu noua lor călăuză.

– Încă n-au ajuns să te cunoască. N-o să mai fie atât de vigilenți atunci când se va întâmpla asta.

– Nici dumneata nu mă cunoști.

Felul în care rostise acele cuvinte, de parcă ar fi fost o amenințare, o făcu să se înfioare. Cel mai probabil, chiar era o amenințare, și ea ar fi trebuit să fie suficient de isteață cât să țină cont de ea și să o ia la goană. Era și așa destul de agitată, nu avea nevoie și de amenințări. Plus că nu voia să se teamă de el. Și nu voia ca el să rămână supărat pe ea. N-ar fi ajuns nicăieri cu el dacă îi permitea să o sperie.

– Am putea schimba asta, spuse ea ezitând, dorindu-și ca el să o privească direct. Mi-aș dori foarte mult să te cunosc mai bine.

– De ce?

– Pentru că te consider... interesant.

„Și fascinant, și extrem de atrăgător, și, blestemat să fii, Colt, întoarce-te odată și uită-te la mine", adăugă Jocelyn în sinea ei.

El nu se întoarse. Continuă să-și perie calul cu mișcări lente și tandre, de parcă ea nu s-ar fi aflat acolo. Jocelyn nu era obișnuită să fie ignorată în mod deliberat. Atitudinea lui nu o făcea să devină mai încrezătoare, mai ales că ea se afla deja în cădere liberă. Pentru un timp, îi urmări în tăcere mișcarea mâinii pe corpul animalului și fu aproape hipnotizată, imaginându-și... Jocelyn își alungă repede acele gânduri din minte și păși în fața calului, ca să-i mângâie botul. De data asta, admiră animalul, nu pe stăpânul acestuia, care tot nu se uita înspre ea.

Încercă din nou.

– Nu putem măcar să vorbim?

– Nu.

Dintr-un anumit motiv, refuzul lui o enervă suficient de mult cât să o facă să-și piardă calmul. Omul acesta era insuportabil, absolut, complet insuportabil.

– Uite, știu că încă ești supărat, dar...

– Supărat... e puțin spus, doamnă.

Se îndreptase de spate și acum, că în sfârșit o privea direct, Jocelyn își dori să o fi ignorat în continuare. În ochii aceia albaștri, pătrunzător de albaștri, mocnea o emoție care o lăsă fără suflare. Furie? Nu mai era atât de sigură.

Și Colt era la fel de confuz. Încercase să-și controleze furia, dar existau atâtea lucruri care îl împiedicau... mirosul ei, glasul ei... amintirile. De fiecare dată când se apropia de o femeie albă, aproape că simțea o lovitură de bici smulgându-i carnea de pe spate. Cu femeia asta era și mai rău, pentru că o dorea, deși știa că nu putea fi a lui. Așa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple. În tot acest timp, femeile de genul ei îi provocaseră repulsie, amintindu-i ce suferise din cauza uneia ca ele. Iar el era un bărbat care nu repeta o greșeală. Așadar, de ce nu simțea aceeași repulsie față de ea? De ce ardea în el dorința de-a o strânge în brațe? Iar ea de ce naiba nu păstra distanța, înainte ca el să-și piardă și ultima fărâmă de autocontrol?

– Ce s-a întâmplat? întrebă el pe un ton înadins tăios. Nu te-a mai refuzat nimeni până acum?

– Nu... nu-i asta.

– Atunci, de ce eu, duceso?

Disprețul cu care îi rostise rangul nobiliar fu ultima picătură pentru Jocelyn. Stânjeneala pe care o simțise înainte fu ștearsă de o explozie de indignare.

– De ce nu? Se pare că ai totuși un preț, altfel nu te-ai afla aici. Știa că era un comentariu de om îngust la minte, dar voia să sublinieze faptul că nu avea să renunțe la el. Nu te voi alunga, să știi. Chiar dacă vei continua să ai această atitudine morocănoasă.

– Doamnă, dacă aș crede că există ceva ce mi-ar aduce concedierea, aș face-o, o asigură el exasperat. Apoi privirea îi căzu pe buzele ei și întârzie acolo pentru un moment, după care el adăugă pe un ton mult mai blând: Pe de altă parte, poate că este ceva...

Jocelyn știa ce urma să se întâmple înainte ca mâna lui să se întindă spre ea. Știa chiar și că nu avea să fie ceva plăcut, că el voia doar să o insulte, să o rănească sau ceva de genul acesta, ca să fie concediat. El îi oferi toate șansele să îl oprească. Nu o prinse brusc. Își ridică mâna încet spre ea și o cuprinse de ceafă. Iar degetele sale o atinseră ușor, fără brutalitate.

Până în acel moment, ar fi putut să scape cu ușurință, dar apoi, după câteva bătăi chinuitoare ale inimii, era deja prea târziu. Îi prinse părul în pumn, ca să o țină locului, și o trase spre el. Dar se mișcă atât de încet, încât ea să poată face încă ceva, să se zbată, să strige – doar că ea nu făcu nimic din toate astea.

El credea probabil că o speriase atât de rău, că nu mai putea să vorbească sau să se miște, însă adevărul era că Jocelyn nu voia să îl oprească. Își dorea atingerea gurii sale atât de mult, că era dispusă să suporte și durerea care venea cu sărutul lui aspru. Știuse ce urma să se întâmple, deși Vanessa o avertizase că el nu avea să fie blând. Singurul lucru de care se mai temea acum era că el nu avea s-o sărute. Când veni, sărutul fu mai sălbatic decât își închipuise ea. Era atât de hotărât să-i provoace dezgust, poate chiar s-o facă să îl urască ori să o convingă că trebuia să scape de el. Ceea ce nu știa Colt era că sărutul lui își îndeplinise menirea doar pe jumătate. Fusese brutal. Pe de altă parte însă, aprinse în trupul ei o flacără a pasiunii care o ajută să accepte fără nici un pic de rezistență ceea ce i se oferea.

– Ești pregătită să mă concediezi?

Întrebarea fu rostită printre dinți, în timp ce mâna i se încolăci și mai dureros în părul ei. El probabil nu știa că strânsoarea lui o rănea. Îi privi cu buzele amorțite și tremurânde, cu respirația întretăiată și genunchii moi, iar toată atenția lui părea să fie concentrată asupra gurii ei, așteptând un răspuns. De parcă răspunsul ei ar fi hotărât ce avea să facă în continuare.

– Nu, răspunse ea dintr-o suflare și fu la fel de surprinsă ca el de propria încăpățânare.

Nu voia ca el să o mai rănească, dar nici nu avea să renunțe la el. Ochii lui coborâră asupra ei, încercând să înțeleagă dacă era doar încăpățânată sau pur și simplu nebună. Apoi se încordă, pe măsură ce realitatea își intră în drepturi, și rosti amenințător:

– Spune-i omului tău să-și ia mâna de pe mine. Dacă mă ocup de el, o să-l scot din uz pentru o vreme și n-o să-ți mai fie de nici un folos.

Jocelyn clipi buimacă și îl zări pe Robbie chiar în spatele lui, cu mâna pe umărul lui Colt. Colt nu se uitase la el, ci continua să o privească în ochi, dar ea se îndoia că și-ar fi retras amenințarea dacă ar fi văzut cât de uriaș era Robbie. Dimpotrivă. Colt era pregătit să se lupte, își dorea să se lupte. Iar ea știa asta, deși scoțianul cel musculos, nu.

– E în regulă, Robbie. Domnul Thunder doar... doar încerca să-mi demonstreze că are dreptate. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Scoțianul musculos șovăi nehotărât. Oricât văzuse de mult din acel sărut răzbunător ce avusese loc în lumina slabă a focurilor de tabără din depărtare fusese suficient pentru a ajunge să se îndoiască de cuvintele ei. Cum de uitase că oamenii ei erau prin apropiere? Desigur, nu trebuia să le dea nici o explicație, dar totuși...

Apoi își dădu seama că degetele lui Colt încă erau încâlcite în părul ei, forțând-o să rămână nemișcată, acesta fiind probabil motivul pentru șovăiala lui Robbie. Uitase că o ținea de păr, și Colt la fel, în momentul în care îi întrerupse Robbie. Dar, când își mișcă ușor umărul pe care se rezema brațul lui Colt ca să-i amintească de poziția în care se aflau, el refuză să o elibereze. Fu suficient să-l privească o singură dată ca să înțeleagă că el nu uitase că o ținea captivă. Și că nici nu avea să bată în retragere, pentru nici un motiv.

Acum, nu îl mai înțelegea. Voia să-i provoace pe oamenii ei, în speranța că asta avea să ducă la concedierea lui? Sau era doar o altă metodă de-a o speria, de a-i arăta că oamenii ei nu o puteau proteja cu adevărat, cel puțin nu de el? Oricare ar fi fost motivul, ei nu îi plăcea.

Dacă protesta, și Colt o ignora, situația ar fi degenerat într-o luptă. Dacă îl obliga pe Robbie să plece cât timp Colt încă o ținea de păr, atunci îi permitea să continue de unde fuseseră întrerupți.

Dacă însă nu făcea nimic, Colt ar fi fost forțat să reacționeze într-un fel. Oricum, Vanessa nu ar fi iertat-o niciodată dacă l-ar fi lăsat pe Colt să-l rănească pe gardianul ei preferat. Pentru că nu avea nici o îndoială că Robbie urma să fie cel rănit. Poate că avea o constituție puternică și fusese în serviciul Maiestății Sale, dar nu avea o fire dură sau nemiloasă. Pe când Colt emana pericol prin fiecare por.

Nu avea ce să facă.

– Robbie, îți apreciez îngrijorarea, dar sunt în siguranță în compania domnului Thunder. Poți pleca acum – și ia-i și pe ceilalți cu tine. Vin și eu imediat!

Vorbise pe un ton autoritar, așa că bărbatul nu avu încotro și trebui să se supună.

– Cum doriți, Excelență, spuse el șovăitor.

Colt o eliberă imediat ce Robbie își luă mâna de pe umărul lui. Asta dorise.

Blestemat să fie pentru că o făcea să se îngrijoreze gândindu-se la ce intenționa el.

– A fost o mișcare vrednică de dispreț din partea ta, șuieră ea și își duse mâna la ceafă, ca să-și maseze pielea. Și nu mă refer la ce mi-ai făcut mie, deși și asta a fost groaznic. Nu mă îndoiesc că ești capabil să le provoci multe răni oamenilor mei, dar să te folosești de asta pentru a șantaja este o dovadă de lașitate. Orice aș fi crezut despre dumneata, domnule, nu te credeam și laș.

– Și acum, ce crezi despre mine? întrebă el cu voce pătrunzătoare și groasă.

Jocelyn făcu un pas înapoi, perfect conștientă că se referea la felul în care o sărutase. Ce mai credea despre el, în afară de faptul că își urmărea țelurile cu o hotărâre de nestăvilit?

– Cred că ești un bărbat foarte hotărât, Colt Thunder. Dar și eu sunt cunoscută pentru această calitate. Și nu-mi place că trebuie să te dezamăgesc, dar micuța dumitale demonstrație nu și-a atins scopul. Tot am nevoie de dumneata.

Apoi plecă de lângă el, fără să știe că ultimele ei cuvinte acționară asupra lui ca o răzbunare pentru acel sărut. Cuvântul „nevoie" avea înțelesuri diferite pentru fiecare din ei, și Colt rămase treaz aproape toată noaptea din cauza asta, petrecându-și jumătate din acea perioadă în suferință.

Capitolul 14

– *Ferme-la!*

– *Hein? Espèce de salaud, je vais te casser la gueule!*

– *Mon cul*[1]*!*

– Dumnezeule, chiar trebuie să ne trezim cu amenințările astea în urechi? se plânse Jocelyn nervoasă, răsucindu-se în blănuri. Din ce motiv se ceartă de data asta?

Vanessa, care stătea la deschizătura cortului și urmărea agitația de afară, ridică din umeri.

– Cred că Babette a insultat din nou felul în care gătește. Știi cât de sensibil e Philippe când vine vorba despre abilitățile sale de bucătar.

– Doar nu-i pe cale să-i spargă fața, așa cum l-a amenințat, nu-i așa?

– Ține în mâini una dintre tigăile lui, dar și el e înarmat cu o tigaie. Deocamdată, doar se măsoară din priviri.

– Te rog să o chemi, Vana. Am avertizat-o de nenumărate ori să nu se mai certe cu Philippe. Cu cine să-l înlocuiesc, dacă pleacă din cauza ei? Pe ea ar trebui să o înlocuiesc. Toate necazurile pe care le iscă...

– Dar menține o atmosferă veselă, trebuie să recunoști. Și îi face fericiți pe bărbați, aș putea adăuga. Dar tu de ce ești atât de nervoasă în dimineața asta?

Jocelyn îi ignoră întrebarea.

– Cheam-o aici înainte să îmi strice micul dejun. De ce sunt stinse lămpile? Și cât naiba e ceasul, că tot veni vorba?

Vanessa chicoti.

– Cred că e în jur de șase dimineața. Scumpul tău domn Thunder a trezit toată tabăra în urmă cu o jumătate de oră. Spunea că trebuie să plecăm înainte de răsăritul soarelui, ca să nu pierdem lumina zilei.

– Răsăritul soarelui! E nebun? strigă Jocelyn.

---

[1] Dialog în limba franceză, în original: „– Tacă-ți gura!
– Poftim? Ticălosule, o să-ți arăt eu!
– Pe naiba!" (n.tr.)

– M-aș avânta să-mi dau cu părerea și să spun că dorește să se achite cât mai grabnic de obligații. În ritmul acesta, vom ajunge în Wyoming cât ai zice pește.

– O să vorbesc cu el.

– Mult noroc!

– Ce anume găsești că e amuzant la toată situația asta, Vana?

– Te-am avertizat, draga mea, nu-i așa? Omul ăsta o să facă tot ce-i stă în putință ca să se asigure că regreți că l-ai angajat. Călăuză, pe naiba! Se comportă de parcă ar fi stăpân de sclavi, nu altceva!

Apoi Vanessa plecă să aplaneze conflictul dintre servitorii francezi și se întoarse într-o clipită cu Jane, care aduse un castron cu apă caldă și un prosop curat. Babette nu era de găsit, fără îndoială ascunzându-se pe undeva pentru că auzise că o supărase pe Jocelyn, și o lăsase pe Jane să pregătească hainele ducesei.

Jocelyn rămase sub pături, încercând să nu își iasă din minți de nervi, deși nu din cauza certurilor dintre servitori. Simțea că o dureau buzele și, dacă s-ar fi uitat în oglindă, ar fi descoperit mai mult ca sigur că le avea și umflate. Cum să ascundă starea în care se afla? Dacă ar fi văzut-o, Colt și-ar fi dat seama imediat că o rănise cu adevărat. Singur n-avea cum să ghicească motivul pentru care nu îl concediase pe loc. Și ea ce să-i explice dacă o întreba? Că îi plăcea să fie bruscată? Sau adevărul – anume, că dorea atât de mult ca el să fie primul ei iubit, încât era dispusă să treacă cu vederea comportamentul lui grosolan din urmă cu o noapte?

– Ei bine? O să bată în... ăăă, în ușa cortului, dacă nu ești trează și gata de plecare la ora pe care a stabilit-o. Sau asta și vrei? Să plec ca să fiți singuri?

Categoric, în dimineața asta, Vanessa nu o ajuta deloc cu umorul ei sec. Îi plăcea să amintească în repetate rânduri că avusese dreptate într-o privință și considera că trezirea aceasta atât de devreme nu era altceva decât un semn că metisul încă se răzbuna pentru că fusese forțat să lucreze pentru ea.

– Dacă vine și bate, va fi la fel de rău, mormăi Jocelyn. Oricum, nu plec de aici până nu sunt pregătită.

– Ei, dar ce mi-e dat să aud? Deja ne pregătim pentru prima noastră ceartă cu tipul ăsta? Am voie să trag cu urechea?

– Vana!

– Bine, bine, admise contesa și se așează pe marginea blănurilor cu care era învelită Jocelyn. Cred că mi-am susținut suficient punctul de vedere. Dar de ce ești atât de nervoasă în dimineața asta?

Jocelyn oftă.

– Nu am dormit bine.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Nu în mod special, zise Jocelyn și se întoarse spre Vanessa, apoi tresări când o auzi icnind pentru că îi văzuse chipul.

– Doamne, Dumnezeule, s-a întâmplat deja! Când? De ce nu mi-ai spus? Dar încă ești într-o bucată, slavă Domnului! Ei bine, cel puțin acum ne putem lipsi de serviciile acestui sălbatic.

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Prostii, pufni Vanessa. Recunosc o gură sărutată pe îndelete atunci când o văd.

– Altceva nu a făcut, și m-a sărutat ca să îl concediez.

– Și l-ai concediat? Nu, sigur că n-ai făcut-o, altfel nu ar mai fi fost aici. Dar... ei bine, situația a progresat măcar un pic?

– Să progreseze? Lui Jocelyn îi venea să râdă. Vana, el nu m-a sărutat pentru că asta voia. Încerca să...

– Da, am auzit. Să te forțeze să-l concediezi. Dar a fost... așa cum te așteptai?

– Cum mă așteptam? Da. Cum îmi doream? Nu. A fost pe cât de sălbatic a vrut, și sper că și buzele lui sunt la fel de umflate în dimineața asta!

Vanessa clipi, uimită de replica aceasta înflăcărată.

– Păi, atunci, putem afirma cu certitudine că situația nu a progresat deloc, adăugă ea. Desigur, dacă nu cumva consideri că și-a pierdut controlul și că din cauza asta a fost mai pasional.

Să-și piardă controlul? Adevărul era că îi tremurase glasul atunci când o întrebase dacă era pregătită să îl concedieze. Și acum, că se gândea la momentul acela, își aminti că el respirase sacadat. Și că o strânsese de păr de abia după ce pusese punct sărutului, nu înainte. Era oare posibil ca sărutul acela să fi fost rezultatul unei pasiuni ascunse? Dumnezeule, îi plăcea să creadă asta, dar era prea lipsită de experiență ca să fie sigură.

– Nu știu, Vana, dar nu prea mai contează. Oricum, i-am dejucat planurile și de data asta, așa că probabil s-a dus la culcare blestemându-mă, nu arzând de pasiune. Iar acum, că stau să mă gândesc mai bine, adăugă ea și dădu la o parte blănurile ca să se ridice,

ar fi înțelept din partea mea să păstrez distanța față de el pentru câteva zile. Nu ar fi trebuit să mă duc după el ieri-noapte, mai ales că știam că nu îi trecuse supărarea. Nu intenționez să repet acea greșeală.

Capitolul 15

– Pete vine călare.

– Era și timpul, mormăi Dewane.

– L-a adus și pe doctor cu el? întrebă Clay, care stătea întins pe un pat de paie, în colțul încăperii.

– Încetează cu smiorcăiala! răcni Dewane la rănit. Doar am scos glonțul ăla blestemat din tine, nu-i așa?

– Pete vine singur, Clay, răspunse Clydell din pragul ușii, de unde îl și zărise pe călărețul care se apropia. Oricum, un doctor n-ar putea face prea multe acum, iar apoi ar trebui să-i luăm maul, ca să nu ciripească. Mai vrei niște whisky?

Elliot privi în tăcere cum sticla din acea băutură cunoscută drept whisky prin părțile locului trecu din mână în mână până la cel numit Clay. Băiatul era pe moarte, doar că n-o știa. Pierduse prea mult sânge până să ajungă la ei. În loc să-i scoată glonțul și astfel să-i prelungească agonia, Elliot ar fi trebuit pur și simplu să-i curme suferința, dar nimeni nu-i ceruse părerea și nici el nu se oferi să le spună. El oricum ar fi vrut să-l omoare pe băiat pentru că nu-și îndeplinise sarcina, dar păstrase dorința asta doar pentru sine. Pe ceilalți nu i-ar fi ajutat cu nimic să afle cât de furios era.

În cele din urmă, vina pentru ultimul lor rateu cădea pe umerii lui, iar el o știa, dar numai pentru că angajase niște incapabili, nu pentru că nu pusese la cale un plan mai bun și nu trimisese mai mult de doi oameni pe urmele ducesei. Blestemata avusese iarăși parte de noroc, un noroc chior, pentru că de data asta găsise ajutor ca din senin, ba chiar unul foarte priceput. Cum de izbutea să scape de fiecare dată?

Clay aproape că își pierduse iarăși cunoștința, ceea ce însemna că n-avea să mai geamă de durere pentru o vreme. Îl înnebunise pe Elliot cu gemetele lui. Chiar și așa, el tot nu spusese nimic. Voia

să-i scoată și pe ceilalți din minți, pentru ca nimeni să nu protesteze atunci când avea să sugereze să-l lase pe suferind în urmă, să moară singur.

Dewane puse ibricul de cafea pe masă, dar Elliot nu făcu nici o mișcare să-și umple cana cu licoarea aceea oribilă. Locuința lor era îngrozitoare, dar cel puțin le oferea un acoperiș deasupra capului. Clydell găsise cocioaba aceasta nelocuită pe care o numise „adăpost", un loc pe care crescătorii de vite din ținut îl foloseau atunci când plecau cu cirezile la păscut sau să facă orice făceau văcarii pentru a-și câștiga traiul. Avea o masă și două scaune, o mașină veche de gătit, câteva provizii într-un dulap și o saltea mucegăită. Cel mai probabil, apa se scurgea prin acoperiș atunci când ploua, dar acum le oferea un loc sigur în care puteau aștepta să vină Pete Saunders, care plecase să afle încotro pornise ducesa.

Însă, după două nopți de așteptare, Elliot începuse să creadă că cel mai tânăr membru al micuțului său grup îl părăsise. Și n-ar fi fost deloc surprins. Cum nu le mersese nimic bine atâta vreme, ajunsese să se aștepte la ce era mai rău. Dar Pete se întorsese, și acum putea, în cele din urmă, să plănuiască următoarea lui mutare.

Pete intră țanțoș în adăpostul format dintr-o singură încăpere, zâmbind cu gura până la urechi și scuturându-și hainele de praf cu o pălărie care probabil avea mai mulți ani decât el. Elliot nu fusese prea sigur dacă să îl angajeze pe băiat atunci când îl văzuse prima dată, deși își lăsase barbă ca să-și ascundă vârsta adevărată. Dar, după ce fusese informat despre realizările băiatului, printre care se aflau mai multe jafuri armate, furturi de vite și un schimb de focuri din care ieșise învingător, Elliot își schimbase părerea. Însă îi displăceau entuziasmul și veselia băiatului de optsprezece ani, care se purta de parcă totul ar fi fost un joc.

– Credeam că te-ai pierdut, Pete, comentă Clydell în loc de salut.

– Sau că ești prea cherchelit ca să-ți găsești drumul înapoi, adăugă Dewane cu un rânjet.

– N-am băut nici o picătură, protestă Pete, încă zâmbind și trântindu-se pe scaunul din fața lui Elliot, singurul care exista. Dar acuș' mi-ar prinde bine o dușcă. Cum se simte Clay?

– La fel, spuse Clydell și puse sticla cu băutură pe masă.

Elliot îl lăsă pe băiat să ia doar câteva înghițituri, apoi înșfăcă sticla și zise:

– Dacă ai ceva de raportat, domnule Saunders, mi-ar plăcea foarte mult să te ascult acum.

Zâmbetul puștiului nu dispăru nici când puse sticla pe masă. Elliot ar fi putut crede că avea gura deformată, pentru că zâmbea întruna, dar îl văzuse tras la față când Clay li se alăturase, acoperit din cap până-n picioare cu sânge.

– Sigur, șefu', răspunse Pete. N-a fost greu s-o găsesc pe doamnă când am ajuns în Tombstone. A iscat al naibii de multă agitație când a sosit cu trăsurile alea elegante. Aproape toată lumea vorbea despre ea, întrebându-se cine este și ce caută acolo...

– Da, da, asta se întâmplă peste tot unde se duce, îl întrerupse Elliot nerăbdător. Continuă să povestești!

– Ei bine, s-a cazat împreună cu tot alaiul la Grand Hotel, așa că mi-am zis că o să stea acolo o vreme. Eram chitit să pornesc încoace a doua zi de dimineață, după ce aflam dacă riscăm să vină potera după noi sau nu...

– Și riscăm? voi să afle Dewane.

– Nu. L-am întrebat pe omu' care mătură podelele în închisoare și mi-a spus că eram trecuți ca „persoane necunoscute" atunci când au adus cadavrul. Dar, după cum spuneam, e un lucru bun că nu m-am putut trezi devreme a doua zi de dimineață și că nu am plecat la prima geană de lumină.

– Te-ai distrat și tu puțin, așa-i? În timp ce eu stăteam aici ca pe ace, așteptând să-ți cari posterioru'-ncoa' odată, comentă Dewane pe un ton amar.

– Hai, Dewane, ce puteam să fac dacă tot aveam timp de pierdut? În prima zi, am petrecut până noaptea târziu. Dacă nu m-aș fi distrat puțintel, n-aș mai fi fost în oraș când a plecat doamna.

– Deja a plecat? întrebă Elliot uimit.

– Întocmai! Și-a luat tălpășița imediat după confruntare... Hei, Dewane, n-o să ghicești niciodată cine a încasat-o! adăugă Pete cu entuziasm. Frații McLaury și puștiu' Clanton.

– Frații Earp?

– Cine altcineva?

– Și tu ai fost martor la schimbul de focuri? întrebă Clydell.

– Nu. Tărășenia s-a petrecut în timp ce eu aflam toate informațiile de la închisoare. Dar împușcăturile se puteau auzi de oriunde. Se terminase totul până am ajuns eu acolo.

– Te rog, domnule Saunders, interveni Elliot. Pe mine mă interesează ducesa, nu un schimb obișnuit de focuri care s-a petrecut într-un oraș de frontieră.

– Bine, șefu', dar, vezi 'mneata, doamna a fost de față. Și, imediat ce s-a terminat tărășenia, și-a luat tălpășița. Mi-am dat seama că toate împușcăturile alea și morții i-au întors stomacul pe dos. Oricum, m-am gândit că și-așa întârziasem, așa că m-am dus la hotelul ei încă o dată, și atunci am văzut toate căruțele înșiruite și încărcate de servitori.

– Presupun că ai fost suficient de isteț și-ai urmărit-o, nu?

Pete încuviință din cap.

– Până noaptea trecută, când și-au făcut tabăra la câțiva kilometri după Benson. Merg pe drumurile poștalioanelor, deși au plecat din oraș cu un corcit pe post de călăuză. Corcitu' i-a trezit pân' s-a crăpat de ziuă, și acum se-ndreptă spre Tucson. Atunci, m-am hotărât să vin încoa'.

– Încotro merge acum? întrebă Elliot.

– Se pare că spre Tucson, rosti Clydell.

Elliot oftă în sinea lui. Niște imbecili. Erau cu toții o adunătură de imbecili.

– Te asigur că ducesa nu are de gând să rămână prin aceste ținuturi, domnule Owen. Pe mine mă interesează care este destinația ei finală.

– Acum, călătorește spre nord, dar e mai mult ca sigur că nu se-ndreaptă spre Utah, spuse Dewane, singurul care înțelegea ce dorea să afle Elliot. Într-acolo nu-i decât deșert. Fie cotesc spre California, fie intră în New Mexico și de acolo o iau probabil spre Colorado. Pe-acolo trece calea ferată, și se poate întoarce tocmai până în est dacă dorește.

– Foarte bine. Elliot zâmbi în cele din urmă, deși era un zâmbet rece și viclean. Și, atât timp cât rămâne pe drumul poștalioanelor, ceea ce e foarte probabil, pentru că are căruțe greoaie, ne va fi ușor să ajungem înaintea ei dacă mânăm caii un pic mai aprig. Cât de departe e Tucson ăsta?

– Prea departe ca trăsurile lor elegante s-ajungă astăzi, da', dacă pornim acu' și călărim toată noaptea, vom ajunge înaintea lor.

– Minunat! Dar vom avea nevoie de mai mulți oameni. Cunoști pe cineva în Tucson?

– S-ar putea, răspunse Dewane. Vă gândiți să atacăm în forță de data asta?

– Uiți cât de mulți oameni înarmați are, domnule Owen, iar acum a mai adăugat unul la micuța ei armată. Păcat că au călăuză. S-ar fi putut oferi unul dintre voi să joace rolul acesta, și, odată ce v-ați fi aflat în tabăra ei, ne-ar fi fost mult mai ușor să-i luăm gâtul și să ne facem nevăzuți în prima noapte fără lună. Apropo, ce înseamnă „corcit"?

– Un metis. Știți, juma' indian. Ce e, Pete? Apaș?

– Nu, e prea înalt. Și n-am văzut niciodată un metis apaș purtând un revolver de parcă ar ști cu adevărat să-l folosească. Apașii preferă puștile.

– Înalt, zici? întrebă Dewane cu neliniște în glas. Nu cumva s-a întâmplat să-i auzi numele?

– Ba da. Eram destul de-aproape cât să-i aud pe doi dintre oamenii ei vorbind despre el, înainte să mă oblige s-o șterg de lângă ei. Îi ziceau domnul Thunder.

– A, blestemăție! înjură Dewane, apoi mai rosti câteva cuvinte în barbă. Și-a angajat un pistolar, ba chiar unul al naibii de bun!

– Să-nțeleg că-l cunoști pe acest Thunder?

Dewane se pierdu cu firea și-l țintui pe englez cu o privire mânioasă când îl văzu atât de calm. Colt Thunder, singurul nenorocit care îl făcuse să renunțe vreodată la o luptă! Fir-ar să fie! Ce naiba căuta într-un ținut aflat atât de aproape de granița sudică?

– Aș putea spune că-l cunosc, da. L-am văzut împușcând un om, acu' câțiva ani, și tre' să admit că n-am mai văzut pe altu' ca el.

– Dewane, dar asta a fost...

– Taci, Clydell! mârâi Dewane către fratele lui. Știu ce-am văzut! Apoi adăugă pe un ton mai liniștit: Nu prea-i bine să ne punem cu indianu', șefule. Omu' ăla nu acceptă bătaia de joc sau insultele nimănui. Nici nu trebuie, pentru că e priceput cu arma. Și e de înțeles de ce l-a angajat atât de repede. Probabil îl cunoștea deja și știa cine e.

– Și care e problema? Îl eliminați, pur și simplu.

– Și cum naiba ar fi trebuit să facem asta?

– Nu-ți face griji, amice, replică Elliot amuzat. Nu propun să-l provoci la duel. E suficient să-l dobori cu un glonț în spate, apoi ducesa va avea nevoie de altă călăuză, nu-i așa?

– Cred că da, admise Dewane rânjind.

Atâta timp cât nu trebuia să se apropie de Colt Thunder...

– Dacă nu mai ai altceva de spus, domnule Saunders, propun să pornim la drum, zise Elliot și se ridică, gata de plecare. Voi avea nevoie de timp ca să cercetez următorul oraș, să îmi dau seama ce avantaje ne oferă prin așezarea sa.

– Și Clay? voi să știe Pete.

– Dacă ești de părere că poate supraviețui drumului, ia-l cu noi, te rog.

Pete aruncă o privire către Dewane când englezul ieși, dar nu ezitară să-l urmeze câteva secunde mai târziu. Al cincilea om al grupului lor, care nu luase parte la conversație, făcu același lucru. Îl cunoștea pe Clay de numai câteva luni și nu-i păsa dacă murea un om care fusese într-atât de neatent cât să se lase împușcat. În fond, toți își asumaseră acest risc. Clydell fu singurul care îi aruncă o ultimă privire bărbatului care se afla pe moarte și puse sticla de whisky pe podea, lângă patul de paie pe care stătea Clay, apoi porni în urma celorlalți.

Capitolul 16

Femeia și calul ei superb ofereau o priveliște frumoasă. Pentru câteva secunde, Colt fu complet fermecat de abilitatea cu care manevra animalul, de parcă ar fi fost unul și același trup, în goana lor prin valea înțesată de cactuși. N-ar fi crezut niciodată că ea poate călări astfel, o femeie care alegea să se răsfețe cu trăsuri atât de elegante. Plus că nici măcar nu stătea cum trebuia pe cal.

Stătea cu picioarele într-o parte, pentru numele lui Dumnezeu! Ajunse să se întrebe ce alte idei pripite și greșite își mai făcuse despre ea. Dar nu rămase pe gânduri prea mult. Își pierdu cumpătul destul de repede și, când ajunse lângă el, deja mai avea un pic și exploda de nervi. Nici măcar nu-i oferi ocazia să-și tragă sufletul după goana calului și i se adresă cu glas atât de răstit, că îi sperie armăsarul și avu nevoie de câteva secunde ca să-l stăpânească din nou și să înțeleagă ce striga Colt.

– ... Cea mai mare prostie... ești nebună, nu? Trebuia să-mi dau seama! Altfel, de ce ai plăti o duzină de oameni ca să te păzească, dacă tu o iei la goană de una singură, fără să fii însoțită?

– Despre *ce* vorbești? întrebă Jocelyn când, în sfârșit, reuși să-l aducă pe Sir George lângă Colt. Te-am văzut de la depărtare. Am venit călare direct spre tine. Dacă ai observat, aici nu sunt dealuri sau copaci, nici măcar tufișuri după care s-ar putea ascunde cineva. Era cât se poate de sigur să vin până aici.

– Chiar așa să fie? Ia uită-te încă o dată, duceso! Puma aia de acolo e cam departe de locul ei obișnuit de vânătoare, dar totuși este acolo. Poate că și-a mâncat cina pe aici ieri-noapte, dar asta nu înseamnă că, odată ce ți-ar detecta mirosul, ar ignora o pradă ușoară ca dumneata.

Așteptă o clipă în timp ce Jocelyn privi îngrozită spre felina care stătea la pândă la nici trei sute de metri depărtare de ei. Din fericire, nu părea să fie foarte interesată de agitația lor, dar Jocelyn nu știa asta, iar Colt nu terminase tot ce avea de spus.

– Iar șarpele care îți va speria calul nărăvaș de te va arunca din șa va fi tot acolo să te muște, în timp ce calul tău va fugi la adăpost. Ai impresia că poate ajunge cineva la tine în timp util, până să mori? Mai gândește-te! Omul nu reprezintă singurul pericol care te paște prin părțile astea.

– Cred că ți-ai expus foarte bine punctul de vedere, spuse Jocelyn cu voce joasă.

– Mă bucur, răspunse el cu satisfacție în glas, pentru ca apoi să adauge: Așadar, ce naiba cauți aici?

– Eu și Sir George aveam nevoie de mișcare, se grăbi ea să explice. N-a mai galopat ca lumea de când am plecat din Mexic; în plus, am obiceiul să ies cu el zilnic. Iar acum, am... am vrut să vorbesc cu tine și, cum era clar că nu urma să te întorci înainte de căderea nopții, n-am văzut nimic rău în a... ei bine, acum înțeleg, dar, când am hotărât să vin la tine, nu m-am gândit la toate astea.

– Dă-te jos!

– Poftim?

– Și-a făcut alergarea pe ziua de azi, duceso. Acum, e timpul să-l lași să se odihnească. Dumnezeule, nu știi că...

– Să nu-ndrăznești să-mi spui cum să mă îngrijesc de calul meu! se răsti ea, dar descălecă imediat și începu să se plimbe cu Sir George în cercuri, în jurul lui Colt. Poți să-mi dai indicații în orice altă chestiune dorești, dar nu și în privința cailor. Am crescut și am împerecheat cai toată viața mea, și nimeni, *nimeni* nu poate să-mi spună despre ei ceva ce nu știu.

Colt nu răspunse. Faptul că femeia asta se putea enerva îl surprinse suficient cât să se calmeze. Nu se îndoia că se pricepea la cai. Oricine călărea atât de bine ca ea trebuia să cunoască bine caii. Dar să-i și crească și să-i împerecheze? Nu era genul de îndeletnicire cu care se ocupau femeile ca ea, cel puțin nu o femeie albă.

Chiar se dovedea a fi altfel decât crezuse, cel puțin în unele privințe. Dar surpriza asta nu-l deranja deloc, pentru că îl liniștea dintr-un anumit punct de vedere. Dacă ar fi plecat singură și s-ar fi trezit urmărită de un răufăcător, cine naiba ar fi putut călări la fel de bine ca s-o poată prinde? Și știa și ea asta. Colt se întrebă de ce nu-i spusese că se pricepea la cai atunci când se luase așa tare de ea.

– Dumneata ai obținut calul ăsta?

Ea clocotise de nervi în tăcere, dar la întrebarea lui își ridică privirea.

– Da.

Colt descălecă și se opri în fața ei, ca să o oprească locului. Armăsarul se trase înapoi nervos, până când Colt întinse mâna și i se adresă animalului într-o limbă pe care Jocelyn nu o mai auzise niciodată. Nu-i veni să creadă când îl văzu pe Sir George băgându-și botul în palma întinsă, pentru ca apoi să o împingă pe ea deoparte ca să se apropie și mai mult de bărbatul din fața lui.

– Uimitor! exclamă ea. E destul de agitat chiar și în preajma oamenilor pe care îi cunoaște, dar pe străini nu îi lasă niciodată să se apropie de el. Însă dumneata deja te-ai împrietenit cu el, nu-i așa? întrebă ea bănuitoare.

– Nu.

– Atunci, cum ai... Doamne, Dumnezeule! Ai puterea, nu-i așa?

– Puterea?

– Capacitatea de-a face animalele să aibă încredere în tine. Și eu o am, dar n-am mai văzut pe nimeni care să o exercite atât de rapid.

Îl enerva faptul că ea descoperise un punct de interes comun, când el nu voia decât să se agațe de diferențele dintre ei.

– Despre ce doreai să-mi vorbești, duceso?

– Ăăă, păi, în dimineața asta, ai plecat înainte să te putem întreba de ce ne-ai făcut să o luăm pe drumul pe care l-am parcurs ieri, doar ca să virăm brusc spre răsărit.

– Ieri ai fost urmărită, veni răspunsul lui.

– Noi... cum... bine! Probabil nu au fost foarte aproape, din moment ce nu i-a mai observat nimeni, dar cum dumneata ai călărit mult înaintea noastră...

– A fost un singur om, i-o tăie el înainte să apuce să-l amețească de tot cu unul dintre discursurile ei lungi. Ne-a pândit de la un kilometru și jumătate în urmă, apoi s-a întors de unde a venit imediat ce am luat-o pe drumul spre Tucson.

– Deci va raporta că am luat-o într-acolo, când noi, de fapt, ne-am întors aproape în direcția opusă, încheie ea cu un hohot de râs. O, știam eu că-mi vei fi un ajutor neprețuit, Thunder. Doar că nu conștientizasem cât de neprețuit. Haide, nu te uita la mine așa! Ce am spus greșit?

– Eu nu sunt călăuză, duceso, și niciodată nu m-am prefăcut că aș fi. La fel ca puma aia, și eu m-am îndepărtat mult prea mult de pe pământurile mele. Nici măcar nu știu când vom găsi următorul ochi de apă. Știu doar că, dincolo de munții ăștia, drept înainte, sunt New Mexico și calea ferată Santa Fe, care ne va scoate în câmpie. Cunosc câmpiile. De aici și până acolo..., încheie ridicând din umeri.

– Doamne Sfinte, eu credeam... Vrei să spui că ne-am putea rătăci?

– Nu chiar, dar deocamdată nu vom merge pe drumuri ușor accesibile, și nu garantez că trăsurile și căruțele vor putea traversa munții ăia.

– Atunci, cum ai ajuns aici din Wyoming? Pe acolo ai venit, nu?

– Trăsurile dumitale nu vor putea coborî niciodată pe unde am luat-o eu. Dar atunci îl urmăream pe Billy, iar el mergea ca bezmeticul.

– Nu pari foarte îngrijorat din cauza asta, observă ea.

– Întotdeauna există o cale. Problema e cât timp durează până o găsim. În fața noastră se întinde ținutul apașilor. Sigur vom da peste poteci umblate.

– Și peste apași?

– Aveai mai multe șanse să te întâlnești cu ei în Mexic. Majoritatea locuiesc în rezervații, la fel ca toate triburile de indieni din țara asta. Singurul moment când ar fi trebuit să te temi de indieni a fost atunci când m-ai întâlnit, duceso, nu acum.

Amărăciunea din glasul lui o făcu să-i întoarcă spatele și să pornească spre calul lui.

– Te rog, nu începe din nou cu povestea aia, îi zise fără să îl privească. Toată atenția ei era concentrată asupra animalului uriaș care stătea supus în timp ce îl mângâia. Nu poți face nimic pentru a mă convinge că ești atât de sălbatic și de needucat pe cât încerci să pari.

Era o greșeală din partea ei să îl provoace astfel și să se aștepte ca el să nu accepte provocarea. Însă ea nu era obișnuită să aibă de-a face cu bărbați ca el. Fără avertisment, se trezi întinsă pe pământ, iar Colt era deasupra ei și îi ridica fustele cu o mână, în vreme ce caii se dăduseră deoparte.

– Nimic, duceso? întrebă el cu voce rece și hotărâtă. Să vedem ce-o să mai zici după ce termin cu tine.

Jocelyn era atât de șocată, că de abia auzise ce-i spusese, dar simți când trase puternic de pantalonașii ei și îi rupse, apoi când o pătrunse cu degetul.

– Colt, nu, nu te voi lăsa...

– Nu mă poți opri, femeie. Nu ți-ai dat seama de asta până acum? Tu ai făcut în așa fel încât să fim doar noi doi, iar eu să fiu singurul care te poate proteja. Dar cine te protejează de mine?

Jocelyn se împinse puternic în umerii lui în încercarea de a-l mișca din loc, dar avusese dreptate, nu îl putea opri.

– Faci asta doar ca să mă sperii!

Și reușea.

– Crezi că am abandonat de mulți ani viața care îmi permitea să iau ce voiam și să omor pentru dreptul de-a o face? Știi ce s-ar fi întâmplat dacă te-aș fi întâlnit atunci? Asta... și al naibii de multe altele. Nu doar că violam femeile albe, dar le făceam sclavele noastre.

De data asta, Jocelyn se temea că nu voia doar să-și demonstreze punctul de vedere, ci să o posede chiar acolo, în praf, cu soarele arzător al după-amiezii deasupra lor. Ea nu voia să se întâmple astfel, și lacrimile care îi umeziră ochii dovedeau lucrul acesta, însă el nu le văzu. Instinctul o făcu să-și încolăcească brațele în jurul gâtului lui în vreme ce zise:

– Te rog nu mă răni, Colt.

El blestemă și se rostogoli imediat de pe ea. Din nou, Jocelyn era șocată. Nu crezuse că avea să-i fie atât de ușor să-l oprească, dar pericolul trecuse. Încercase să o sperie încă o dată!

– Ar trebui să pun să fii biciuit! șuieră ea printre dinți în timp ce-și trăgea fusta în jos și se ridica. Nu poți să te mai comporți așa cu mine, Colt Thunder! Nu voi permite!

El o privi peste umăr din locul în care se afla, încercând în același timp să-și controleze trupul înfierbântat.

– Dacă mai aud un cuvânt, o să te trezești din nou pe spate!

Poate că asta fusese o amenințare, dar Jocelyn era mult prea furioasă ca să se mai sperie.

– Chiar așa, fiu nenorocit de... indian!

Colt o urmări cu privirea. Jocelyn ajunse la calul *lui*, își ridică fustele și încălecă... normal, ca bărbații, ceea ce însemna că fustele îi rămaseseră ridicate peste genunchi. O văzu cum scoate pușca din toc, dar tot nu se ridică. Nu știa ce naiba voia să facă, dar atât timp cât nu îndrepta arma spre el...

– Nu vreau să devii masa vreunei pume, dar sper să te calmezi înainte să ni te alături la cină.

Și, cu aceste cuvinte, trase două focuri de armă în pământ, la picioarele pumei, și o făcu să fugă. Zgomotul sperie o jumătate de duzină de iepuri, o potârniche, ba chiar și un curcan sălbatic pe care înainte nici nu-i observase. Încă trei împușcături succesive opriră doi iepuri și curcanul.

Colt încă se holba uimit la cel de-al treilea animal vânat când vocea ei îl smulse din buimăceală:

– Doar pericolul ascuns constituie o adevărată problemă, domnule Thunder. Ar fi bine să aduni animalele până ajungem la dumneata. Bucătarul nostru, Philippe, se va bucura.

El nu înțelese comentariul ei până când Jocelyn nu o luă la goană, dispărând într-un nor de praf. Apoi scoase un fluierat, și calul ei porni în galop după ea. Dar Colt nu se ridică. Era încă șocat de cât de bine țintise, aproape la fel de bine ca el – altă abilitate pe care nu ar fi crezut niciodată că o avea –, așa că deocamdată nu se gândea la îndrăzneala de care dăduse dovadă lăsându-l în pustiu.

Cel puțin asta credea ea că făcuse. Colt și-ar fi putut chema calul la fel de ușor cum o făcuse ea cu Sir George. Dar asta ar fi însemnat să o aducă din nou aproape de el, și ultima lor confruntare îi dovedise cu prisosință că nu-și putea ține mâinile departe de ea când se afla în preajma lui. Dumnezeule, ajunsese să profite de orice ocazie ca să o atingă, chiar și numai pentru a o speria și a o face să nu se mai apropie vreodată de el, astfel încât el să nu mai fie nevoit să caute *alte* scuze.

Când își dădu seama, în sfârșit, că stătea în praf, la mică distanță de trei animale moarte care sigur aveau să atragă șoareci, lăsă

să-i scape un potop de înjurături care ar fi lezat urechile răzbunătoarei roșcate. Avea nevoie de timp ca să își răcorească trupul și, cum caravana se afla la vreo doi kilometri depărtare, se îndoia că era suficient. Furia lui, pe de altă parte, creștea din nou.

Capitolul 17

– Ce vei face când omul ăsta o să se răzbune?

Jocelyn flutură din mână, semn că nici nu avea să ia în calcul acea idee.

– Nu fi prostuță, Vana! N-ar îndrăzni. Dar încetă să se mai plimbe încolo și încoace prin cort și căzu pe gânduri. Sau crezi că da?

– Nu te uita la mine, draga mea. Tu ești cea care ține morțiș să se joace cu focul. Eu n-am schimbat un cuvânt cu el. Dar n-ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să îi furi calul?

– Nu l-am furat, doar l-am împrumutat. Însă merita să i-l fur.

Iscase o mare agitație când se întorsese călare pe uriașul Appaloosa, dar, văzându-i expresia, nimeni nu îndrăzni să comenteze, nici măcar fratele lui Colt – cel puțin nu în fața ei. Asta se întâmplase cu câteva ore în urmă.

Caravana trecuse de locul în care ea îl părăsise pe Colt, și el nu era nicăieri. Întinseră tabăra ca să-și petreacă noaptea acolo, și tot nu se vedea nici urmă de el. Cel mai probabil, oamenii ei începeau să se întrebe dacă nu cumva scăpase de Colt pentru totdeauna. La urma urmelor, auziseră cu toții împușcăturile trase de ea. Până și Jocelyn începea să-și facă griji. Prin zonă se aflau șerpii despre care îi vorbise el, și blestemata aia de pumă încă era pe acolo, pe undeva. Sigur că nu îl lăsase fără nici o armă. Colt avea revolverul asupra lui. Fără îndoială, *voia* ca ea să-și facă griji pentru el.

– Îmi place destul de mult covorul ăsta, dar o să faci găuri în el dacă te mai plimbi de colo-colo, zise sec Vanessa. De ce nu vii să bei un pahar de vin de Xeres înainte de cină?

– Îmi pare rău, se scuză Jocelyn și continuă să se plimbe prin cort. Știu că nu am fost o companie prea plăcută în ultimele zile.

– Cred că glumești, pufni Vanessa. Scurtele tale confruntări cu domnul Thunder au fost cea mai bună sursă de distracție din ultima

vreme, cel puțin de când valeții noștri chipeși au fost la un pas de a se omorî pentru Babette. Nu mi-ai povestit ce s-a întâmplat azi, dar, când pleci cu hainele impecabile și te întorci cu ele pline de praf, nu e prea greu de ghicit. De abia aștept să văd ce se întâmplă în continuare.

Pentru comentariul acesta, contesa fu recompensată cu o privire amenințătoare care se schimbă aproape pe loc. Acum, Jocelyn mijea ochii înspre ușa cortului, pentru că auzi agitația care se iscă în afara cortului când sosi domnul Thunder.

– Ascultă aici, amice, începu unul dintre paznici, enervat. Nu poți intra acolo fără a fi invitat.

Singurul răspuns fu sunetul cărnii lovindu-se de carne, cel mai probabil al unui pumn lovind falca paznicului. Apoi se auzi glasul altui paznic, sunetul unei încăierări și a două lovituri puternice.

– Ar fi bine să-ți iei pistolul, draga mea, până când se calmează suficient cât să poată judeca.

Dar Jocelyn nu se mișcă din loc și oricum nu ar fi avut timp suficient. Era amuzant faptul că nici una din ele nu se gândise că oamenii lor ar fi putut câștiga încăierările, dar avuseseră dreptate. Ușa cortului se ridică, și Colt intră fără să micșoreze pasul, înaintând nervos până ajunse în fața lui Jocelyn. Ea se pregăti mental, dar tot nu se urni. Poate că din cauza asta el nu o atinse, deși se afla atât de aproape de ea. Nu făcu altceva decât să-și arunce pălăria pe covorul de lângă ei... și să țipe.

– Ar trebui... să nu mai îndrăznești niciodată să...

Dar nu apucă să-și termine gândurile. Calmul de neclintit cu care ea întâmpină furia lui Colt păru să îl învingă. Și era de-a dreptul fascinant să vezi cum se chinuia să își stăpânească emoțiile. Stătea acolo cu ochii închiși, și Jocelyn aproape că îi simțea sufletul tulburat, căldura și forța care emanau din el, gata-gata să iasă la iveală, dar totuși ascunse privirii.

Jocelyn avea senzația că el nu era obișnuit să-și piardă controlul, că era un bărbat care se mândrea cu abilitatea de a-și ascunde sentimentele și reacțiile, care nu lăsa niciodată să se vadă nici o frântură din tulburările sale interioare. Ea îi cunoștea abilitatea de-a se controla. Pe de altă parte, altă dată se întâmplase și să țipe la ea.

Era un semn bun, se întrebă în sinea ei, că bărbatul ăsta părea să-și piardă calmul numai în preajma ei? Sau era doar o altă situație pe care el nu o putea controla? Jocelyn și-ar fi dorit să afle răspunsul,

dar hotărî că îl ațâțase destul pentru o zi. Ca de obicei, Vanessa avea dreptate. Nu trebuia să se joace cu focul înainte să cunoască pe de-a-ntregul consecințele.

Până să deschidă ochii, cortul fu invadat de șase dintre oamenii ei.

– Au întârziat, rosti Colt liniștit spre Jocelyn, în timp ce Vanessa îi asigura în grabă pe bărbați că nu exista nici un motiv de alarmare. Se ajunge prea simplu la tine, femeie.

– Nu chiar, contracară ea cu glasul la fel de liniștit. Ai ajuns până aici doar pentru că te cunosc cu toții. Dacă un străin ar fi încercat același lucru, ar fi fost împușcat, nu doar avertizat. I-ai bătut rău pe cei de afară?

– Nu.

– Bine.

Zâmbi înainte să se întoarsă spre oamenii ei și să îi asigure, la fel ca Vanessa, că era doar o neînțelegere. Ba chiar luă vina asupra ei, deși nu intră în detalii, ci doar admise că îl provocase pe Colt fără motiv. Faptul că toată lumea din tabără știa că se întorsese cu calul lui, fără Colt, făcea ca supărarea lui să pară justificabilă și scuzabilă. Colt nu trebui să rostească nici un cuvânt în apărarea lui; oricum n-ar fi făcut-o.

Sir Parker era singurul care ezita să plece atât timp cât Colt rămânea, dar, cum metisul părea acum întruparea calmului, și amândouă doamnele insistau că nu aveau să mai fie probleme, nu avu încotro. Imediat ce plecă și ultimul dintre oamenii ei, Colt făcu un comentariu straniu:

– Am încercat să mă plimb, apoi să fug ca să uit, dar nici una din variantele astea nu a dat roade. Ar merge doar dacă ți-aș frânge gâtul, rosti el încet și foarte serios.

Șocată de cuvintele acestea, Vanessa deschise gura ca să-l cheme înapoi pe paznic, dar Jocelyn o opri.

– Ei bine, gâtul meu îți mulțumește că ți-ai venit în fire. Poate că îți datorez scuze...

– Ba bine că nu! Chiar și exclamația asta fusese rostită pe un ton echilibrat. ... Dar și dumneata îmi datorezi scuze, așa că hai să zicem că suntem chit de data asta, bine?

El nu vorbi și nu încuviință din cap, iar Jocelyn începu să se simtă inconfortabil sub privirea lui scrutătoare. Ochii aceia ai lui erau într-adevăr letali din cauza a ceea ce o făceau să simtă, iar faptul

că ea îi susținu privirea nu făcu decât să înrăutățească lucrurile. Cu doar câteva ore în urmă, fusese captivă sub trupul lui puternic. Degetele lui îi zgâriaseră pielea de pe picior când îi trăsese fustele deoparte. I se înmuiară genunchii când își aminti că o pătrunsese cu degetul. Și, după felul în care o privea, Jocelyn avea senzația că și el își amintea același moment. Se rugă Cerurilor să se înșele.

Se întoarse, surprinse privirea speriată a Vanessei și aproape izbucni în râsete de ușurare. Până în acest moment, Vanessa făcuse toate comentariile răutăcioase și avertizările fără să-l cunoască pe Colt, dar acum, că îl vedea pentru prima dată, probabil nu mai știa ce să creadă. Cu siguranță nu era ușor de citit, mai ales când se comporta așa. Probabil că încă era furios, dar își îngropase sentimentul atât de adânc în suflet, încât devenise inofensiv – cel puțin pentru moment.

– Contesa mi-a amintit mai devreme că nu am făcut prezentările așa cum se cuvine. Colt Thunder, permite-mi să ți-o prezint pe cea mai bună prietenă și însoțitoare a mea, Vanessa Britten.

– Doamnă, o salută Colt cu o înclinare a capului.

Gestul lui o încurajă pe Vanessa să-i întoarcă salutul:

– Încântată, domnule Thunder.

– O, nu-i place să fie numit „domnule", Vana. Răspunde la oricare din cele două nume.

– Nu are nici o preferință? Cât de ciudat!

– Dar lipsa formalităților este destul de drăguță, nu crezi? Te face să simți că o cunoști pe persoana respectivă mai bine decât în realitate.

– Dacă mă scuzați, doamnelor!

Vorbi în timp ce se îndrepta spre ieșire, practic forțând-o astfel pe Jocelyn să pășească înaintea lui.

– Dar nu poți pleca deocamdată. Trebuie să rămâi și să iei cina cu noi.

– Trebuie?

Ea își coborî privirea, apoi se corectă:

– Ai vrea, te rog, să ni te alături?

– Nu...

– Cel puțin, rămâi să bem ceva, insistă ea. Probabil ești... Era o greșeală din partea ei să amintească de setea lui. Avem vin de Xeres... nu, nu cred că-ți place. Vana, du-te tu, te rog, să vezi dacă poate găsi Jane în căruța cu provizii o băutură mai puternică.

– N-ai învățat deja că nu ești în siguranță dacă rămâi singură cu mine?

Jocelyn se roti pe călcâie și văzu că Vanessa plecase fără să răspundă, iar clapeta de la ușa cortului încă flutura. Într-adevăr, erau singuri – cel puțin pentru moment.

– Se va întoarce imediat și... Îi aruncă o privire. Doamne, Dumnezeule, ochii aceia din nou. Îi făceau pielea să se înfioare de încântare, chiar dacă erau atât de impenetrabili. Iar tu nu ai învățat deja că nu sunt atât de ușor de intimidat?

– De fapt, nu ești în toate mințile, femeie, și cauți numai necazuri, îi răspunse Colt.

Căuta necazuri, dar nu genul de necazuri la care se referea el. Cum de nu înțelegea asta? De ce încerca din răsputeri să pară meschin și demn de ură? „Pentru că el chiar este meschin și demn de ură", răspunse o voce micuță din capul ei. Nu, nu voia să creadă așa ceva. În plus, Sir George nu s-ar fi împrietenit niciodată cu un om rău.

– Colt Thunder, începu ea cu glas moale, aproape șoptit, și căutându-i privirea, eu de fapt sunt foarte atra...

– Jane vine imediat. I-am spus să caute sticla aia veche de coniac pe care ai adus-o din... O, zău așa, sper că nu am întrerupt nimic, nu? întrebă Vanessa.

Jocelyn era roșie ca focul, dar reuși să scuture din cap în timp ce se îndepărta de Colt.

– Nu, deloc, rosti ea, aproape înecându-se.

Nu-i venea să creadă că fusese pe cale să-i mărturisească atracția pe care o simțea pentru el. Așa ceva pur și simplu nu se făcea, mai ales când sentimentele celui vizat nu erau deloc clare. Doamne, Dumnezeule, cât de stânjenitor ar fi fost dacă și-ar fi declarat intențiile și el nu ar fi avut sentimente asemănătoare sau, mai rău, i-ar fi răspuns că asta era problema ei, nu a lui. Chiar *era* problema ei, și, pentru prima dată în viață, nu o putea rezolva direct.

– E bine că te-ai întors așa repede, Vana, căci tocmai voiam să-l întreb pe Colt de ce a vrut să evităm orașul acela ieri. Cred că te cam interesează răspunsul, nu-i așa?

– Într-adevăr, răspunse Vanessa, cu vădită reticență.

Una era să i se plângă lui Jocelyn în legătură cu maliția zitatea călăuzei lor, își zise Vanessa în sinea ei, și cu totul altceva să atace subiectul cu el, mai ales când nu arăta deloc prietenos. De fapt, felul în care se uita la Jocelyn când aceasta nu mai era atentă la el...

Dumnezeule, dar ce se petrecuse aici cât fusese plecată? Ochii lui mocneau de pasiune, dar ce fel de pasiune?

Se părea că el nici măcar nu urmărise discuția lor, atât de concentrat era asupra lui Jocelyn, așa că Vanessa interveni:

– Ai avut vreun motiv, do... Colt?

El își îndreptă privirea asupra ei cu o expresie ce nu putea fi descrisă decât ca fiind nerăbdătoare. Focul se mai domolise, dar privirea lui se îndreptă iute spre ducesă, de parcă nu s-ar fi putut abține.

– V-am ținut departe de Benson pentru că suntem mai protejați într-un spațiu deschis, unde puteam vedea când vine dușmanul. În oraș, nu știți de cine mama naibii să vă feriți, mai ales că nu aveți habar cum arată acest englez sau oamenii lui. Aici, oricine se apropie este suspect. Cel mai simplu mod de-a rămâne în siguranță, duceso, este să nu intri în contact cu nimeni.

Cuvintele lui aveau mai multe înțelesuri. Până și Vanessa înțelese mesajul. Jocelyn însă alese să îl ignore în întregime.

– Vana, uite că există un motiv întemeiat. Și, mai mult, Longnose a fost momentan indus în eroare grație ocolului asupra căruia a insistat Colt în această dimineață. N-am putea fi pe mâini mai pricepute de-atât, nu ești de acord?

Vanessa încuviință din cap, dar atenția ei rămase concentrată asupra lui Colt, urmărindu-i reacția. Nu putea să nu recunoască tacticile lui Jocelyn, vechi de când lumea. Îi dăduse de înțeles lui Colt că dorea să fie în compania lui, îi evitase privirea cu timiditate, de parcă n-ar fi îndrăznit să se uite la el de teamă să nu-și dezvăluie sentimentele, și acum se folosea de lingușeală. Dar nimic din toate astea nu păreau să funcționeze în cazul lui Colt, cel puțin nu așa cum ar fi fost de așteptat. Dimpotrivă, cu cât Jocelyn devenea mai prietenoasă, cu atât el părea mai tulburat.

Oare înțelegea situația și pur și simplu nu voia să se implice? Sau acționa ca un bărbat care hotărâse că nu putea avea ceea ce-și dorea? Asta era o posibilitate, însă Vanessa nu avea cum să afle mai multe. Se întrebă dacă ar trebui să îi spună și lui Jocelyn. Nu, era mai bine să o lase să continue cum credea de cuviință. În plus, nu putea primi răspunsul decât dacă punea o întrebare directă, iar Jocelyn era directă în majoritatea subiectelor, așa că Vanessa se rugă să aibă suficient tact cât să nu întrebe nimic. Altfel, stânjeneala ar fi fost insuportabilă.

Nici una din femei nu intuia faptul că lui Colt i-ar fi plăcut o conversație directă în acest punct, deoarece încă nu înțelegea pe deplin motivația ducesei. Ultimul lucru la care s-ar fi gândit era că îl dorea, știind ce este.

Însă o dorea atât de mult, că începea să nu se mai poată stăpâni, și faptul că era din nou atât de aproape de ea înrăutățea lucrurile. Fusese o greșeală să vină aici, chiar dacă fusese mânat de furie. Furia i se risipise acum, așa că trebuia să plece naibii de acolo, și încă repede.

Asta și făcu, în clipa în care clapeta cortului se deschise din nou și un servitor intră cu o tavă pe care se afla o sticlă de coniac.

– Doamnelor, rosti el sec și porni cu pași mari spre ieșire.

Însă mai întâi înșfăcă sticla de la servitoarea speriată. Era ceva ce îi aparținea lui Jocelyn ce putea avea fără să se simtă vinovat, și urma să aibă al naibii de mare nevoie de băutură în acea noapte.

Capitolul 18

În următoarele zile, Jocelyn nu-l văzu deloc pe Colt, deși primise asigurări de la ceilalți că nu îi părăsise călăuza. Pur și simplu, pleca înainte să se trezească ea și nu se întorcea decât noaptea, după ce Jocelyn se culca. Era normal să-și facă griji pentru el în perioadele în care era absent, mai ales că înaintau prin inima ținutului indienilor apași, dar în același timp lui Jocelyn i se părea neobișnuit. Fuseseră multe lucruri pentru care să-și facă griji în ultimii trei ani, dar nu și de când Edward o obligase să-și concentreze atenția în special asupra unui singur bărbat.

Așa că, într-o după-amiază, când Colt își făcu apariția și începu să călărească în fața caravanei, toată lumea se întrebă din ce cauză făcea asta. El însă, în stilu-i caracteristic, nu le oferi nici o explicație. Era mai ușor să găsești apă într-un ținut deșertic decât să îți ofere Colt Thunder de bunăvoie vreo informație. Și dacă Jocelyn n-ar fi bănuit deja că oamenii ei îl displăceau, faptul că nici unul dintre ei nu se încumetă să-l întrebe motivul ca să-și potolească curiozitatea era o dovadă suficientă.

Ar fi putut să-l întrebe chiar ea. Nu trebuia decât să ridice puțin vocea, pentru că stătea alături de vizitiu, în trăsura ei, în timp ce Vanessa trăgea un pui de somn înăuntru. Se gândi la asta câteva secunde, încercând să se hotărască. Îi zări însă chipul când el se îndreptă spre fruntea caravanei și i se păru că nu arătase niciodată atât de inabordabil.

Nu avea cum să nu simtă o oarecare agitație, senzația că urma să se întâmple ceva, în vreme ce privea țintă la poziția rigidă a lui Colt, care continua să-i conducă. Mai era totuși o jumătate de oră până când așteptarea tensionată avea să ia sfârșit.

În apropiere, se putea zări ceea ce putea fi numit cu indulgență un deal, în vârful căruia stăteau niște călăreți. Bărbatul din fața convoiului opri imediat ce îi observă, însă Colt continuă să înainteze, așa că Jocelyn le făcu semn să îl urmeze. Străinii încă nu se vedeau suficient de bine cât să poată fi recunoscuți și nici nu făceau nimic altceva decât să urmărească cu privirea caravana. Dacă era Longnose... ei bine, Jocelyn aproape că își dorea să fie el. După cum se spunea prin părțile locului, aceasta era o „confruntare" mult prea mult amânată.

Dar nu avu norocul acesta. Pe măsură ce se apropiau de micul deal, era clar că vedeau primii amerindieni adevărați. La o privire mai atentă, nu păreau a face parte dintr-un trib prietenos, cel puțin nu câtă vreme purtau la vedere mai multe centuri cu gloanțe, unele la brâu, altele trecute peste piept. Cu toate astea, nu păreau a fi motive de îngrijorare, mai ales că erau atât de puțini. Ea avea de două ori mai mulți oameni care s-o păzească. Chiar și așa, Jocelyn se pomeni ținându-și răsuflarea când văzu că indienii încep să coboare dealul încet, unul în urma celuilalt, ca să le iasă în întâmpinare.

Colt se trase mai aproape de caravană, și oamenii ei îi urmară exemplul. După o clipă, Sir Parker se duse în spatele lui și avură un scurt schimb de replici; apoi Colt porni călare înainte, să discute cu indienii. Pearson, care conducea trăsura din fața caravanei, se aplecă spre Jocelyn și îi șopti:

– Credeam că indivizii ăștia sunt arcași neîntrecuți.

Jocelyn înțelegea ce-l determinase să facă acest comentariu, pentru că nu se zărea nici un arc sau săgeți.

– Trăim în vremuri moderne, domnule Pearson. Nu-i de mirare că au descoperit că pușca poate fi o armă mai eficace pentru ucis... vânatul.

– Prin ținutul acesta, nu prea există vânat. Crezi că vor ceva de mâncare?

– Mâncare sau poate o taxă de trecere prin ținutul lor, răspunse ea ușurată. Da, asta pare mai logic, nu-i așa? Ce alt motiv ar putea... avea...?

Își concentră imediat atenția asupra lui Colt, pentru că ajunsese înaintea indienilor, care se aliniaseră cu fața spre el.

Schimbară câteva cuvinte, dar erau prea departe ca ea să audă ceva, așa că nu putea decât să își facă griji din cauza gesturilor prin care șeful indienilor și Colt încercau să sublinieze ceea ce aveau de spus.

Din fericire, nu dură mult. Colt își struni calul să se întoarcă, iar Jocelyn deja ceruse să fie ajutată și coborâse de pe capra trăsurii până să ajungă el la ea. Din nefericire, expresia întunecată de pe chipul lui o făcu să-și țină încă o dată răsuflarea, cel puțin până când el descălecă, o prinse de braț și o conduse la câțiva metri depărtare de oamenii ei.

– Vor armăsarul tău, o anunță Colt fără nici o introducere.

– Sir George nu este de vânzare, i-o întoarse ea la fel de brusc.

– Nu am spus că vor să-l cumpere, duceso.

– Dar... doar nu vrei să spui că mi-l cer ca plată pentru a ne lăsa să trecem mai departe?

– Nu. N-au nici o legătură cu ținutul acesta. Sunt apași renegați.

– Adică tocmai cei care fac raiduri de-a lungul graniței, în partea asta a frontierei?

Ezitarea cu care rostise aceste cuvinte aproape îl făcu să zâmbească.

– Acum ai început să înțelegi cum stau lucrurile aici.

Jocelyn simți că era tratată de sus și ridică bărbia.

– Și dacă aleg să nu-l dau pe Sir George?

– De obicei, nu întreabă înainte să ia ce doresc, îi explică el răbdător. Ne-au văzut ieri, și noaptea trecută ar fi putut să-ncerce să fure armăsarul. Cred că vă consideră orientali, și acesta e motivul pentru îndrăzneala lor. Sunt destul de siguri că v-ați pierdut mințile de frică și că veți renunța la cal fără să clipiți.

– Chiar așa? pufni ea.

De data asta, Colt zâmbi cu adevărat.

– Deci cum o să fie?

– E complet absurd, izbucni ea, uitându-se urât peste umărul lui, la indienii care așteptau. Ce pot să ne facă? Suntem de trei ori mai mulți decât ei. Și mai trebuie să-ți aduc aminte că sunt și un țintaș foarte bun?

Colt îi admiră curajul, dar ea nu știa cu cine avea de-a face aici.

– Ai omorât vreodată un om?

– Sigur că nu, răspunse ea. Nici nu trebuie să-l omor ca să-l dezarmez.

Vorbise cu atâta siguranță, că el nu se îndoi de spusele ei, așa că nu continuă discuția pe acest subiect.

– Permite-mi să-ți explic eu cum stau lucrurile, duceso. Le poți cere să plece cu mâinile goale și vor pleca, însă pun pariu că se vor întoarce cu întăriri. Peste câteva zile, o săptămână, nu vei ști când anume, și nu vom primi nici o avertizare, pentru că preferă să atace noaptea, când majoritatea oamenilor dorm. Și atunci, nu-ți vor lua doar armăsarul, ci tot ce aveți – în special, viețile.

– Nu voi renunța la armăsarul meu, pentru nici un motiv din lume, insistă ea cu încăpățânare. El asigură viitorul fermei mele de cai.

– Doamnă, nu e ca și cum ai avea nevoie de o afacere ca să-ți asiguri pâinea, nu-i așa? Sau m-am înșelat când am crezut că ești atât de bogată încât banii nu înseamnă prea mult pentru tine?

Se îndreptau spre un teren periculos, dacă ar fi fost să judece după tonul lui.

– Oricât de mulți bani aș avea, viața tot trebuie să aibă un sens, Colt. Iar creșterea și reproducerea armăsarilor pursânge sunt o activitățile care dau sens vieții mele. De aceea îi permisese lui Sir George să se împerecheze cu cele trei iepe după ce ea împlinise douăzeci și unu de ani, deoarece considerase că perioada ei de călătorit prin lume ajunsese spre final. Cât se înșelase!

Brusc, îi veni o idee, o altă soluție la problemă.

– Și dacă le-aș oferi una dintre iepele mele?

Colt ridică din sprâncene, uimit.

– Ai face asta?

– Nu vreau, dar, dacă asta îi va împiedica să ne atace altă dată, atunci, da, sigur că o voi face. Nu vreau să pun inutil în pericol viața oamenilor mei.

El clătină încetișor din cap.

– N-o să meargă. Șeful acestui grup a pus ochii pe armăsarul tău. Un asemenea cal îi va aduce recunoașterea în rândul celor care îl urmează, așa că e dispus să moară ca să pună mâna pe el. Dar o să fac eu o înțelegere cu tine. Dacă reușesc să-i conving să plece și tu îți păstrezi armăsarul...

– Vrei să spui că, în tot acest timp, ai avut o altă soluție în gând și m-ai lăsat să mă chinuiesc atâta?

– Cred că ai putea spune asta, da. Însă nu o fac gratuit, duceso. Te va costa...

– Doar nu vorbești serios! exclamă ea și rămase cu gura deschisă. După ce că te plătesc atât de mult...

– ... Un mânz de la una dintre iepe, dacă armăsarul tău e cel cu care au fost împerecheate.

Pentru mult timp, ea nu putu decât să se holbeze la el. Era oarecum surprinsă că el își dăduse seama că iepele purtau deja mânjii cu care ea avea să pornească viitoarea ei fermă de cai, deși aceștia aveau să se nască de abia la primăvară. Dar cel mai tare o surprindea îndrăzneala lui. Nu putea pur și simplu să considere că-și făcea treaba dacă-i alunga pe indienii ăia, nu? Nu, ar fi fost un gest prea mărinimos din partea lui, ticălosul blestemat.

– Asta e propunerea ta? întrebă ea cu tensiune în glas. Apașii pleacă și nu ne mai deranjează niciodată, iar tu te pricopsești cu un mânz de la Sir George? Când el încuviință scurt, Jocelyn continuă: Și cum ai de gând să-i convingi să plece?

– Asta-i treaba mea, duceso. Facem târgul?

– De vreme ce nu îmi dai de ales...

– Bine, i-o tăie el, dintr-odată nerăbdător. Ține-ți oamenii aici, și își sugerez ca tu și celelalte femei să rămâneți în trăsuri și să nu trageți cu ochiul.

Să nu tragă cu ochiul?

– La ce să nu ne uităm? întrebă ea, dar el deja se întorsese spre calul lui, așa că nu o auzi sau alese să nu-i răspundă.

Oricum ar fi fost, Jocelyn se enervă suficient cât să nu repete întrebarea.

Porni încet spre trăsură și tocmai voia să i se alăture Vanessei, care probabil încă dormea deoarece nu întrebase care era motivul pentru care zăboveau. Se opri brusc, chiar mai nervoasă decât înainte, pentru că își dădu seama că făcea întocmai ce-i ceruse Colt. Ocoli

vehiculul și se opri la umbra trăsurii ca să vadă cât de mult avea să-i ia lui Colt să-i convingă pe indieni să plece. La cât plătise pentru asta, ar fi fost bine să dureze toată după-amiaza. Însă nu trecură mai mult de câteva minute, și Colt dădu să se întoarcă în tabără.

Jocelyn înmărmuri. Atât de ușor? Ce oportunist blestemat! Dar nu, Colt parcurse doar jumătate din drumul înapoi. Unul dintre indieni îl urmă și descălecă odată cu el, cam la douăzeci de metri de ambele tabere implicate.

Așadar, aveau să discute în particular. Prea bine. Își dădea seama că acest lucru era în avantajul lui Colt. Probabil avea să arunce niște amenințări deloc demne de un gentleman. La urma urmelor, era mult mai musculos și mai înalt decât indianul apaș. Acesta era scund și avea un trup firav, ba chiar putea fi considerat subnutrit.

Dar cei doi nu discutară nimic. Indianul apaș, căruia i se vedeau genunchii noduroși printre mocasinii înalți și pânza îngălbenită care îi atârna până la mijlocul coapsei, își puse pușca pe pământ. Cămașa din bumbac, largă și cu mâneci lungi, arăta de parcă ar fi fost cumpărată de la vreo prăvălie sau primită la schimb. Era singurul din grupul său care purta în jurul taliei doar o curea cu gloanțe, de care atârna un cuțit cu tăiș lung. Jocelyn mai observă că avea pielea mult mai întunecată decât Colt, părul negru și mult mai scurt, până mai sus de umeri, și prins cu o bentiță roșie. Deși era scund, arăta neobișnuit de amenințător în timp ce îl aștepta pe Colt să se întoarcă cu fața spre el.

Între timp, Colt își scoase jacheta din piele de căprioară. Jocelyn nu observase până atunci, dar și cămașa lui era tot din piele de căprioară, lungă și prinsă în talie cu o curea frumos lucrată. Când se întoarse ca să-și agațe jacheta în cornul șeii, Jocelyn observă că pe partea din față a cămășii era desenat un fel de... Fir-ar să fie, era prea departe! Arăta ca un model realizat din mărgele albe și albastre, care pornea de la umeri, dar nu era pe deplin sigură. Franjurii foarte lungi care porneau de la marginea mărgelelor îi cădeau pe brațe, de-a lungul mânecilor, și se opreau la încheieturile mâinilor. Fiecare avea o mărgea la capăt.

Apoi își scoase pălăria, și Jocelyn rămase cu gura căscată văzându-l că își împarte părul după urechi și îl împletește în două cozi lungi. El renunță apoi la centura de care era prins pistolul, și în acel moment ea simți primul semnal de alarmă. Făcu un pas înainte, dar se opri când îl văzu pe Colt că rupe unul dintre franjurii lungi

și i-l oferă indianului apaș, după care se întoarce cu spatele la el. Ce naiba...?

Un moment mai târziu, icni șocată când îl văzu pe Colt întorcându-se din nou cu fața spre apaș. Nu fu singura care reacționă așa. Și însoțitorii ei șușoteau între ei, întrebându-se de ce l-ar lăsa Colt pe indian să-i lege la spate una din mâini, făcând-o astfel inutilă în luptă. După numai o secundă, curiozitatea lor fu satisfăcută.

Cei doi bărbați își scoaseră cuțitele de la brâu, pregătiți să se încaiere în ceea ce putea fi descris ca fiind o înfruntare foarte primitivă. Colt acceptase de bunăvoie să fie dezavantajat în luptă, ba chiar foarte dezavantajat, pentru că Jocelyn știa că era dreptaci. Amândoi își țineau cuțitele în pumni, cu tăișurile lungi îndreptate înainte, de parcă s-ar fi pregătit să înjunghie oponentul, deși făceau mișcări oblice, care nu ar fi putut decât să taie. Indianul apaș atacă primul.

Era rapid și agil, și dornic să-și învingă inamicul, însă și Colt dorea să iasă victorios. Se părea că scopul acestei înfruntări era să se taie unul pe celălalt. Colt avea un singur avantaj: avea brațul mai lung și îl putea răni pe apaș de la distanță. Era clar dezavantajat de faptul că nu se putea folosi de celălalt braț pentru a-și menține echilibrul sau pentru a para loviturile indianului. Dacă ar fi căzut... Jocelyn nu suporta să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla.

Evident, apașul își dădu seama de asta, căci, după ce se alese cu câteva tăieturi pe trunchi, fără să îl atingă pe Colt, schimbă tactica. Începu să se repeadă asupra lui Colt în loc să se retragă și să încerce să îl atace pe la spate. Dar, când nici tactica asta nu dădu rezultate, încercă să-i pună piedică.

În cele din urmă, Jocelyn ieși din starea de șoc și dădu să fugă într-acolo, dar fu oprită de Sir Parker.

– Nu trebuie, Excelență. A spus că orice intervenție din partea dumitale i-ar întârâta și mai mult.

– Dar trebuie să-i oprim!

– E prea târziu pentru asta. Să sperăm că indienii ăia înțeleg o boabă de engleză, pentru momentul când va trebui să ducem tratative cu ei, mai târziu...

Jocelyn se făcu albă la față, așa că bărbatul tăcu. Adică după ce Colt ar fi murit? Credeau cu toții că el nu avea nici o șansă? Nu, el nu putea să moară. Putea să li-l dea pe Sir George indienilor...

Dar era prea târziu. Când își ridică din nou privirea spre cei doi luptători, îl văzu pe Colt la pământ și pe apaș deasupra lui. Aproape leșină când înțelese că era posibil să nu ajungă acolo la timp ca să oprească toată nebunia asta. Nu putu decât să privească, la fel ca restul, cum apașul imobiliză singurul braț liber al lui Colt cu mâna lui stângă și se pregăti să îl înjunghie cu dreapta.

Jocelyn se roti pe călcâie, neputând îndura să fie martoră la o asemenea grozăvie, dar făcu o întoarcere completă, căci nu suporta nici să nu afle finalul. Și, în acele câteva secunde în care ea fusese cu spatele, Colt făcuse imposibilul. Acum, el era deasupra și ținea cuțitul la gâtul indianului apaș.

– Poftim? Cum?

Sir Parker părea dezgustat de rezultat.

– Indianul nu a avut suficientă putere ca să-i țină brațul imobilizat. Thunder a reușit să ridice cuțitul și să pareze. Indianul și-a pierdut cuțitul și echilibrul din cauza asta, pentru că se ținea de încheietura lui Colt când s-a întâmplat.

Jocelyn începu să zâmbească, dar lupta încă nu se terminase. Sau da? Colt se ridică încet, duse cuțitul la spate ca să își elibereze mâna dreaptă, apoi întinse brațul stâng ca să-l ajute pe indian să se ridice. Așadar, nu-l omorâse pe apaș, deși faptul că indianul stătuse nemișcat o făcuse să creadă asta. Dar indianul învins refuză oferta de ajutor a lui Colt, se ridică singur și plecă direct spre calul său.

Colt așteptă acolo până când indianul se alătură tovarășilor săi și porniră cu toții călare. Apoi încălecă și se întoarse la trăsuri, constatând enervat că ducesa nu era în trăsură. Când se opri lângă ea, Jocelyn îi studie trupul cu privirea, în căutarea oricărei urme de sânge. Păru ușurată că nu găsi nici una, iar asta îl înfurie și mai tare. Nu voia ca femeia asta să-și facă griji pentru el. Grija ei era precum o gheară pe inima lui, făcându-l să simtă că... Dumnezeule, era și mai frustrat că nu putea să fie niciodată a lui.

– Mă bucur că nu l-ai omorât, spuse ea și îi zâmbi.

Zâmbetul ei îl făcu să se încrunte.

– Ești sigură? Dacă ar fi fost cheyenne, ar fi trebuit să-l omor, pentru că cei din tribul meu preferă să moară decât să îndure dezonoarea de-a fi învinși. Dar obiceiurile apașilor diferă foarte mult de ale mele. Ei preferă să trăiască, așa că i-am oferit șansa asta.

Cuvintele lui reușiră să-i șteargă zâmbetul de pe buze.

– Și dacă mâine va veni din nou după Sir George?

– N-o va face. I-am spus că armăsarul este al meu. În cazul ăsta, singura lui șansă de a câștiga calul era să mă omoare, lucru pe care nu a reușit să-l facă.

– Vrei să spui că tu... că Sir George ar fi... Pentru o clipă, strânse din dinți de nervi, uitând complet de ușurarea pe care o simțise mai devreme pentru că îl văzuse viu și nevătămat. Te implor, spune-mi *ce* s-ar fi întâmplat dacă ai fi pierdut.

Colt o enervă și mai mult când zâmbi înainte de-a răspunde:

– Asta n-ar mai fi fost problema mea, nu-i așa, duceso?

Capitolul 19

Vanessa oftă istovită în timp ce o urmărea pe fereastra trăsurii pe Jocelyn, care îl antrena pe Sir George, iscând un nor mare de praf. De la întâlnirea cu apașii, renunțase să mai plece departe cu calul. Din fericire pentru ea, Vanessa aflase despre confruntare doar din auzite. În ciuda peisajului șters care o înconjura, ducesa și calul ei ofereau un tablou superb în contrast cu cerul uluitor de albastru.

Peisajul acesta pustiu devenea deprimant, deși pe Jocelyn nu părea să o afecteze câtuși de puțin. La un moment dat, fuseseră înconjurați de piscuri violet la orizont, dar atât de departe, că păreau de neatins. Însă, mai mult decât orice, peisajul le oferi întinderi nesfârșite de pământ ars de soare și crăpat de secetă, câte un strop de verde de la câte un cactus ici-colo și, în rest, tufișuri și petice de iarbă transformate de soarele dogoritor în nuanțe de argintiu.

Oare ploua vreodată prin această parte de lume? De când plecaseră din orașul acela plin de violențe, Tombstone – ce nume de rău augur –, nu căzuse nici măcar o picătură de ploaie. Și de atunci le apăruse în cale o singură sursă de apă, pârâul San Simon, care era doar o șuviță firavă de apă în această perioadă a anului, plină de mâl, așa că ieșise din discuție să facă baie. Dacă nu ar fi avut butoaie cu apă în căruțe, lucrurile n-ar fi stat prea bine.

Cu toate astea, Vanessa nu se plânsese câtuși de puțin, nu din noaptea în care își exprimase înadins toate supărările, ca să scoată în evidență răutatea de care dădea dovadă călăuza lor. Și, ca să fie sinceră, nu ar fi vrut să rateze partea aceasta de țară pentru că, deși

era neinteresantă și plină de praf pe timpul zilei, de două ori pe zi, la răsărit și la apus, le oferea cele mai minunate explozii de culoare. Uneori, cerul părea învăluit în flăcări, în nuanțe galbene și roșii uimitor de intense. Apoi răsărea o lună uriașă și măreață, și mai că aveai impresia că o poți atinge dacă întinzi mâna. În vreme ce această sferă strălucitoare atârna la linia orizontului, cerul refuza să se predea întunericului nopții, așa că focul era necesar doar ca să gătească și să se încălzească, nu și pentru a lumina.

Jocelyn ieșea de fiecare dată afară pentru a urmări spectacolul ceresc de la finalul fiecărei zile, dar în același timp studia pe furiș tabăra sperând să-l zărească pe Colt Thunder. Însă el nu apărea niciodată. Era scump la vedere pentru toți cei din tabără, mai puțin pentru fratele său, căruia îi spunea în ce direcție să pornească trăsurile a doua zi.

Vanessa se enerva când vedea dezamăgirea care apărea pe chipul lui Jocelyn în fiecare seară pentru că nu îl zărise pe cel care îi călăuzea, nici măcar de la depărtare. Dar cel mai mult se speriase când o auzise pe Jocelyn relatând întâlnirea cu indienii apași, pentru că, dincolo de cuvintele ei, percepuse sentimentele pe care le trăise când privise lupta și mai ales când îl văzuse pe Colt atât de aproape de moarte. Jocelyn avusese de luat o decizie, apoi îl lăsase pe Colt să rezolve problema, după care urmărise îngrozită care fusese rezolvarea lui, apoi se simțise ușurată de faptul că el supraviețuise, și totul se terminase cu ea necăjindu-se din cauza lui, deși, din păcate, supărarea nu o ținuse prea mult.

Grija lui Jocelyn pentru acest american pe jumătate sălbatic o alarma pe Vanessa. Acest sentiment putea conduce foarte ușor la dragoste, și, deși Jocelyn nu-și dăduse încă seama de asta, Vanessa o știa deja. Iar această variantă nu putea fi luată în calcul. Dar nu se întâmplase încă; cel puțin Vanessa se ruga să nu. Și, cum Jocelyn încă era hotărâtă să-l aibă pe indian, singura modalitate prin care se putea asigura că nu intra în discuție și dragostea era ca dezvirginarea să aibă loc cât mai repede și apoi Colt Thunder să fie lăsat în treaba lui.

Exista însă un singur obstacol în calea realizării acestui plan, o piedică foarte mare, de altfel, dincolo de faptul că Thunder nu prea li se arăta. Colt era singura lor călăuză, și nu aveau cum să îl înlocuiască până nu ajungeau din nou la civilizație, așa că erau nevoiți să-l mai suporte. Întâmplarea făcea că terenul accidentat pe care

îl traversau într-un ritm atât de rapid își lăsa amprenta asupra mijloacelor de transport și asupra animalelor, așa că aveau urgentă nevoie de serviciile unui fierar. Reparațiile aveau să-i țină pe loc cel puțin câteva zile. Călăuza lor nu-i mai putea forța să ocolească orașele, dacă existase vreunul pe lângă care trecuseră în tot acest timp.

– Îi acord totuși credit pentru ceva, începu Vanesa în dimineața următoare, în timp ce soseau în Silver City. Cel puțin nu ne-a dus să facem reparațiile într-un oraș cu un singur drum principal și cu un hotel cu patru camere, deși ne-a adus forțat de împrejurări, aș putea adăuga.

Jocelyn nu se întoarse de la fereastră, de unde privea cu interes orașul în care intraseră.

– Știi că are motive întemeiate să vrea să evităm orașele, Vana.

– Presupun că da, admise contesa, deși încă era supărată de faptul că intraseră în New Mexico de câteva zile fără să aibă habar. Ar fi fost drăguț dacă s-ar fi sinchisit să ne informeze și pe noi de cât de mult am înaintat prin ținuturile astea. Crezi că o să ne anunțe când vom ajunge în Wyoming?

Jocelyn se întoarse zâmbind când o auzi pe Vanessa vorbind atât de sarcastic.

– S-a descurcat foarte bine pe post de călăuză, nu-i așa? Mai ales că nu este călăuză de profesie. Am ajuns până aici fără nici un incident. Și trebuie să-ți amintesc și că nu l-am angajat ca să ne facă turul țării.

– Dacă tot a venit vorba despre motivul pentru care a fost angajat, cred că ar trebui să profiți de timpul petrecut aici ca să duci lucrul acela la îndeplinire. Ar ajuta dacă ai avea o cameră a ta, ca să te poți folosi de orice pretext pentru a ajunge acolo singură cu el. După asta, din vorbă în vorbă, veți putea să...

– Uiți un detaliu minor, o întrerupse Jocelyn, de data asta fără a mai zâmbi. Nu mă place.

– N-aș merge atât de departe încât să spun asta, draga mea.

– Eu, da. Și s-a străduit din răsputeri să mi-o dovedească. Nu mă consideră nici măcar un pic atrăgătoare.

Vanessa fu cât pe ce să pufnească în râs.

– Dumnezeule! Ți-a trecut vreodată prin minte, draga mea, că e posibil să fie atras de tine, dar nu îndrăznește să curteze o femeie atât de importantă?

– El nu este englez și nici măcar european, deci nu are nici un motiv să țină cont de rang sau de clasa socială. În plus, fratele lui i-a explicat lui Sir Dudley că, pentru americani, este foarte importantă egalitatea dintre oameni.

– Într-adevăr, așa a făcut, dar noi vorbim despre un american dintr-o rasă diferită, unul care te-a umilit în public ca să-ți protejeze reputația. Sau ai uitat? Și, recunosc, am folosit greșit cuvântul „important". Mă refeream mai degrabă la cineva de... culoarea ta.

– Pentru că sunt ceea ce el numește „o femeie albă"? icni Jocelyn când înțelese în cele din urmă. Doamne Sfinte, crezi că asta este problema lui?

– Nu m-ar mira. Cel puțin ar explica de ce s-a chinuit atâta să... să te sperie și să te facă să stai departe de el.

– Dar... cum evit asta?

– E o întrebare bună. Deja știe că pentru tine nu contează că este metis, așa că fie se desconsideră pe sine, deși mă îndoiesc, fie ți-a interpretat greșit toate semnalele din simplul motiv că nu își imaginează că te-ai putea simți atrasă de cineva ca el.

– Nu-mi place nici una din aceste variante, Vana, pufni Jocelyn în apărarea lui Colt.

– Dar cea de-a doua pare și cea mai probabilă.

– Nu îmi vine să cred că ar putea avea o părere atât de proastă despre propria persoană...

– Draga mea, nu-ți poți imagina cum a fost viața lui sau ce întâmplări l-au modelat de a ajuns să fie omul de astăzi. Așa că hai să presupunem pentru o clipă că am dreptate. Dacă încă nu și-a dat seama că îl dorești, nu trebuie decât să îi dai de înțeles.

– Îi voi spune pur și simplu.

– Nu... nu... vei... face... asta! exclamă Vanessa cu vehemență. De unde ți-a venit ideea că presupunerile mele sunt neapărat adevărate? Nu vreau să te simți stânjenită din cauză că ai luat de bună una dintre supozițiile mele. Pe de altă parte, n-ar strica dacă intențiile tale ar fi ceva mai evidente.

– Ceva mai evidente?

Vanessa zâmbi conspirativ.

– Să porți unul dintre neglijeurile cumpărate din Franța atunci când îl primești singură în camera ta, poate? Asta ar trebui să rezolve problema cel mai rapid.

– Și aș fi violată în cel mai scurt timp, replică Jocelyn.

– Ei bine, dacă vei adopta atitudinea asta...

– Acum, nu te supăra, zise Jocelyn zâmbind. E o idee bună. Doar că nu sunt sigură că va da roadele pe care le doresc eu. M-a avertizat să nu mai rămân niciodată singură cu el și devine foarte răzbunător când nu-i ascult avertismentele.

– Dar tocmai asta e, draga mea. Te-a avertizat să stai departe tocmai pentru că reprezinți o tentație prea mare pentru el și nu se poate stăpâni. Mi se pare că omul ăsta te dorește la fel de mult pe cât îl vrei tu, ba chiar mai mult. Treci dincolo de neîncrederea pe care o afișează și va fi al tău.

Un fior de entuziasm îi învălui stomacul lui Jocelyn la auzul acestor cuvinte de încurajare.

– Dumnezeule, Vana, sper că ai dreptate.

„Și eu, draga mea", răspunse Vanessa în sinea ei.

Capitolul 20

Jocelyn nu mai avea stare în vreme ce-l aștepta pe Colt în camera ei. De data asta, nu o putuse refuza. La urma urmei, acum lucra pentru ea. Iar ea chiar invocase un motiv legitim când îl chemase: voia să-l întrebe cât mai dura călătoria până în Wyoming. De când hotărâse să pornească într-acolo, Jocelyn nu se gândise niciodată unde era locul acesta și nici cât timp avea să le ia să ajungă acolo.

Poate că Vanessa se plânsese că erau pe drumuri de săptămâni întregi, dar spusese asta în glumă. Adevărul era că nici una din ele nu auzise vreodată de Wyoming înainte ca Billy Ewing să menționeze acest loc și nu știau decât că se află „în nord" După spusele recepționerului de la hotel, Silver City se afla în jumătatea sud-vestică a statului New Mexico și, cum se apropiau deja lunile de iarnă, timpul și distanța pe care o mai aveau de parcurs deveniseră o chestiune problematică. Mai ales că Jocelyn trebuia să se stabilească undeva înainte ca iepele ei să fete, în primăvară.

Așadar, găsise o scuză bună pentru a cere prezența lui acolo. Iar dacă el era într-atât de bădăran cât să facă vreun comentariu despre felul în care era îmbrăcată, ei bine, avea o explicație și pentru ținuta ei. Ora târzie, oboseala după ziua lungă și faptul că nu se așteptase

cu adevărat să vină la porunca ei, pentru că trecuseră câteva ore bune de când îl chemase.

Mai mult, tocmai îi delegase pe Sidney și pe Pearson să îl găsească și să îl trimită în camera ei. Vanessa insistase ca încăperea să fie complet aranjată dinainte, în caz că îl găseau rapid pe Colt.

Jocelyn nu găsi nici un cusur la raționamentul ei și nici la atmosfera pe care Vanessa o ajutase s-o creeze. Patul răvășit, de parcă Jocelyn s-ar fi odihnit deja între perne; toate lămpile stinse, mai puțin una în care ardea o flacără mică. Dar cireașa de pe tort era chiar Jocelyn, care făcuse baie și se parfumase, iar acum purta o cămașă de noapte croită dintr-un satin atât de sclipitor și de transparent, că era de-a dreptul indecentă.

Dacă ar fi fost după ea, Jocelyn nu ar fi ales acest neglijeu, dar cedase în fața Vanessei deoarece aceasta era mai experimentată în astfel de situații. Era o cămașă nouă, creată de o modistă franțuzoaică pe care o descoperiseră în New York, și o comandase dintr-un capriciu, după ce îl cunoscuse pe Charles Abington și se gândise pentru prima dată la căsătorie. Materialul era de un verde-deschis ce semăna cu nuanța ochilor ei, încrețită la umeri, îmbrățișându-i șoldurile și talia, fără margine brodată și cu un decolteu larg și atât de adânc, că nu-i acoperea sânii decât dacă stătea dreaptă. Halatul asortat, cu mâneci lungi, avea margini brodate cu dantelă albă, dar nici o cataramă cu care să fie încheiat, nici măcar o curea, deoarece scopul era să nu ascundă cămașa de noapte, ci să o scoată în evidență.

Ultimul detaliu era părul ei proaspăt spălat și periat până ce strălucirea lui concura cu a satinului. Îl lăsase liber, și i se revărsa pe umeri și pe spate, în funcție de mișcările pe care le făcea.

– Ți-a mai văzut părul aranjat astfel în ziua în care v-ați cunoscut, dar ia aminte la cuvintele mele, începuse Vanessa după ce terminase cu periatul șuvițelor. În noaptea asta, n-o să se poată abține să-l atingă pentru a vedea dacă-i arde sau nu degetele.

Doar Jocelyn nu era prea sigură de rezultatul întâlnirii, amintindu-și că degetele lui Colt se mai încurcaseră cândva în părul ei; pe lângă entuziasmul pe care îl simțea, exista și o umbră de teamă. Dar nu putea nega faptul că îl dorea pe Colt Thunder, așa că risca totul în speranța că noaptea aceasta avea să fie diferită de celelalte ocazii în care rămăsese singură cu el. Că în noaptea asta avea să fie amantul blând la care visase încă de când luase hotărârea, la câteva ore după

ce îl cunoscuse, că el avea să fie bărbatul care să o învețe tainele dragostei. Dacă s-ar lăsa copleșită de îndoieli, n-ar mai avea niciodată curajul să-i deschidă ușa.

Faptul că aștepta să-i bată la ușă o făcea să tresară la cel mai mic sunet, mai ales că minutele se transformară în ore, și orașul de dincolo de fereastra ei se cufundă în tăcere. Probabil că servitorilor le era greu să-l găsească. Jocelyn ar fi trebuit să se aștepte la asta. Dar unul dintre ei tot avea să-l întâlnească, și atunci avea să vină imediat, ceea ce se putea întâmpla în orice clipă.

Cel puțin așa continua să-și repete în gând, devenind și mai agitată, în timp ce se plimba prin fața ferestrei cu pași mari și privea afară peste acoperișul de la intrarea în hotel, apoi la patul aranjat cu cearșafuri de mătase. Încercă să stea pe pat, dar, după două secunde, se ridică din nou și reîncepu să se plimbe, mai întâi la oglinda înaltă ce reflecta imaginea clară a unei tinere ce părea complet străină pentru ea. Se ciupi de obraji ca să-i facă rozalii, apoi începu din nou să se plimbe, de data asta spre ușă, ca să tragă cu urechea după zgomote de pași, apoi la fereastră, ca să reia întregul proces.

Din păcate, nu avea o cameră prea mare, deși i se spusese că era cea mai spațioasă din tot hotelul. Aici nu existau apartamente, ci doar două etaje cu camere, așa că nu fusese loc pentru toți oamenii ei. Unii fuseseră trimiși să se cazeze la pensiunea din josul străzii, iar alții aleseseră să rămână în căruțe. Pentru că nu avea un etaj întreg la dispoziția ei, un gardian fusese plasat la ușa lui Jocelyn. Nu auzi nici un sunet venind dinspre el când trase cu urechea.

Dacă nu apărea în curând, ea urma să fie un ghem de nervi când el avea să vină în cele din urmă, și nu știa cum l-ar mai fi putut convinge că era uimită să-l vadă și că „dormea". Blestematul, de ce îi lua atât de mult timp...?

Când auzi în sfârșit o lovitură în ușă, simți că îi cade un bolovan în stomac și nu mai putu decât să se holbeze la ușă, încremenită, incapabilă să se adune sau să-și facă puțin curaj. Așa că, atunci când ușa se deschise brusc și în încăpere intră Vanessa, nu Colt, Jocelyn se simți atât de ușurată, că aproape i se înmuiară genunchii.

– Îmi pare rău, draga mea, spuse Vanessa într-o șoaptă înainte să închidă ușa, apoi adăugă pe un ton mai normal, deși plin de regret: Au căutat peste tot, în celelalte pensiuni, în cârciumi, în... ăăă... alte localuri mai puțin respectabile. Colt nu se dezminte, este la fel

de imposibil de găsit cum a fost și pe drum. Nici măcar fratele lui nu l-a văzut de când am sosit în oraș.

– E în regulă, Vana. Rămânem aici câteva zile. Putem încerca din nou mâine.

– Reacționezi extraordinar de bine la toată situația. Eu aș fi clocotit de furie, după atâtea pregătiri...

– Ce pregătiri? Jocelyn zâmbi ușurată. Nu e ca și cum aș fi pierdut ore întregi ca să mă îmbrac pentru un bal. M-am pregătit de culcare...

– Te-ai pregătit să primești un bărbat, nu e același lucru. Apoi contesa adăugă pe un ton atotștiutor: A fost chiar așa îngrozitoare așteptarea?

– Chinuitoare, zise Jocelyn râzând. Spontaneitatea nu îmi e chiar ceva la îndemână.

– Nici o seară de seducție plănuită ca la carte, replică Vanessa. Ai mai încercat să fii spontană și nu ai obținut nimic, din câte îmi amintesc.

– Într-adevăr, așa că o să mai încerc și altă dată varianta asta. Dacă tot repet, poate îmi va fi mai ușor. Râse din nou, bucuroasă că toate simțurile îi reveniseră la normal; în același timp, parcă nu era râsul ei, ca și cum ar fi existat și o fărâmă de dezamăgire în sufletul ei pe care încerca să o ignore în mod deliberat.

Vanessa bănuia că așa stăteau lucrurile, așa că vorbi deschis:

– Poate că mâine-noapte vom găsi o strategie mai bună. La urma urmei, un pat moale și o cameră separată sunt o bună sursă de inspirație, spre deosebire de un cort cu pereți subțiri și mulți ochi ațintiți asupra lui tot timpul sau de întinderile sălbatice. Făcu o grimasă dezgustată și plescăi din buze. Ascultă la mine, n-ai vrea să stai prea mult pe afară, oricât de intim e locul în care te afli.

– Vorbești din experiență, bineînțeles?

– Păi, sigur că da. În plus, mai sunt și blestematele de insecte care adoră pielea dezgolită, ești la mila capriciilor vremii, și prin părțile astea nu-ți poți întinde o pătură decât în praf, nisip și murdărie. Și să-ți spun un secret, draga mea. Oricât de groasă ar fi pătura aia, tot va exista o pietricică, un băț sau *ceva* exact sub posteriorul tău care să îți distragă atenția. Ca să nu mai vorbesc despre fiarele sălbatice.

Jocelyn chicoti.

– Fiare sălbatice, Vana?

– Ei bine, a fost un iepure odată, însă am crezut că era grădinarul. M-a speriat de moarte.

Jocelyn izbucni în râs.

– Acum, exagerezi.

– *Acum*, vorbesc foarte serios. M-am temut că bătrânul o să moară de la sperietură.

– După toate petrecerile sălbatice despre care mi-ai povestit, în care jumătate dintre cuplurile care se pierdeau prin labirint erau căsătorite cu cealaltă jumătate? Probabil că grădinarul tău a fost martor de-a lungul anilor la atât de multe întâlniri ilicite, că nu-l mai putea speria nimic.

– Draga mea, la momentul respectiv, amantul meu se întâmpla să fie chiar tânărul și chipeșul său fiu.

– O!

– Întocmai.

Se priviră în ochi pentru o secundă înainte să izbucnească amândouă în râs. Apoi Jocelyn luă o gură de aer și-i zâmbi plină de dragoste bunei sale prietene.

– Îți mulțumesc. Am luat prea în serios toată treaba asta cu seducția, nu-i așa?

– Puțin, da. Colt e doar un bărbat, draga mea. Un bărbat care îți va face un serviciu... asta dacă nu te-ai răzgândit. Mai există și alți bărbați pe care i-ai putea lua în calcul, acum că ne-am întors oarecum la civilizație.

– Nu... Colt rămâne...

– Nu mai spune nimic. Vanessa oftă în sinea ei, dar răspunse cu hotărâre în glas: Dacă îl dorești pe el, atunci îl vei avea. Dar nu în noaptea asta, totuși, așa că... la culcare cu tine.

– Nu-l mai caută?

– Nu mai are nici un rost, pentru că este foarte târziu. Nu, am trimis și servitorii la culcare. Bucură-te de un somn lung și odihnitor. Dacă metisul tău este pe cât de pasional îmi imaginez eu că e, mâine-noapte nu vei dormi prea mult.

– Dacă îmi va permite să îl seduc.

– Cu toate armele pe care le ai la dispoziție? întrebă Vanessa și o privi încă o dată din cap până-n picioare pe Jocelyn, apoi, zâmbind, închise ușa în urma ei.

Capitolul 21

Prin fereastra deschisă, ajunse până la ea sunetul unor cizme călcând ușor pe trotuarul de vizavi, apoi un șuierat speriat și un „Dumnezeule, m-ai băgat în sperieți, băiete". Dar exclamația aceasta nu primi nici un răspuns, iar sunetul de cizme porni mai departe cu o cadență mai grăbită. Undeva în depărtare, orăcăia o broască, dar cântecul ei nu se auzea decât atunci când pianistul din cârciuma de pe stradă făcea o pauză ca să se odihnească. Și muzica se auzea de parcă ar fi fost departe, iar pianistul era destul de talentat, deoarece sunetul era mai degrabă liniștitor decât deranjant. Din când în când, se auzeau și râsete, dar nimic atât de răsunător cât să-i țină treji pe locuitorii orașului.

Oricum, Jocelyn nu putea da vina pe toate sunetele acestea înăbușite pentru faptul că nu putea să adoarmă. Având în vedere de cât de multe ori fusese trezită în toiul nopții de țipătul coioților sau de unul dintre oamenii ei, care se împiedica de țărușul vreunui cort în timp ce patrula prin tabără sau în jurul adăpostului ei și apoi blestema cu patos, sunetele orașului pe timp de noapte erau de-a dreptul liniștitoare. Dar nu o îmbiau să adoarmă.

Încercase să aţipească, dar era prea încordată. Se gândea la toate câte s-ar fi putut întâmpla în noaptea asta și se întreba de ce se simțise atât de ușurată că nu se petrecuse nimic. Ajunse la concluzia că treaba asta cu seducția „ca la carte" pur și simplu nu era genul ei. Avea să-i spună și Vanessei, iar ea urma să fie dezamăgită. Probabil adormise plănuind strategia pentru seara următoare.

Jocelyn renunță și aruncă cearșafurile deoparte. Camera era complet cufundată în întuneric, deoarece luna răsărise din spatele hotelului, iar singura fereastră a camerei ei dădea spre intrare, însă ochii i se adaptaseră destul cât să găsească lampa și să o aprindă. Micșoră flacăra lăsând-o suficient cât să-și zărească halatul și să ajungă la fereastră fără să se împiedice de nimic.

Trase perdelele și fu dezamăgită când își dădu seama că nu era nimic interesant de văzut. Lumina lunii era atât de puternică acum, că umbrele pe care le desena erau negre ca smoala. Acoperișul verandei de la intrarea în hotel era ascuns în umbră, iar parapetul de care era prinsă firma o împiedica să vadă strada. Luna lumina clădirile

de vizavi, cel puțin jumătatea de sus a lor, dar ferestrele erau toate întunecate și nu-i atrase nici una atenția.

Avea nevoie de o plimbare lungă, ca să obosească. Era sigură că pe paznicul de la ușa ei nu l-ar fi deranjat să o însoțească, dar gândul că Sir Parker avea să facă o criză de nervi a doua zi de dimineață din cauză că ea se aventurase afară cu un singur paznic o împiedică să aleagă varianta aceasta.

Oftă, supărată pe sine, supărată pe Colt, supărată pe situația în care se afla. Dacă nu ar fi existat Longnose, s-ar fi putut plimba după voia inimii. Dacă ar fi știut unde se afla Colt, n-ar fi avut nevoie de nici o plimbare. Dacă nu i-ar fi păsat de el, atunci nu ar mai fi contat și ar fi adormit într-o clipită. Fir-ar să fie!

Cum îndrăznise să dispară astfel? Dacă ar fi fost nevoiți să plece în grabă, o situație cât se poate de probabilă, având în vedere de câte ori se întâmplase în trecut?

Exagera. La cât de mult cerceta terenul în fiecare zi, Colt ar fi știut că Longnose se află prin apropiere și ar fi spus ceva. Probabil că englezul îi căuta urma înapoi în Arizona. Și, ca să fie sinceră până la capăt, ceea ce nu o lăsa să se odihnească în pace era gândul că, foarte probabil, Colt se afla în patul altei femei.

Asta nu era de ajutor. Avea să plece la plimbare și să-și facă mai târziu griji în privința lui Sir Parker. Tocmai când se întoarse de la fereastră, auzi o bufnitură puternică pe hol, de parcă... de parcă un corp ar fi fost trântit pe podea. Se holbă la ușă, apoi la săculețul ei aflat în cealaltă parte a camerei, și știu fără nici o urmă de îndoială că ușa avea să se deschidă înainte să ajungă ea la pistol – și nu avea să-i mai surâdă norocul ca în alte dăți. Iar pistolul ei era de folos numai dacă trăgea de aproape. Trebuia să îl țină în mână și să aștepte după ușă, dar, când privi din nou într-acolo, văzu mânerul ușii începând să se miște.

Fără să stea prea mult pe gânduri, se strecură afară pe fereastră și sări pe acoperișul verandei. Din fericire, acoperișul nu era foarte înclinat, însă acolo se termină norocul ei. Își dădu seama prea târziu că oricine se strecurase în camera ei în toiul nopții avea să se uite pe fereastră când n-avea s-o găsească în încăpere. Nu se îndoia că era ușor de reperat, chiar și în întuneric. Dar ar risca să o împuște și să trezească tot orașul? Doar se așteptau să o găsească în pat, dormind, și să scape de ea fără bătăi de cap. Ori aveau să o urmărească pe acoperiș?

Deja ar fi trebuit să țipe. Un țipăt sănătos i-ar fi putut speria și pune pe fugă. Dar ținuta ei – neglijeul acela blestemat pe care îl purta – o făcu să-și țină gura închisă pentru moment.

Nu așteptă să vadă un cap itindu-se pe fereastră. Capătul acoperișului se găsea la doar câțiva metri distanță, deoarece dincolo de camera ei se afla doar rezervorul de apă. Avea o șansă mai bună de a nu fi observată dacă mergea rapid pe partea cealaltă a acoperișului, decât să încerce să intre pe fereastra camerei, deoarece nu își putea da seama dacă era deschisă sau nu. Parapetul de pe acoperiș nu continua și înspre partea din spate a hotelului, așa că nu avu peste ce să sară. Nu trebui decât să pășească acolo unde era mai puțin înalt, să se prindă de stâlpul acoperișului cu picioarele și pur și simplu să se lase să alunece până la pământ. Apoi să fugă ca nebuna în spatele hotelului, acolo unde se afla grajdul și unde avea să fie în siguranță. Acolo erau câțiva oameni. Dacă tot trebuia să suporte umilința de-a fi găsită în cămașa asta de noapte, atunci măcar să rămână totul în familie, vorba vine.

Și făcu întocmai, chiar în timp ce concepea planul de scăpare, deși nu se așteptase ca elanul pe care și-l luase când se grăbise spre marginea acoperișului s-o facă să se izbească de parapet, fără să se poată opri. Nu așteptă să-și recapete suflul. Îi fu ușor să se lase în josul acoperișului, pentru că parapetul era doar ușor înălțat și-i permitea să se țină până găsea cu picioarele stâlpul de dedesubt.

Însă norocul i se termină acolo. Își mișcă picioarele în toate direcțiile, dar nu găsi decât aer. Târziu, își dădu seama că își construise planul de scăpare plecând de la ideea că fiecare verandă avea stâlpi de susținere. Altfel, cum de nu cădea blestemăția aia de acoperiș? Unde era stâlpul ăla blestemat? Și, mai important, dacă nu era nici un stâlp acolo, cât de mare era distanța până la pământ? Fir-ar să fie, de ce nu observase toate detaliile astea când intrase în hotel? Făcuse câțiva pași pe verandă până la intrarea în clădire, dar mai mult de atât nu-și putea aminti. Habar n-avea la ce înălțime atârna acum, dacă veranda se întindea dincolo de capătul hotelului sau dacă avea pământul imediat sub ea ori la o distanță mult prea mare. Privi iute în jos, dar nu văzu nimic din cauza întunericului.

Își zise că se putea deplasa încetișor și să caute în continuare cu picioarele stâlpul, dar deja o dureau mâinile de la cât stătuse atârnată. Putea la fel de bine să își dea drumul pur și simplu, cât timp mai putea controla căderea, decât să alunece mai târziu și să cadă

pe spate, nu în picioare. Cu toate astea, nu găsea curajul să se arunce în gol. O frică perfidă pusese stăpânire pe ea și creștea în intensitate, făcând ca distanța până la pământ să fie din ce în ce mai mare cu fiecare secundă care trecea, până când se transformă într-un hău fără margini.

Avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că nu se mai ținea doar prin forțe proprii și că picioarele îi fuseseră cuprinse de niște brațe care îi ofereau sprijin. Și tocmai când înțelese asta, auzi un glas tărăgănat și familiar:

– Dă-ți drumul!

Așa că aerul pe care îl trase în plămâni ca să țipe din toți rărunchii se transformă într-un oftat prelung. Și își dădu drumul. La fel cum se aruncase în brațele lui când ieșise din trăsură, în ziua în care se cunoscuseră, avu încredere că urma să o prindă și să o lase în siguranță pe pământ.

Dar nu era întocmai la fel. De data asta, se trezi lipită de pieptul lui. Și, de data asta, Colt nu o mai împinse imediat departe de el.

O tăcere nesfârșită se întinse între ei, în vreme ce Jocelyn încerca, fără succes, să-i distingă trăsăturile în întuneric. Nu știa cum de se întâmplase să fie acolo tocmai când avea nevoie de el și nici nu era în stare să îl întrebe deocamdată.

Colt rupse tăcerea cu o remarcă plină de sarcasm:

– Lasă-mă să ghicesc. Ai o aversiune față de uși, nu-i așa?

O lăsă pe pământ în timp ce vorbea, deși nu o împinse mai departe de el. De fapt, continuă să o țină de partea superioară a brațelor. Ca să o împiedice să cadă? Jocelyn prefera să creadă că nu voia să-i dea drumul. Ea oricum nu voia. Dar, când mintea ei amețită înțelese întrebarea pe care i-o adresase, uită cât de drăguț fusese că o ținuse la pieptul lui și își aminti motivul pentru care se afla acolo.

– A fost cineva..., începu ea să-i explice în grabă. Am auzit un zgomot pe hol... săculețul meu era departe... n-am putut ajunge la el în timp util... Am văzut mânerul ușii mișcându-se. Ce altceva puteam să fac?

Cumva, Colt înțelese mesajul.

– Vrei să spui că cineva a încercat să intre în camera dumitale?

– Nu a încercat. Ușa nu era încuiată. Nu am așteptat să se deschidă, dar n-am nici o îndoială că cineva a deschis-o.

– Dar paznicii dumitale?

– Nu era decât unul, și mă tem că ar putea fi mort. Zgomotul pe care l-am auzit...

Colt nu aștepta ca ea să termine de explicat, ci o eliberă ca să-i pună pistolul lui în mână. Și nici nu pierdu timpul să-i explice ce să facă cu arma.

– Stai aici, fură singurele cuvinte pe care le rosti.

– Dar unde te duci?

O întrebare fără rost, deoarece el deja sărise ca să se prindă de marginea acoperișului și în numai câteva secunde era deasupra și... și dispăruse din vedere. Jocelyn se uită la strada luminată de lună, la veranda umbrită a hotelului – pe care stătea ea, deoarece se întindea dincolo de capătul hotelului – și la pistolul pe care îl ținea în mână.

Avea țeava lungă și era greu, nu ca pistolul ei. Nu folosise niciodată o astfel de armă și se îndoia că o putea face acum, având în vedere că încă o dureau degetele de la cât stătuse agățată.

Arma atârna greu în mâna ei, așa că o strânse la piept și aștepta, uitându-se în sus, spre capătul acoperișului. De abia dacă putea distinge marginile neregulate ale stâlpului de la colț, care fusese cândva acolo unde se așteptase ea, dar care la un moment dat se rupsese și nu mai fusese înlocuit. Jocelyn se simți mai bine văzând că avusese dreptate și știind că nu fusese de-a dreptul nebună când își făcuse planul de scăpare. Dar acum, că era în siguranță, pe pământ, nu-i trecu prin gând să își ducă planul la îndeplinire și să se refugieze într-un loc sigur. Colt îi spusese să stea acolo, așa că ea rămase locului.

Capitolul 22

Camera nu era goală. Înăuntru, se aflau doi bărbați care cotrobăiau prin cuferele ducesei și împrăștiau cu nepăsare, pe podea, rochiile și acareturile care le veneau la mână. Unul din ei găsise caseta cu bijuterii și încerca să spargă încuietoarea cu un cuțit mic, în timp ce partenerul său era în genunchi, cu capul afundat în cel mai mare cufăr. Nici unul din ei nu era atent la fereastra prin care Colt tocmai

intrase fără să facă zgomot. Singura lor grijă era ușa, la care se mai uitară o dată sau de două ori înainte ca Thunder să ajungă la ei.

Totul se termină în câteva secunde. Capacul greu al cufărului mare fu trântit pe capul tâlharului tocmai când dădea să se ridice cu prada în pumn, iar piciorul lui Colt ținti spre maxilarul celuilalt – iar asta fu o greșeală. Îl durea piciorul îngrozitor, așa că blestemă fără jenă și se pregăti să își folosească în schimb cuțitul pe care deja îl avea în palmă, gata de atac. Însă nu mai era nevoie, deoarece amândoi tâlharii erau deja căzuți la podea, inconștienți.

Dezgustat, șchiopătă până la pat ca să-și examineze piciorul, dar fu invadat de parfumul lui Jocelyn imediat ce se așeză, așa că sări cât colo și rosti încă o tiradă de blesteme. Era destul de furios cât să ia gâturile tâlharilor, dar rațiunea învinse în cele din urmă. Nu era vina lor că el își petrecuse jumătate din noapte la adăpostul umbrelor de peste drum, întreținându-se cu o sticlă de rachiu tare și holbându-se la fereastra ei ca un nebun îndrăgostit, închipuindu-și o jumătate de duzină de fantezii care s-ar fi adeverit dacă ar fi îndrăznit să intre pe fereastra ei deschisă.

Purtase o luptă crâncenă cu propria conștiință ca să nu traverseze strada. Era normal să fie furios că, după ce conștiința lui câștigase, ajunsese totuși în camera ei. Iar faptul că femeia îl aștepta jos nu făcea decât să pună paie pe foc.

Nutrea o mică speranță ca ea să nu mai fie acolo, că ea s-ar fi dus imediat să-și caute însoțitorii și să le spună ce se întâmplase. Dar, până când el se întoarse și descoperi că ea îi ascultase îndemnul, reușise să-și înfrâneze dorința. Era din nou stăpân pe situație și chiar se calmase.

– Poți intra acum.

În mod uimitor, îi vorbise cu glas aproape plăcut. Ea n-avea de unde să știe că se forțase să vorbească pe tonul acela.

– Vrei să spui că nu era nimeni în camera mea?

– Nu am zis asta. Ai avut doi musafiri, dar i-am eliminat. Ne întâlnim pe hol.

– Nu, așteaptă! șopti ea agitată. Nu pot să intru prin hol. Dacă mă vede cineva îmbrăcată astfel?

Colt se uită în jos la ea, bucuros că întunericul nu-i permitea să o vadă prea clar. Așadar, era stânjenită că ar fi putut s-o vadă cineva în cămașa de noapte? Mai bine s-ar fi temut să-l lase pe el s-o vadă, decât pe vreun recepționer pe jumătate adormit.

– Îți place să te joci cu pericolul, nu-i așa?

Ea îi înțelese greșit cuvintele.

– Nu e o distanță atât de mare. Nu poți să te apleci și să mă ridici?

Pentru câteva secunde lungi, nu văzu altceva decât umbra lui și nu primi nici un răspuns. Privind agitată în sus, Jocelyn se întreba care era problema lui sau dacă măcar auzise ce îi ceruse. Nu era ca și cum nu ar mai fi făcut asta. Când o ridicase din trăsură în ziua aceea, nu avusese nevoie de prea multă forță, iar înălțimea nu era mult mai mare acum.

Până acum avusese noroc că nu trecuse nimeni și nu o văzuse așteptând acolo, la capătul verandei. Colt avusese nevoie doar de câteva minute ca să „îi elimine" pe intrușii din camera ei. Tremura, întrebându-se la ce se referise când folosise această expresie. Pe măsură ce se îndreptaseră spre nord, temperaturile scăzuseră treptat și crescuse diferența dintre zi și noapte. Noaptea asta era de-a dreptul rece sau cel puțin așa îi părea ei din cauza veșmântului aproape transparent. Când încetă să mai tremure de frică, începu să tremure de frig. Pur și simplu, nu mai putea să rămână prea mult timp afară.

– Colt?

De data asta, ea nu se mai sinchisi să șoptească. Dacă el intrase înapoi în cameră ca să o aștepte pe hol, după cum spusese, atunci avea să fie furioasă pe el, chiar dacă el tocmai... Ce? O salvase încă o dată? Nu știa sigur ce făcuse de data asta și nu avea să afle până nu...

Jocelyn sări cât colo de spaimă. Mâna lui apăru ca din senin lângă ea. Așadar, fusese acolo în tot acest timp – și o auzise. Dar acum nu era momentul să-l certe pentru că o făcuse să aștepte în timp ce el se hotăra dacă îi întinde sau nu mâna. Mai mult, nu-și permitea să îl certe deloc, pentru că ar fi însemnat că-i oferea o portiță de scăpare. În plus, deja știa că nu avea manierele unui gentleman. Departe de ea să se aștepte ca omul acesta să-și schimbe obiceiurile doar pentru că ea tremura de frig și detesta să-și facă apariția pe jumătate dezbrăcată pe holul puternic luminat al hotelului.

Mai întâi, îi înapoie pistolul, pe care Colt îl puse degrabă în toc înainte să-i întindă din nou mâna. Acum, problema era că nu ajungea prea bine la degetele lui, deși se ridicase pe vârfuri. Vru să îi spună, dar simțea că mai mult de atât nu avea să primească din partea lui, că nu avea să-și coboare mâna câțiva centimetri în plus nici măcar dacă

ar fi putut. Indiferent de motiv, Colt *nu voia* să o ajute să urce înapoi pe acoperiș, însă ea era mai hotărâtă decât el.

Din primul salt, reuși să îl prindă de mână. Dar acum picioarele ei erau în aer și degetele începură să-i alunece. Tocmai voia să strige, anticipând că avea să cadă și să aterizeze pe spate, când el o ridică suficient cât să o prindă cu cealaltă mână de încheietură. Faptul că atârnase de un singur braț o făcu să îi trosnească umărul de durere, dar ajunse pe acoperiș atât de repede, că nu mai avu timp să se plângă din cauza asta. Însă nu simțea nicicum nevoia să îi mulțumească așa-zisului ei salvator, mai ales că acesta o trase brusc în picioare.

Era pe cale să îl certe, ba chiar mai rău de data asta, dar se auzi un „La naiba, haide mai repede!" răstit, care o făcu să strângă din dinți și să-l urmeze în sus pe acoperișul ușor înclinat, până la fereastra de la camera ei.

Acolo, se trezi în fața altei probleme neașteptate. Chiar dacă își ținea mâinile ridicate, nu ajungea decât până la pervazul ferestrei și, pentru că știa deja prin ce chin trecuseră palmele ei, își dădu seama că nu avea cum să se ridice și să intre singură pe fereastră. Detesta faptul că trebuia să îi ceară încă o dată ajutorul, dar nu avea încotro.

– Ai putea să-mi mai faci un serviciu și să mă împingi în sus?

Ea nu văzu privirea lui Colt, care coborî în jos pe trupul ei, în locul în care ar fi trebuit să o atingă ca să o salte spre fereastră. Bărbăția lui, deja pe jumătate erectă doar pentru că stătea atât de aproape de ea, pulsă de entuziasm. N-avea cum că o atingă fără să facă mai mult de atât. Și nici nu credea că s-ar fi putut apleca lângă picioarele ei pentru a-i oferi un punct de sprijin fără să își piardă controlul. Avea și el o limită.

– Nici nu mă gândesc, duceso, răspunse el tăios.

În acel moment, stăpânirea de sine a lui Jocelyn se risipi.

– Păi, îmi pare rău, dar nu pot singură. Mă dor brațele, am înghețat de frig, sunt obosită... Crezi că am ieșit pe fereastră și m-am plimbat pe acoperiș doar ca să mă distrez?

– E toiul nopții, femeie. Cine naiba mai e treaz la ora asta?

– Tu erai treaz, veni replica ei acidă. Și tâlharii ăia care au intrat în camera mea. Și cine zice că nu așteaptă mai mulți pe hol?

Era un argument al naibii de bun, dar el tot nu avea de gând să-și pună mâinile nicăieri în apropierea posteriorului ei.

– Bine, dă-te la o parte, acceptă el fără tragere de inimă și sări înăuntru pe fereastră.

Tocmai asta voise Colt să evite. Nu voia să ajungă din nou în camera ei, să se afle acolo împreună cu ea... singuri.

Obișnuia să creadă că putea suporta orice – orice durere, orice tortură, orice tentație – până o cunoscuse pe ea. Dumnezeule, nici măcar sadicul Ramsay nu reușise să-l îngenuncheze. Dar miniona aceasta roșcată era pe cale să reușească fără ca măcar să se străduiască. Iar el nu o putea învinovăți. Nu, știa exact unde se afla singurul vinovat – în pantalonii lui.

Dorința pe care o simțea era ca o batjocură la adresa voinței sale și îi făcea fărâmițe mândria și stima de sine. Nu mai simțise niciodată așa ceva, așadar, nu știa cum să-i facă față. Nu știa decât că o dorea pe femeia aceasta mai mult decât orice pe lume. Și că, de fiecare dată când o vedea, dorința lui se amplifica. Suficient cât să facă un bărbat să-și piardă mințile.

Dezgustat de propria persoană, o prinse de mâini și o trase în sus pe pervazul ferestrei, suficient cât să-i permită să urce și să intre singură în cameră. Apoi se răsuci pe călcâie și porni spre ușă, hotărât să iasă din camera aceea înainte ca Jocelyn să fi intrat. Dar, evident, ea protestă pentru că o ajutase doar pe jumătate.

– Colt! se plânse ea.

El nu se opri.

– Duceso, dacă te mai ating o dată, o să ajungi să regreți.

– Doar pentru că tu ai reușit să intri fără nici un efort nu înseamnă că... of, las-o baltă!

Jocelyn își trase jumătatea superioară a corpului în cameră până când propria greutate o făcu să cadă pe podea într-o poziție umilitoare, cu posteriorul în sus. Dar nu pierdu nici o secundă și se ridică iute, cu eleganță. El nu o urmărise cu privirea, lucru care nu făcu decât să o enerveze și mai mult. Ultima picătură fu când îl văzu că se întinde spre mânerul ușii.

– Ești cel mai ursuz și nebun... Doamne sfinte! exclamă speriată când văzu în ce stare se afla camera ei. Ce naiba s-a petrecut aici? Credeau că mă ascund într-unul dintre cufere?

Cuvintele ei îl făcură să se oprească. Era un subiect destul de sigur, și ea merita să afle adevărul. În plus, se afla în capătul opus al camerei. Totuși, nu voia să riște să o privească, acum că trupul

ei nu mai era învăluit în umbră. Dezordinea din cameră îi atrase și lui atenția, de parcă nu ar fi observat-o până atunci.

– Nu te căutau, duceso.

– Ba sigur că da. Longnose e singurul care...

– Nu și de data asta. Longnose al tău încă nu ne-a prins din urmă. Voi ști când se va întâmpla asta.

Nu se îndoia de spusele lui, mai ales că știa că își petrecea fiecare zi pe drumuri, cercetând împrejurimile.

– Atunci, cine erau?

– Doi tâlhari, cel mai probabil de prin părțile locului. Panicul ăla al tău a fost probabil momeala. În nouă cazuri din zece, dacă un om vede că o cameră are nevoie de alte măsuri de siguranță decât o încuietoare și o cheie, va presupune că înăuntru se află ceva ce merită furat.

Privirea îi țâșni spre el, și își aminti de bufnitura pe care o auzise pe hol.

– Robbie? Este... este...?

Nu fu în stare să ducă la capăt întrebarea, de teamă că motivul pentru care Colt nu se uita la ea era faptul că uriașul scoțian murise. Dar el îi alungă acest gând, deși tot nu se uită înspre ea. Se opri să ridice o bucată de mătase aflată la picioarele lui și privi lung fâșia de material din mâna lui de parcă ar fi fost cel mai uimitor lucru pe care îl văzuse vreodată.

– Omul tău a fost lovit din spate. Va plăti pentru neatenția lui cu o durere crâncenă de cap mâine-dimineață, dar nimic mai mult. Bănuiesc că unul din tâlhari i-a distras atenția suficient cât să-i permită celuilalt să-l lovească. Strategia asta funcționează bine împotriva unui singur om.

– Și cei doi tâlhari?

– Vrei să-ți povestesc detaliile sângeroase?

– Colt!

Jocelyn se albise la față, deși el nu vedea asta. În schimb, tăcerea care urmă acelui strigăt îl făcu să cedeze.

– Au primit exact ce au semănat, nimic mai mult. Dar ți-am rupt o pereche de pantalonași ca să le leg mâinile, înainte să-i arunc afară pe hol, să-i țină companie lui Robbie. M-am gândit că n-o să te deranjeze. Cel mai probabil, nu se vor trezi până mâine-dimineață, dar oricum va trebui să îl înlocuiești pe paznicul de la ușă, ca să stea

cu ochii pe ei până vor putea fi predați șerifului. Urmă o pauză lungă, apoi adăugă: Ar trebui să te păzească mai bine.

De obicei, așa se întâmpla, dar noaptea asta fusese o excepție, pentru că ea plănuise să primească un vizitator despre care nu voia să afle nimeni. Fusese de acord să îl lase pe Robbie la ușa ei pentru simplul motiv că Vanessa avea încredere că scoțianul avea să păstreze pentru sine orice vedea. Dar nici una din ele nu se gândise să aducă întăriri când planurile se schimbaseră.

Tresări vizibil când își aminti de planul de mai devreme și se gândi la ce se petrecuse până la urmă. Colt era acolo, în camera ei. Erau singuri. Circumstanțele îl aduseseră acolo fără să i-o ceară ea, așa că nu avea de ce să suspecteze că ar avea motive ascunse. Doamne, Dumnezeule, încă era îmbrăcată pentru a juca acel rol, doar că de data asta nu se mai simțea vinovată că voia să-l seducă și nu mai avea nici o îndoială. Orice avea să se întâmple...

Înainte ca inima să înceapă să-i bată mai puternic la gândul acela, Jocelyn își dădu seama că nu avea să se întâmple nimic, deoarece Colt nu o privise nici măcar o dată de când intraseră în camera slab luminată. Și, cumva, știa că nici nu avea să-și ridice privirea spre ea. Aproape că râse. Dacă îi atrăgea atenția și îl făcea astfel să o privească, i-ar fi dat clar de înțeles că voia să îl seducă. Trebuia să accepte că nu noaptea asta era *aceea.*

– Într-un fel, e vina ta că am avut un singur paznic la ușă, Colt. Zâmbi la cuvintele cu înțeles ascuns pe care el nu avea cum să le înțeleagă. Dar, când îl văzu că rămâne nemișcat ca urmare a acestei acuzații, adăugă în grabă: Am spus „într-un fel". Adevărul e că m-am simțit mult mai în siguranță de când ni te-ai alăturat, așa că am început să renunț la unele măsuri de precauție. De asemenea, mi-am zis că oamenii au dreptul la o noapte liberă.

– La ce naiba mai e bună armata aia care te înconjoară dacă nu se ocupă de siguranța ta în ciuda voinței tale?

Acum, se încordă ea.

– E un argument bun. Ce prostie din partea mea să mă bazez pe capacitățile tale de a mă salva, doar pentru că te-ai dovedit de câteva ori capabil de asta!

– Chiar că a fost o prostie!

Până aici! Țipase la ea fără ca măcar să o privească.

– *Noapte* bună, domnule Thunder.

Spumegând de furie, Jocelyn îl urmări cum se întinde încă o dată spre mânerul ușii, și de data asta ieși pe hol, trântind ușa în urma lui.

Capitolul 23

Imediat ce rămase singură, Jocelyn își smulse halatul de pe ea, îl mototoli în palme și îl aruncă pe podea. Aproape că îi venea să îl calce în picioare. Nenorocitul, insuportabilul...

– Și când naiba ai de gând să încui ușa asta blestemată?

„Ușa blestemată" despre care era vorba se deschisese din nou pentru ca el să-i poată trânti întrebarea aceea. Jocelyn nu-i răspunse. Fu șocată de faptul că apăruse iarăși, și în clipa în care privirile li se întâlniră, parcă nu mai știa să respire, cu atât mai puțin să vorbească.

Colt părea să aibă aceeași problemă, pentru că nu mai zise nimic. Rămase încremenit cu o mână pe mâner și cu cealaltă lipită de perete, ușor aplecat înspre camera ei, exact cum era când își ridicase ochii spre ea. Și nu se mișcă din poziția aceea – cel puțin trupul lui. Pentru că ochii i se mișcau în voie, încet, peste fiecare părticică a trupului ei, de la părul roșu ca focul și dezordonat la degetele goale de la picioare care se zăreau de sub satinul verde strălucitor al cămășii ei de noapte, care i se lipea de trup... Dumnezeule! Faptul că o privea acum ar fi trebuit să îl transforme în cenușă.

– M-am întrebat... deseori... în ce dormi îmbrăcată.

Chiar dacă ar fi putut să vorbească, Jocelyn nu ar fi știut ce să-i răspundă. De abia începuse să respire, deși cu dificultate. Încă nu putea să rostească vreun cuvânt, nici să se miște. Nu voia să facă un pas înainte, de teamă că genunchii i-ar putea ceda. Și asta nu era singura ei teamă. Ochii lui, de obicei atât de indescifrabili, scăpărau acum cu o intensitate care o mistuia și o excita peste măsură – dar o și speriau. Nu se putea abține, pentru că își amintea că omul acesta nu fusese niciodată blând cu ea și nici acum nu arăta astfel.

Fără să-și ia ochii de la ea, Colt păși în cameră suficient cât să închidă ușa în urma lui. Sub mâner se afla încuietoarea, pe care o roti fără să-și dezlipească privirea de la Jocelyn.

Dacă ea nu ar fi știut deja că așteptarea luase sfârșit, gestul acela i-ar fi dat clar de înțeles. Dar Jocelyn știa. Colt avea să facă dragoste cu ea. Acum, nu-l mai putea respinge nici dacă voia. Iar ea nu voia. Îl dorea în ciuda faptului că îi era teamă, în ciuda faptului că urma să aibă parte de o pasiune în formă brută, nu de o noapte de dragoste plină de blândețe. Nu era sigură de ce această perspectivă nu o speria într-atât încât să o facă să vrea să fugă iarăși pe fereastră. Știa doar că el trebuia să fie primul, că nimeni nu avea să o mai atingă așa cum urma să îi permită lui.

Pasiunea ei crescândă și hotărârea plină de neliniște nu erau la fel de puternice precum frica pe care o simțea, iar Colt tocmai asta înțelegea din faptul că ea rămăsese încremenită și că îl privea cu ochii mari. Reacția ei nu făcea decât să îl incite și mai mult, într-o manieră primitivă. Dar o voce din mintea lui îi aminti că ea nu era vinovată de faptul că se aflau acum împreună și că, dacă avea să fie lințat mai târziu, nu putea da vina decât pe propria lui slăbiciune. Ar fi fost un ticălos dacă s-ar fi folosit acum de aceleași tactici la care apelase mai înainte ca să o sperie. Acum, că pierduse bătălia, nu mai avea nevoie de ele. Dar trebuia să fie cinstit, mai ales că ea nu îl putea opri, cel puțin nu singură, nu fără ajutor. Așa că, în ciuda dorinței încăpățânate pe care o simțea, se forță să-i ofere o ultimă șansă de-a scăpa.

– Duceso, îți ofer șansa să țipi acum. Altă ocazie nu vei mai avea.

Jocelyn ar fi vrut ca el să nu-i spună asta. Păreau niște cuvinte care nu prevesteau nimic bun, de parcă ea nu avea să supraviețuiască acestei întâlniri sau de parcă se înșelase în privința a ceea ce urma să se întâmple.

– D... de ce?

Vocea ei acționă ca un magnet asupra lui, făcându-l să traverseze camera în timp ce îi răspunse cu o sinceritate brutală:

– Pentru că o să te întind pe patul ăla și o să te fac a mea.

Dumnezeule, dar asta spera și ea. Cuvintele lui îi făcură sângele să clocotească în vene și inima să i se zbată în piept. Nici nu se punea problema să țipe după ajutor. Poate să geamă de plăcere. Deja simțea nevoia să geamă și se forță să nu o facă, pentru că nu voia să scoată vreun sunet care să îl inducă în eroare înainte de a pune mâna pe ea. Dar, când ajunse lângă ea, nu mai avu ocazia. Colt își strecură imediat degetele prin părul ei și îi prinse șuvițele roșcate suficient de tare cât să-i dea capul pe spate și să se asigure că nu avea scăpare

când își coborî gura peste buzele ei. Și, după cum era de așteptat, fu un sărut devastator, impregnat cu pasiune înăbușită pentru prea mult timp, un sărut arzător, dureros și furios.

Jocelyn înțelegea emoția din spatele acestui sărut – sau cel puțin așa credea. Dacă Vanessa ghicise corect, Colt era probabil furios pe ea pentru că îl ispitise, dar și mai furios pe el însuși pentru că permisese să se întâmple asta. Ea trebuia să îmblânzească această furie înainte să scape de sub control.

Se împinse cu disperare în pieptul lui, și Colt își ridică privirea. Ba chiar își retrase o mână din părul ei, ca să creeze puțin spațiu între ei. Cealaltă mână încă o ținea de păr. Atât timp cât nu încerca să se îndepărteze de el, nu o durea. Dar Jocelyn știa că îi putea trage oricând capul pe spate, că făcea o pauză ca să își tragă amândoi sufletul.

Ea gâfâia și, în loc să se liniștească, respirația ei începu să o ia razna când îl văzu cum o privește. Când dădu să spună ceva, orice care să risipească tensiunea crescândă pe care o simțea în adâncul stomacului, el scutură din cap fără să ridice privirea.

– Nu acum, duceso. În glasul lui se simțea o amenințare înăbușită. Ai avut o singură șansă.

Jocelyn înghiți cu greu și nu reuși să rostească decât:

– Atunci, spune-mi Jocelyn.

În acel moment, Colt înțelese că și ea îl dorea. Îi studie chipul ca să își confirme bănuiala, și confirmarea era acolo. Nu citi frică, groază sau dezgust pe chipul ei, ci doar incertitudine și pasiune. Confirmarea aceasta îi înteți dorința. Gemu și se întinse spre ea. De data asta, îi atinse obrazul cu o mână tremurândă, degetele îi alunecară pe gât în jos, pentru ca în cele din urmă să se oprească deasupra sânilor, unde îi putea simți ritmul sălbatic al inimii.

Jocelyn oftă, simțind acum certitudinea că nu avea de ce să se teamă. Îi oferi buzele, și el i le sărută delicat și suficient de apăsat cât să-i alimenteze pasiunea fără să o rănească sau să o sperie. Și totuși, când ea se lipi de trupul lui și încercă să-l îmbrățișeze, descoperi că în ființa lui nu mai exista nici urmă de sălbăticie. Rămăsese doar nerăbdarea.

Colt voia totul dintr-odată: să o atingă, să o privească, să o guste. Ar fi vrut să fie deja împreunați. În același timp, nu dorea să renunțe la plăcerea pe care i-o ofereau buzele ei. Așa că, fără să întrerupă sărutul care se transformase într-o explorare plină de senzualitate

a gustului și a simțurilor, prinse umerii cămășii de noapte cu degetele. Apoi își coborî palmele în jos pe brațele ei, și cămașa îi căzu pe talie. De abia atunci fu tentat să facă un pas înapoi, și imaginea ei nu făcu decât să-i sporească nerăbdarea. Jocelyn avea sâni mici, cu formă perfectă și sfârcuri deja întărite, deși el nici măcar nu le atinsese.

Era atât de uimit de reacția ei, încât îi căută privirea și fu izbit de o nouă descoperire. Incertitudinea de pe chipul ei dispăruse. Jocelyn îi întâlni privirea fără teamă, și în ochii ei clocotea o dorință pură, care îl împiedica să-și desprindă privirea.

– Mă dorești, rosti el uimit, fără să-și dea seama că vorbise tare.

– Da, răspunse ea și își simți mâinile pe pieptul lui, încercând să-i desfacă nasturii cămășii.

Mâinile lui se mișcau rapid ca să termine ceea ce începuse, însă nu avu prea mult noroc decât avusese ea în încercarea de a-l dezbrăca. Veșmântul nu voia să coboare mai jos de talia ei, iar Jocelyn era prea dornică să-i atingă pielea ca să mai zăbovească să îl ajute.

– Există niște șireturi la spate, îi spuse ea.

– Îți pasă dacă le rup?

– Nu.

Șireturile pocniră când el trase cu putere de marginile cămășii, care apoi căzu la picioarele ei. O ținu la un braț distanță ca să o poată admira în timp ce scăpa de propriile sale haine cu o viteză neobișnuită și cu mișcări eficiente.

Și ea voia să îl privească, să nu piardă nici un detaliu din trupul masculin la care visa de atâta vreme. Dar apropierea dintre ei o făcu să se rușineze și îi aminti într-un mod neplăcut că nu era deloc experimentată. Jocelyn nu știa ce aștepta Colt de la ea în acel moment sau dacă aștepta ceva. Era nepoliticos din partea ei să se holbeze la el astfel? N-ar trebui să-i scoată și ea hainele, cum făcuse el cu ea? Sau ar trebui să se ducă direct în pat și să-l aștepte? Ar fi jenant să trebuiască să îi spună el ce să facă.

Jocelyn se întoarse șovăitoare spre pat, dar vocea lui răgușită o opri.

– Vreau să te duc eu în pat. Am spus că o s-o fac.

Își aminti cuvintele pe care le rostise prima dată, că avea să o facă a lui, și amintirea îi făcu genunchii să i se înmoaie. Bucuroasă, dădu frâu liber curiozității și începu să îl mângâie și să-i descopere trupul

masculin, îndeosebi acea parte misterioasă pe care nu o mai văzuse niciodată.

Vanessa încercase să-i explice cum arăta, ba chiar i-o desenase de câteva ori, dar schițele ei fuseseră amuzante și nu se comparau cu realitatea. Sau da? Numai gândul acesta o făcea să amețească, și, înainte să facă vreo prostie, cum ar fi să se arunce asupra lui, își forță gândurile să zboare într-o altă direcție.

Înainte, nu observase cum era îmbrăcat, dar acum îi vedea toate hainele aruncate pe podea. Cămașa și pantalonii lui erau închiși la culoare, dar aveau o croială normală. De fapt, cu centura pentru armă și eșarfa pe care și-o legase în jurul gâtului și pe care acum o tăie pentru că nu mai avea răbdare să o desfacă, Colt arăta aproape ca orice alt bărbat din vest.

Lipseau doar cizmele cu pinteni și, în noaptea asta, pălăria. Apoi văzu că își împletise două cozi lungi și subțiri în față. Acestea se pierdeau atât de bine în restul părului său unduitor, că aproape nu se observau în lumina asta slabă.

Fratele lui, Billy, îi spusese lui Jocelyn despre obiceiul acesta ciudat al lui Colt; se îmbrăca astfel pentru ca toată lumea să înțeleagă ce era. Billy nu-i spusese și motivul, dar ea avea senzația că era ceva legat de amărăciunea pe care o simțise la Colt atunci când îl întâlnise prima dată și nu de faptul că se mândrea cu moștenirea lui. Își dorea să afle adevăratul motiv pentru că voia din răsputeri să îi alunge tristețea, să îl vadă fericit.

Fu luată prin surprindere când își dădu seama că se pierduse în gânduri și nu apucase să îl vadă complet gol. Colt o luă pe sus, făcând-o să își amintească despre ce era vorba în noaptea aceea.

– Așteaptă! strigă Jocelyn.

– Ce? mârâi el.

„Proasto! Nu poți să-i spui că vrei să-i vezi..."

– Nimic.

– Bine, pentru că nu mai pot să aștept.

O duse direct la pat și o întinse pe cearșafuri, apoi se așeză deasupra ei. Înainte ca ea să se poată obișnui cu greutatea lui, Colt îi îndepărtă picioarele cu genunchiul. Mai uluitor însă era faptul că el chiar nu avea de gând să mai aștepte, iar Jocelyn îi putea simți mădularul, deși nu îl văzuse mai devreme. Totul avea să se întâmple chiar *acum*. Jocelyn încercă să se țină de ceva, să se pregătească mental, dar el îi prinse mâinile și i le țintui, făcând-o să fie și mai

agitată – până o sărută fierbinte, pătrunzător, arătându-i cât de mult o dorea, făcând-o să-și dorească și ea.

Apoi o privi cu o pasiune atât de mistuitoare, că ea nici nu își dădu seama că făcuse prima încercare de a o pătrunde. Jocelyn îl simți doar când se retrase și apoi când se avântă a doua oară, pătrunzând puțin mai mult.

– Dumnezeule, ești așa de strâmtă, icni el de parcă ar fi suferit. Cred că mi-aș putea petrece tot restul zilelor înăuntrul tău, dar acum te doresc prea mult. Deschide-te pentru mine, duceso, înainte să explodez.

Vorbise cu buzele aproape lipite de gura ei și, deși tot nu o striga pe nume, îi rostise titlul nobiliar pe un ton dulce, ca pe un alint. Jocelyn se supuse, și mișcarea ei îi făcu pe amândoi să geamă de plăcere. O pătrunse mai adânc, dar tot simțea că nu era destul. Îl simțea încordat și știa că trebuia să se stăpânească, așteptând ca trupul ei să se adapteze. Dar privirea lui nu o părăsi nici o clipă, aproape hipnotizând-o cu intensitatea sa.

– O să te doară. Crezi că suporți?

Jocelyn înghiți cu greu, dar încuviință din cap. El îi răspunse cu un zâmbet satisfăcut.

– Așa mă gândeam și eu.

Știa la ce se referea. Ceilalți bărbați cărora le respinsese avansurile insinuaseră că ea, ca văduvă, trebuia să fi fost nerăbdătoare să facă sex. Colt avea să afle adevărul cât de curând.

– Nu-i treaba mea, corect? De data asta, nu-i dădu șansa de a răspunde. Nu contează. Nici nu vreau să știu.

Ea nu observă tonul lui aspru și nu-și dădu seama că imaginea ei împreună cu alți bărbați în postura asta îl făcu să renunțe la dorința de-a se stăpâni de dragul ei. Colt închise ochii și o pătrunse adânc, simți cum rupe bariera fecioriei, și rămase nemișcat ca un mort.

Și Jocelyn era încordată, așteptându-se la o tiradă inevitabilă de întrebări. Dar aceasta nu veni. După un moment lung și chinuitor, el începu să o sărute, tachinându-i buzele cu vârful limbii, apoi adâncind sărutul până o înnebuni cu senzațiile pe care i le provoca și o umplu cu gustul lui. Mâinile lui îi mângâiau trupul – acum era incredibil de tandru și aproape că o făcea să plângă.

Atingerile blânde coborâră de la gât pe sâni și mai jos, pentru a fi urmate de gura lui nesătulă. Jocelyn se simțea cufundată într-o baie

de căldură și de fiori electrizanți. Gemu de plăcere. El îi supse sfârcul, și ea simți că moare.

Ochii i se umplură de lacrimi, și îi strânse capul la pieptul ei. Se simțea iubită, apreciată și foarte dorită. Se simțea frumoasă în ochii lui, iar senzația aceasta era complet nouă pentru ea. Și, în timp ce el îi răsfăța trupul cu atâta grijă și delicatețe, ea îl simțea înăuntrul ei, pulsând fierbinte cu o dorință pe care voia cu disperare să i-o satisfacă.

Mult mai târziu, când el începu să se miște din nou, nu mai simți nici o durere. Nu mai simțise nici o durere încă de la primul lui sărut. Toate atingerile și săruturile lui alimentaseră un val de excitație care acum amenința să explodeze. În câteva secunde, simți că se dizolvă într-o avalanșă de senzații fierbinți. Prin ceața generată de plăcere, abia de-l auzi când ajunse la orgasm și adormi în brațele lui înainte ca fiorii din trupul lui să se domolească.

Capitolul 24

– Sora lui, Maura, este fermecătoare, spuse Vanessa, punând deoparte firul verde și luând un fir de culoare roșie ca să continue lucrul de mână. Cred că o să-ți placă de ea. Aș zice că e aproape de-o vârstă cu tine și pur și simplu moare de nerăbdare să citească revistele de modă *Harper's Bazaar* pe care le-am cumpărat cât am stat în New York. Ți-am spus că sunt de origine din New York? Îl cunosc chiar și pe Charles, sau cel puțin au auzit de familia Abington.

– Ești sigură că Robbie e în regulă?

Vanessa nu-și înălță capul, dar privirea îi țâșni în sus și se încruntă cu suspiciune. I se mai pusese întrebarea asta și răspunsese deja – de două ori.

– De fapt, fata e destul de neobrăzată și nu seamănă deloc cu fratele ei cel rafinat.

– Ce drăguț!

Contesa își trânti lucrul de mână în poală cu un oftat exasperat.

– Ai auzit măcar un cuvânt din tot ce am spus? Jocelyn? Heeeei, Jo... ce... lyn? strigă ea pe un ton melodios.

Jocelyn se întoarse ușor de la fereastra lângă care stătea de o oră deja.

– Ai spus ceva, Vana?

Contesa îi răspunse, chinuindu-se să rămână calmă:

– Îți vorbeam despre familia Dryden.

– Despre cine?

– Jocelyn Fleming! Azi ar trebui să radiezi, nu să-ți umble mintea aiurea. Ce se întâmplă cu tine?

Jocelyn își întoarse privirea la fereastră, ignorând critica, dar nu și întrebarea pe care i-o pusese prietena ei. Într-adevăr, ce se petrecea cu ea? De ce se gândea neîncetat la noaptea trecută și la locurile prin care hoinărea astăzi Colt? Ca de obicei, nu era de găsit nicăieri. De dimineață, așteptase ca Robbie să fie înlocuit sau cel puțin așa fusese informată, ceea ce însemna că o păzise chiar el pe timpul nopții. Oare ieșise pe hol sau rămăsese în cameră?

Când se trezise, ea găsise camera goală, iar singurul semn că el fusese acolo erau doar două fire lungi de păr negru rămase pe pernă. De fapt, mai exista un semn. Urmele de sânge uscat de pe coapsele ei. Când plecase de lângă ea? Și de ce plecase fără să spună ceva?

Vanessa venise devreme dimineață și se îngrijorase peste măsură după ce îi văzuse pe cei doi hoți târâți afară din hotel de către șerif și ajutoarele sale. Ceruse să afle toate detaliile despre micuța aventură pe care o trăise Jocelyn când sărise afară pe fereastră, precum și ce se întâmplase după aceea. De asemenea, simțise o mare ușurare să afle că planul lor de seducție din noaptea trecută dăduse roade.

– Deci nu mai trebuie să mergem în locul ăla numit Wyoming, nu-i așa? Și nici să te mai folosești de serviciile domnului Thunder.

Când Jocelyn auzise asta, se simțise straniu de tristă și insistase asupra faptului că încă aveau nevoie de serviciile lui Colt, măcar pentru a o păzi. Îi amintise de câte ori o salvase până atunci. Și faptul că reușise să îl împiedice pe Longnose să descopere încotro se îndreptau. Și, ca și cum toate astea nu ar fi fost suficiente, o anunțase că voia să își înființeze ferma de cai în Wyoming. Vanessa dăduse dovadă de înțelepciune și nu comentase nimic, deși Jocelyn îi simțise dezaprobarea. Ba chiar o înțelegea, știind că Vanessa era îngrijorată că s-ar putea îndrăgosti de Colt, ceea ce era complet nepotrivit.

– Primul iubit este întotdeauna special, îi zisese Vanessa cu câteva luni în urmă, când Jocelyn se hotărâse că avea nevoie de unul. Important este să nu uiți că e doar primul iubit și atât și să nu consideri că o simplă atracție, oricât de puternică, ar putea deveni iubire.

Acum, că își amintea cuvintele ei, Jocelyn încercă să-și dea seama care-i erau sentimentele, dar nu simțea decât confuzie și neliniște legat de următoarea dată când avea să îl întâlnească pe Colt și, mai mult decât orice, senzația de uimire că dragostea fizică putea fi mult, mult mai satisfăcătoare decât își închipuise ea vreodată.

Se uită peste umăr și încercă să-i explice o parte din tot ce simțea prietenei sale:

– Îmi pare rău, Vana. Dar a fost pur și simplu... a fost...

– Știu, răspunse Vanessa și râse zgomotos. A fost atât de dumnezeiesc, că nu găsești cuvintele potrivite.

– Ei bine, da. Așa a fost, rosti Jocelyn pe un ton defensiv.

– Atunci, trebuie să-i fim recunoscătoare călăuzei noastre morocănoase, nu-i așa? comentă Vanessa cu sarcasm. Mai ales că putea ieși fix pe dos, având în vedere că vorbim despre un bărbat cu un temperament imprevizibil. Iar pericolul ca asta să se întâmple nu a dispărut, mai ales dacă ești destul de naivă cât să încerci să-l mai seduci. Apoi vorbi pe un ton mai blând, exprimându-și îngrijorarea: Draga mea, ai putea să ai experiența asta cu orice bărbat. Dar e de preferat și mult mai sigur, precum și mult mai lipsit de griji pentru mine, să experimentezi asta cu un bărbat despre care știi că nu va deveni violent. Îți recomand să găsești pe cineva de genul acesta, și cât mai repede, înainte să îl transformi pe acest bărbat în ceva ce nu este.

De obicei, Jocelyn asculta sfaturile pe care le primea de la Vanessa, dar în cazul acesta nu era nevoie. Avusese un scop în minte când își căutase un iubit, iar acel scop fusese îndeplinit. Nu trebuia să mai primească alt bărbat în patul ei, nici măcar pe Colt. Vanessa își făcea probleme pentru nimic. Însă degeaba ar fi încercat să o liniștească. Oricum nu ar fi crezut-o.

– Spuneai ceva despre familia Braden? întrebă Jocelyn pe un ton amabil, dar lăsând să se înțeleagă că voia să schimbe subiectul.

– Despre familia Dryden, o corectă Vanessa înțelegând că, pentru moment, era mai bine să vorbească despre altceva. Ți-am spus că i-am întâlnit în dimineața asta, pe hol. Te-ai putea gândi

la ei ca făcând parte din aristocrația săracă a Americii. Jur că ghinionul pe care l-au avut de când le-au murit părinții ne face să părem norocoase că avem un singur asasin pe urmele noastre.

– Nu e amuzant, Vana.

– Nu, presupun că nu. Dar mi-a părut rău pentru ei.

– Ți-au spus povestea lor de viață în timp ce stăteați în hol?

– De fapt, am luat loc pe canapele, și sunt sigură că a fost doar varianta scurtă a poveștii. Câteva investiții necugetate, și toată averea familiei s-a dus pe apa sâmbetei, ceva de genul ăsta. Au hotărât să ia puținul care le-a mai rămas și să vină în vest, să o ia de la capăt. Cred că Miles a zis că ar vrea să-și cumpere o fermă.

– Miles? Presupun că te referi la domnul Dryden? După o singură discuție, îi spui Miles, dar lui Colt continui să-i spui domnul Thunder?

– Nu schimba subiectul, dragă, îi răspunse Vanessa. După cum ziceam, ghinionul lor s-a înzecit când au ajuns în New Mexico. Poștalionul cu care călătoreau a fost jefuit de o bandă de hoți – oameni care trăiesc în afara legii, așa cred că li se spune aici –, și unul dintre pasageri a fost ucis. Apoi, în aceeași zi, în același poștalion, ca să vezi ce ghinion, au fost jefuiți de indieni. Ar fi fost scalpați amândoi...

– Scalpați?

– E un lucru neplăcut pe care ți-l fac indienii, din câte mi-am dat seama, dar a venit cavaleria – care i-a pus pe fugă – și i-a salvat. Oricum, s-au răzgândit și nu mai vor să se stabilească prin părțile astea, dar le e teamă să mai călătorească cu poștalionul, așa că au rămas blocați aici. Evident, m-am simțit obligată să-i invit să călătorească alături de noi.

– Crezi că e înțelept? Ce știi cu adevărat despre acești oameni, cu excepția poveștii pe care ți-au spus-o? Fratele ar putea fi...

– Să știi că nu m-am pierdut judecata la bătrânețe, o întrerupse Vanessa plină de indignare. Sir Parker le-a verificat povestea și a confirmat-o. Au locuit în hotelul ăsta în ultimele trei luni. Iar Miles Dryden are o soră, draga mea, o soră. Dacă și domnul Longnose al nostru ar avea o soră, mă îndoiesc că ar târî-o după el, nu?

– N-am vrut să spun că ar putea fi Longnose, doar că ar putea fi angajat de... O, nu mai contează. Apoi adăugă pe un ton circumspect: Nu cumva e chipeș?

– Nu te mai uita la mine în felul acesta. Se întâmplă să aibă o înfățișare destul de plăcută. Însă nu i-am invitat să meargă cu noi sperând să te îndrăgostești de el și să nu te mai gândești la metisul tău.

– Nu, sigur că nu, replică Jocelyn nervoasă, deoarece știa că exact acesta fusese motivul din spatele invitației pe care o făcuse Vanessa.

Nu se pricepea mai bine decât Jocelyn să mintă, cel puțin nu față de prietena ei. Era timpul să îi spună că toate planurile astea ascunse nu erau necesare și spera ca ea să o creadă.

– Nu intenționez să permit ca întâmplarea de noaptea trecută să se repete, Vana.

– El știe asta?

– Practic l-am violat...

– Poftim?

Jocelyn flutură din mână, semn că nu voia să dea prea multe explicații.

– Principiul este același. A trebuit să-i forțez mâna, nu-i așa? Să-l seduc? Să-l fac să-și piardă controlul, pentru ca instinctele să pună stăpânire pe el și să nu îmi poată rezista. Se pare că uiți că el nu a vrut să aibă de-a face cu mine și că eu l-am urmărit, nu invers. Așa că nu va dori să repete experiența de noaptea trecută, Vana. De fapt, aș fi extrem de surprinsă dacă nu ar fi furios azi și hotărât să nu mai ajungă niciodată într-o astfel de conjunctură cu mine.

– Atitudinea se schimbă odată ce zarurile sunt aruncate, draga mea. Odată ce un păcat a fost comis, persoana implicată are tendința să-l repete, nu să se pocăiască.

– Mă îndoiesc că acest lucru este valabil în cazul lui Colt. În plus, deja am spus că nu intenționez că repet experiența de noaptea trecută. Mi-am rezolvat problema. Nu mai am nevoie de un amant.

„Așa vorbește o femeie ale cărei dorințe au fost satisfăcute cu numai câteva ore în urmă", își zise Vanessa în sinea ei. Dar nu îi explică lui Jocelyn că „dorința" ei avea să se transforme, că, odată ce trupul ei gustase din plăcerile amorului, avea să ceară și mai mult.

– Dacă omul ăla o să te dorească și altă dată, zise ea în schimb, nu cred că vei avea de ales.

Profeția aceasta o făcu pe Jocelyn să se înfioare de bucurie, dar alese să ignore senzația.

– Atunci, va trebui să mă asigur că nu voi mai rămâne niciodată singură cu el. Așa că nu e nevoie să-ți faci griji...

– Doamnă! le întrerupse Babette tocmai în clipa aceea, atât de emoționată, că intră în cameră fără să bată la ușă. Alonzo insistă că trebuie să vă informez că *monsieur* Thunder o să aibă un duel ca în vestul sălbatic, pe stradă. Spune că sigur vreți să știți asta.

– *Ce* să aibă?

Vanessa plescăi din buze.

– Cred că se referă la ceea ce doamna pălărier din Tombstone numea „confruntare", draga mea. Îți amintești că am fost martore... Jocelyn, să nu îndrăznești!

Dar ducesa ieșise deja în fugă din cameră.

Capitolul 25

Colt stătea la tejgheaua lungă a barului; își termină paharul de whisky, apoi își turnă încă unul din sticla pe care o smulsese mai devreme din mâna cârciumarului. Era a treia cârciumă în care intrase de când plecase de la hotel, în dimineața aceea, și ar fi trebuit să fie deja mort de beat. Dar nu era. Era, în schimb, prea furios ca să se poată îmbăta.

De asemenea, un om avea tendința să rămână treaz dacă umbla după scandal, iar el nu putea nega că asta făcuse. Când primele două cârciumi se dovediseră la fel de puțin ofertante pe cât de mizerabile erau, încercă aici – și avu noroc. Doar că nu era norocul pe care și-l dorise. Avea nevoie să se încaiere cu cineva ca să scape de furia pe care o simțea, nu să iște un duel. Spre ghinionul lui, singurul care se simțise deranjat de prezența lui fusese un tânăr guraliv, care se credea pistolar cu reflexe rapide. Indiferent dacă așa stăteau lucrurile sau nu, Colt nu se îndoia că îi putea veni de hac. El trebuia să-și facă griji în privința bețivilor tăcuți, nu a celor guralivi.

Duelul ar fi fost terminat deja, însă cârciumarul își scosese propria pușcă și insistase ca ei doi să-și rezolve problemele afară. Colt voise să-și termine mai întâi băutura. Tânărul Riley, după cum îl strigau prietenii lui, dăduse dovadă de mărinimie și, odată ce provocarea îi fusese acceptată, ieșise pe stradă să aștepte.

Puștiul era un așa-zis profesionist. Era doar un copilandru, dar se credea mare asasin. Muncea pentru proprietarul unei mine din zonă

care avusese probleme cu niște oameni care îi revendicau terenul. În cele șase luni de când venise în oraș, deja omorâse doi oameni, lovise alți câțiva și în ceilalți băgase spaima, de nu se mai apropia nimeni de el. Mergea vorba că proprietarul minei nu știa cum să scape de el, acum că nu îi mai era de folos.

Colt ajunse la concluzia asta în timp ce trăgea cu urechea la conversațiile care aveau loc în spatele lui. De asemenea, auzi o sumedenie de comentarii la adresa lui, dar nimic nou. Fusese descris cu toate cuvintele mizerabile și respingătoare pe care le știa, așa că trebuia să fie într-o stare deplorabilă ca să pună la inimă insultele care zburau pe gura albilor atunci când aveau un indian prin preajmă.

Azi tocmai asta așteptase: să fie insultat.

Era într-o stare deplorabilă. Doar că oamenii din ținuturile din sud nu prea știau ce să creadă despre el. Îl priveau ca pe un metis, dar nu văzuseră niciodată unul atât de înalt ca el, cu o înfățișare atât de impresionantă și care să poarte un revolver Colt la curea. Asemenea detalii îi făceau de obicei pe oameni să se gândească de două ori înainte să deschidă gura – excepție făcea vreun tânăr cu iluzii de grandoare, care se lăsase îmbătat de faptul că ieșise victorios, în mod norocos, în câteva dueluri.

Colt își lăsă adversarul să aștepte vreo zece minute, motiv pentru care mușteriii rămași în cârciumă începură să nu se mai teamă atât de mult de el.

– Ce mai aștepți, indianule? Sau pielea roșie ți s-a gălbejit de frică? strigă Riley din stradă, iscând câteva râsete batjocoritoare în cârciumă.

Cei doi prieteni ai tânărului râseră în hohote, alături de vreo doi cowboy care îi luaseră partea de la început și îl urmaseră afară.

Colt își ridică ochii și întâlni privirea cârciumarului. Omul ștergea încet un pahar cu o cârpă murdară. Ochii lui înroșiți erau plini de dispreț, batjocură și mulțumire pentru ce se petrecea, așa că sentimentele sale erau limpezi. Credea că indianul merita să fie luat în râs, că avea să îl implore să-i arate pe unde să se facă nevăzut imediat ce-și aduna suficient curaj. Se gândea că metisul nu îndrăznea să se dueleze, că nu era genul. Că toți cei din rasa lui nu se pricepeau decât să înjunghie pe la spate și să prindă oamenii în ambuscade.

„Să creadă ce vrea", își zise Colt în sinea lui. De ce naiba îi păsa de ceea ce credea un cârciumar sau oricare dintre oamenii ăștia? Toți așteptau să-l vadă împușcat. Poate că guralivul Riley era temut

și disprețuit în orașul acesta, dar astăzi avea să fie aplaudat dacă reușea să împuște un indian arogant.

Colt își goli din nou paharul, apoi îl aruncă înspre cârciumar, ca să-i arate ce credea despre el. Luat prin surprindere, bărbatul scăpă din mâini paharul pe care îl ștergea ca să-l prindă pe cel aruncat. Mulțumit să audă zgomot de sticlă spartă și să-l vadă pe cârciumar făcând o grimasă, Colt se îndepărtă de bar și porni spre intrarea în cârciumă. Grăbiți să-l urmeze afară, mușteriii se ridicară atât de repede, că își răsturnară scaunele, dar încremeniră locului în momentul în care el se opri dincolo de ușile batante, ca să-și găsească din priviri oponentul.

Riley se afla de cealaltă parte a străzii, adăpostindu-se la umbră împreună cu cei doi prieteni ai lui. Locul se umpluse de spectatori curioși, atrași de cuvintele zeflemitoare rostite de Riley.

Tânărul trebui să fie înghiontit ca să bage de seamă că își făcuse apariția și Colt; înainte să se ridice, rânji și spuse ceva ce îi făcu pe prietenii lui să chicotească. Apoi merse spre mijlocul străzii cu pas încet și plin de încredere.

Un mușchi tresări pe obrazul lui Colt în timp ce scrâșnea din dinți, dezgustat. Se întrebă dacă oamenii din oraș aveau să ceară să fie linșat dacă îl omora pe nemernicul din fața lui. Probabil că da. Indiferent dacă era o luptă dreaptă sau nu, albilor nu le plăcea să vadă că un indian îl învingea pe unul de-al lor. În momentul de față, lui nu-i păsa prea mult, dar nu avea de gând să îl omoare pe puști deoarece nu căuta să omoare pe nimeni. Avea să lase altcuiva plăcerea asta. Desigur, dacă nebunul avea să moară întâmplător pentru că se arunca în calea vreunui glonț...

Colt își înclină pălăria pe spate, până îi căzu pe ceafă și rămase atârnată acolo. Odată, vântul îi împinsese pălăria peste ochi tocmai în momentul nepotrivit. Ar fi fost mort dacă individul cu care se duela atunci nu ar fi țintit atât de prost.

– Acu' ce mai aștepți? întrebă Riley fără astâmpăr, din mijlocul străzii.

– Ești atât de nerăbdător să mori?

Lui Riley i se păru amuzant comentariul lui Colt. La fel și prietenilor săi, precum și unora dintre spectatori.

– Nu uita că aici nu tragi cu arcul, indianule. Sau nu ți-ai dat seama?

De data aceasta, puștiul râse atât de tare, că se îndoi de la mijloc. De pe ambele părți ale străzii se auziră râsete; oamenii se loveau pe spate amuzați – mai puțin spaniolul.

Colt îl observă pe Alonzo încă de când ieșise în stradă, urmat de scoțian. Mai erau prezenți și alți oameni dintre însoțitorii ei. Dar nu conta. Erau doar spectatori, ca restul. Cu toate astea, ochii lui cercetară mulțimea adunată pe trotuare – și o găsi printre ei, îi văzu părul roșcat atât de greu de ratat, în timp ce alerga spre Alonzo.

Fir-ar! Acum, era enervat, spumega de furie cu adevărat! Se întrebă cui trebuia să-i mulțumească pentru prezența ei acolo și își dădu seama în clipa când Jocelyn se opri lângă spaniol. Îi aruncă acestuia o privire prin care îi promise că avea să se răzbune, dar Alonzo nu se lăsă intimidat și doar ridică din umeri. Nici nu se punea problema să își îndrepte privirea spre ducesă. Colt își întoarse atenția asupra lui Riley, de data asta fără pic de indiferență, pe punctul de a exploda de furie. Dacă femeia aia încerca să intervină...

Jocelyn tocmai se pregătea să facă asta. Analiză situația dintr-o singură privire și înțelese că cei doi bărbați care stăteau pe stradă aveau să-nceapă în orice clipă să tragă unul în celălalt, dar nu avea de gând să stea cu mâinile în șold, fără a încerca să împiedice duelul. Știa din proprie experiență cât de priceput era Colt în mânuirea pistolului, dar dacă adversarul lui era la fel de talentat? Nu putea să riște.

Tocmai când își ridică fustele ca să coboare în plină stradă, Alonzo o prinse de braț și îi șopti la ureche:

– Dacă îi distragi atenția acum, e mort. În clipa în care își va îndrepta privirea spre dumneata, și o va face, tânărul Riley va profita de ocazie și își va scoate arma din toc. Ai fi putut împiedica duelul dacă ai fi venit mai devreme, dar acum este prea târziu.

– Dar...

Jocelyn își mușcă buza, neștiind ce trebuia să facă, holbându-se la Colt. Cum să stea fără să intervină, când putea să fie rănit sau mai rău?

Dar, într-adevăr, era prea târziu să se amestece. Chiar în timp ce își îndrepta privirea spre adversarul lui Colt, ca să vadă cât de pregătit era, tânărul își ducea mâna la pistol.

Totul se petrecu foarte repede. Nu era de mirare că spectatorii aproape rămaseră fără suflare de uimire. Colt avea deja pistolul în mână și țintea spre adversarul său. Tânărul, care de abia își ducea

mâna la pistolul aflat încă în toc, se holbă nevenindu-i să creadă și nu se mai mișcă nici măcar un centimetru. Arăta destul de rău. Era clar că nu știa ce trebuia să facă în această situație, dacă să se recunoască învins ori să își forțeze norocul și să tragă totuși. Faptul că nu se auzea nici un zgomot dinspre pistolul lui Colt îl făcea atât de nehotărât.

Dar Colt nu așteptă ca puștiul să se hotărască. Se apropie de el fără grabă, cu pași siguri, până când lipi țeava pistolului de abdomenul lui Riley. Tânărul tremura și transpira abundent. Se temea să privească în jos, ca nu cumva să vadă când apasă pe trăgaci, prea speriat să se uite în altă parte decât în acei ochi albaștri care nu îl slăbiseră nici o clipă.

Colt îi mirosi frica, o văzu întipărită pe chipul său, dar în momentul acesta nu se simțea prea milostiv.

– Am încercat în felul tău, ticălos guraliv și lăudăros, șuieră el încet, astfel încât nu-l auzi decât Riley. Acum, o s-o facem cum doresc eu.

Și, zicând astea, Colt îndepărtă arma de abdomenul lui Riley, o duse spre stânga și îl lovi peste față cu dosul palmei. Puștiul își pierdu echilibrul și se împletici într-o parte, apoi își duse mâna la obraz și văzu că se mânji de sânge. Nu înțelegea. Încă nu înțelegea, nici măcar când Colt își puse pistolul în toc și rămase acolo așteptând.

Nici prietenii lui Riley nu înțelegeau, însă ei știau ce era de făcut. Unul din ei se întinse după pistolul pe care îl purta la brâu. În același timp, Alonzo își duse mâna la cuțit, iar Robbie făcu un pas înainte. Însă ajutorul lor nu era necesar. Colt nu se bazase pe nimeni. Fusese de la început atent la prietenii lui Riley, așa că scoase iar pistolul și trase.

Glonțul se lovi de metal. Tânărul cowboy scăpă revolverul din mână cu un strigăt de durere și cu degetul amorțit. Celălalt își întinse brațele și se retrase, pentru că nu voia să îl înfrunte singur pe Colt. Colt puse din nou arma în toc și îl privi țintă pe Riley, care nu îndrăznise să se miște din loc nici măcar când atenția lui Colt fusese îndreptată în altă parte.

– Haide, puștiule, n-am toată ziua la dispoziție.

– Haide... haide, ce?

– Ai vrut să mă distrugi. Haide, încearcă!

Riley făcu un pas înapoi, cu ochii măriți de spaimă.

– Vrei să spui să ne luptăm? Dar ești mai voinic decât mine!

– Faptul că sunt mai mare decât tine nu te-a împiedicat să-mi arunci insulte, nu-i așa?

– Am greșit, domnule. Ce-ar fi să uităm toată tărășenia?

Colt scutură încet din cap.

– Mai degrabă te-aș bate de să-ți sară fulgii.

Riley mai făcu un pas înapoi, cu ochii mari cât cepele.

– M-ai... m-ai împușca pe la spate?

Colt se încruntă auzind întrebarea lui stupidă.

– Nu.

– Mă bucur să aud asta.

A. M.

Riley înghiți cu greu și o luă la fugă pe stradă, în direcția opusă.

Pentru o clipă, Colt îl privi cum fugea cu un amestec de uimire și exasperare. I se mai întâmplase și altă dată ca oamenii să se retragă dintr-un duel înainte ca măcar să apuce să scoată armele, dar nu-și luase nimeni tălpășița când el le oferise o cale demnă de scăpare, mai ales când erau atâtea persoane de față. De obicei, martorii influențau modul în care reacționa un om, transformându-i în lași pe cei curajoși, chiar dacă acei oameni curajoși știau că aveau să fie morți.

Ar fi putut să tragă câteva gloanțe în praf, pe lângă picioarele alea care o luaseră la sănătoasa, dar se îndoia că asta avea să-l facă pe tânăr să-l înfrunte, așa că nu se sinchisi. În schimb, se întoarse dezgustat, fără să bage de seamă murmurul spectatorilor care treceau printr-o avalanșă de reacții, de la șoc și uimire la dezamăgire și dispreț față de lașitatea lui Riley. Dar cei mai mulți se întrebau cu voce tare cine era Colt.

Bârfitorii orașului aveau să fie cu adevărat frustrați pentru că erau blestemați să nu afle niciodată numele său, căci nimeni întreg la minte nu avea să-l întrebe direct, nu după toate la câte fuseseră martori, și nu era nimeni dispus să le ofere răspunsul. Jocelyn categoric nu voia să răspundă la nici o întrebare, deși le auzise de mai multe ori în timp ce se întorcea la hotel. Nici oamenii ei nu aveau să le spună numele lui, pentru că erau obișnuiți să nu atragă atenția asupra lor.

– E un sălbatic. Ce altceva mai trebuie să știm despre el? se auzi la un moment dat din apropiere, și Jocelyn se opri brusc.

Deja supărată din cauza sperieturii prin care trecuse și nervoasă pe Colt pentru că se făcuse nevăzut în mulțime înainte ca ea să poată

vorbi cu el, se întoarse către tânărul îmbrăcat elegant, al cărui comentariu reușise să o scoată din sărite.

– Cum îndrăznești, domnule? se răți Jocelyn la el pe neașteptate, spre uimirea acestuia și a însoțitorului său, dar și a lui Robbie și a lui Alonzo, care erau în spatele ei. Au ieșit pe stradă să se omoare între ei. Nici unul nu e mort acum, iar asta se datorează faptului că el e un om civilizat, nu un sălbatic.

Simțindu-se mult mai bine pentru că își exprimase o mică parte din furie în fața acestui străin, deși ea voia de fapt să țipe la Colt, porni mai departe fără să fie conștientă de agitația pe care o iscă în urma ei.

– Frumos din partea ta, Miles. După accentul ei, nu ți-ai dat seama că tocmai ai ofensat-o pe Lady Fleming?

Comentariul acesta atât de sarcastic și rostit pe un ton înțepător îl făcu pe Miles Dryden să intre în defensivă.

– Păi, de unde să știu? După cum a vorbit contesa despre ea, mă așteptam să văd o frumusețe uimitoare. Apoi mormăi: Este o roșcată slăbănoagă! N-o să-mi pot duce niciodată planul până la capăt.

Maura, care se agăța posesiv de brațul lui, se mai liniști la auzul acestor cuvinte. Ea considera că ducesa era de o frumusețe răpitoare, dar pentru moment uită că Miles nu gândea la fel. Știa din experiență că el prefera femeile mai voluptuoase și blonde, așa ca ea. Probabil avea să-și facă mai multe griji din pricina bătrânei contese decât din cauza tinerei ducese.

– Te vei descurca de minune, scumpule, pen' că se pare că-i tocmai genul de persoană pe care o așteptam. O ducesă adevărată din Anglia, călătorind de plăcere și în stil grandios. Pesemne e putred de bogată.

– Așa ai spus și ultima dată, mormăi Miles.

Maura nu băgă în seamă comentariul lui.

– Văduva Ames n-a mințit când a spus că toți copiii ei sunt morți. Doar că a uitat să amintească de cei șaptesprezece nepoți care așteptau cu nerăbdare să-i moștenească moșia. Așa că te-au păcălit oferindu-ți o mină de argint care nu face o lețcaie, și am rămas blocați în ținutul ăsta uitat de Dumnezeu. Cel puțin lor nu li s-a părut deloc suspicioasă moartea bătrânei.

– Dar ea era bătrână. Asta e tânără.

– De data asta, nu vom folosi otravă ca să te facem iarăși văduv. Un accident va fi de-ajuns.

– Și presupun că va trebui să mă ocup tot eu de asta?

Pe Maura începea să o obosească atitudinea lui negativă.

– Eu am avut grijă de ultimele tale două soții, scumpule. Aș spune că e rândul tău. Desigur, dacă preferi să-mi găsești un soț și să facem schimb de roluri...

– Târfă, mârâi el plin de gelozie, după cum ea se aștepta. O să-ți rup gâtul în ziua în care o să te uiți la alt bărbat.

– Haide, haide, iubitule! Știi că doar te tachinam. Îi zâmbi. Știi prea bine că ți-am fost loială încă din ziua în care ne-am întâlnit. Și-n plus, n-aș putea s-o fac niciodată la fel de bine ca tine. Și-așa mi-e destul de greu să mă dau drept sora ta.

– Asta a fost ideea ta, nu a mea. Tot planul ăsta nenorocit a fost scorneala ta. „Însoară-te cu o văduvă bogată, scumpule, și te poți lăsa de pariuri", o imită el cu un falsetto ridicat.

Maura miji ochii de supărare.

– Faptul că ai trișat ne-a adus în situația asta, să nu uiți! Și, din câte îmi amintesc, nu ți-a displăcut planul meu.

– Asta a fost înainte ca prima soție să se dovedească mai puțin bogată decât îți doreai și să hotărăști că trebuie să moară ca să încercăm din nou... și din nou... și din nou.

– Bine! explodă ea. Până acum, toate cele patru s-au dovedit a fi alegeri neinspirate. Dar de data asta va fi diferit, știu asta.

– Deja este diferit, Maura! Sau ai uitat cât de tânără este această văduvă? Probabil va trebui să mă chinuiesc de două ori mai mult ca să o seduc, și nu e sigur că voi avea sorți de izbândă. Totul ar putea fi o pierdere de timp și de energie.

– Nu chiar, iubitule. Dacă doamna nu cedează farmecelor tale, ne rămâne varianta de-a ne retrage. Dar pariez că vei reuși. La urma urmei, eu știu cât de irezistibil poți fi atunci când vrei. Doar mi-ai câștigat inima și sufletul, nu-i așa?

Capitolul 26

– Bună dimineața, Excelență.

Jocelyn se întoarse să-i zâmbească tânărului care o făcuse să se simtă atât de stânjenită noaptea trecută, când îi fusese prezentat

prima dată. Acum, îi venea să râdă, dar la momentul respectiv înghețase de rușine când descoperise că fratele și sora pe care Vanessa îi luase sub aripa ei erau aceeași pereche cu care practic Jocelyn se luase la harță imediat după duelul de ziua trecută. Fuseseră invitați la cină, așa că nu avea cum să se sustragă și să scape de stânjeneală.

Dar, cumva, și tot nu era sigură cum de reușì, Miles Dryden o liniști când îi adresă scuzele sale și nu vru să le accepte pe ale ei, ba chiar îi ceru să uite de acel incident pentru tot restul serii. Nu era nici o îndoială că era un bărbat fermecător. Presupuse că era și chipeș, cu părul lui șaten scurt până la urechi și ochii de culoarea chihlimbarului. Era mai degrabă slab și de statură medie, dar avea cele mai atractive gropițe în obraji atunci când zâmbea și un simț ascuțit al umorului. Așa că zâmbea des, la fel ca toată lumea din preajma lui.

Maura Dryden era la fel de interesantă ca fratele ei. Nu prea semănau din punct de vedere fizic, căci ea avea părul blond-cenușiu și ochii verzi și un trup scund și voluptuos, dar nu era nici o îndoială că amândoi fuseseră binecuvântați cu o frumusețe aparte. Dacă Miles era fermecător și atrăgător, Maura era extrem de senzuală, și efectul acesta se vedea asupra bărbaților din anturajul ei, mai ales asupra lui Sir Parker. Li se alăturase și el la cină și, spre amuzamentul lui Jocelyn, de abia dacă își luase ochii de la Maura pe toată durata mesei.

Vanessa fusese extrem de încântată de întreaga seară și fără îndoială se dusese la culcare uitând de toate grijile. Miles Dryden se dovedea perfect pentru a-i distrage atenția lui Jocelyn. Ducesa recunoscuse acest lucru cu o oarecare ușurare, înainte să plece la culcare – până când își dăduse seama că planul Vanessei putea avea efect atât pentru ea, cât și pentru Colt. Gândul că Maura putea să i se pară atrăgătoare lui Colt, așa cum fusese pentru Sir Parker, îi alungase orice urmă de liniște pe care o simțise și o aruncase într-o stare și mai profundă de confuzie. Spre tristețea ei, se temea că era geloasă. Dar, cum putea la fel de bine să fie vorba despre un sentiment de posesivitate pentru ceva care o costase foarte mulți bani, hotărî să nu își facă griji în această privință.

Luase această hotărâre, dar, chiar și acum, când Miles Dryden îi zâmbea minunat, continua să se întrebe unde se afla sora lui și care urma să fie reacția lui Colt atunci când avea să o vadă. De asemenea, se întreba dacă își putea retrage acceptul ca frații

să călătorească împreună cu ei, dar presupuse că era prea târziu. Probabil că bagajele lor fuseseră deja încărcate în căruțele trase în fața hotelului.

– Domnule Dryden, îl salută ea cu o înclinare a capului. Sper că nu vă deranjează că plecăm atât de devreme. Suntem într-o oarecare măsură la mila călăuzei noastre, care crede că trebuie să profităm de lumina zilei.

– Cunosc genul. Vizitiul poștalionului nostru era un boșorog bădăran și arțăgos care ne zorea din toate cârciumile de pe drum, sub amenințarea că avea să ne lase în urmă dacă nu eram suficient de rapizi să ținem pasul cu el.

Jocelyn zâmbi la această descriere care i se potrivea destul de bine și călăuzei lor, doar că Thunder nu era bătrân. Colt era mai mereu pus pe harță, irascibil și imprevizibil. Oare azi cum avea să se comporte? Avea să stea în fața caravanei sau deja plecase înainte, după cum îi era obiceiul, și-l lăsase pe Billy să le arate drumul?

Brusc, își dădu seama că era neliniștită la gândul că urma să îl revadă. În plus, încă nu știa ce credea el despre faptul că ea îi dăruise virginitatea. Pe de altă parte, era posibil să nu-și fi dat seama că fusese primul. Însă faptul că se comportase cu atâta blândețe noaptea trecută sugera altceva.

– Nu suntem chiar atât de zoriți, domnule Dryden, doar că ne trezim la o oră nefirească în fiecare dimineață. Spera să nu pară pe cât de nerăbdătoare se simțea, dar voia să îl găsească pe Colt și poate chiar să vorbească puțin cu el înainte să plece la drum. Sunt sigură că te vei obișnui cât de curând. Acum, dacă ești amabil să o iei pe sora dumitale...

– Maura e deja afară, Excelență. Îmi permiți?

Ea îi acceptă cu reticență brațul întins. Acum, că era înconjurată de oamenii ei, n-ar fi avut nevoie de ajutorul nimănui. În plus, nu voia să o vadă Colt ieșind din hotel la brațul lui Miles, deși nu era foarte sigură de motiv. Dar nu îl putea refuza fără să fie nepoliticoasă.

Afară, totul era pregătit, Jocelyn fiind ultima care ieșise. Domnișoara Dryden îi aștepta alături de Vanessa și de cele două servitoare la umbra verandei, dar nu lua parte la conversație: de fapt, se holba spre partea din față a caravanei, la... Colt.

El era deja călare, la fel ca Billy, care în momentul de față îi capta întreaga atenție. Dar asta nu însemna că nu era conștient de atenția

pe care o primea din partea domnișoarei Dryden. Cel mai probabil, știa că este privit insistent, pentru că de obicei era conștient de tot ce se petrecea în jurul lui, dovadă fiind și faptul că își întoarse privirea într-acolo în clipa în care Jocelyn ieși din hotel. Cum o văzu, își îndrumă calul să pornească.

– Un moment, Colt, dacă ești amabil!

Jocelyn se înroși imediat pentru că atrăsese atenția tuturor asupra ei. Fusese nevoită să ridice glasul ca să se facă auzită de Colt, și până și ei i se păruse că vorbise pe un ton autoritar. Nu l-ar fi învinovățit dacă el ar fi umilit-o și mai mult ignorând-o, însă el nu o făcu. Struni calul și așteptă, vădit nerăbdător. Toată lumea observă că refuzase să descalece și să vină lângă ea, cum ar fi făcut orice servitor. Chiar și Miles, al cărui braț se simțea încordat sub mâna ei. Jocelyn nu își forță norocul. Se scuză față de Miles și coborî grăbită de pe veranda hotelului.

Dar gestul ei impulsiv se putea dovedi și mai neinspirat, după cum află când ajunse la Colt. Billy se îndepărtă ca să le acorde o oarecare intimitate, dar nu mai conta. Când își ridică ochii spre Colt, își dădu seama că făcuse o mare greșeală. Deși de obicei își ascundea atât de bine sentimentele încât nu știa nimeni ce simțea sau gândea, acum totul se citea în ochii lui – și nu era nimic plăcut. Ostilitatea din privirea lui o împinse pe Jocelyn să facă un pas înapoi. Dar încercă să pară mai hotărâtă. Așadar, nu ar fi trebuit să se apropie de el atât de curând după noaptea trecută. Dar o făcuse. Acum, era acolo. Și, deși nu avea habar ce avusese de gând să-i spună, spera să-i vină vreo idee care să mai alunge din furia evidentă pe care o simțea Colt.

– Vrei să descaleci... te rog? rosti ea. Vreau să vorbesc cu tine.

– Nu, nu vrei.

– Ba da, vreau...

– Nu... nu vrei, duceso.

Nu era sigură de mesajul cuvintelor sale, dacă refuza să asculte ce ar fi avut de spus ori dacă o avertiza că nu urma să-i placă nimic din ce avea să-i spună el. Cel mai probabil, era vorba despre ultima variantă, motiv pentru care nu încercă să-l rețină când el îi întoarse spatele și porni călare.

Ea se întoarse și descoperi că toți oamenii ei erau brusc prinși în câte o conversație sau într-o activitate inutilă, dovadă că până în acel moment îi urmăriseră cu atenție pe ea și pe Colt. Dar de data

asta, nu se mai simți jenată. În schimb, se enervă, mai ales când observă expresia înfumurată a domnișoarei Dryden. Era imposibil ca femeia să fi auzit refuzul pe care îl primise de la Colt, dar lipsa lui de respect și ura față de ea nu puteau fi confundate cu altceva. Jocelyn aproape că putea citi gândurile Maurei: că, *pe ea*, nici un bărbat nu avea s-o trateze vreodată atât de prost.

– Eu... ăăă, nu mi-am dat seama că este una dintre gărzile dumitale.

Faptul că Miles Dryden apăru lângă ea ca s-o ajute să urce în trăsură nu liniști deloc emoțiile clocotitoare ale lui Jocelyn. Și nici nu avea nevoie să i se amintească de întâmplarea nesăbuită din ziua anterioară. Dar pentru nimic în lume nu avea să lase pe cineva să știe cât de ușor se enerva din cauza lui Colt, așa că se forță să zâmbească, deși simțea că îi crapă buzele din cauza încordării.

– Nu este. E călăuza noastră.

– Un pistolar pe post de călăuză?

Miles părea hotărât să devină cel asupra căruia să-și verse ea nervii, dar Jocelyn nu dorea un înlocuitor. Colt merita să fie el ținta.

– E adaptabil, iar asta îl face o călăuză excelentă, domnule Dryden, în ciuda faptului că e lipsit de maniere și mereu țâfnos. Dar dacă te deranjează că un astfel de om ne conduce prin sălbăticie...

– Nu, deloc, o asigură el degrabă.

– Atunci, ne vedeam mai târziu, domnule.

Urcă în trăsura ei și așteptă nerăbdătoare ca Vanessa să i se alăture. Dacă Miles avusese impresia că urma să împartă aceeași trăsură cu ea, atunci tocmai îi spulberase această iluzie. Chiar dacă ar fi fost dispusă să renunțe la intimitatea ei, tot și-ar fi schimbat părerea. În nici un caz nu avea să-și petreacă ziua discutând nimicuri lipsite de importanță cu niște străini. Ar fi înnebunit.

Vanessa îi intui starea și rămase tăcută odată ce caravana se puse în mișcare. Dar tăcerea nu făcu altceva decât să alimenteze furia lui Jocelyn. Dacă înainte se arătase înțelegătoare cu sentimentele lui Colt, acum îi detesta comportamentul arogant. Nu îi mai părea rău pentru tot ce se întâmplase între ei. Nu avea să-și ceară scuze pentru că îl dorise în patul ei. Adevărat, el îi rezistase de fiecare dată, însă nu îl adusese în patul ei cu amenințarea armei. Nu, chiar nu. Așa că el n-avea de ce să fie furios pe ea, și, cu prima ocazie, Jocelyn avea de gând să-i spună întocmai.

Capitolul 27

Instinctul îl avertiză pe Colt să stea departe de tabără în noaptea aceea. Pentru că deja era obișnuit cu firea încăpățânată a ducesei, nu avea nici o îndoială că, dacă dorea să îl înfrunte, nu avea să renunțe. Însă el nu era pregătit. Poate că impresia pe care și-o făcuse era în măsură să-l înfurie într-atât încât să caute să se încaiere prin cârciumi, dar era de zece ori mai rău când i se confirmau bănuielile. Și dacă se înfuria într-atât doar din cauza unor bănuieli, oare cum urma să reacționeze când avea să afle adevărul?

Desigur, lucrurile ar sta cu totul altfel dacă s-ar dovedi că greșise în privința ei. Ba chiar s-ar fi agravat. Era vorba despre darul pe care ea i-l oferise, în ciuda faptului că el jurase să nu se mai atingă niciodată de o femeie albă. Și avea să se repete – dacă greșise în privința ei. Și, dacă se repeta, Colt se temea că în cele din urmă avea să dorească s-o facă femeia lui pentru totdeauna, ceea ce știa că era imposibil.

Oricum, era mai bine să nu afle încă adevărul, cel puțin până nu era sigur că-și putea controla reacțiile. Dar, deși știa asta și faptul că roșcata avea să insiste ca de obicei, tot merse în tabără în noaptea aceea.

Și asta tot din vina ei, pentru că permisese unui străin să intre în mijlocul lor tocmai acum, când Colt fusese atât de furios că nu se putuse concentra asupra nou-veniților când ajunseseră în oraș. Cu toate măsurile de precauție pe care le luase, era de neconceput ca dușmanul ei să-i fi ajuns din urmă în cele două zile cât pierduseră în Silver City. Și, cum femeia aceasta părea să fie urmărită de pericole oriunde mergea, străinul putea să fie unul dintre oamenii englezului. Chiar dacă nu era așa, prezența lui tot devenise motiv de îngrijorare pentru Colt. Oricât ar fi insistat că nu voia să o protejeze, n-ar fi suportat să se întâmple ceva și el să nu fie prezent ca să poată preîntâmpina vreun necaz doar pentru că se temea să o înfrunte.

Dar confruntarea nu veni din partea persoanei la care se așteptase.

Deși Colt intrase foarte târziu în tabără, mai mult de jumătate dintre oameni erau treji, și, spre norocul lui, printre aceștia

se număra și ducesa. Îi simți ochii ațintiți asupra lui în timp ce se îndrepta spre focul de tabără al lui Billy, ca să-și pregătească locul de dormit, după ce își dusese calul la adăpost, alături de ceilalți. Ea stătea lângă alt foc de tabără, împreună cu o parte dintre oamenii ei, cu servitoarea și cu... străinul.

Billy, care părăsise grupul lor când îl zărise pe Colt lângă cai, îi întinse farfuria cu mâncare pe care o ținea de obicei lângă foc. Colt încetase să se mai plângă de mâncarea servită de bucătarul ducesei. De cele mai multe ori, era prea obosit ca să știe ce mănâncă.

– Nu credeam că o să dormi cu noi în noaptea asta.

Aruncând o privire la toate focurile de tabără aprinse, Colt îi răspunse:

– Se pare că nimeni nu se grăbește să se culce.

Billy ridică din umeri.

– Tipul cel nou a spus niște povești destul de înfiorătoare. Probabil că pe unii i-a speriat de-a binelea. Amintindu-și de poveștile acelea și gândindu-se că era posibil ca și Colt să le găsească distractive, se grăbi să adauge: Ai văzut-o pe blondă în dimineața asta? Este sora lui.

Colt îi ignoră întrebarea și-l țintui cu privirea pe străin. Ducesa stătea lângă el, mult prea aproape.

– Cine este tipul ăsta?

– Numele lui e Dryden, Miles Dryden.

Colt se încruntă și căzu pe gânduri.

– Îți amintește de cineva, puștiule?

– Nu pot spune că da. De ce?

– Mi se pare că l-am mai văzut undeva.

– Poate când te-ai dus în est cu Jessie și Chase? Pretinde că este de acolo.

Colt scutură încet din cap.

– Nu. L-am văzut mai de curând. Ești sigur că nu îl cunoști?

– Dar tu ești sigur că îl recunoști?

Colt se uită încă o dată lung la bărbat, apoi își întoarse privirea.

– Da. O să-mi amintesc eu cât de curând. Apoi, întorcându-se spre Billy, adăugă: Ce povești v-a spus?

Billy se îmbujoră, pentru că evitase înadins să aducă vorba despre cele spuse în jurul focului de tabără.

– Doar niște povești.

– Vorbește, îi ordonă Colt.

– E din est, Colt, zise Billy pe un ton defensiv. Și știi că până și cel mai mic atac al indienilor îl poate speria pe un om care nu e obișnuit cu viața în vest.

– A fost atacat?

– El și sora lui.

– Și i-a luat toată noaptea ca să povestească asta?

Billy zâmbi, acum că fratele lui părea că nu se simțise ofensat de subiectul discuției.

– Știi cum e. Un om vine în oraș și povestește că aproape a fost scalpat, apoi toată lumea care a trecut printr-o întâmplare asemănătoare sau a auzit de așa ceva simte nevoia să intervină. Cât a stat în Silver City, Dryden a auzit suficiente povești cât să scrie o carte.

– Atunci, se afla în oraș deja când am ajuns noi?

– De câteva luni. De ce?

– Doar mă întrebam.

Colt își primise răspunsul care îl interesa. Era clar că Dryden nu lucra pentru Longnose. Dar asta nu însemna că agrea faptul că ducesa invitase niște străini în preajma ei. Ar fi trebuit să fie mai precaută.

Luă câteva îmbucături, apoi adăugă:

– Ce naiba e mâncarea asta?

Billy chicoti.

– Una dintre specialitățile lui Philippe. E gustoasă, nu-i așa?

– Din cauza sosului, nu poți să simți gustul cărnii. Dezgustat, Colt aruncă farfuria cât colo. Și care e problema *lui*?

Billy se întoarse să vadă cine îi atrăsese atenția lui Colt. Parker Grahame se holba la el, cu o privire deloc prietenoasă.

– El... ăăă... s-ar putea spune că e cam supărat din noaptea în care te-ai ocupat de cei doi hoți care au încercat să o jefuiască pe ducesă.

– Trebuia să-i las s-o jefuiască?

Billy zâmbi larg.

– Cred că nu-i convine că ai salvat-o tocmai tu, când aceasta ar fi fost sarcina lui. Și ți-ai cam făcut un obicei din a o salva, ceea ce nu-i cade prea bine.

– Într-atât cât să vrea să moară din cauza asta?

Billy se încordă.

– Ce tot spui acolo?

– Omul are de gând să vină încoace, și nu doar fiindcă nu are altceva mai bun de făcut.

– Dumnezeule! Păi, să nu-l omori, pentru numele lui Dumnezeu! Practic este purtătorul de cuvânt al tuturor, pentru că este căpitan, și s-au cam săturat să te vadă tratând-o pe ducesă cu atâta lipsă de respect. Știu că o faci înadins, dar nici ea și nici ei nu știu asta. Cred că în dimineața asta ai întrecut măsura, iar ei simt că nu mai pot să tacă.

– Ai dreptate, domnule Ewing, spuse Parker din spatele lui.

Billy nu se întoarse să se uite la englez. În schimb, se uită la Colt și se sperie de reacția acestuia. Avusese o atitudine groaznică încă de când începuse să fie călăuza lor, așa că erau slabe șanse să se schimbe ceva acum. Iar când Colt era în starea asta, pur și simplu nu trebuia să îl provoci.

Colt se sprijini de șa, într-o manieră neglijentă, deloc îngrijorat că bărbatul din fața lui era supărat.

– Dacă ai ceva de spus, Grahame, vorbește!

– Fratele tău a spus deja totul. Dacă nu te poți comporta într-o manieră cât de cât civilizată...

– Ce-o să faci? i-o tăie Colt aproape mârâind. Ne luăm la bătaie? Mă provoci la duel?

– Fir-ar să fie, Colt! exclamă Billy, însă era deja prea târziu.

Parker deja îl ocolea ca să ajungă la Colt, atât de furios, că nu se mai opri să chibzuiască, ci îl ridică pur și simplu în picioare, ținându-l de pieptul cămășii. Lui Parker nu i se păru ciudat faptul că el îi permise să facă asta fără să încerce să se apere, deoarece încă nu gândea limpede, ci acționa impulsiv. Dar anii de bună creștere ieșiră în cele din urmă la iveală și-l făcură să ezite, chiar dacă numai pentru o clipă.

Din nefericire pentru Parker, în acea clipă, privirile lor se întâlniră, și încrederea lui se risipi aproape complet. Avu teribila senzație că privește moartea în ochi. În toată viața lui, nu se retrăsese niciodată dintr-o luptă, niciodată nu fusese nevoit să o facă și nici nu pierduse vreo luptă. Dar, cumva, uitase cu cine avea de-a face acum, că omul acesta făcea parte din altă categorie, că era un om apropiat de sălbaticii despre care le povestise Dryden mai toată seara, unul care cunoștea mai multe feluri de-a omorî un om decât își închipuise Grahame vreodată. Iar el îl provocase?

– Sir Parker, eliberează-l imediat!

Vocea autorității, a rațiunii și a mântuirii sale. Parker îi dădu ascultare, simțindu-se ușurat.

Colt reacționă fix pe dos.

– Fir-ar! Se uită urât la ducesa care stătea destul de aproape de ei. Omul ăsta a căutat să se încaiere cu mine. Cine naiba ți-a cerut să te amesteci, femeie?

Chiar dacă nu ar fi fost redusă la tăcere de atacul său verbal, Jocelyn nu ar fi apucat să răspundă. Parker arăta de parcă ar fi văzut roșu în fața ochilor din cauza acestei ultime insolențe și cedă în fața furiei. Pumnul său îl lovi pe Colt în falcă, dar abia dacă îi clinti capul. Lovitura îl luase pe nepregătite însă, și acum toată lumea din tabără aștepta cu răsuflarea tăiată să vadă care avea să fie reacția lui Colt. Mai ales Parker se simțea ciudat, pentru că nu mai lovise niciodată un om care nu era pregătit. Așa că fu surprins când îl văzu pe Colt întorcându-se spre el încet și zâmbind larg.

– Ți-a luat destul de mult, englezule, spuse chiar înainte să-l lovească tare cu dosul palmei și să-l trimită la pământ.

Billy înșfăcă arma și cuțitul lui Colt și i le aruncă pe amândouă, apoi se dădu la o parte. Și Jocelyn făcu un pas înapoi când cei doi se încăierară și se rostogoliră peste foc, împrăștiind scântei peste tot.

– Haide, draga mea, îi șopti Vanessa la ureche. Nu-i mai poți opri acum și nici nu ar trebui să-ți dorești asta.

– N-ar trebui să-mi doresc asta? Dar se...

– Se comportă groaznic, știu, dar e clar că Thunder al tău are nevoie să își reverse furia asupra cuiva. Mai bine să fie Sir Parker decât tu. Acum, haide!

Jocelyn își mușcă buza, amintindu-și de ostilitatea lui Colt din dimineața aceasta și văzându-l acum descătușat și sălbatic. În ciuda a ceea ce îi spusese Vanessa, ea nu credea că ar putea-o răni vreodată, oricât de furios ar fi fost. Și ea era în continuare furioasă. Nu era vreo fetișcană sfioasă care se ascunde de toanele unui bărbat.

– Rămân aici, Vana, spuse ea cu hotărâre. Nu voi încerca să-i opresc, dar vor trebui să mă asculte când vor termina.

Capitolul 28

Colt se simțea minunat. Trupul îl durea îngrozitor, dar simțea că era din nou stăpân pe el, emoțiile i se consumaseră, furia i se mai

domolise și acum o putea stăpâni. Simțea că putea chiar să o înfrunte pe ducesă și să termine odată – sau cel puțin așa gândea până când o văzu stând acolo, cu ochii ațintiți asupra lui.

Se înfurie din nou, în primul rând pentru că ea reușise să se apropie fără ca el să îi audă pașii. Dar pentru asta putea da vina pe țiuitul pe care îl auzea în urechi din cauza pumnilor primiți de la Grahame. Scutură din cap, dar țiuitul nu dispăru. Atunci, se uită în jur să vadă cine o însoțise, dar observă că era singură. Un motiv în plus să se enerveze. Femeia asta pur și simplu nu se învăța minte. El o evitase, o avertizase să nu rămână singură cu el. Putea să fie mai clar de atât? Ar fi fost prea mult să aștepte ascultare de la o asemenea ființă încăpățânată, așa că asta nu ar fi trebuit să îl enerveze. Dar îl enerva.

– La ce te uiți?

Jocelyn oftă când auzi tonul morocănos al lui Colt. Și când se gândea că fusese îngrijorată pentru el că plecase rănit din tabără! Îl lăsase inconștient pe Sir Parker, iar Vanessa, care se ocupase de acesta, o asigurase că avea să se facă bine. Dar Colt rămăsese în picioare la finalul încăierării și plecase înainte să încerce careva să-i îngrijească rănile și loviturile.

Își cufundase capul în ochiul de apă lângă care își întinseseră tabăra și tocmai terminase să-și șteargă fața când o zărise. Persoana care luase apă ultima dată lăsase în urmă o făclie aprinsă, înfiptă în pământ. Lumina era suficientă cât să vadă că avea obrazul stâng umflat și că tăietura de deasupra ochiului sângera în dreptul tâmplei. Hainele lui erau murdare și pantalonii rupți în genunchi. Celelalte răni erau ascunse vederii, pentru că Sir Parker își concentrase loviturile mai ales asupra corpului. Și trebuiau să fie destule, căci se luptaseră pentru mai mult de cincisprezece minute.

– Arăți groaznic. Te doare?

– Mă doare și-n fund.

Jocelyn se încordă.

– Mi-ar plăcea să aud un răspuns civilizat, mulțumesc.

– Atunci, du-te să vorbești cu altcineva. Aici riști.

– Aș fi putut să jur că ți-a trecut proasta dispoziție după descătușarea din seara asta.

– Și eu, mârâi el. Dovadă cât de mult se poate înșela un indian prost.

– Nu face asta, i-o tăie Jocelyn furioasă.

– Ce anume?

– Nu te mai subaprecia astfel. Poate că nu ai primit o educație obișnuită, Colt Thunder, dar nu ești prost, și amândoi știm asta.

– Asta e discutabil, scumpo. Doar încă sunt aici, nu-i așa?

Ea luă o gură de aer.

– Ce înseamnă asta? Că nu ar trebui să fii aici?

– Într-adevăr!

– Atunci, pleacă! Nimeni nu te oprește.

– Nu mă oprești? Ajunse lângă ea din doi pași și o prinse de brațe ca să o scuture puternic. Nu mă oprești? repetă el șuierând mânios.

– Dacă te opresc... mă bucur, răspunse ea, deja regretând faptul că îi oferise ocazia să-și verse nervii asupra ei, dar ușurată că el nu profitase. La urma urmei, e nevoie de tine.

Colt îi întoarse spatele, simțindu-se învins de un singur cuvânt. De fiecare dată când îi vorbea, se simțea ciudat în interior. De cele mai multe ori, simțea că o dorea și mai mult, deși știuse prea bine că folosise acel cuvânt cu altă semnificație. Dumnezeule, cât de mult își dorea să fie adevărat.

– Un om are nevoie de integritate și onoare ca să aibă încredere în cineva pe care îl consideră neplăcut, rosti ea încet din spatele lui.

– Ce înseamnă asta? întrebă el brusc, aruncându-i o privire încruntată peste umăr. Încerci să-l alini pe sălbatic aruncându-i complimente așa cum îi arunci oase unui câine?

Jocelyn scrâșni din dinți.

– Nu, răspunse ea, deși ar fi vrut să urle. Se temea că, dacă își pierdea calmul, el nu ar mai fi avut nevoie de nici o scuză ca să plece. Încerc să-ți spun că îmi pare rău că nu îți place slujba de călăuză, dar nu suficient de rău cât să te las să pleci.

El se întoarse încet.

– La dracu' cu slujba, zise el pe un ton aproape prietenos. Nu asta e problema, și o știi prea bine. Tu ești problema, tu și acel mic dar neașteptat pe care mi l-ai oferit fără nici un avertisment.

Jocelyn încercă să-i evite privirea, simțind ce avea să urmeze. Colt îi ridică bărbia și o forță să îl privească direct în ochi.

– Să nu înțelegi greșit, duceso. Mă simt onorat, rosti el, dar sarcasmul din glasul lui sugera altceva. Dar de ce nu vrei să elucidezi misterul acum? De ce eu?

Jocelyn știa exact ce voia să afle, dar nu recunoscu.

– Nu înțeleg la ce te referi.

Răspunsul ei îl făcu să o scuture de brațe.

– De ce eu?

– Te-am... te-am dorit. E atât de simplu.

– Greșit. O virgină poate să dorească orice bărbat care îi dă târcoale, dar nu face nimic în privința asta dacă nu are un inel pe deget sau nu e îndrăgostită până peste cap. Și cum nici una din situațiile astea nu ți se aplică, aștept să aud adevăratul motiv.

O scotea din sărite siguranța cu care stabilise că nici una din situațiile respective nu era valabilă. De unde știa că atracția pe care o simțise pentru el nu fusese singurul ei motiv?

– Nu înțeleg de ce contează, dar nu am fost o virgină obișnuită, ci o virgină văduvă. Prin urmare, nu trebuia să aștept un inel sau marea dragoste ca să doresc un bărbat. Cine are dreptul să-mi spună că nu pot face tot ce doresc?

O privi lung, întorcând pe toate părțile răspunsul ei, pentru ca în cele din urmă să clatine din cap.

– Asta e filosofia de viață a unei văduve, ai dreptate. Dar, după cum ai spus, tu nu erai o virgină sau o văduvă obișnuită. Nu mă interesează situația care te-a mânat să faci asta. Erai totuși virgină, și virginitatea nu se oferă fără un motiv bun. Iar eu nu am auzit motivul tău.

– Ți-am răspuns! strigă ea. Nu știu ce mai aștepți de la mine...

– Adevărul!

– De ce nu mă crezi?

– Pentru că văd în ochii tăi, femeie.

Jocelyn se albi la față.

– Poftim?

– Văd că ascunzi ceva. Se vede clar pe chipul tău. Mi-am dat seama din noaptea aia că ai un motiv ascuns pentru care m-ai primit în patul tău.

– Te doream, insistă ea. Trebuia să fii tu, nu înțelegi?

– Nu, nu înțeleg. Dar totul va deveni limpede, chiar dacă va trebui să te forțez să-mi spui.

Jocelyn se încordă. Furia o salvă de la chinul pe care îl simțea din cauza bănuielilor lui Colt.

– M-ai scuturat destul, mulțumesc. Acum, îmi vei da drumul.

– Nu cred, spuse el încet și o trase mai aproape de el.

Nu ajunsese nicăieri folosindu-se de intimidare. Îi recunoștea firea încăpățânată atunci când o vedea. Putea s-o bată, și tot nu i-ar mai fi spus nimic. Dar trebuia să afle – într-un fel sau altul.

– Ce naiba faci? întrebă Jocelyn când îi simți buzele pe gâtul ei.

– La cât am vorbit despre dorință, tot mai trebuie să întrebi?

– Dar...

– Dar ce, duceso? Își mișcă buzele spre urechea ei și o strânse în brațe până nu mai rămăsese deloc spațiu între trupurile lor. Probabil a fost o dorință al naibii de mare dacă a trebuit să îți sacrifici virginitatea pentru asta. Ceva atât de puternic nu dispare pur și simplu... Sau da?

– Nu... nu dispare, se auzi ea vorbind, spre surpriza amândurora.

Dar era adevărat, nu exista nici o îndoială în privința asta, pentru că simțise că îl dorea din nou imediat ce ajunsese iarăși în brațele lui. Mirosea a pământ, a sudoare și a bărbat, și îl dorea din nou, exact ca înainte, chiar dacă de data asta nu mai avea nici un motiv rațional. Nu se gândea decât la plăcerea deplină pe care avea să i-o ofere.

Când îi răspunse, își dezlipi buzele de pe pielea ei. Picăturile de apă din părul lui cădeau pe umerii și pe gâtul ei și o făceau să tremure. Sau să fi fost din cauza respirației lui, pe care o simțea încă în zona sensibilă din jurul urechii?

– De ce ai vrut să scapi de virginitate?

Jocelyn se lipi de el.

– Poftim? O, te rog, încetează cu întrebările, mormăi ea. Sărută-mă!

El o ascultă. Dar o tachină și prin acest sărut, ciupindu-i buzele și retrăgându-se în timp ce ea se ridica pe vârfuri ca să își unească pe deplin gura cu a lui.

Continuă să se joace cu ea până știu că era gata să facă orice ca el să o sărute cu adevărat.

– Colt!

– De ce ai vrut să scapi?

În ciuda vârtejului de emoții pe care îl simțea, lui Jocelyn i se păru ușor să răspundă:

– Era o piedică.

– De ce? insistă el într-o șoaptă șuierătoare, în timp ce mâinile îi frământau trupul cu nerăbdare.

– Mă împiedica să... să mă recăsătoresc, în caz că găseam pe cineva... potrivit.

– De ce?

– Nimeni nu trebuia să afle de impotența ducelui.

– Dar nu conta dacă aflam eu?

– Tu nu l-ai cunoscut... și erau slabe șanse să întâlnești pe cineva care l-a cunoscut.

Brusc, o împinse înapoi. Blândețea lui dispăruse, și o lăsase atât de furioasă, că îi venea să urle – până când îl auzi blestemând.

– Fir-ar să fie! Trebuia să am dreptate, nu-i așa? Nu puteam să mă fi înșelat măcar de data asta?

– Despre ce vorbești? întrebă ea și întinse mâna spre el, dar Colt i-o îndepărtă furios.

– Te-ai folosit de mine!

Jocelyn clipi. Confuzia i se risipise suficient cât să înțeleagă ce se întâmplase. Se folosise de faptul că îl dorea ca să afle adevărul – la fel cum făcuse și ea în noaptea aceea. Observă ironia sorții, deși se gândea că merita ce i se întâmplase. Dar tacticile lor complet diferite o înfuriară și îi alungară orice fior de pasiune. Ea nu se retrăsese în momentul în care obținuse ce dorea, așa cum făcea el acum. Ea nu îl părăsise la nevoie.

– Din cauza asta ai fost atât de insuportabil în ultimele zile? întrebă ea furioasă. Te simți insultat pentru că te-am dorit?

– M-ai folosit, femeie, o corectă el cu răceală în glas. Orice bărbat te-ar fi putut ajuta cu problema ta.

– Și tu nu m-ai folosit? Eu nu am fost acolo în noaptea aia, sub trupul tău? Tu nu ai fost în mine?

Îi venea să o lovească pentru asta, pentru că îi aprinsese imaginația cu vorbele ei și îl făcuse să o dorească din nou, ba chiar mai mult decât prima dată. Dar ea nu terminase.

– Asta vrei să-mi spui, Thunder? Că nu ai fost satisfăcut cât te-ai aflat în patul meu?

– Taci, fir-ai să fii!

– Atunci, ce anume te-a supărat? Că te-am ales să fii primul meu iubit? Sau că am profitat de momentul tău de slăbiciune? Apoi îl atacă direct: Asta te deranjează în realitate, nu-i așa? Știu că nu m-ai dorit. M-ai lăsat de fiecare dată să înțeleg asta, ori de câte ori mă apropiam de tine. Dar am reușit oricum să te seduc și să te fac să-ți pierzi controlul, iar tu nu poți suporta asta, nu-i așa?

Își întinse mâna amenințător, dar, când ea nici măcar nu clipi, își încleștă pumnul și îl coborî.

– Răspunde-mi la o întrebare, duceso. Când ai decis să mă folosești? Înainte sau după ce m-ai forțat să accept blestemata asta de slujbă? Cum ea nu îi răspunse imediat, el zâmbi. Exact cum credeam. Când un bărbat cumpără serviciile unei prostituate, se asigură că se distrează pe măsura banilor pe care i-a plătit. Te-ai distrat suficient?

Jocelyn era suficient de nervoasă cât să-i răspundă:

– Bineînțeles. La urma urmei, ești un reprezentant superb al sexului tău, chiar cel mai chipeș pe care l-am întâlnit. Exista suficient sarcasm în glasul ei ca să se îndoiască de ceea ce îi spunea. Apoi, ca să-i facă în ciudă, adăugă: Dar a fost o sumă insignifiantă, dacă vrei să știi. Așa că nu trebuie să-ți faci griji că am plătit prea mult. Nu ai fost scump. În plus, te mai pot folosi și altfel. Am făcut un târg frumușel, nu-i așa?

– Bănuiam eu că ești o muiere răsfățată! răspunse el cu un mârâit.

– Iar eu știam că ești un ticălos arogant. Și ce demonstrează asta? Cât de oarbă poate fi pofta trupească?

Era ultima provocare pe care o mai putea suporta Colt fără să înnebunească de furie, iar în momentul acesta cea mai mare dorință a lui era să-i taie limba aia ascuțită. Singurul lucru pe care îl putea face era să plece, așa că făcu întocmai.

Dar ea îi înțelese greșit gestul și strigă în urma lui:

– Nu înțelege greșit, Thunder! N-am de gând să renunț la serviciile tale până nu duci la capăt slujba pentru care te-am angajat. Mă auzi? Să un îndrăznești să pleci!

El se opri de abia după ce ajunse la o oarecare distanță de ea. Jocelyn nu-i putea vedea decât silueta, deoarece focurile de tabără erau în spatele lui, așa că nu observă și expresia criminală de pe chipul lui Colt.

– Nu plec, dar te avertizez pentru ultima dată, femeie! Stai naibii departe de mine!

– Cu plăcere! replică ea, dar pașii lui uriași deja puseseră o distanță mare între ei, așa că nu fu sigură că o auzise.

Îl urmări cu privirea până când silueta lui dispăru în spatele unei căruțe, apoi se întoarse să se holbeze în gol, la munții din depărtare.

– Bestie detestabilă! mormăi încet, apoi izbucni în lacrimi.

Capitolul 29

Jocelyn puse farfuria deoparte, apoi se întinse peste pernele împrăștiate sub umbrarul de mătase care era pregătit pentru ea în fiecare zi, la prânz. Era unul dintre răsfățurile de care nu avea să se mai bucure mult timp. Era sfârșitul lunii noiembrie, și zilele erau din ce în ce mai răcoroase, așa că nu mai avea nevoie de un umbrar pentru a servi masa de prânz. Servitorii îl ridicau la insistențele Vanessei, din cauza ideii demodate că pielea unei lady nu trebuia să fie atinsă de razele soarelui, nici măcar dacă erau mai slabe ca intensitate. Își arăta nemulțumirea ori de câte ori vedea pielea ușor bronzată pe care Jocelyn o dobândise în timp ce călărea; și călărea zilnic, acum că soarele dogoritor al verii devenise mai blând.

Trecuseră două săptămâni de când plecaseră din Silver City. Porniseră spre sud, pentru a ocoli munții, apoi cotiseră spre est și continuaseră în direcția aceea până traversaseră râul Rio Grande, pentru ca apoi să o ia spre nord. După bucata aceasta de drum, călătoria devenise mai plăcută deoarece acum urmau ruta El Camino Real, cunoscută și cu denumirea de Royal Highway, care se întindea de la Santa Fe și cobora până în Ciudad de Mexico. De fapt, ar fi putut merge pe această rută veche care fusese folosită pentru transport pentru mai bine de trei sute de ani dacă nu ar fi vrut inițial să meargă în California.

Potrivit lui Billy, El Camino Real se intersecta cu ruta Santa Fe, alt drum vechi. Fusese creat în urmă cu șaizeci de ani și avea să-i scoată din zona muntoasă spre est, apoi să-i ducă direct în Marile Prerii, niște întinderi uriașe de iarbă care ajungeau până în Canada. Tot de la Billy aflaseră cât de departe se afla și locul acela numit Wyoming. Dacă ar fi știut de la început să avea să le ia două luni ca să ajungă la destinație... dar nu mai conta acum, având în vedere cât de departe se aflau.

Drumul însă era mai puțin accidentat, iar peisajul era superb, cu munții San Andreas în dreapta, râul în stânga, și dincolo de el alți munți, cu copacii tot mai mulți și pictați în culorile magnifice ale toamnei. Vreme de câteva zile, traversară valea Jornada del Muerto, unde caii putură alerga în voie.

Cu toate astea, pe ici-colo se mai zăreau locuri deșertice. Mai existau cactuși, tufe albe și mov de salvie și tufișuri de creozot, întinderi lungi de pământ ars sau chiar zone cu nisip albicios și foarte puțină iarbă verde, însă ei erau obișnuiți cu asemenea peisaje deoarece călătoriseră atât de mult prin regiunile sudice.

Acum, pe măsură ce se apropiau de Munții Stâncoși și de Santa Fe, care se aflau la numai trei zile distanță, apăreau tot mai multe zone verzi de fiecare parte a drumului și multe văi frumoase pe care să le exploreze. Însă Jocelyn nu avea chef să exploreze nimic în acea zi. Iar oftatul ei îi dădu asta de înțeles Vanessei.

– Nu e de la căldură, iar la prânz am luat o masă ușoară, observă contesa, care se afla lângă ea. Nu ai dormit bine ieri-noapte?

– Ca de obicei, răspunse Jocelyn fără a o lămuri, căci prietena ei nu știa cât de prost dormise în ultima perioadă.

Jocelyn cunoștea motivul, deși asta nu reușea să atenueze problema. Pur și simplu, suferea de o stare profundă de stânjeneală din cauza felului în care se comportase în timpul ultimei întâlniri cu Colt.

Cearta aceea blestemată. Nu putea să și-o scoată din minte, deși trecuseră două săptămâni de atunci.

Chiar în ziua următoare, îi venise menstruația și se folosise de această scuză pentru a explica de ce plânsese atunci și a justifica modul groaznic în care se comportase. Dar tot murea de rușine când își amintea că îi permisese lui Colt să o facă să se comporte ca o scorpie nebună, plină de ură și rea la inimă. Nu știuse că era capabilă de așa ceva. Și de unde să fi știut, dacă nu se comportase niciodată astfel? Și nici nu avea să o mai facă, pentru numele lui Dumnezeu! Își promisese acest lucru, o promisiune pe care intenționa să o respecte indiferent de ce făcea omul acela fără inimă ca să o provoace – dacă avea să-i mai vorbească vreodată.

Nu îl văzuse decât de vreo două ori în tot acest timp, și atunci numai de la distanță, când îl scosese la alergat pe Sir George. Încetase să mai intre în tabără și nu mai venea nici măcar pentru a dormi. Nimeni nu știa unde se culca în fiecare noapte, deși ea bănuia că nu era departe de tabără, pentru că Billy pornea în fiecare dimineață călare pentru a se întâlni cu el și apoi se întorcea să le transmită ruta aleasă și nu lipsea niciodată foarte mult timp.

Nu auzi următoarea întrebare a Vanessei.

– Poftim?

– Am întrebat dacă ești prea obosită pentru a-l scoate la plimbare pe Sir George astăzi. Cred că este înșeuat.

Jocelyn nu se mișcă de pe pernă și nici nu deschise ochii.

– Nu sunt prea obosită, Vana, răspunse ea. Dar nu prea am chef. Să-l ducă unul dintre valeți.

– Și cu Miles cum rămâne? Știi cât de mult îi place să călărîți împreună.

Ușor iritată, Jocelyn se întrebă când avea să înceteze prietena ei treaba asta cu petitul. Pur și simplu, nu funcționa.

Cu ceva timp în urmă, Jocelyn ar fi fost interesată de un bărbat ca Miles. Cu personalitatea și frumusețea lui, îl întrecea chiar și pe Charles Abington, iar ea se gândise serios să se mărite cu Charles. Dar acum exista alt bărbat cu care îl compara pe Miles Dryden și față de care acesta pălea. În comparație cu celălalt, Miles nu mai era la fel de chipeș, de fermecător sau de simpatic. Până și ghinionul lui putea fi considerat rezultatul lașității sale. Colt nu ar fi dat bir cu fugiții în fața unui eșec, doar ca să o ia de la capăt în altă parte. Nu ar fi rămas blocat în orășelul acela din cauză că fusese pe cale să moară. Și nu și-l putea închipui pe Colt stând degeaba în timp ce era jefuit. Pur și simplu, nu putea.

Blestemație, trebuia să înceteze să se mai gândească la el, însă nu avea chef să călărească nici măcar ca să-și ia mintea de la Colt.

– N-o să sufere dacă nu ieșim o zi, Vana.

– Eu n-aș fi prea sigură. Aș zice că este foarte îndrăgostit. Maura așa crede, și cine altcineva îl cunoaște mai bine decât sora lui, căreia i se confesează?

Jocelyn aproape pufni. Cei doi erau aproape nedespărțiți. Dacă bărbatul acela era îndrăgostit de cineva, aceea era chiar sora lui. Se ridică într-un cot ca să-i vadă plimbându-se împreună pe malul râului, cufundați în conversație.

Se uită spre contesă.

– Presupun că ea ți-a spus asta.

– Într-adevăr.

– Ei bine, eu n-aș crede tot ce-mi spune fata aia. Deja am prins-o cu o minciună.

– Poftim?

– Zilele trecute, mi-a povestit că tatăl ei deținea câțiva dintre cei mai buni cai de curse din statele din est și că regretă pierderea lor, că au fost nevoiți să îi vândă pe toți, deși ei nu îi place să călărească.

– Și?

– Și prima dată când i-am permis lui Miles să călărească pe Sir George, mi-a spus că a vrut dintotdeauna să dețină un cal pursânge, deoarece familia lor a avut doar cai de tracțiune, pentru că în oraș nu aveau nevoie de altceva.

Vanessei i se păru foarte amuzantă istorioara aceasta și chicoti.

– Dar este normal să vrea să impresioneze pe cineva de rangul tău, draga mea. Fata e cam mândră și invidioasă. Ăsta nu este un motiv de îngrijorare.

– Nu eram îngrijorată. Doar că nu voi lua drept adevărat tot ce spune ea.

– Prea bine. Dar, în cazul acesta, legat de sentimentele lui Miles, eu sunt înclinată să o cred. Am văzut cu ochii mei felul în care se comportă în preajma ta. Mai mult, nu m-ar surprinde să te ceară în căsătorie cu mult înainte să ajungem la calea ferată care i-ar duce înapoi în est.

– Nici eu n-aș fi surprinsă.

Vanessa se încruntă.

– Deci știi că e îndrăgostit. Atunci, de ce ne-am certat din pricina asta?

Jocelyn zâmbi larg.

– N-aș spune că asta a fost o ceartă, Vana. Și n-am fost de acord că este îndrăgostit.

– Dar ai spus...

– Că nu aș fi surprinsă dacă m-ar cere în căsătorie. Câte cereri am primit în ultimii trei ani?

Vanessa oftă.

– Prea multe ca să le mai țin minte. Așadar, crezi că e doar un vânător de avere?

– Mă tem că da.

– Ai putea să te înșeli, să știi. Uită-te la atenția pe care ți-o acordă! Și e al naibii de chipeș – și civilizat, aș putea adăuga.

– Comentariul ăsta mă doare, replică Jocelyn. Slabe șanse să mă ignore dacă se gândește la averea mea.

– Dar ce te face să fii atât de sigură, draga mea?

– Ochii lui.

– Ochii lui?

– Da, felul în care mă privește. Nu există nimic în ei, Vana, nici o sclipire de interes. Da, spune toate cuvintele potrivite, dar ochii

lui rostesc adevărul. Pur și simplu, nu este atras de mine. Puțini bărbați sunt.

– Pierderea lor! exclamă contesa în apărarea ei. Nu contează, dragă. Oricum nu ne gândeam la el ca la un viitor soț, ci mai degrabă ca la o distracție. Nu te întrista din cauza asta.

Jocelyn își înăbuși un zâmbet.

– N-o să mă întristez.

Dar Vanessa părea să priceapă mai greu.

– Ești sigură? întrebă ea după câteva clipe.

De data aceasta, Jocelyn chiar zâmbi.

– Vana! Și izbucni în râs. Pe tine te privește cu mai multă pasiune decât pe mine. Contesa se îmbujoră, așa că ea adăugă: A, deci ai observat și tu, nu-i așa?

– Păi, am presupus că tu primești mai mult decât niște priviri admirative, rosti Vana în apărarea ei.

– Acum, știi adevărul. Dar nu-ți face griji din pricina asta. E destul de amuzant, și asta ne doream, nu-i așa?

Vanessa se îmbujoră din nou.

– Am avut intenții bune, draga mea.

Jocelyn se aplecă să o îmbrățișeze.

– Știu, și te iubesc pentru asta. Și nu mai trebuie să-ți faci griji din pricina călăuzei noastre lipsite de maniere. Dacă nu ai observat, să știi că mă evită de parcă aș fi ciumată. S-a terminat totul.

– Chiar așa?

Jocelyn nu vru să-i dea mai multe explicații, cel puțin nu acum, așa că îi răspunse simplu:

– Da. Știind însă că Vanessa nu avea să se mulțumească doar cu atât și că avea să o sâcâie mai departe, își găsi o portiță de scăpare: Până la urmă, cred că voi ieși să călăresc.

Capitolul 30

Porniră călare spre munții Manzano. Galopul îi aduse la poalele dealurilor, deși Jocelyn ajunsese acolo cu mult înaintea lui, ca de obicei. Descălecă și așteptă ca Miles să o prindă din urmă, timp în care începu să-l plimbe pe Sir George pe sub plopii de munte și brazii

care împânzeau zona aceea. Se încălzise din cauza efortului, dar vântul care bătea rece o avertiză să nu-și dea jos jacheta de călărit cu margini îmblănite. Fuseseră nevoiți să caute haine de iarnă prin cufere din cauza schimbării anotimpului; se făcuse frig, iar asta însemna că aveau să vadă zăpada înainte să ajungă la destinație. De asemenea, erau norocoși că, la cât erau de mulți, nu suferiseră decât răceli minore.

Miles încetini calul împrumutat în timp ce se apropia de ducesă. Ura să călărească, dar Maura se ținuse de capul lui să treacă la fapte, și, desigur, avea dreptate. Intrau în criză de timp, deoarece căile ferate erau acum închise și, fără vreun semn de încurajare din partea ducesei, nu aveau nici un motiv să continue călătoria alături de ea. Iar cealaltă variantă nu avea să aștepte la nesfârșit.

Se așteptaseră să aibă mai mult timp la dispoziție, crezând că aveau să ia trenul din Santa Fe. Între timp, aflaseră că lucrurile nu stăteau tocmai așa. Însoțitorii ducesei aveau să se împartă ca să transporte o parte dintre bagaje cu trenul, deși existau și vagoane în care puteau călători cu toții. Însă Jocelyn se hotărâse deja să aștepte ca bagajele cele mai mari să ajungă în Denver înainte să pornească pe calea ferată, dacă chiar avea să aleagă această soluție, căci metisul o asigurase că putea să ajungă în Wyoming pe drumurile din câmpii.

Pentru prima dată, lui Miles îi lipsea încrederea necesară pentru a duce la bun sfârșit acest plan. Nu reușise să înțeleagă sentimentele ducesei pentru el. Privirile ei directe îl enervau, dar ea nu afișa altceva decât amuzament. Uneori, își închipuia că râdea de el și nu cu el și că îi dibuise de mult planul. Bineînțeles, nu se dedicase întru totul acestui plan de la bun început. Femeile bătrâne din trecut fuseseră o pradă ușoară, deloc bănuitoare, singure și credule, ușor de câștigat și de manevrat. Dar tânăra asta nu avea caracteristicile unei cuceriri rapide și ușoare. În plus, nu îl atrăgea deloc, în ciuda faptului că era tânără, motiv pentru care plimbarea din acea zi era un adevărat chin pentru el. Oricât de bogată ar fi fost, aproape că spera să îl refuze.

Dezgustat, reuși să zâmbească și descălecă.

–Ai câștigat din nou, Jocelyn.

Ea îi permisese să o strige pe numele de botez, dar încă îl privea ciudat când o făcea. Cu atâtea titluri nobiliare, cel mai probabil, nu era obișnuită să-și audă propriul nume. Până și contesa i se adresa cu „draga mea".

– Nu ne-am luat la întrecere, Miles. Singurele animale care îi pot ține piept lui Sir George sunt iepele, dar starea lor scoate din discuție un exercițiu atât de istovitor.

Miles scrâșni din dinți. Avea de fiecare dată sentimentul că îi vorbea pe un ton autoritar și cel mai probabil nu se înșela. El era un băiat sărac din Missouri care nu știa cum să se comporte cu un membru al aristocrației engleze. Probabil numai armăsarii ei blestemați valorau mai mult decât câștigase el de pe urma celor patru soții ale sale, mai ales dacă punea la socoteală și mânjii care aveau să fie fătați în primăvară.

– În Anglia îl duceai la curse? se gândi el să întrebe. Femeia era întotdeauna mai simpatică atunci când vorbea despre caii ei, și azi avea nevoie să o vadă prietenoasă.

– Doamne ferește, nu! Era prea tânăr când am plecat. Dar armăsarul care i-a fost tată... Ce faci, Miles?

El o cuprinsese pe după umeri în timp ce se plimbau. Acum, o întoarse cu fața spre el.

– Nu fi timidă, îi spuse el cu blândețe. Este firesc, desigur, ca un bărbat să vrea să o atingă pe femeia pe care o iubește.

– Presupun că așa este.

Răspunsul ei îl zăpăci, mai ales că vorbise pe un ton neutru.

– Nu ai auzit ce am spus? M-am îndrăgostit de tine.

– Îmi pare rău.

De ce îi părea rău? Că nu îl auzise sau că o iubea? Dumnezeule, și-așa îi era destul de greu să o ceară în căsătorie. Chiar trebuia să-i îngreuneze și mai mult sarcina?

– Presupun că ai primit multe declarații de dragoste.

Miles nici măcar nu era conștient de sarcasmul din cuvintele ei, lucru care o enervă pe Jocelyn. Intenționase să îi trateze cererea în căsătorie ca pe un moment solemn și să refuze fără să-i dea de înțeles că știa că era atras doar de banii ei. Încă nu-i venea să-l acuze în gura mare că era un mincinos, dar, după ultimul său comentariu, se hotărî să îl pună puțin pe gânduri.

– Ai fi uimit să afli câți vânători de avere există în lume, Miles. Și care își declară o dragoste nepieritoare folosind cuvinte dulci. Declarații, cereri în căsătorie... au existat atât de multe, că am încetat de mult timp să le mai țin socoteala.

– Mă acuzi...

– Sigur că nu, i-o tăie ea pe un ton prefăcut, plin de indignare. Un bărbat frumos și fermecător ca tine nu ar trebui să recurgă la o metodă atât de josnică și de dezgustătoare ca să facă avere. Nu mi-am închipuit nici un moment așa ceva despre tine, îl asigură ea și îl lovi ușor peste braț. Dacă am avut o reacție reținută este pentru că deja am obosit să explic de ce nu intenționez să mă recăsătoresc. Desigur, tu nu mă cereai în căsătorie, nu-i așa? Dumnezeule, sigur că nu. Doar mă cunoști de numai câteva săptămâni.

Jocelyn se întoarse cu spatele la el înainte ca Miles să o vadă amuzată de faptul că se făcuse alb ca varul la față. Dar continuă să o țină pe după umeri.

– Cum adică nu vrei să te recăsătorești? întrebă el.

– Poftim? A, da. Reuși să ofteze teatral, pregătindu-se să spună minciuna. Pur și simplu, nu pot face nimic în privința asta. A fost modul în care soțul meu s-a asigurat că îi voi onora amintirea. Vezi tu, dacă m-aș recăsători, aș pierde tot ce am. Și nu pot risca asta, nu?

– Tot?

Miles aproape că se sufocă.

– Da, totul.

– Dar ești atât de tânără! Dacă o să-ți dorești copii? Dacă te îndrăgostești?

– Testamentul soțului meu nu mă împiedică să am copii sau amanți. Dacă îmi doresc, îi pot avea oricând. O, dragul de tine, te-am șocat?

Expresia de pe chipul lui așa lăsa să se înțeleagă. Avu nevoie de toată concentrarea ca să nu râdă.

– Probabil îl urăști cu adevărat, spuse Miles cu amărăciune.

În mod categoric, el îl ura.

– Ce te face să crezi asta? A încercat doar să mă protejeze, să se asigure că nimeni nu mă va putea controla – pe mine sau banii pe care mi i-a lăsat. Nu văd nimic greșit în asta.

– Nici nu mă gândeam, mormăi el.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nimic. Și se strădui să își readucă zâmbetul pe buze. După cum bine ziceai, e prea devreme să vorbim despre căsătorie. Spune-mi, m-am tot întrebat, de ce nu ești însoțită de nici un paznic în plimbările zilnice?

Jocelyn râse de schimbarea bruscă a subiectului, dar îl făcu să creadă că, de fapt, întrebarea lui era motivul amuzamentului ei.

– Dar cum ar putea să țină pasul? Scopul acestor plimbări este ca Sir George să facă mișcare. Nu călăresc niciodată atât de departe cât să nu se audă până la ei sunetul unei împușcături. Și arătă spre pușca legată de șa. În plus, tu ești aici și mă poți apăra. Dacă aș fi singură, aș sta în raza vizuală a oamenilor mei. Acum, ne întoarcem?

– Desigur, dacă ești obosită, spuse el cu blândețe, semn că reușise să își stăpânească nervii. Dar am trecut pe lângă o poieniță drăguță pe care cred că ți-ar plăcea să o vezi. Am trecut de ea, ăăă, nu cu mult timp înainte de-a ne opri pentru masa de prânz, așa că nu are cum să fie prea departe de aici.

Părea destul de dornic să îi arate locul acela, iar ea putea cel puțin să îi îndeplinească această dorință, având în vedere că îl mințise în față. Sinceră să fie, se simțea chiar vinovată pentru toate minciunile pe care i le turnase doar ca să evite o cascadă de acuzații și resentimente.

– Te rog, fu ea de acord și-i zâmbi sincer. Locul acela pare încântător.

Capitolul 31

– Asta-i o pierdere de timp, dacă mă întrebi pe mine.

– Și cine crezi că are nevoie de părerea ta?

Pete Saunders îi aruncă o privire pe furiș nou-venitului. Era un ticălos al naibii de ciudat. Era cunoscut cu numele de Angel, doar Angel. Toți credeau că era numele lui de familie și probabil chiar așa era. Cine și-ar dori un asemenea nume, dacă ar avea de ales? Dar nu arăta nicidecum ca un înger. O, avea o înfățișare destul de plăcută. Se bărbierea în fiecare dimineață, își tăia părul frumos; își spăla singur hainele când nu exista o spălătorie în apropiere. Era foarte pretențios în privința înfățișării sale, de parcă ar fi fost un om important Angel ăsta.

Dar, prima dată când îl vedeai, nu observai aceste detalii, cel puțin nu imediat. Mai întâi, vedeai cicatricea care îi pornea de la bărbie, urma linia maxilarului și urca tocmai până la ureche, de parcă cineva

ar fi încercat să îi taie beregata, dar ratase cu numai câțiva centimetri. Apoi îi observai ochii, negri ca smoala iadului, reci, nemiloși, ochi de prădător. Nu îl puteai privi în ochi prea mult timp fără să te întrebi dacă nu cumva îți venise sfârșitul.

Nu era foarte înalt, dar acesta era alt aspect pe care nu îl observai la el de la început. Purta întotdeauna o manta de ploaie care ajungea aproape până la pământ și pinteni uriași care îi anunțau prezența oriunde mergea și răneau armăsarul pe care îl călărea atunci când se grăbea. Dar el rareori se grăbea. Avea mișcări lente și relaxate și o răbdare infinită. Nu știai niciodată la ce se gândea, pentru că în majoritatea timpului rămânea straniu de tăcut și nu zâmbea niciodată. Până și englezul aspru cu ochi ca de oțel mai zâmbise când și când, dar nu și acest Angel.

Îl angajaseră din Benson, împreună cu alți doi membri ai bandei de tâlhari Clanton care nu mai voiau să se lupte cu frații Earp, mai ales după duelul din Tombstone și zvonurile de răzbunare. După ce pierduseră urma ducesei între locul acesta și Tucson, Dewane se dusese în Benson pentru a găsi un urmăritor. La început, călăriseră până în Tucson, apoi înțeleseră că fuseseră trimiși pe un drum greșit. Irosiseră patru zile, iar șeful se înfuriase într-atât încât îl lovise pe Pete și-l făcuse să cadă de pe cal, de parcă ar fi fost vina lui.

Pete nu uitase incidentul acela... Cum putea să-l uite? Vânătăile de pe posteriorul lui nu apucaseră să-i treacă de la atâta călărit, iar buza încă îl durea în locul ăla rozaliu de unde abia căzuse coaja. Fusese la un pas de a părăsi banda în momentul respectiv, însă Dewane îi spusese că vina îi aparținea metisului pe care îl angajase ducesa. Pete voia să pună mâna pe ticălosul ăla pentru că îl făcuse să pară un prost și se gândise că singura modalitate era să stea cât mai mult prin preajma englezului. Dar, la cum se desfășurau lucrurile și ținând cont de noul plan al șefului – care nu includea uciderea metisului, ci foarte multă răbdare –, nu părea că avea să obțină ceea ce-și dorea.

Răbdarea și răzbunarea erau precum apa și uleiul, cel puțin din punctul lui de vedere. Deja îl avusese de două ori în cătarea puștii pe metis, dar de fiecare dată fusese avertizat să nu tragă. Mai întâi, trebuiau să încerce noul plan, deși Pete era de părere că nu existau șanse de reușită.

Nu merita să se agite atât doar pentru că voia să se răzbune, știa asta. Deja regretase că nu plecase atunci când avusese ocazia. Acum, se aflau în New Mexico, unde nu cunoștea pe nimeni, și până

în Arizona era un drum lung. Iar Angel, cu care avea ghinionul să călărească astăzi, devenea din ce în ce mai sarcastic. Dacă își pierdea și el răbdarea, Pete se gândea că avea să ajungă mâncare pentru șobolani până la apusul soarelui.

– Oprește, Saunders, spuse brusc Angel.

Pete simți că-i sare inima din piept, având în vedere gândurile care tocmai îi mișunaseră prin cap. Dar, când urmări privirea lui Angel, observă ce văzuse și acesta – două fuioare de praf care se apropiau din depărtare.

– Nu se poate, spuse Pete. Crezi că în sfârșit se ține de promisiune, după atâta vreme?

Angel nu se sinchisi să-i răspundă, și Pete nu-și forță norocul repetând întrebarea; aveau să afle cât de curând. Îl urmă pe bărbatul mai în vârstă până la un tufiș uriaș de salvie, în spatele căruia aveau să stea ascunși până la momentul potrivit.

Conform planului, ei trebuiau să aștepte cu banii, zi și noapte, la aproximativ patru sute de metri la est de drum și cu mai bine de cinci kilometri în urmă. Distanța asta era necesară ca să nu fie zăriți de oricine ar fi rămas în urma caravanei, cum ar fi metisul care obișnuia să cerceteze pe îndelete zona. Șeful rămânea cu ceilalți în urmă, la cel puțin o zi distanță.

În fiecare zi, doi dintre ei porneau înainte spre locul de întâlnire. Și, de fiecare dată, se întorceau cu mâinile goale. Singurul motiv pentru care englezul nu abandonase planul după două săptămâni fără nici un rezultat era că îi plăcea ideea ca femeia să fie adusă în fața lui, să o omoare cu mâinile sale.

Eliminarea metisului și înlocuirea acestuia cu unul dintre oamenii lui nu mai intra în calcul atât timp cât avea opțiunea aceasta, și oricum se îndoia că ar fi reușit careva să o ducă departe de paznicii ei, așa că ar fi încercat să-i facă de petrecanie în tabără.

După zece minute în care mijiră ochii fără întrerupere, Pete hotărî în cele din urmă că nici unul din călăreți nu purta o haină lungă, dar unul din ei avea o fustă verde.

– Este chiar ea, nu-i așa?

Fusese o exclamație de uimire, nu-i cerea lui Angel să-i confirme impresia. Deja își dăduse seama că își pierduseră timpul.

Însă Angel nu-i răspunse încă.

– Pe sub pălăria aia ciudată se vede că are părul roșcat.

– Dumnezeule, da' chiar ai ochi de vultur. Eu n-am putut vedea nici o pălărie, ca să nu mai zic de păr.

Dar nu trecu mult și observă și el aceste detalii.

Jocelyn începea să se întrebe ce era în neregulă cu această plimbare care o ducea din ce în ce mai departe de oamenii ei. Ea și Miles călăriseră deja câțiva kilometri, dar încă nu se zărea nici o poieniță, vreo vale sau alt peisaj care să merite drumul. Prea târziu, îi trecu prin minte că era posibil ca Miles să aibă anumite motive pentru a o atrage departe – să o țină captivă pentru a obține o răscumpărare, de exemplu. La urma urmei, îi stricase planurile de a pune mâna pe averea ei pe căi legale. Oare acum se gândea să obțină asta ilegal? Și bleaga de ea îi înlesnise planul pentru că se simțise vinovată.

Odată ce îndoiala aceasta îi apăru în minte, începură să iasă la iveală și alte posibilități. Dacă nu o crezuse când îi spusese că își pierdea averea dacă se recăsătorea? O fura ca apoi să o forțeze să se căsătorească cu el? Se cutremură, refuzând să își imagineze cum ar face asta. Constrângerea venea în multe forme, nici una dintre ele plăcută.

Acesta fu gândul care o făcu să tragă puternic de frâie și să-l forțeze pe Sir George să se oprească. Pentru că avea un cal mult mai domol, Miles se opri fără probleme lângă ea.

– S-a întâmplat ceva?

Întrebarea aceasta nevinovată și expresia lui îngrijorată o făcură să se simtă ca o nebună, dar nu avea de gând să continue.

– Doar o durere de cap care nu-mi mai trece. Mă tem că va trebui să lăsăm pe altă dată vizitarea poieniței.

– Dar nu mai este mult până acolo, protestă el.

„Gata cu expresia îngrijorată", își zise ea în sinea ei, îndeajuns de dezgustată și de supărată încât să îl privească mânioasă.

– Chiar așa? Eu nu văd înainte decât... Văzându-i pe cei doi bărbați care ieșeau de după un tufiș des, la mică distanță în fața lor, adăugă: Prieteni de-ai tăi?

Și se întinse după pușcă în timp ce vorbi. Mâna lui Miles o acoperi pe a ei și o apăsă pe patul puștii, ciupindu-i pielea. Ea se holbă la el și descoperi că deja își scosese revolverul și îl ținea ațintit spre pieptul ei.

– Să nu faci vreun gest prostesc, duceso, o avertiză el și-i smulse pușca din toc, apoi o aruncă departe.

– Adică mai mult decât am făcut deja? i-o tăie ea furioasă.

Cei doi bărbați înaintau spre ei. Dacă Miles nu ar fi avut revolverul ăla blestemat îndreptat spre pieptul ei și nu s-ar fi aflat la o distanță atât de mică, l-ar fi înghiontit pe Sir George să o ia la galop. Și când se gândi că soluția asta îi trecu prin minte abia acum... Cum ajunsese Miles să îi cunoască pe oamenii ăștia? Era de neconceput ca Longnose să-l fi mituit. Când? Unde? Cu toate astea, nu exista nici o îndoială în mintea ei legată de identitatea acelor oameni și în privința faptului că Miles o condusese direct la ei.

– Cu mărturisirea pe care mi-ai făcut-o adineauri, chiar nu mi-ai dat de ales, comentă Miles cu voce joasă chiar înainte ca acei bărbați să ajungă la ei. Aș fi preferat să am totul, dar acum cred că îmi vor fi de-ajuns cele cinci mii pe care mi le-au promis.

– Iar eu ar trebui să te compătimesc pentru că va trebui să te mulțumești cu atât de puțin? Doamne, dar ești un neghiob desăvârșit!

El se făcu roșu la față.

– Orice vor de la tine, sunt bine-veniți să ia!

Era mai mult decât frustrant faptul că el nici măcar nu știa pentru ce avea să primească acei bani, dar Jocelyn nu credea că ar fi schimbat ceva. Ea știa ce voiau, dar, din fericire, acum era prea furioasă pe lăcomia lui și pe prostia de care dăduse ea dovadă ca să se gândească la asta. În plus, era aproape sigură că nu aveau s-o omoare imediat, pentru că se îndoia că unul din cei doi bărbați era dușmanul ei de moarte. Atât timp cât era în viață, deși captivă, era logic să presupună că Longnose avea să vrea să fie prezent la execuție. La urma urmei, depusese prea multe eforturi ca să pună mâna pe ea pentru a se mulțumi doar să afle că e moartă.

– Așadar, sunt bine-veniți să ia, așa-i? Și cum crezi că vei explica absența mea în fața paznicilor mei? Le vei spune că te-ai pierdut de mine sau că am avut vreun accident mortal?

– Ai căzut în râu. Cred că e o explicație suficient de bună, îi răspunse el îmbufnat.

– A, foarte convenabil. Dar să-ți joci rolul mai bine decât în aceste ultime săptămâni. Dacă unul dintre oamenii mei se va îndoi de povestea ta, poți să fii sigur că tu și sora ta nu veți scăpa cu banii câștigați murdar.

Dintr-odată, Miles se întoarse spre ea cu un zâmbet triumfător.

– Chiar ei crezut că Maura e sora mea, nu-i așa? De fapt, este amanta mea.

Mărturisirea aceasta o luă prin surprindere, dar numai pentru o clipă.

– Foarte inteligent din partea voastră, domnule Dryden. Dar asta a fost singura parte convingătoare din planul vostru.

– Aiurea! explodă el. Ați crezut totul!

– Așa cum ai crezut tu? Acum, fu rândul ei să zâmbească. Urăsc să te dezamăgesc, vânător de avere ticălos, dar astăzi te-am mințit. Doar nu credeai că m-aș fi măritat cu un bărbat atât de insignifiant ca tine, nu?

Îl văzu cum se face alb ca varul în momentul în care înțelese la ce se referise și se simți mulțumită. Apoi își îndreptă atenția către cei doi bărbați care ajunseseră la ei și auziseră schimbul de cuvinte – și înțelesul acestora. Lui Jocelyn nu-i păsa. Dryden nu merita să scape crezând că planurile lui erau imbatabile. Acum știa că încercarea lui de-a o cuceri fusese un eșec doar din cauza lui.

– Ai auzit asta, Angel? îl întrebă cel mai tânăr din cei doi pe partenerul său. Ne-a făcut să așteptăm atâta vreme ca să o curteze. Dacă mă întrebi pe mine, nu-și merită banii.

– Și cine te-a întrebat pe tine? rosti bărbatul care arăta mai periculos dintre ei doi. Oricum nu aveam de gând să irosesc atâția bani pe el.

Înainte ca restul să-și dea seama ce însemnau cuvintele lui, bărbatul scoase liniștit un pistol de la șold, îl împușcă pe Miles Dryden chiar între ochi, apoi își așeză pistolul la fel de calm în toc. Acum, că nu mai era nici o armă ațintită asupra ei, Jocelyn avea ocazia să fugă, dar era prea șocată de această schimbare neașteptată de situație pentru a profita de ea. Se mai uită o singură dată spre Miles și își dădu seama că era mort.

Nu văzu când bărbatul coborî încet de pe cal și sări pe pământ, ci rămase cu ochii ațintiți asupra criminalului, care nu părea deloc afectat de cele întâmplate. De asemenea, nu observă că tovarășul acestuia era aproape la fel de șocat ca ea și că avea stropi de sânge pe costumul ei de călărie. Nu putea decât să se holbeze la omul acesta, conștientă că era la mila lui, deși înțelegea în același timp că era un om complet lipsit de milă. La urma urmei, poate că acesta era, de fapt, Longnose.

Capitolul 32

Nu era John Longnose, sigur că nu. Doar îl auzise vorbind cu accent american. Iar tovarășul lui vorbăreț și zâmbitor i se adresa cu apelativul Angel și făcuse referise la un șef care, fără nici o urmă de îndoială, trebuia să fie Longnose. Dar englezul putea la fel de bine să fi fost și ucigașul lui Miles Dryden, deoarece el urma să i-o predea lui.

Călăreau deja de câteva ore, când începu să-i treacă amețeala șocului. Jocelyn simțea că mintea începea să-i funcționeze din nou. Evident, fu îngrozită să se trezească pe calul lui, în fața lui, ținută din ambele părți de brațele lui. Însă, după mai mult de o oră în care ascultase sporovăiala lui Saunders și replicile monosilabice ale lui Angel, simți că nu mai era la fel de înspăimântată – cel puțin, nu de ei.

Oricum, Saunders era doar un copil, și expresia lui mereu zâmbitoare îl făcea să pară inofensiv. Cât despre Angel, acesta stătea în spatele ei și nu putea să-l vadă, așa că nu era tulburată de trăsăturile lui aspre și nemiloase. Dar nu uită nici un moment încotro se îndreptau și ce avea să i se întâmple odată ce aveau să ajungă la destinație.

Nu era un sentiment plăcut să știe că urma să moară. Nu înnebunise de spaimă din simplul motiv că era optimistă din fire. Până când avea să-și dea ultima suflare, urma să-și păstreze speranța că putea să scape cumva. Putea să evadeze, să riposteze, să fie salvată. Nu mai avea pușca, dar nu era complet lipsită de apărare. Avea numeroase ace de păr asupra ei, nemaipomenit de bune pentru a scoate ochii cuiva, două ghete cu vârf tare și zece degete cu unghii foarte ascuțite. În plus, trecutul și gândul că fuseseră numeroase ocazii în care scăpase din ghearele lui Longnose îi dădeau curaj.

Însă, cu tot optimismul ei, avu nevoie de ceva timp ca să-și adune curajul să i se adreseze bărbatului care o ținea în șa. Iar, când o făcu, rosti cea mai pertinentă întrebare:

– Cât timp mai am?

– Pentru ce?

– De trăit.

– Nu mi-aș face griji în privința asta, îi răspunse el degajat, vorbind tărăgănat.

Jocelyn rămase pe moment fără replică, dar scrâșni din dinți.

– Nu-mi fac griji.

– Atunci, de ce întrebi?

– Ca să știu când să te arunc de pe calul ăsta și să evadez, desigur, replică ea ca să testeze apele.

Râsul lui o surprinse.

– Ești curajoasă, doamnă. Dar deja mi-am imaginat că trebuie să fii specială dacă mi s-a cerut să fac o favoare.

– Faci asta ca o favoare? întrebă ea, aproape sufocându-se.

– Primesc și o sumă frumușică.

Ce mai putea răspunde la asta? Evident, omul acesta nu avea pic de conștiință. Sau avea datorii atât de mari, încât nu putuse refuza sarcina care i se propusese.

Însă, din anumite motive, simți că nu era genul de om care să se lase convins să facă ceva ce nu voia. Prin urmare, în mod clar era lipsit de simț moral.

Acest gând descurajator o făcu să tacă pentru o vreme. La urma urmei, își punea speranțele în omul acesta. El era cel mai puternic și mai periculos dintre cei care o duceau la Longnose. Dacă l-ar putea convinge să nu o mai predea englezului și să o ducă în schimb înapoi la oamenii ei, era sigură că Saunders nu avea cum să-l oprească. Dar cum să ajungă la inima unui om care îi spusese să nu-și facă probleme legate de cât mai avea de trăit și care o ducea la moarte de plăcere? Răspunsul îi scăpa, dacă nu cumva...

– Știi că englezul vrea să mă omoare, da?

– Nu și-a păstrat secrete intențiile.

Cam atât cu ideea că nu știa ce o aștepta odată ajunsă în mâinile celui către care o ducea el acum.

– Știi motivul?

– Contează?

– Nu și pentru tine, evident.

Iarăși îl auzi râzând și strânse din dinți, dar de data asta ca să nu-i arunce-n față toate cuvintele injurioase pe care le cunoștea. Lipsit de conștiință și de moralitate? Mai degrabă, inuman. Și se zice de indieni că sunt sălbaticii în această parte de țară.

– Cum ești un adevărat izvor de informații, începu ea încordată, te deranjează să-mi spui de cât timp avea Longnose o înțelegere cu Miles Dryden?

– Cine e Longnose?

– Englezul.

– Deci ăsta e numele lui. Omul părea surprins. Nu-i de mirare că nu voia să îl aflăm și noi.

Jocelyn scoase un icnet de exasperare.

– N-am nici cea mai vagă idee care este numele omului aceluia blestemat și nici tu, din câte se pare, dar de ce naiba ar conta? Eu te-am întrebat cum a ajuns la Dryden. Îți amintești de el? Cel pe care l-ai omorât astăzi?

– Deci și ea e iute la mânie.

Era o afirmație, nu o întrebare.

– Înțelege engleza, îi aruncă Jocelyn.

Replica ei seacă fu urmată de alt chicot. Pesemne că îl amuza nespus, deși ei îi venea să urle de frustrare. Însă refuza să bată câmpii la fel cum refuza să plângă sau să-l implore să o elibereze, pentru că oricum era sigură că nu ar fi realizat nimic astfel.

– Dryden? îi aminti ea.

– De ce vrei să știi?

– A fost bănuit de multe lucruri, dar niciodată că ar face parte din micuța voastră bandă de ticăloși. La urma urmei, nu era genul de om pe care Longnose îl angajează de obicei... fără supărare.

– Nu, sigur că nu.

Ignoră faptul că o întrerupse, deși se bucură să afle că putea fi jignit.

– Era doar un vânător de avere inofensiv, nu un criminal, sublinie ea.

– Bătrânul Dewane părea să fie de altă părere, motiv pentru care l-a și angajat pe inofensivul dumitale vânător de avere când l-a recunoscut, înainte chiar să-i ceară permisiunea șefului. Și se pare că a avut dreptate, pentru că inofensivul dumitale vânător de averi s-a ținut de cuvânt, nu-i așa?

– Asta a fost înainte sau după ce l-am invitat să se alăture grupului nostru?

– După. V-am prins din urmă în Silver City, în dimineața de după ziua în care ați ajuns. Dewane și fratele lui cercetau hotelul ca să vadă dacă exista vreo cale de-a pătrunde înăuntru, când l-a zărit pe Dryden vorbind cu prietena ta în hol. Restul e ușor de imaginat.

Așa era, deși nu mai conta cu adevărat, decât ca să își satisfacă ea curiozitatea. În viață trebuia să ai ocazia să înveți din greșeli, dar bărbații aceștia erau hotărâți să nu-i mai ofere nici o șansă. Sau

nu erau chiar atât de hotărâți? Oare loialitatea lor era de neclintit sau putea fi cumpărată?

Se hotărî să încerce numaidecât.

– Vă pot plăti mai mult decât englezul.

– Știu.

– Vorbesc despre o avere. Nu primi nici un răspuns. Nu-ți pasă?

– Nu.

– Cum poți spune asta? întrebă ea nevenindu-i să-și creadă urechilor. Tocmai ai omorât un om pentru bani.

– Vorbești prea mult.

– Ei bine, ai făcut-o. Așadar, banii au o oarecare importanță pentru tine.

– Nu prea mult.

– Atunci, de ce l-ai ucis?

– Vorbești prea mult, insistă el.

– Iar tu prea puțin! replică ea.

– Ascultă, doamnă. Lucrurile stau în felul următor: omul ăla merita să moară. Doar te-a adus în ghearele noastre, nu-i așa?

– Nu știa pentru ce.

– Nu te amăgi singură, îi spuse el dezgustat. Știa că nu vei trăi ca să-l acuzi mai târziu. Numai că a încercat mai întâi propriul șiretlic – unul din care ajunsese să-și facă o meserie, aș putea adăuga.

– Cum adică?

– După spusele lui Dewane, era un trișor care fusese izgonit din aproape toate orașele de la vest de Missouri înainte să devină soț de profesie. Se însura cu văduve bătrâne, pentru banii lor, apoi scăpa de ele când rămâneau fără bani.

– Adică divorța?

– Nu.

– O!

– *Acum* ai de gând să taci?

Începea să o doară maxilarul de la cât scrâșnise din dinți.

– Dacă nu vrei să mă asculți vorbind, atunci așază-mă pe calul meu.

– Bună încercare, i-o întoarse el.

În cele din urmă, se cufundă în tăcere. Își dorea să-l fi lăsat pe Sir George să plece, așa cum făcuseră cu calul lui Miles. Ura să își imagineze ce avea să se întâmple cu el dacă norocul nu îi surâdea și de data asta. Aproape că îi venea să-l roage pe Angel să aibă grijă

de Sir George, dar își dădu seama că nu ar fi fost un stăpân mai potrivit decât Longnose.

Saunders, care călărea la mică distanță înaintea lor, nerăbdător să ajungă la destinație, urcă pe un deal mic și scoase un strigăt. Dintr-odată, lui Jocelyn îi îngheță sângele în vene, bănuind ce se afla de cealaltă parte a dealului. Și nu se înșelase. Panta fusese suficient de abruptă cât să ascundă vederii șase oameni care își pregăteau tabăra – până în acel moment.

Strigătul lui Saunders îi opri din ceea ce făceau, astfel că, atunci când ajunse și Angel în vârful dealului, își îndreptară cu toții privirile într-acolo, ca să vadă premiul cel mare.

Fără să vrea, Jocelyn se lipi cu spatele de pieptul lui Angel. În momentul acesta, ideea de a evada nu-i mai surâdea; nici măcar nu mai exista această posibilitate. Nu putea decât să se întrebe cum avea să o omoare Longnose. Avea s-o împuște ca să termine mai repede sau avea să o facă să sufere mai întâi?

Îl văzu imediat. Stătea mai departe de ceilalți, era înalt și subțire, drept ca un brad, și se sprijinea cu ambele mâini de un baston cu mâner de argint. Era clar că nu se implicase în instalarea taberei, la fel ca restul, activitate prea josnică pentru gusturile lui. De asemenea, ieșea în evidență și prin hainele pe care le purta. Avea un costum gri-deschis din trei piese, dar și un mantou elegant din lână. Era cu zece ani mai în vârstă decât oamenii lui, și ea bănui că avea puțin mai mult de patruzeci de ani.

Așadar, acesta era dușmanul ei de moarte. Nu arăta ca un ucigaș cu sânge-rece. Oamenii lui se încadrau în această descriere, dar nu și el. De fapt, părea complet inofensiv și ridicol de nelalocul lui. Poate că Jocelyn ar fi zâmbit la acest gând, pentru că și ea se simțea straniu în costumul de călărie din catifea, cu eșarfa dantelată și pălăria înaltă și neagră, dar nu-i venea să zâmbească. Poate că Longnose nu era așa cum își închipuise ea, dar totuși o urmărise fără încetare vreme de trei ani.

Jocelyn se crispă când Angel porni în josul dealului ca să li se alăture tovarășilor săi, care acum nu se mai holbau la ei cu uimire. Unele dintre comentariile oamenilor reușiră să pătrundă dincolo de bariera gândurilor ei disperate și chiar o făcură să-și mute privirea de la Longnose suficient cât să îi studieze. Erau cu toții dușmanii ei, și nu strica să știe cum arătau, în caz că reușea cumva să scape cu viață.

Dar chipurile lor reușiră doar să o întristeze și mai tare. Erau o adunătură de oameni aspri și periculoși, perfecți pentru o asemenea treabă josnică. Nu avea cum să primească ajutor din partea lor, și acum își dădu seama că avea nevoie disperată de ajutorul cuiva. Nu crezuse că aveau să fie atât de mulți și nici că unii dintre ei aveau să o fixeze cu priviri libidinoase. Doamne Sfinte, curajul începea să o părăsească, la fel ca speranța că avea să fie salvată.

– Ei, fir-ar să fie! Nu mă așteptam să arate așa!

– Poa' te așteptai să fie vreo babornițǎ?

– De fapt...

– Poți să uiți de banii pe care mi-i datorezi, șefu', strigă cineva. O să iau calul ei!

Se auziră și câteva chicoteli, dar comentariile care o enervau pe Jocelyn nu încetară. Fără să-și dea seama, se lipi și mai puternic de Angel, în timp ce acesta înainta încet spre Longnose.

– La naiba, n-am mai văzut niciodată un păr atât de roșu.

– E prea slabă.

– Cui îi pasă?

– Mai întâi, o s-o trecem de la unul la altul, da? Asta e tot ce vreau să știu.

După câte se părea, aceasta era o întrebare la care așteptau un răspuns mai mulți dintre ei, pentru că se uitară spre englez.

El nu spuse nimic deocamdată. Încă se holba la Jocelyn, de data asta zâmbind. Jocelyn încremeni. Așadar, se bucura de captura lui? Și se gândea să o dea pe mâinile acelor ticăloși, ca să se distreze?

Când Angel se opri și o coborî la pământ, Jocelyn se simțea pregătită. Dacă Longnose ar fi stat puțin mai aproape, s-ar fi trezit cu vârful cizmei ei în bărbie. Asta i-ar fi forțat mâna. Dar mai existau și alte modalități de a-l omorî pe loc, înainte ca oamenii lui să își impună cererile. Nu avea de gând să se lase molestată și apoi ucisă. Ar fi fost prea mult.

Dar, în clipa în care Jocelyn dădu să pornească hotărâtă spre compatriotul ei, simți o smucitură și se trezi cu fața la Angel. Descălecase în spatele ei, și ea observă acum cu uimire că nu era nici pe departe la fel de înalt pe cât părea când stătea în șa. Acum, că îl vedea pentru prima dată de aproape, își dădu seama că nu era mult mai în vârstă decât ea. Și că mantaua lui de ploaie ascundea un trup musculos și puternic. O simți în strânsoarea de fier cu care îi prinsese brațul. Și era furios. Văzu lucrul acesta în ochii lui negri ca smoala.

Senzația îi fu confirmată de șuieratul lui blând, dar totodată aspru, care o luă prin surprindere.

– N-o face.

– Poftim? întrebă ea cu precauție.

– Aveai de gând să-i tragi una, nu-i așa?

Jocelyn făcu ochii mari de uimire.

– De unde naiba ai știut?

– Am simțit cum te pregătești pentru luptă.

Ea se încordă.

– Dă-mi drumul, îi ceru în șoaptă.

– Cred că m-am înșelat când mi-am închipuit că ești inteligentă. Mă gândeam că vei recurge la altă cale de scăpare decât sinuciderea și că le vei oferi oamenilor tăi șansa de a te găsi la timp.

Ea reuși să-și smulgă brațul din strânsoarea lui.

– Este o chestiune de priorități. De ce contează mai mult.

– Și tu ții mai mult la mândrie decât la propria viață?

Roși când îl auzi vorbind astfel și mai ales când auzi disprețul din tonul său. Blestemat să fie, dar avea dreptate. Trebuia să facă orice pentru a amâna inevitabilul. Chiar exista o șansă ca oamenii ei să o găsească la timp?

Angel păru a-i citi gândurile.

– Nu-ți face griji. Nu e asta ziua în care o să mori, scumpo.

Ea deschise gura ca să-i ceară explicații pentru acest comentariu misterios, dar se auzi alt glas:

– Ce bine că ni te-ai alăturat, Excelență.

Se întoarse încet și așteptă până când Longnose parcurse distanța dintre ei. Acum, trebui să își ridice privirea, dar nu o deranja. Dintr-un motiv necunoscut și deși nu înțelesese prea bine remarca lui Angel, nu se temea știindu-l în spatele ei.

– Cu plăcere, Longnose. Îl salută cu o înclinare a capului. Ar trebui să-ți mulțumesc pentru invitație. Aș fi fost devastată dacă aș fi ratat micuța voastră adunare.

Oamenii găsiră amuzante afirmațiile ei. Nu și el. Se îmbujoră, iar ochii lui cenușii glaciali îi făgăduiră că avea să fie recompensată cu o moarte chinuitoare. Îl provocase fără motiv. Dar, înainte de-a face ceva în privința asta, îl auzi pe Angel blestemând în spatele ei, după care fu împinsă la o parte.

Pe Elliot îl mâncau palmele să o strângă de gât, dar nu se pierduse într-atât în fantezia lui morbidă cât să nu observe mișcarea lui Angel.

Bărbatul stătea parțial în fața ducesei și își dăduse la o parte haina, pentru a-i oferi acces la arma pe care o purta la șold. Știa ce însemna gestul său, dar nu se îngrijoră câtuși de puțin. Angel era doar un om în mijlocul unui grup de opt.

Elliot nu ar fi trebuit să-l angajeze niciodată, dar acum era destul de târziu pentru a recunoaște asta. Știuse de la început că putea să-i facă probleme, pentru că era un om diferit de ceilalți. Dar era urmăritorul pe care Owen îl găsise în Benson, și omul luase imediat urma ducesei. Îi forțase să călărească aproape, dar reușiseră să o ajungă din urmă.

Iar acum nu avea nevoie de probleme. De fapt, Elliot îi era recunoscător lui Angel pentru că îi distrăsese atenția. Nu s-ar fi cuvenit să pună capăt acestui moment triumfător din cauza unei crize de furie. Nu acesta fusese planul lui. Așa că, dacă băiatul o voia, putea s-o aibă. Puteau s-o aibă toți. Și, după ce terminau cu ea, avea s-o strângă de gât încet, în timp ce o poseda și el.

Elliot zâmbi, savurând acel gând, și fu și mai încântat să o vadă pe ducesă descurajată. Bine. Fusese uimit de îndrăzneala ei de mai devreme, deși era absolut normală. Voia să vadă că era speriată, avea nevoie de asta.

– Ai un ciudat simț al umorului, Excelență. Sper că nu te va părăsi prea curând. Apoi Elliot o ignoră pentru o clipă și își îndreptă atenția înspre Angel. Ai întâmpinat greutăți cu domnul Dryden?

– Nimic demn de menționat.

– Excelent! Începusem să-mi pun întrebări în privința lui, dar s-a achitat admirabil de sarcina primită, iar acum ne va ajuta mai departe.

– Cum anume?

– Îi va trimite pe oamenii ducesei pe piste greșite, desigur. La urma urmei, e în interesul lui și al nostru ca ei să nu o găsească.

– Pentru el n-o să mai conteze prea mult, interveni Pete în acel moment. Angel l-a omorât.

Se lăsă o tăcere lungă, apoi Elliot continuă:

– Înțeleg. Altă pauză, după care adăugă: Așadar, nu avem prea mult timp de pierdut. Presupun că v-ați întors aici cât mai repede, nu-i așa?

– Destul de repede, mormăi Angel. Acum, vreau și eu răspunsul la o întrebare. De ce n-ai spus niciodată că este o femeie frumoasă?

– Pentru că acest detaliu este lipsit de importanță.

– O, ba este un lucru foarte important. Foarte important. O femeie așa drăguță ca ea n-ar trebui să fie irosită.

Jocelyn îl lovi peste degetul cu care o mângâia pe obraz în timp ce rostea aceste cuvinte. Așadar, la asta se referise când o liniștise, spunându-i că nu avea să moară azi. Era aproape noapte. Nu avea s-o găsească nimeni pe întuneric. Oamenii ăștia aveau la dispoziție toată noaptea ca s-o violeze și, fără îndoială, Angel voia să fie primul.

Probabil Longnose era de acord cu el, pentru că zâmbi din nou.

– Sigur că avem suficient timp și pentru asta. Aș fi sugerat chiar eu asta. Doar ai grijă cu ea. La urma urmei, vreau să am eu privilegiul de-a o ucide.

Dacă Jocelyn ar fi fost genul care să leșine, cuvintele acestea i-ar fi înmuiat genunchii. În schimb, fu copleșită de panică. Singura șansă pe care o mai avea era Sir George. Dacă ar fi putut să ajungă la el, s-ar fi pricopsit cu un glonț în spate, pentru că numai așa ar mai fi putut ei să o oprească.

Dar se părea că Angel îi citise din nou gândurile. Mâna lui îi cuprinse brațul ca într-o menghină și o ținu aproape. Jocelyn l-ar fi omorât în clipa aia dacă ar fi putut. De fapt, tocmai se întindea după unul dintre acele de păr, când glasul lui calm o făcu să se oprească.

– Am impresia că nu m-ai înțeles, îi spuse el lui Longnose. M-am hotărât să o păstrez – până când o să mă plictisesc de ea.

– Asta iese din discuție!

Vocea lui Angel răsună ceva mai amenințătoare.

– Nu ți-am cerut permisiunea, englezule.

Fața bărbatului se roși de furie. Ba chiar își ridică bastonul, ceea ce fu o greșeală din partea lui. Urmă o scenă care începea să-i devină familiară lui Jocelyn. Toată lumea își scoase pistoalele într-o clipită. Ea doar tresări ușor când fu tras primul glonț, dar, spre uimirea ei, Longnose rămase în picioare.

Glonțul lui Angel îi țintise doar bastonul. Dar bărbatul nu se liniști nici atunci.

– Domnule Owen! strigă el.

Se părea că bărbatul acela era mai rațional.

– Las-o baltă, șefule! Nu mă pun cu el.

Când Longnose se uită la restul oamenilor, văzu aceeași ezitare. Una câte una, curelele cu pistoale căzură la pământ. De abia atunci observă și Jocelyn că Angel își îndreptase pistolul pe rând spre

fiecare dintre bandiți. Nici unul dintre ei nu voia să-și încerce norocul și să se dueleze cu el, deși erau mai mulți. Incredibil.

Pe de altă parte, nu era singura care fusese martoră la rapiditatea cu care mânuia pistolul și la cât de bine țintea.

– Adu calul ăla aici, Saunders, ordonă Angel și arătă spre Sir George.

Băiatul se supuse imediat. Jocelyn aproape zâmbi, atât de ușurată se simțea. Până își aminti că, de fapt, nu era salvată, ci schimba o situație cu alta. Dar acum avea șanse mai mari să scape, și viața ei nu se mai afla într-un pericol iminent. Presupuse că avea suficiente motive să-i fie recunoscătoare salvatorului ei neașteptat. Dar își schimbă părerea când auzi ultimele cuvinte pe care i le adresă Angel lui Longnose.

– Poți să consideri că e moartă, din punctul tău de vedere, omule. O duc undeva unde n-o s-o găsească oamenii ei, iar când voi termina cu ea...

– O s-o omori?

– De ce nu? răspunse Angel ridicând din umeri. Am banii lui Dryden ca plată în avans.

Capitolul 33

Jocelyn presupuse că avea să o urce pe Sir George, Angel urmând a călări în spatele ei, ca să fie sigur că nu încerca să fugă cu armăsarul. Oricum, își dorea să plece cât mai repede de acolo. Dar, după ce condusese amândoi caii până în vârful dealului, ca să poată ține pușca ațintită asupra bandiților, Angel se urcă în șaua calului său și o trase din nou în fața lui. Sir George începu să meargă pe lângă ei, așa cum făcuse Saunders înainte.

Tocmai când se pregăteau să pornească, se întâmplă ceva ce o luă prin surprindere.

– Știi să folosești pușca aia pe care o aveai cu tine? o întrebă el. Dar, cum ea nu avea chef să vorbească, îi răspunse încuviințând din cap și fu șocată când Angel îi puse pușca în mână. Trage în tot ce apare de dincolo de vârful dealului.

– Mai degrabă te-aș împușca pe tine.

– Chiar așa? Ar fi mai bine să păstrezi dorința asta pentru mai târziu, scumpo.

Ea îi înțelese raționamentul și, după ce propti pușca pe umărul lui ca să țintească mai bine, chiar trase câteva focuri. Lumina slabă și sângerie a apusului o împiedica să vadă prea bine. Dar se auziră câteva focuri de armă drept răspuns, care continuară mult după ce ei ieșiră din raza lor de acțiune.

Cu toate astea, Jocelyn nu simțea că scăpaseră de pericol până când Angel nu-i luă pușca înapoi. Apoi o sperie de moarte când o roti și o așeză în spatele lui, fără nici o avertizare. Atunci, începu să călărească mai repede, obligând-o să se țină de el ca să nu cadă de pe cal. Nici prin gând nu-i trecea să dea drumul la haina de care se ținea cu pumnii încleștați. Chiar dacă întunericul ar fi putut s-o ajute să se ascundă mai bine, probabil și-ar fi rupt gâtul dacă ar fi sărit de pe cal.

Angel încetini când se făcu întuneric și, deși ceva mai târziu apăru și luna care le lumina oarecum drumul, el menținu un ritm domol. Jocelyn se întrebă care era motivul, apoi înțelese că nici banditii nu i-ar fi urmărit în galop, cel puțin nu până a doua zi dimineață.

Nu avea idee încotro mergeau. Angel strunise caii înspre munții de la est înainte să o așeze în spatele lui, dar acum nu mai părea să urmeze o direcție clară. Și, odată ce soarele apusese, nici Jocelyn nu mai știa încotro se îndreptau. Dacă exista vreun munte înaintea lor, ea nu îl vedea.

– Cât timp crezi că te vor căuta oamenii tăi în noaptea asta?

Pe Jocelyn o surprinse această întrebare venită după o tăcere atât de lungă. Era îngrijorat? Spera că da. Însă nu avea să-i ofere nici o informație care l-ar fi putut ajuta.

– În locul tău, aș fi mai preocupat din cauza englezului, îl avertiză ea. Doar nu-ți închipui că o să aibă încredere în tine că o să mă împiedici să evadez sau că o să mă omori după ce termini cu mine. Nu, te va urmări și ne va omorî pe amândoi.

El nu răspunse și nici nu repetă întrebarea, lăsând-o dezamăgită că nu îi oferise încă șansa de-a se revolta. O făcu însă după aproximativ douăzeci de minute, când se întinse să-i apuce mâinile și să i le prindă în jurul lui. Ea îi opuse rezistență. Și îl înfurie, după cum lăsa să se înțeleagă din tonul lui atunci când îi trânti peste umăr:

– În locul tău, m-aș purta frumos.

Jocelyn nu se lăsă impresionată.

– Nu mă sperii, domnule Angel. Ar fi mai bine să mă omori acum, pentru că *nu* voi fi amanta ta.

– Dar nevastă?

Comentariul ăsta o luă pe nepregătite.

– Vrei să te însori cu mine? Dar banii nu înseamnă nimic pentru tine, ai uitat?

– Ce legătură au banii în toată afacerea asta?

Ce întrebare absurdă!

– Foarte bine, atunci, explică-mi de ce te-ai gândit să te însori cu mine.

– În afară de motivele evidente, mai e și faptul că un bărbat are dreptul să-și bată soția.

– Asta nu e amuzant! se răsti ea și, după râsul lui, își dădu seama că doar o tachinase. Bestie, mormăi ea.

– Unde ți-e simțul umorului cu care l-ai chinuit pe englez?

– S-a dus la culcare, ceea ce aș vrea și eu să fac. O să călărim toată noaptea?

– Vrei să mă opresc și să-i aștept pe prietenii mei să ne prindă din urmă?

Glumele lui începeau să o calce pe nervi.

– Nu uita de oamenii mei.

– Probabil s-au pierdut printre dealurile astea, scumpo. Nu au nici un urmăritor. Desigur, mai există metisul ăla al tău, adăugă el pe un ton insinuant. Crezi că el s-ar deranja să te caute?

La cât de groaznic se comportase Colt cu ea în ultimul timp?

– Nu, răspunse ea fără să se gândească, apoi își dădu seama că ar fi trebuit să mintă. Dar am încredere în oamenii mei.

El îi răspunse cu un chicot, reacție care o înfurie peste măsură. Jocelyn tocmai se pregătea să-i spună ce gândea cu adevărat despre el, când auzi zgomotul făcut de copitele unui cal care se apropia. Icni și se uită în spatele ei, ca să vadă o umbră gri înaintând spre ei cu o viteză uimitoare. Aproape că îi sări inima în gât.

– Mai are puțin și ne ajunge!

– Știu.

– Păi... păi, fă ceva!

El o ascultă. Se opri și întoarse calul. Ba chiar descălecă și o trase jos după el. Dar nu își scoase arma și nu se întinse după pușcă. Ea se holba la Angel de parcă ar fi fost nebun. Și nu aștepta să vadă cine îi ajunsese din urmă. Începu să fugă, și se îndepărtase deja vreo câțiva

metri când cineva o prinse și o ridică în brațe. Strigătul ei de groază răsună peste câmpii, dar se opri când se trezi așezată pe alt cal.

– Ești bine?

Jocelyn clipi, nesigură că glasul pe care îl auzise era aievea, dar înțelegând în cele din urmă adevărul. Se uită în sus ca să fie sigură și îi văzu chipul aspru, dar frumos.

– O, Colt!

Izbucni în lacrimi de bucurie și își îngropă fața la pieptul lui. El se opri, apoi își înfășură brațele în jurul ei. O strânse atât de tare, că Jocelyn aproape nu mai putu să respire. Era clar că nu știa cât era de puternic.

– Ești bine? repetă Colt.

– Da.

– Atunci, de ce plângi?

– Nu știu! Și plânse și mai abitir – până îl auzi pe Angel râzând la câțiva pași mai departe. Se încordă. Unde ți-e arma?

– De ce întrebi?

– O să-l împușc pe blestematul ăla!

– Nu, n-o s-o faci, rosti Colt misterios. E posibil să-l împușc eu, dar nu tu.

Și, spunând asta, își struni calul spre locul în care îi aștepta Angel – care încă râdea pe înfundate. Jocelyn nu înțelegea simțul umorului pe care îl avea acest bărbat, dar se enervă oricum. Nu înțelegea că fusese salvată, de data asta cu adevărat? Apoi își dădu seama. Colt se afla aici, și tot chinul ei luase sfârșit. El n-avea să permită să i se întâmple ceva rău. Poate că nu o mai plăcea... Pe cine păcălea? El nu o plăcuse *niciodată*. Așa că poate acum o plăcea și mai puțin, dar tot avea să o protejeze. Și nimeni nu o putea face să se simtă mai în siguranță și mai protejată ca el.

Aproape că-i părea rău pentru Angel, care încă nu înțelegea buclucul în care intrase. Aversiunea pe care o simțea pentru el se disipă odată cu acest gând. La urma urmei, omul acesta nu o rănise, ba chiar o scăpase din mâinile banditilor. Colt ar fi ajuns, probabil, la ea până să o omoare Longnose, dar nu înainte să fie maltratată...

Angel o salvase de la soarta aceea. Trebuia să-i spună lui Colt, mai ales după ce acesta spusese că era posibil să îl împuște cu mâinile lui.

– Ăăă, Colt...

– Nu acum, duceso.

– Dar, Colt...

Însă era prea târziu. Colt descălecă înainte ca ea să-l poată opri, și de abia atunci, privindu-l, înțelese cât de furios era. Probabil că și Angel observase același lucru. Îi văzu cum își scot armele, dar nu reuși să-și dea seama care din ei fusese mai rapid.

Apoi Angel fu ridicat de la pământ vreo treizeci de centimetri.

– Dacă ai fi un pic mai mare, te-aș bate măr, ticălosule!

– Ei, haide, Colt, am făcut ce mi-ai cerut.

– Pe naiba! Și îl scuturǎ bine. Trebuia să pândești de aici, să vezi dacă o aduce la banditi. Nu să o *duci* chiar tu.

– Aveam situația sub control!

– Ești al naibii de norocos că am avut eu situația sub control! Colt mârâi cu frustrare, apoi îl lăsă jos pe Angel și-l îmbrânci.

– M-am gândit eu că tu le-ai răspuns la focurile de armă. Când ai ajuns acolo?

– Nu destul de repede cât să te împiedic să ajungi cu ea în vârful dealului, spuse Colt pe un ton dezgustat. La naiba, Angel! explodă el furios. Dacă aș fi aflat despre mișcarea ta prea târziu, probabil că acum te-aș omorî. Să o pui în pericol în felul acela... Tot cred că ar trebui să te bat de să-ți sune apa-n cap.

– Bine, zise Angel împăciuitor. Poate că nu a fost cea mai inteligentă manevră a mea. Dar nu a fost în pericol, Colt. Am stat cu ticăloșii ăia suficient de mult cât să știu la ce să mă aștept din partea lor. Jumătate dintre ei sunt niște lași, iar restul n-ar putea face distincția între o gaură din pământ și posteriorul lor.

– Dar de ce naiba ai făcut-o?

– Ca ea să își cunoască dușmanul. Oricine are dreptul ăsta, Colt. El a avut avantajul în tot acest timp, deoarece ea nu îl putea recunoaște nici dacă treceau unul pe lângă celălalt pe stradă. Acum, știe cine este.

– Ar fi trebuit să-l omori pe ticălos și să mă scutești de alte probleme, mormăi Colt.

– Nu mi-ai cerut să fac asta, replică Angel. În plus, mă gândesc că-i dreptul ei să-l omoare.

La auzul acestor cuvinte, Colt explodă furios:

– Cine naiba crezi că este? O altă Jessie? E doar o ducesă, pentru numele lui Dumnezeu! Femeile de genul ei nu omoară oameni, când pot plăti pe cineva s-o facă în locul lor!

– N-aș fi prea sigură de asta, Colt Thunder, i-o tăie Jocelyn controlându-și cu greu vocea. Ești amabil să-mi dai arma ta, ca să afli?

După expresiile lor, era clar că uitaseră de ea. Angel tresări. Colt se roti pe călcâie și se încruntă. Însă îi aruncă arma lui. În cel mai bun caz, ar fi putut s-o îndrepte spre el.

– Ar trebui s-o fac, să știi. Spumega de furie suficient cât să strige la el, dar nu și să tragă. De ce naiba nu mi-ai spus că ai un om infiltrat în cuibul ăla de vipere? Știi că blestematul ăsta nu mi-a dat nici o clipă de înțeles că se află acolo la cererea ta? O favoare, așa a zis, dar m-a lăsat să cred că îi face o favoare lui Longnose. Și știi ce i-a spus lui Longnose că-mi va face? Că o să se folosească de mine până se va plictisi; apoi, desigur, mă va omorî.

– Ceee? se plânse Angel pe un ton nevinovat, când Colt îl privi încruntat. Trebuia să-l conving cumva să nu vină după noi. De unde să știu că ești prin preajmă și că i-ai putea ține pe loc?

– Atunci, de ce nu i-ai spus adevărul când ați scăpat de acolo?

– Păi, să vezi, Colt... Credeam că și-a dat seama că le-am spus numai baliverne. Doar am tachinat-o destul de mult cu asta. Și nu se temea de mine. S-a supărat doar atunci când l-am trimis pe mincinosul ăla de Dryden la creatorul lui. Dar m-a scârbit prea mult când l-am văzut că ne-o preda pur și simplu.

Privirea lui Colt se întoarse apoi la Jocelyn, și ea avu senzația că acum era mânios pe ea. Oricum, era furios pe ea dintr-un anumit motiv, deși nu pricepea care era acesta.

– Ei bine, minunat, oftă Jocelyn. Deci e vina mea? Ești amabil să-mi spui și motivul?

– Mai trebuie să întrebi? L-ai lăsat pe blestematul ăla să-ți toarne minciuni, una după alta, apoi mai îndrăznești și să te arăți îndurerată de moartea lui? Din câte-mi amintesc, nici măcar nu ai clipit când am omorât niște banditi pentru tine.

Ea încă nu înțelegea ce anume îl deranja.

– Nu îl cunoșteam pe omul pe care l-ai omorât. Nu-l mai văzusem niciodată. În plus, l-ai omorât ca să mă protejezi. Angel a omorât cu sânge-rece. Cred că pot face diferența.

Colt strânse din buze, dându-i de înțeles că nu era mulțumit de răspunsul ei. Iar acum, și Angel se încruntase din cauza acuzelor pe care i le adusese, dar nu voia să se certe cu ea în prezența lui Colt, care era foarte sensibil când venea vorba despre femeia asta. Dar simțea nevoia să își explice acțiunile. Cu sânge-rece pe naiba!

– Tu știai totul despre Dryden, Colt? întrebă el, îndepărtându-și atenția de la ducesă.

– Nu totul, evident, răspunse Colt pe un ton răstit. Când l-au recrutat în banda lor?

– Când erați în Silver City. A fost de acord să ne-o aducă pe ducesă, motiv pentru care nu a mai fost nevoie să ne apropiem de voi și să riscăm să ne vedeți. Spuneau că a omorât mai multe văduve bătrâne și bogate – după ce s-a căsătorit cu ele. Și mă învinovățești pentru că l-am scos din joc?

– L-aș fi ucis chiar eu pentru că a adus-o la tine. Dumnezeule, nu mă așteptam să facă asta. Dar mi-am amintit unde îl văzusem mai demult. Acum câțiva ani, a fost alungat din teritoriul cheyenne pentru că a fost prins trișând la cărți. Îmi aduc aminte că exista și o văduvă care se pregătea de nuntă și care a fost foarte întristată de plecarea lui.

Jocelyn făcu ochii mari.

– Și nici tu nu te-ai sinchisit să-mi spui?

– Și să-ți distrug micuța poveste de dragoste? Nu credeam că ți-ar plăcea.

Era gelos? Ideea îi părea atât de uimitoare, încât... încât o alungă imediat din gând. Sigur că nu era gelos. Cel mai probabil, era nervos pentru că nu aflase de la început toate informațiile despre Dryden. Dar avusese o zi mult prea dificilă pentru a suporta iritarea lui Colt și umorul straniu al lui Angel. Ticălosul acela zâmbea din nou!

– Fă ceva cu asta, zise ea scârbită și îi aruncă lui Colt arma, înainte ca tentația de-a trage să devină prea puternică. Îl ignoră și se întoarse spre Angel. Regulile de etichetă impun să îți mulțumesc pentru ajutorul dumitale, domnule, oricât de neplăcut este pentru mine. El făcu o grimasă, dar ea nu terminase încă. Așa că permite-mi să îți doresc o viață lungă și lipsită de evenimente neplăcute – și sper să pici mort de plictiseală. Noapte bună, domnilor.

Și, fără să le mai arunce vreo privire, își trecu piciorul peste ridicătura inconfortabilă a șeii lui Colt. Nici măcar nu încercă să caute scărița pentru sprijin, căci era potrivită pentru picioarele lui lungi, nu pentru ale ei. Dar situația dificilă în care se afla nu o făcu să se răzgândească. Porni călare.

Colt nu se mișcă din loc, ceea ce îl făcu pe Angel să comenteze într-o doară:

– O să-și rupă gâtul dacă va călări așa, pe-o parte.

– Așa călărește ea.

– Da, doar că nu e același lucru când are o șa de-asta.

Colt blestemă pe sub nas și strigă după ea:

– Întoarce-te, duceso!

Bineînțeles, ea îl ignoră, dar el tot nu porni după ea, ci doar scoase un țipăt asurzitor și așteptă să o vadă oftând când calul lui o aduse înapoi. Animalul se opri, și ducesa descălecă fără să blesteme furioasă. Apoi veni rândul lui Colt să fie martorul unui fluierat pe care nu-l mai auzise decât o singură dată și pe care aproape că-l uitase – și să fie aproape doborât la pământ de armăsarul care venise ca glonțul la chemarea ei.

Blestemă în barbă animalul pursânge în timp ce alerga spre calul lui, știind prea bine că nu avea s-o prindă niciodată din urmă. Angel încălecă ultimul, râzând incontrolabil.

Capitolul 34

– Să știi că am îmbătrânit cu zece ani în orele astea.

– Probabil că și eu am îmbătrânit, îi spuse Jocelyn contesei, în timp ce se cufunda în micuța cadă care fusese adusă în camera pe care o împărțeau.

– Dacă aș fi...

– Vana, te rog, nu te mai învinovăți! N-ar fi putut bănui nimeni cât de ticălos era omul acela, pentru că i-a fermecat pe toți. Colt nu și-a imaginat de ce era capabil, deși știa că era un netrebnic.

– Ei bine, mă bucur că domnul acela amabil, Angel, l-a trimis de pe lumea asta. O merita cu vârf și îndesat.

– Poftim? Amabil? Angel? pufni Jocelyn de parcă s-ar fi înecat. Omul ăsta...

– Te-a salvat, draga mea.

– Cu prețul nervilor mei!

Contesa țâțâi.

– Nu mai despica firul în patru. Contează numai rezultatul final.

– Colt a fost acolo, îi aminti Jocelyn îmbufnată. N-ar fi lăsat pe nimeni să mă atingă.

– Dar prietenul lui nu știa asta. Prietenul lui și-a riscat viața pentru a te salva de acolo, deși soarta îi era potrivnică.

– *Prietenul* lui e cel care m-a dus la ei în primul rând! replică Jocelyn disperată, sătulă de discuția asta. Și, aș putea adăuga, nici nu m-a informat că este prietenul lui. Și-acum, nu mai vreau să aud nici un cuvânt despre omul ăsta insuportabil. Colt a zis-o bine: ar fi trebuit să-l bată de să-i sune apa-n cap.

Vanessa ridică din sprâncene, dar nu din cauza furiei lui Jocelyn, ci din cauza expresiei pe care o folosise.

– Să-l bată măr?

– Adică Angel nu ar scăpa teafăr din bătaie, cred. Mațe spulberate, membre rupte, chestii de genul ăsta.

Vanessa se liniști, presupunând că Jocelyn glumea.

– Asta nu e amuzant, draga mea.

– Nu glumesc.

– Păi... bine...

Jocelyn așteptă, dar ultimul ei comentariu părea s-o fi liniștit pe Vanessa. Aceasta se întoarse la lucrul ei de mână, făcând cusături pe care cel mai probabil avea să le repare mai târziu. Jocelyn încercă să se relaxeze cât de bine putea în cada ei micuță. Era prima oară de când o găsise Longnose când avea cu adevărat ocazia să se relaxeze.

Nu-i plăcea să-și aducă aminte cât de aproape fusese să o omoare de data asta și nici să trebuiască să-și amintească înfățișarea lui. Dar trebuia să admită că Angel avusese dreptate într-o privință: oricât de mult o tulbura asta, era mai bine pentru ea că știa cum arată englezul.

În noaptea aia, se întâlnise cu oamenii ei la scurt timp după ce începuse să se îndepărteze de Colt. Observase cu uimire că se afla deja pe drumul principal. Angel o ducea, de fapt, înapoi la oamenii ei. Colt se aflase chiar în urma ei și, deși nu se așteptase să fie într-atât de furios cât să facă o scenă, ținuse să sublinieze:

– Cineva ar trebui să facă ceva în legătură cu temperamentul ăsta al tău.

Mai târziu, aflase că nu doar Colt auzise împușcătura care îl omorâse pe Dryden și că din cauza aceasta reușiseră să o găsească atât de repede. Cum ea nu revenise în tabără la ora obișnuită, oamenii ei plecaseră în căutarea ei, dar merseseră mai întâi pe urmele lăsate de ea pe dealuri. Angel avusese dreptate și în privința asta, căci fusese evident că nu aveau nici un urmăritor abil printre ei.

Maura Dryden, sau oricare o fi fost numele ei, se făcuse nevăzută până să se întoarcă ei. Vanessa presupunea că femeia furase un cal și plecase cât mai era lumină, dar nu avea de unde să știe cu siguranță. Ea și celelalte femei fuseseră prea supărate ca să bage de seamă. Dar ajunseseră la concluzia că Maura intrase în panică văzând că Miles nu se întorsese ca să îi informeze de presupusul accident al lui Jocelyn, după cum plănuiseră. Probabil crezuse că o părăsise ori că mersese ceva prost. Oricum ar fi fost, fusese suficient de inteligentă cât să nu mai zăbovească pentru a afla.

Jocelyn nu ar fi fost surprinsă dacă femeia se ascundea pe undeva în Santa Fe sau poate în orașul pe care îl ocoliseră. Nu credea că Maura avea să plece din zona aceea până când nu urma să afle ce pățise iubitul ei. Nu o interesa ce se întâmpla cu Maura, atât timp cât nu o mai vedea niciodată.

La sugestia lui Colt, se îndreptară direct spre Santa Fe, oprindu-se doar pentru scurt timp pe drum, pentru a lăsa caii să se odihnească. Nu fusese plăcut să doarmă în trăsuri, dar trebuiau să ajungă cât mai repede în oraș, deoarece englezul și oamenii lui probabil încă îi căutau pe ea și pe Angel prin munți. Graba lor nu era neapărat justificată, căci adunătura aia de bandiți nu avea să-i atace când convoiul lor era atât de mare. Dar le oferi șansa să se îndepărteze iarăși destul de mult de englez. Acum, puteau să părăsească drumul, să pornească mai departe cu trenul sau să-l lase pe englez să-i întrecă.

Dar încă nu luase o hotărâre. Jocelyn spera să discute variantele cu Colt, dar ultima întâlnire cu Longnose îl făcuse să-și schimbe obiceiurile. Nu îl mai văzuse prin tabără de la acea întâmplare.

– Știi, cred că trebuie să recunosc, călăuza noastră s-a purtat destul de bine când s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Jocelyn deschise ochii. Doamne sfinte, la asta se gândise Vanessa în tot acest timp? Dacă da, atunci Jocelyn era sigură că ajunsese la o concluzie care nu avea să-i placă.

– Așa cred și eu, admise Jocelyn fără tragere de inimă.

Cel puțin până când el se enervase din nou pe ea, aparent fără motiv.

– Sunt destul de impresionată de felul în care a plecat după tine, continuă Vanessa, fără să piardă timp prețios, fără să știe cu ce avea să se confrunte odată ce te găsea.

– Știa că Angel avea să fie acolo.

– De fapt, nu știa, dacă îți amintești. Când a plecat înapoi în Benson, în noaptea aia în care am făcut tabăra destul de aproape de oraș, și l-a întâlnit pe prietenul lui acolo, nu l-a rugat decât să se arate dispus să intre în banda englezului. N-avea de unde să știe că Angel se alăturase tâlharilor și nici câți oameni angajase Longnose între timp.

Vanessa... îl apăra pe Colt? Jocelyn nu voia să știe unde ducea toată discuția asta. Și totuși, fără să știe de ce, se bucura să audă pe cineva lăudându-l pe Colt, mai ales că era vorba despre prietena ei.

– Da, păi, nu mi-a lăsat niciodată impresia că ar fi un om care își face prea multe griji atunci când soarta îi pare potrivnică. În ochii lui Jocelyn apăru o sclipire stranie. Crezi că atitudinea asta are vreo legătură cu strămoșii lui? La urma urmei, am auzit multe povești despre grupuri mici de indieni care atacă așezările coloniștilor.

Jocelyn trebui să se forțeze să nu râdă când o văzu pe Vanessa încruntându-se.

– Cred că e doar curajos, insistă Vanessa.

Era din ce în ce mai bine. Dacă avea să continue în felul acesta, Colt urma să devină curând un bărbat numai bun pentru căsătorie. Iar el, dacă ar fi avut un al șaselea simț, ar fi trebuit să fugă de pe acum.

– Mă întreb ce-o reține pe Babette, de nu vine cu apa aia?

– Nu schimba subiectul, o certă Vanessa.

– Nu îl schimbam. Eu nu m-am îndoit niciodată de curajul lui Colt, Vana. Poate de sănătatea lui mintală, dar niciodată de curaj.

– Atunci, de ce nu îl rogi pe Colt să pornească după Longnose?

În sfârșit, iată și adevăratul motiv pentru care începuse această discuție. După cearta din noaptea aceea în care se comportase oribil, nu-i putea cere lui Colt așa ceva – nu ceva ce presupunea să-și riște viața și mai mult pentru ea.

– Deci acum îl consideri de folos?

Vanessa avu eleganța de-a se arăta stânjenită.

– Nu am spus niciodată că nu este de folos, draga mea, ci doar că motivul pentru care l-am folosit nu mai există.

– Nu-mi place cuvântul „folosit". Și el îl urăște.

– Poftim?

– A fost folosit destul de mult în trecut, Vana.

– Dar acum este altceva.

– Mă îndoiesc că pentru el e altfel. În plus, chiar în ziua în care l-am cunoscut, l-am întrebat dacă l-aș putea angaja să-l găsească pe Longnose și să-l predea autorităților. M-a refuzat.

– Asta a fost înainte să fie interesat în mod intim de persoana ta, sublinie Vanessa.

Jocelyn se îmbujoră, dar era tocmai bine, pentru că apa din cadă începuse să se răcească și să-i fie frig.

– Nu m-aș folosi niciodată de intimitatea pe care am împărtășit-o ca să îi forțez mâna!

– Nu sugeram...

– Nu?

Tăcură amândouă, Jocelyn furioasă și Vanessa spășită.

– Îmi pare rău, zise în cele din urmă Vanessa. Doar că îmi fac foarte multe griji în privința ta. Longnose nu a mai fost niciodată atât de aproape de-a te ucide. A dat greș de atâtea ori, că începusem să îl consider un incapabil și să cred că nu va reprezenta niciodată o amenințare adevărată, ci doar o pacoste. Dar s-a dovedit că am greșit, pentru că a ajuns în ținutul acesta sălbatic, un loc ce pare a scoate ce e mai rău din oameni.

– Sau ce e mai bun.

– Da, bine... dacă nu vrei să mai profiți de Colt, pot să te înțeleg. Unii bărbați au impresia că, dacă le ceri un lucru, va veni apoi rândul lor să-ți ceară ceva, și nu mai trebuie să-ți spun ce vor de obicei.

– Da, știu, încuviință Jocelyn cu înțelepciune. Să le faci de mâncare.

– Nu, dragă, începu Vanessa, dar văzu sclipirea amuzată din ochii verzi ai prietenei sale și se opri. Da, cina... de fapt, unii bărbați chiar asta vor. N-ai observat că în cele mai multe cârciumi din vest există reclama cu „mâncare gătită ca acasă"? Se pare că e ceva deosebit de important în țara asta.

Începură să râdă înainte ca Vanessa să termine ce avea de zis și încă râdeau cu poftă când Babette dădu buzna în cameră, fără să bată la ușă. Contesa își reveni mai rapid, amintindu-și de prima dată când servitoarea intrase peste ele cu ochii mari și fluturând din mâini.

„Nu din nou", își zise în sinea ei, dar primele cuvinte pe care le rosti Babette se dovediră chiar mai dramatice decât data trecută.

– *Monsieur* Thunder a fost împușcat!

Vanessa închise ochii cu un oftat – până auzi sunetul apei împroșcate. Apoi își aminti ce se petrecuse ultima dată și sări ca să baricadeze ușa. Într-adevăr, ajunse la ușă cu o secundă înaintea ducesei.

– Doar n-o să...

– Vana!

Contesa refuză să se clintească.

– A spus că a fost împușcat, nu că a murit. N-a murit, nu-i așa, Babette?

– Nu, doamnă.

– Poftim, vezi? N-ai nici un motiv să fugi din cameră panicată, fără haine... Sau nu ți-ai dat seama că ești goală ca în ziua în care te-ai născut, draga mea?

Jocelyn deja se întoarse să-și caute halatul. Babette se grăbi să i-l dea. Vanessa știa că nu avea rost să-i propună să ia și altceva pe ea.

Jocelyn își trase iute halatul și ieși din cameră.

Vanessa oftă încă o dată și îi aruncă servitoarei o privire exasperată.

– Babette, trebuie să discutăm serios despre înclinația pe care o ai pentru melodramă.

Capitolul 35

Jocelyn nu știa care era camera lui Colt, dar nu o găsi prea greu, pentru că jumătate dintre oamenii ei stăteau îngrămădiți în jurul ușii deschise. Își croi drum printre ei și îi găsi înăuntru pe Angel, Billy și Alonzo. Colt stătea pe un scaun, fără cămașă, iar de sub o cârpă udă înfășurată în jurul brațului îi picura sânge. Aproape îi sări inima din piept la vederea sângelui, dar numai pentru o secundă. Colt vorbea și arăta bine, deși sângera. Nu era o rană mortală.

Colt deveni conștient că fiecare bărbat din încăpere se holba la ea. Și el la fel. Era ca și cum, pentru o clipă, toată lumea din jurul lor dispăruse. Nu o vedea decât pe ea și că era aproape goală, pentru că halatul de catifea albă i se lipise de trupul ud. Superbul ei păr roșcat era prins lejer în vârful capului și câteva șuvițe lungi și ude i se lipiseră de materialul din jurul sânilor. Gâtul, obrajii și picioarele goale îi erau acoperite cu picături de apă.

Primul instinct fu să se întindă spre ea, atât de puternic și de rapid era efectul pe care îl avea asupra lui. Apoi cineva își drese glasul și Colt se simți de parcă ar fi primit un pumn în stomac; își aminti că nu erau singuri, că nu putea s-o atingă, să lingă apa de pe gâtul ei, că nici măcar nu putea să se apropie de ea. Dar putea să o fixeze cu privirea și să observe cum obrajii ei palizi căpătau o nuanță roz, pe măsură ce devenea și ea conștientă că nu erau singuri, că încălcase toate regulile de decență și că era aproape goală. Și, dintr-odată, Colt simți nevoia de a-i omorî pe toți bărbații care erau acolo și o vedeau astfel. Spre norocul lor, Jocelyn își reveni prima din șoc, deoarece Colt tocmai era pe cale să o umilească și mai mult și să o ducă pe sus până în camera ei, acolo unde-i era locul. Dacă ar fi știut asta, nu ar fi reușit să treacă atât de ușor peste stânjeneala pe care o simțea acum.

Dar nerușinarea avea beneficiile sale, așa că nu-i rămase decât să se poarte de parcă nu era neobișnuit ca oamenii ei să o vadă îmbrăcată astfel, deși asta nu se mai întâmplase niciodată. Dar motivul pentru care venise acolo putea fi o scuză bună. Desigur, ar fi fost de ajutor și ca el să pară mai grav rănit decât dădea să se înțeleagă atitudinea lui.

– Ați chemat un doctor? Cum nu adresase întrebarea nimănui în mod special, nu băgă de seamă cine răspunse negativ. Atunci, fiți amabili și aduceți-l aici pe Rob...

– N-am nevoie de un doctor, i-o tăie Colt.

– Poate că nu, dar n-ar strica să...

– Nu *vreau* un doctor... doamnă. Nu vreau decât să fiu lăsat în pace.

Îi vorbise pe un ton liniștit, dar în glasul lui se simțea multă furie reprimată. Oamenii începură imediat să plece la treburile lor. Rămase doar Angel, care stătea pe marginea patului și se sprijinea de stâlpul baldachinului. Și Billy, care stoarse pânza cu care Colt își curățase rana... Și Jocelyn, încă în picioare, în mijlocul camerei.

Colt alese să o ignore, în speranța că ea avea să înțeleagă și să plece.

– Mai repede cu cârpa, puștiule, ca să nu sângerez de moarte.

Era cel mai rău lucru pe care îl putea spune. Jocelyn tocmai voia să plece. Avea de gând să afle mai târziu cum și cine îl împușcase. N-ar fi trebuit să vină aici ca să vadă cum se simțea.

– Ai nevoie de un doctor! spuse ea atunci.

– Nu, fir-ar să fie! N-am! explodă Colt, înțelegând că greșise. A fost doar o... Ce naiba faci?

Jocelyn deja traversase încăperea până la el și se întindea acum după cârpa umedă care acoperea rana.

– Vreau să mă asigur...

Colt o opri.

– Las-o baltă, duceso! E doar o zgârietură.

– La naiba, Colt, de ce ești atât de rău? comentă Angel coborând din pat. De ce n-o lași să te bandajeze, dacă tot vrea? E știut faptul că femeile sunt mai blânde.

– Parcă îmi amintesc că țipai înnebunit când ți-a scos Jessie glonțul din coaste.

– Sora ta e o excepție. Angel zâmbi. Haide, Billy, e pe mâini bune.

– Billy, întoarce-te aici! ordonă Colt când puștiul dădu să-l urmeze pe Angel afară pe ușă.

– Dar Angel are dreptate, Colt. Lady Jocelyn îți poate obloji rana mai bine decât mine.

Colt nu avea nevoie de el ca să-i oblojească rana, ci doar să fie prezent. Chiar nici unul din ei nu putea înțelege asta? Era clar că nu, deoarece închiseră ușa în urma lor și-l lăsară sigur cu ducesa.

– Am impresia că te-am avertizat acum câteva săptămâni, spuse Colt încet, atent să nu o privească așa cum stătea lângă el. Ai uitat?

– Nu, dar asta este o urgență, nu crezi?

– Este doar o zgârietură, duceso...

– Care tot necesită îngrijire. Și, cum prietenii și familia te-au abandonat în mâinile mele blânde, ce-ar fi să mă lași să-mi văd de treabă și să nu mai te comporți ca un... un măgar încăpățânat?

Colt tresări. Ar fi trebuit să-i domolească aroganța, dar trebuia să-i admire tenacitatea. Și descoperi că, atât timp cât își fixa privirea pe un obiect aflat în cealaltă parte a camerei, suporta chiar și să o știe aproape – pentru scurt timp. De asemenea și spre ghinionul lui, descoperi și că îi plăcea să știe că se agita din cauza lui. Desigur, așa se comportau de obicei femeile când era rănit un bărbat, dar ea nu era obligată să o facă. Putea să trimită pe altcineva. Și atunci, de ce se afla aici și-i îngrijea rana? Și de ce intrase în cameră cu o expresie speriată?

– Ce ți-au zis, de ai sărit din cadă și ai venit aici fără ca măcar să te ștergi înainte?

Jocelyn se înroși până la rădăcina părului.

– Nu trebuia să observi asta.

– La naiba, crezi că e cineva care să nu fi observat? mormăi el. Au! se plânse când ea îi lovi brațul cu pânza umedă, fără nici un avertisment. Avea să-i spună lui Angel că mai exista o excepție de la teoria lui conform căreia femeile erau mai blânde.

– Cine spuneai că te-a învățat engleza?

– Sora mea, răspunse el cu mândrie.

– Atunci, lecțiile *ei* de engleză lasă mult de dorit.

– Am învățat și singur unele cuvinte.

– Mă bucur nespus să aflu asta. Dar cineva ar fi trebuit să-ți spună și când să le folosești. Adică nu în prezența unei doamne.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare... doamnă.

– Mi s-a spus că ai fost împușcat.

– Și ți-a fost teamă că ți-ai pierdut călăuza?

– Ceva de genul ăsta, răspunse ea pe un ton sec.

Colt se încruntă atunci și se afundă și mai mult în scaun.

– Nu poți să te grăbești?

– Arată destul de urât pentru o simplă zgârietură. Glonțul brăzdase un șanț adânc în mușchiul din partea superioară a brațului. Jocelyn nu înțelegea cum de nu se plângea de durere. Ar fi fost nevoie de câteva cusături ca să nu rămână o cicatrice foarte mare.

Glumea?

– Un bărbat nu-și face probleme pentru câteva cicatrici.

– Am observat.

Atunci îi aruncă o privire tăioasă, în vreme ce Jocelyn se uita țintă la cicatricile de pe pieptul lui. Din cauza poziției în care stătea pe scaun, nu i le vedea și pe cele de pe spate.

– Nu mă întrebi?

– Cred că știu deja, răspunse ea, îndreptându-și atenția înapoi la rana de la braț. Se numește Dansul Soarelui, nu-i așa?

Colt nu reuși să-și ascundă uimirea.

– De unde ai auzit despre asta?

– De la Miles. Mi-a dat de înțeles că e posibil să ai asemenea cicatrici. Desigur, eu nu l-am crezut. Părea ceva atât de barbar, felul în care a descris ceremonia... țărușii de lemn care înțeapă pielea unui om și apoi cum trebuie să atârne de un copac, legat cu frânghii prinse de acei țăruși, până când i se rupe pielea și cade. Chiar așa se întâmplă?

– Ai fost destul de aproape.

– Dar de ce ți-ai face așa ceva? De ce te-ai tortura intenționat?

– Sunt doar un indian prost, ai uitat? Nu știm altceva.

Îl privi direct în ochi, pentru prima dată de când începuse să-i curețe rana.

– Am impresia că te-am rugat să nu mai vorbești astfel despre tine, îl mustră ea. Am pus o întrebare din pură curiozitate, în speranța că voi înțelege ceva despre o cultură pe care nu o cunosc. Dar, dacă nu vrei să îmi explici, atunci te rog să uiți că te-am întrebat.

Cum de se simțea dintr-odată deosebit de important?

– Este o ceremonie religioasă, spuse el după o scurtă pauză, întorcându-și privirea spre cealaltă parte a camerei. O ceremonie pentru reînnoire, cu rugăciuni pentru binecuvântare. Nu participă orice războinic, dar cei care ajung acolo își poartă cicatricile cu mândrie, ca semn că au primit binecuvântarea divină.

– Religie, rosti ea gânditoare. Ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să fie un răspuns atât de simplu. Voia atât de mult să-i atingă cicatricile, încât aproape că îi tremurau degetele. Cred că a fost groaznic de dureros. A meritat – pentru tine? Simți că ai primit binecuvântarea divină?

– Doar pentru scurt timp.

– Îmi pare rău.

Uimit, își ridică din nou privirea spre ea.

– De ce?

– Dacă cineva trece printr-o durere groaznică pentru o binecuvântare, ei bine, ar trebui să fie o binecuvântare de foarte lungă durată, nu crezi? Altfel, de ce să se mai chinuiască?

– Nu m-am gândit la asta.

Jocelyn simțea că lui i se părea amuzant punctul ei de vedere. Colt nu zâmbea, dar ea știa când cineva îi făcea pe plac. Dar hotărî să nu pună la inimă. La urma urmei, Colt era un om rănit.

– Da, păi, oricum nu mai contează. De ce nu-mi povestești cum s-a întâmplat? schimbă ea subiectul și arătă spre rana de la braț.

Colt deveni dintr-odată distant.

– Am fost neatent.

Cum nu continuă să explice, Jocelyn se enervă suficient de mult cât să îl tachineze:

– Te-ai împușcat singur? Ce neîndemânatic!

El o privi amenințător.

– Glonțul a venit de pe o alee întunecată. Până când am ajuns la capătul ei, vinovatul era deja pe calul său și galopa afară din oraș.

– Atunci, nu știi cine a fost?

– Nu, nu i-am văzut fața, dar i-am recunoscut calul. Reține mai bine caii decât oamenii. Era calul puștiului care a călătorit împreună cu Angel, când te-a dus englezului. Cred că Angel mi-a spus că îl chema Pete Saunders.

– Dar am crezut că le-am luat-o înainte!

– E clar că nu vor să te piardă încă o dată, duceso. Știu încotro ne îndreptăm. Și ne încetinesc toate căruțele pe care le ai, chiar dacă nu ne oprim să întindem tabăra. Ar fi fost mult mai simplu să ne ocolească și să ajungă aici înaintea noastră.

– Atunci, ce rost mai are să ne grăbim?

– Credeam că Angel a reușit să-i păcălească și i-a făcut să te caute prin munți. Dar cred că au avut noroc și au văzut urmele acolo unde Angel s-a întors.

– Și ce ar trebui să fac acum? întrebă ea și, agitată, îi strânse bandajul puțin cam tare. Presupun că vor urmări calea ferată, că vor sta cu ochii pe... stai o clipă. De ce te-au împușcat?

– Din motivele obișnuite, răspunse el sec. Ca să mă omoare.

Acum, el fu cel care primi o privire amenințătoare.

– Longnose nu a rănit niciodată vreun om care mă însoțea. De ce ar face-o? Probabil a fost o greșeală.

Începu să se plimbe prin fața lui de supărare. Cot trebui să-și mute mereu privirea pentru a evita să se uite la posteriorul care i se vedea prin halatul ce amenința să se deschidă la fiecare pas.

– Nu a fost nici o greșeală, duceso. Cum te-ai descurca fără călăuză?

– Aș angaja pe altcineva... Dar nu termină propoziția. Făcu ochii mari, dar tot nu voia să înțeleagă aluzia lui. Dar i-am văzut pe toți. Cum de-și închipuie...

– N-ar fi unul dintre ei. Longnose ar găsi pe altcineva, și probabil că a făcut-o deja. Nu ți-a spus Angel că, înainte să-l întâlnească pe Dryden, acesta era planul lor?

– Angel al tău e zgârcit la cuvinte. Sigur că nu mi-a spus nimic. Dar, dacă ți-a povestit ție, de ce nu ai renunțat? Colt o privi enervat, și ea aproape zâmbi. O, da, tu nu renunți. Deja se simțea mai bine. Vezi, am avut dreptate de la început. Chiar am mare nevoie de tine. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, n-aș mai putea angaja pe nimeni.

N-aș mai avea încredere că pot găsi un om care să nu fie mituit de Longnose.

Colt nu auzise prea multe în afară de „am mare nevoie de tine". Dacă nu o scotea mai repede din camera asta, femeia nu mai avea scăpare.

– Bine, duceso. În momentul de față, ai doar câteva opțiuni. Trenul iese din discuție. După cum ai spus, o să îl pândească. La fel și poștalioanele. Dacă îți împarți oamenii în două grupuri – unul să pornească după englez și celălalt să te protejeze –, îi vei ușura munca.

Ea se încruntă.

– Știu că ai spus că nu-l vei vâna, dar cum rămâne cu Angel? Crezi că el ar fi interesat de o astfel de slujbă?

Colt scutură din cap.

– Are treabă în Texas, și deja e în întârziere.

– Atunci, eu ce să fac?

– Fie te ascunzi și aștepți până când dușmanul tău își va aduna suficienți oameni ca să te atace, fie...

Nu termină fraza, iar ea nu înțelese decât că era posibil să se fi răzgândit în privința planului pe care voia să i-l împărtășească. Dar era prea nerăbdătoare ca să mai aștepte.

– Fie...?

Colt o privi lung și păru a se gândi la ceva, apoi ridică din umeri.

– Pornești singură la drum.

Pentru o clipă, Jocelyn avu impresia că glumea. Era singura explicație. Dar simți că atitudinea lui impasibilă era forțată, că era încordat și îi aștepta răspunsul.

– Fără să mă apere nimeni?

– Doar eu. Te pot duce în siguranță până în Wyoming. Dar să fim numai noi doi și caii. Și vom avea de mers mult, aproape fără oprire. Oamenii tăi vor trebui să te urmeze în ritmul lor.

– Doar noi doi..., începu ea, în vreme ce analiza toate variantele. Dar m-ai avertizat să stau departe de tine, îi aminti ea. De ce te oferi să...

– Nu mă înțelege greșit, duceso, o întrerupse el cu voce joasă. Îți garantez că vei ajunge teafără în Wyoming. Dar nu promit altceva. Înțelegi ce spun?

Ea încuviință scurt din cap, simțind cum roșeața i se ridică în obraji, și aproape că o luă la fugă spre ușă.

– Trebuie... trebuie să mă gândesc... Se opri cu mâna pe mânerul ușii, cu spatele la el. Când vrei să plecăm?

– În noaptea asta... când se așteaptă cel mai puțin.

Jocelyn încuviință din nou, dar nu se întoarse ca să-l privească.

– Îți voi transmite hotărârea mea în scurt timp.

Capitolul 36

Era imposibil. Era o situație atât de necuviincioasă, că nici măcar nu merita să ia în considerație această variantă. În plus, mai exista și amenințarea lui Colt, că nu avea să își poată ține mâinile departe de ea. Acesta era singurul detaliu pe care Jocelyn nu i-l dezvăluise contesei atunci când îi spusese că pleca, apoi își petrecuseră următoarele două ore dezbătând subiectul. În cele din urmă, era decizia ei. Și, în final, Vanessa acceptă că planul era destul de bun. La urma urmei, dacă Jocelyn putea să scape fără să fie descoperită, atunci Longnose putea rămâne în oraș, crezând că prada lui era în continuare aici.

După câteva zile, restul anturajului avea să se împartă în două grupuri: jumătate ca să ia trenul și să se întâlnească apoi cu ea în ținutul Cheyenne, cealaltă jumătate ca să meargă pe ruta Santa Fe, așa cum intenționaseră de la început. Longnose nu ar ști pe cine să urmărească, și cel mai probabil avea să presupună că Jocelyn se ascunsese. Era posibil să-și împartă și el oamenii, caz în care autorităților avea să le fie mai ușor să îi prindă, pentru că Jocelyn avea de gând să-i facă pe oamenii legii să-l aștepte pe englez când ajungea în Wyoming.

Jocelyn nu știa cum primise Colt decizia ei de-a pleca împreună, pentru că trimisese un servitor să îl anunțe. Exista posibilitatea ca propunerea lui să nu fi fost sinceră și ca acum să fie furios pe ea pentru că îl prinsese cu minciuna. La urma urmei, Jocelyn chiar nu înțelegea de ce ar face gestul acesta pentru ea, când știa cât îi displăcea compania ei. Dar, dacă fusese sincer, atunci nu putea decât să tragă concluzia că se săturase de slujba pe care ea îl obligase să o accepte – și care devenise și periculoasă – și era dispus să facă orice pentru

a se achita de îndatoriri. Fără oamenii ei, ar ajunge în Wyoming de două ori mai repede, poate chiar și mai rapid.

Când el veni după ea, pe la miezul nopții, Jocelyn era pregătită, îmbrăcată într-unul dintre costumele ei de călărie mai rezistente, o pelerină lungă, cu marginea îmblănită, pușca într-o mână și o valiză mică în cealaltă. Colt îi scoase însă pălăria și i-o înlocui cu una bărbătească adusă de el, cu boruri largi și care, spre uimirea ei, i se potrivea. Nu protestă. Trebuia să se obișnuiască să îl asculte, altfel cine știe la ce riscuri se supunea; deși nu era un gând prea confortabil pentru ea, presupuse că avea să se învețe și cu asta.

Observă imediat că, în ciuda faptului că nu schimbaseră nici o vorbă, Colt *nu părea* furios. De obicei, era imposibil să își dea seama ce simțea. Acum, părea mai degrabă relaxat, în felul lui. Ba chiar îi coborî pălăria peste frunte, un gest pe care numai o rudă apropiată sau un prieten l-ar fi făcut, nicidecum călăuza ei taciturnă.

Nu mai pierdură vremea și porniră la drum, așa că Jocelyn nu avu prea mult timp la dispoziție ca să se gândească la starea lui de spirit. Colt o conduse afară din hotel și pe câteva străzi. Nu ajunseră la grajduri, ci pe o alee pe care fratele lui îi aștepta cu doi armăsari.

– Ai văzut pe cineva? îl întrebă pe Billy.

– Nici un suflet.

Billy făcu un pas înapoi în timp ce Colt o ridică pe Jocelyn pe calul ei, Sir George, apoi îi legă valiza. Ea trebui să liniștească animalul, care se agitase din cauza celuilalt cal.

– Nu uita ce ți-am spus, puștiule, îi aminti Colt. Mergi pe câmpie, cu munții în stânga, și nu vei avea nici o problemă să-i conduci pe ceilalți în ținutul Cheyenne. Am încredere că vei ajunge în Rocky Valley. Dacă mă faci să vin după tine încă o dată, o să-ți dorești să mă ocolești.

– Voi fi acolo, răspunse Billy mormăind. Dar nu mă mai întorc la școală.

– Discuția asta poți s-o ai cu mama ta, când te întorci în Chicago. Asta ar fi trebuit să faci de la început.

Billy zâmbi.

– Nu credea că vorbeam serios când îi spuneam că nu vreau să devin avocat și că prefer să mă ocup de fermă. Acum, știe că nu glumesc.

– Da, ți-ai dovedit punctul de vedere. Însă e discutabil dacă te va ajuta sau nu.

Apoi Colt îl prinse pe Billy într-o îmbrățișare scurtă, dar puternică. Și băiatul, și Jocelyn fură luați prin surprindere de gestul lui Colt. Ea nu și-l imaginase pe Colt capabil să se atașeze de nimeni. Acum, era clar că se înșelase, și că el își ascundea foarte bine sentimentele.

Când Billy porni înapoi spre hotel, și Colt încălecă, Jocelyn își dădu seama că lipsea ceva.

– Unde sunt caii cu proviziile?

– Călătorești cu un indian, duceso. Pentru prima dată, nu-i rostise titlul pe un ton batjocoritor. Dacă eu nu pot supraviețui în ținutul acesta, atunci e ceva în neregulă cu mine.

Se gândiră amândoi la Philippe Marivaux: Colt cu satisfacție, pentru că nu avea să mai miroasă niciodată mâncarea pregătită de el și amestecată cu vinuri franțuzești, iar Jocelyn cu regret.

– Și-așa sunt destul de slabă, se plânse ea. Probabil voi deveni străvezie până vom ajunge la destinație.

Iar el avu îndrăzneala să izbucnească în râs. După ce se gândi mai bine, Jocelyn hotărî că îi plăcea ideea ca un bărbat să aibă grijă de ea. Protecție, hrană și orice altceva mai avea nevoie. Suna interesant.

Capitolul 37

Merseră călare tot restul nopții, urmând drumul de dragul cailor și pentru a evita pericolele din sălbăticie. La un moment dat, Jocelyn întrebă când aveau să se oprească să doarmă și i se răspunse că nu aveau să facă nici un popas, cel puțin nu până în seara următoare. Era deja obosită, deși nici măcar nu se apropia răsăritul soarelui, și aproape că fu tentată să se întoarcă din drum. Aproape.

Dar se gândi că probabil era un test. Colt se aștepta ca ea să se plângă de condiții. Desigur, Jocelyn nu spusese niciodată că nu avea să se plângă. Dacă ar fi făcut o asemenea promisiune imposibilă, atunci nu ar fi îndrăznit să comenteze, oricât de dificilă i s-ar fi părut călătoria. Dar hotărî că să-i demonstreze lui că se înșelase avea să fie singura ei distracție pe care o aștepta cu nerăbdare pe parcursul călătoriei. Așa că nu avea să se plângă oricât de chinuitor urma să i se pară drumul.

Se opriră totuși pentru scurtă vreme în zori, ca să lase caii să se odihnească. Ea își închipui că aveau să și mănânce, dar Colt scoase din desagă doar niște fâșii uscate de carne de vită și îi spuse să le mestece. Ea încercă. Încercă din răsputeri. Dar probabil că oamenii din vest aveau dinți mai puternici decât o ducesă. În cele din urmă, ținu fâșia de carne între buze ca pe o țigară și o supse toată dimineața.

Până la amiază, fu nevoită să-și dea jos pelerina. Nu era foarte cald, însă Colt ținea să înainteze într-un ritm rapid care se dovedea a fi obositor. Plus că vântul se înteți pe nesimțite. Se mai opriră o dată, tot pentru a le oferi cailor un moment de odihnă. Sir George rezista mult mai bine decât Jocelyn, care simțea că o ardea spatele și că îi amorțiseră toți mușchii. Piciorul pe care îl ținea peste șa ca să-și țină echilibrul îi amorțise de nenumărate ori. Ar fi vrut să nu mai simtă nimic. Era atât de obosită, că aproape îi venea să adoarmă în șa. Și, dacă Sir George n-ar fi fost un cal atât de nărăvaș, probabil că așa s-ar fi întâmplat.

Colt nu arăta ca un om care pierduse o noapte de somn. Nu se îndoise de șale și nu se îndreptase de spate ca să scape de amorțeală; nici capul nu-i căzuse de oboseală. Probabil nici stomacul lui nu se răscula din cauza foamei, ca în cazul ei. La scurt timp după ora prânzului, el îi oferi câțiva biscuiți și o ploscă cu apă, pe care o păstră. Dacă biscuiții nu-i ținură de foame, apa îi umplu stomacul, cel puțin pentru o vreme. Colt mâna caii la pas acum și-i lăsa să se oprească ici-colo, apoi să meargă în galop, ca după aceea să înainteze la pas pe o distanță de câțiva kilometri, apoi iarăși în ritm alert. Jocelyn adormi într-unul dintre momentele în care mergeau încet.

Se trezi cu o înjurătură ce-i răsuna în urechi și o centură de fier în jurul taliei.

– Dumnezeule, femeie, vrei să mori?

Colt o înlănțuise cu un braț de mijloc. Și ea se rezema cu spatele de pieptul lui ca de o pernă. Jocelyn profită imediat de poziția asta, fără să-i pese de cum ajunsese acolo.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea în timp ce căsca.

– Aproape ai alunecat de pe cal.

– Îmi pare rău. Cred că am aținut, se scuză ea.

– Îți pare rău? N-ai suficientă minte cât să-ți dai seama că trebuie să rămâi trează?

Amețită de oboseală, Jocelyn se întrebă de ce țipa la ea.

– Bine, nu mai pot să rămân trează.

– Ești încăpățânată, asta e, îl auzi ea mormăind. Pur și simplu, încăpățânată.

Indiferent de ce-ar fi însemnat asta, ei nu-i păsa. Își relaxă brațul cu care îi încercuia talia și se întinse ca să-i tragă piciorul peste șa. Acum, încălecase de-a binelea, și Colt își mută greutatea în așa fel încât să se sprijine de el ca de spătarul unui scaun confortabil. Până și picioarele ei se odihneau pe coapsele lui, așa că nu mai trebuia să-și încordeze mușchii pentru a-și ține echilibrul. Era atât de relaxată, că nu simți când el îi scoase pălăria și nici acele din păr. Aproape adormise.

Ațipise și se trezi când animalele începură să grăbească pasul.

– Nu ne oprim?

– Pentru ce?

– Pentru somn, bineînțeles.

– Credeam că dormi deja.

– Mă referam la amândoi. Nici tu nu ai dormit noaptea trecută.

– N-am nevoie. Dar am uitat că tu trebuie să te odihnești. Culcă-te, nu te voi lăsa să cazi.

Jocelyn nu mai aștepta alt îndemn, mai ales că în brațele lui se simțea mai confortabil decât dacă s-ar fi culcat pe pământul tare. Colt simți când ea adormi. Era de parcă trupul lui ar fi primit un semnal, spunându-i că acum o putea atinge. Dar nu o făcu. Știa că o putea atinge oricând, așa că încerca să aibă răbdare. Era a lui pentru cel puțin o săptămână.

Avusese el grijă de asta.

Spre uimirea lui, simțise o liniște interioară imediat ce luase hotărârea de-a pleca numai cu ea. Se luptase atâta vreme cu instinctele și cu dorințele sale, încât tulburarea pe care i-o provocau în suflet devenise o stare de normalitate. Trecuse prin furcile caudine din proprie inițiativă. Și pentru ce? Nu putea să o ignore pe Jocelyn Fleming. Ura femeile albe, dar ducesa avea să fie o excepție.

Încă îl supăra faptul că îl folosise ca să se poată mărita apoi cu alt bărbat, dar se va îngriji ca ea să-l facă să uite de asta. De asemenea, îl deranja cât de repede își îndreptase atenția spre Dryden. Dar, înainte de sfârșitul săptămânii, avea s-o facă să uite până și numele acelui ticălos.

Capitolul 38

Avu orgasm în vis. Fu trezită de fiori, încă tremurând de pasiune și cu o minunată stare de moleșeală în brațe și picioare – fără să știe ce anume visase, deși nu-i era greu să-și închipuie.

Jocelyn se întinse languros, căscă – și își dădu seama că se afla pe cal. Deschise ochii și observă și alte detalii șocante. Soarele era la apus. Calul înainta alene, iar frâiele erau încolăcite în jurul cornului șeii. Avea haina complet descheiată și la fel și bluza. Iar partea din dreapta a cămășii de dantelă era strânsă sub piept, lăsând să i se vadă sânul în strălucirea roz a apusului. Dar acesta nu era cel mai grav lucru. Fustele îi fuseseră ridicate până la șolduri, lăsând să i se vadă picioarele crăcănate într-o manieră deloc demnă de o lady, de fiecare parte a șeii. Și între picioare...

– Colt Thunder!

– Era și timpul să te trezești.

– Scoate mâna de acolo, imediat!

– Mie îmi place unde se află.

– Nu-mi pasă ce...

– Nu mai țipa, duceso, dacă vrei să mâncăm ceva diseară. O să sperii toate animalele pe o rază de câțiva kilometri.

Ea mai avea puțin și arunca scântei de nervi, iar el nu făcea decât să vorbească așa tărăgănat?

– La naiba cu cina! Nu poți...

– Deja am putut, o întrerupse el din nou. Și lasă bluza așa cum e. Mi-a luat al naibii de mult să o deschei, plus că îmi place cum stă acum.

Cum ea nu îl ascultă, Colt își mișcă degetele. Jocelyn gemu ușor în semn de protest sau de plăcere, nu era sigur. Nici ea nu mai știa, dar în cele din urmă renunță să își mai încheie hainele și îl prinse de coapse.

– Așa e mai bine, îi șopti el la ureche. Încă vrei să-mi iau mâna de acolo? Ea nu răspunse. Ți-a plăcut, nu-i așa?

Jocelyn tot nu răspunse. În schimb, își arcui spatele și își lăsă capul pe spate. Începu să-l strângă nerăbdătoare de coapse. El profită de poziția în care se afla și o mușcă ușor de gât. Jocelyn se înfioră. Cealaltă mână, care o ținuse de talie aproape de el, urcă să îi cuprindă sânul. Ea reacționă imediat la atingerea lui.

Colt îi îndepărtă cămașa și își concentră atenția și asupra celuilalt sân, în timp ce degetele sale se mișcau încet, chinuitor de încet...

– Îmi pare rău că n-am putut aștepta, duceso, dar ai fost avertizată.

Șoapta lui fierbinte îi atinse urechea și aproape o făcu să-și piardă mințile.

– Nu m-am așteptat să fiu atacată... când nu eram atentă, reuși ea să rostească în cele din urmă, și el râse ușor.

– Nu contează când sau cum se întâmplă, atât timp cât nu depinde de tine. Mi te-ai predat de bunăvoie în momentul în care ai fost de acord să pleci cu mine. De fapt, ai făcut-o mai demult. Doar că nu știai.

– Despre ce vorbești?

– Dacă o fecioară din tribul cheyenne îi permite unui războinic atingeri intime, atunci devine a lui. De fapt, războinicul o poate considera un fel de proprietate personală, iar tu mi-ai permis mai mult decât niște atingeri intime, nu-i așa, duceso?

Proprietate? Să-i aparțină lui? De ce nu o enervau aceste cuvinte? Și de ce o excita glasul lui pătrunzător? Iar degetele lui... Doamne sfinte, de abia își găsi răsuflarea ca să-i poată răspunde.

– Nu sunt cheyenne.

– Nu... dar sunt eu.

– Doar pe jumătate.

– Iar, în ultimul timp, jumătatea albă s-a chinuit al naibii de mult să reziste unor obiceiuri și credințe pe care le-a respectat vreme de douăzeci și doi de ani. Acum, întoarce-te!

– Poftim?

– Întoarce-te! Vreau să stai cu fața spre mine.

– Dar... dar de ce?

– De ce crezi?

Cuvintele și tonul lui o făceau să intuiască răspunsul. Și o atinse posesiv, ca să se asigure că avea să îl asculte. Dincolo de valul de plăcere pe care îl simți iarăși, lui Jocelyn nu-i venea să creadă că el vorbea serios.

– De ce nu oprești calul?

– Și să pierdem timp cu întinsul păturii? Ca să fac asta, ar trebui să nu te mai ating, și nu cred că mă pot abține. În plus, când dormeai și gemeai seducător ca urmare a atingerilor mele, mi-am dat seama

că vreau să te am în felul acesta, duceso. Să ne contopim în ritmul calului meu.

Jocelyn începu să-și ridice piciorul peste greabănul calului înainte ca el să termine de vorbit. El o sprijini, apoi apăru o problemă cu fustele, dar, până rezolvă ea, Colt era deja pregătit. Până să apuce să întrebe cum aveau să facă asta, el o ridică în brațe, o pătrunse și dădu pinteni calului. Jocelyn gemu și nu avu încotro decât să se țină de el.

Erau cele mai uimitoare momente petrecute călare din viața ei. Cu brațele înlănțuite în jurul gâtului lui Colt, cu picioarele încercuindu-i mijlocul, nu trebuia să se miște deloc, ci doar să se lase purtată de ritmul bărbatului și al calului. Apoi, când Colt struni animalul să înainteze mai încet, lucrurile deveniră și mai interesante, ea ajungând să se izbească și să se lipească de el.

Până în momentul în care calul se opri, ajunsese deja de trei ori la punctul culminant, cu o intensitate ce mai că-i rupea sufletul. Era ușor ametită și avu nevoie de ceva timp ca să-și revină și să-și dea seama că se opriseră și că el o săruta cu tandrețe.

– Ești în regulă?

– Habar n-am.

El râse. Dumnezeule, îl simțea. Erau încă uniți, iar ea se rezema de el. Își coborî brațele pe umerii lui și se lăsă ușor pe spate. Aproape se lăsase întunericul, așa că, din fericire, nu-i putea vedea chipul îmbujorat. Dar probabil o simțise jenată, deoarece îi ridică bărbia și depuse încă un sărut dulce pe buzele ei.

– Te vei obișnui. Am de gând să mă ocup personal.

Să se obișnuiască cu felul în care făceau dragoste? Sau cu felul în care se comporta acum cu ea? Era atât de obișnuită cu atitudinea lui morocănoasă și urâcioasă, cu faptul că o alunga din preajma lui prin acțiuni și cuvinte. Se schimbase de când porniseră doar ei doi, și Jocelyn nu prea știa ce să creadă despre noul Colt Thunder. Dar nu ar fi mers atât de departe cât să-l considere fermecător.

Își aminti de atitudinea lui posesivă de mai devreme și de tradiția cu războinicul și fecioara cheyenne. Doar nu vorbise serios când spusese că de acum îi aparținea lui, nu?

– Ăăă... n-ai pomenit la un moment dat de cina din seara asta? Nu sunt sigură, dar cred că sunt lihnită de foame.

Colt râse din nou, un alt lucru total neașteptat la el.

– Cred că ar trebui să profit de puțina lumină care ne-a mai rămas, îi spuse și o coborî pe pământ. Te poți spăla în timp ce eu cercetez împrejurimile. Și, dacă știi, aprinde tu focul. Găsești cele trebuincioase în desagă. Îi aruncă o desagă la picioare, precum și o pătură făcută sul. Apoi îi dezlegă pălăria de pe șa ca să i-o pună înapoi pe cap. Ar fi bine să te îmbraci, ca să nu răcești.

Jocelyn se holbă după el, urmărindu-l cum pleca de-a lungul râului. Da, ajunseseră lângă un râu, acesta fiind motivul pentru care se oprise calul lui. Ea uitase complet de cai, de toată viața ei și de locurile în care se aflau încă din momentul în care Colt o întorsese în șa. Spre norocul ei, Sir George îi urmase.

Acum, îl strigă ca să-și recupereze pelerina și valiza și găsi și mai multe pături prinse de șaua ei, precum și ustensile de gătit. Ei bine, slavă Domnului că mai existau și surprize plăcute pe lumea asta. Își închipui că avea să mănânce așa cum fac sălbaticii în pustiu. Fără cort, fără nici o pernă moale pe care să-și sprijine capul, fără toaletă – asta îi aminti că ar trebui să profite la maximum de intimitatea de care se bucura acum. Intuiția îi spunea că în următoarele zile nu avea să mai rămână singură.

Chiar că risca să răcească! Doamne, nici nu observase că se lăsase frigul.

Capitolul 39

Colt se întoarse cu un fazan și două prepelițe mici, niște ouă destul de mari, care probabil aparțineau unei alte specii de păsări, un mănunchi de verdeață, ceva despre care Jocelyn presupuse că era ceapă și câteva fructe de pădure. Buzunarele îi erau pline de nuci, pe care le aruncă încântat în poala ei, acum că îngenunche lângă ea.

Jocelyn rămase uimită de câte adusese. Se așteptase la un animal mort și să-l privească îngrozită cum îl jupuia. De asemenea, stârnită de lunga lui absență, își lăsase imaginația s-o ia razna.

– Cum de nu ai adus vreun cerb?

El îi răspunse de parcă nu ar fi sesizat ironia din glasul ei:

– Ai speriat tot vânatul mare cu țipătul tău. Te-am avertizat că așa se va întâmpla.

– Dar am țipat în urmă cu mulți kilometri.

– Mă refeream atunci când ai...

– Nu spune! îl opri ea șocată, amintindu-și ca prin ceață cât de multe sunete scosese în unele momente ale călătoriei lor pasionale. Își coborî privirea spre mormanul de nuci din poala ei și înțelese că lipsise atât de mult pentru că plecase să îi aducă mâncare.

– Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Începusem să cred că nu te mai întorci.

Colt o mângâie pe obraz și-i desprinse un ac din păr, lăsând astfel să-i cadă o șuviță peste piept.

– Văd că ai adus mai multe ace de păr. O să ți le fur pe toate, ca să eliberezi soarele.

Ea îl privi amuzată.

– Să eliberez soarele?

– Din părul tău. Oamenii din tribul meu ar spune că ai prins soarele printre șuvițele tale de păr.

– Cât de poetic, comentă ea gânditoare în timp ce el se întinse după alt ac de păr, eliberându-i încă o șuviță. Se simțea nespus de bine văzându-l atât de fascinat de părul ei. Nu ești supărat că am alungat animalele?

– Nu le-ai alungat, recunoscu el și o privi în ochi. Nu-mi place să irosesc mâncarea, așa că nu vreau să vânez un animal mare când nu avem timpul necesar să îi conservăm carnea ca să o luăm cu noi. Ar fi o risipă.

Era uimitor cât de repede se enerva Jocelyn, dar și mai șocant să descopere că el îi putea tempera nervii printr-o simplă explicație. Colt râse când o văzu liniștindu-se.

– Încă îți e teamă că te voi părăsi în sălbăticie? întrebă el, deși știa deja răspunsul.

– Nu, tu nu renunți la nimic – sau cel puțin așa m-ai asigurat. Presupun că am meritat să mă păcălești în privința animalelor. Nu ar fi trebuit să te întâmpin în felul acela, după ce te-ai străduit să îmi aduci un adevărat festin.

– Dar erai îngrijorată, insistă el, încruntându-se ușor. N-aș pleca niciodată atât de departe cât să nu te aud strigându-mă dacă ai avea nevoie de mine. Nu ai de ce să te temi în privința asta. Dar cum de ți-a trecut prin minte că nu m-aș întoarce la tine?

Ea își coborî din nou privirea.

– Mi-am amintit cât de mult îți displac femeile albe.

– Și tu ai pielea mai albă decât majoritatea, nu-i așa? întrebă el și-i mângâie obrazul cu dosul palmei.

– Nu ai încercat niciodată să ascunzi ce simți.

– Înțeleg. Ei bine, azi ți-am arătat cât de mult te urăsc, nu-i așa?

Jocelyn își ridică ochii spre el.

– Ți-ai pierdut controlul, așa cum s-a întâmplat și altă dată. E de înțeles, având în vedere felul în care am adormit în brațele tale.

Deja se înroșise până în vârful urechilor din cauza acestei explicații. Dar Colt scutura din cap, și ea se temu că de data asta chiar îl înfuriase, deși nu știa motivul. Însă el afișa expresia lui răbdătoare, care putea fi atât de exasperantă uneori.

– Azi, nu mi-am pierdut decât răbdarea, femeie. Și, dacă te-aș urî, să știi că nu mi-ai putea incita simțurile așa cum o faci.

– Da? întrebă ea prostește.

– Știi bine că da.

A. M.

Tonul pe care îi vorbise o uimi, iar cuvintele o bucurară peste măsură.

– Dar nu îți place asta, nu-i așa?

– În caz că nu ai observat, am încetat să mai lupt împotriva instinctelor mele. Se aplecă înainte și îi prinse gura într-un sărut aprig, de parcă ar fi vrut să îi demonstreze punctul lui de vedere, apoi continuă: În caz că nu ți-a trecut asta prin căpșorul ăla frumos al tău, vom dormi împreună până ajungem în ținutul Cheyenne. Iar asta, duceso, îmi face foarte mare plăcere. Așa că să n-ai nici o grijă. Mă voi întoarce în fiecare zi. Nimic nu mă poate ține departe.

Jocelyn nu se putea gândi la vreun cuvânt pe care să-l rostească. Era tulburată, pentru că el îi explicase aranjamentul lor fără nici o jenă. Dar și de valul de fiori care îi străbătu corpul când îl auzi vorbind. Putea să îi spună că luase prea multe lucruri ca fiind de la sine înțelese. În realitate, ea nu fusese niciodată de acord să devină amanți pe durata călătoriei. Dar ideea în sine... era atât de incitantă, că o lăsă fără grai. Și, la urma urmei, ce putea să mai spună? După cum îi subliniase el mai devreme, deocamdată numai el putea lua hotărârile.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Colt îi adresă cel mai frumos zâmbet pe care Jocelyn îl văzuse vreodată în viața ei, apoi se duse să se ocupe de mâncare. I se păru un gest arogant din partea lui, dar nu comentă. Ce rost ar fi avut? Chiar dacă începea să se certe din cauza acestui aranjament de dragul cuviinței, nu ar fi făcut-o cu toată

inima, iar el știa asta. Jocelyn nu era ipocrită. Chiar crezuse că nu avea să-l mai dorească în felul acela, dar el îi dovedise că se înșelase.

Îi studie trupul alene în timp ce el începu să sape o groapă lângă focul pe care îl aprinsese ea. Auzise vorbindu-se despre cum oamenii coceau mâncare în pământ și presupuse că așa avea să facă și el cu păsările pe care le prinsese. Nu că ar fi fost interesată de mâncare în clipa aceea, fiind mai preocupată să urmărească felul în care i se încordau mușchii picioarelor când stătea îngenuncheat. Își aminti că încă nu-l văzuse complet gol și se gândi că probabil avea să se întâmple curând, poate chiar în acea noapte.

Doamne, simțea fluturi în stomac doar când se gândea la asta. Era mai bine să își mute gândurile spre un subiect mai sigur.

– N-o să mă întrebi dacă știu să gătesc, nu-i așa?

El clătină din cap fără să se uite la ea.

– Dacă ai spune da, aș fi obligat să îți dau ocazia să îmi demonstrezi dacă ai mințit sau nu. Eu prefer să am stomacul plin.

Jocelyn râse, deoarece știa că nu o tachina.

– Și eu la fel, deci mă bucur că măcar unul din noi știe să pregătească mâncarea. Eu nu am fost lăsată niciodată să mă apropii de bucătărie – era domeniul servitorilor, înțelegi? Oricum nu am simțit niciodată o dorință nestăpânită de-a învăța să gătesc. Am preferat grajdurile, sinceră să fiu, și nimănui nu i-a trecut prin minte să îmi interzică. Mi s-a spus însă că până și mama mea știa să facă o plăcintă. Presupun că ar fi trebuit să învăț să pregătesc măcar un fel de mâncare. Fiecare femeie ar trebui să fie pricepută la ceva, nu crezi?

– Nu te descurci prea rău, duceso... la anumite lucruri.

Făcu o pauză, și ea se înroși în obraji.

– Mă referem la bucătărie.

– Eu mă referem la felul în care te descurci cu caii.

Jocelyn nu își putu reține un zâmbet.

– Ești tare priceput să tachinezi, Colt Thunder.

El îi remarcă zâmbetul și zâmbi la rându-i.

– Nu te descurci rău nici cu pușca.

– Ei bine, dacă vorbim despre talente în general, atunci trebuie să-ți mărturisesc că am destule. Știu să navighez, să trag cu arcul, să joc tenis și să merg cu bicicleta.

– Ce anume?

– Să merg cu bicicleta. Nu știi năzdrăvănia aia cu două roți și...

– Știu ce este. Un cal cu două picioare. Am văzut multe pe străzile din Chicago, speriind caii și lovindu-se de clădiri. Și te pricepi la așa ceva?

– Pot să mă urc și să cobor fără să cad, deși nu vreau să număr de câte ori m-am zgâriat sau învinețit până am învățat să merg pe ea. Dar sunt de acord că pot fi periculoase în oraș. La țară însă, sunt de-a dreptul amuzante. Ar trebui să încerci cândva.

– Nu, mulțumesc, rămân la chestiile adevărate.

Ea încercă să și-l imagineze pe Colt pe o bicicletă și aproape izbucni în hohote de râs. Nu, nu credea că i-ar plăcea un obiect atât de dificil de controlat.

Serviră masa într-o atmosferă plăcută, iar mâncarea fu de-a dreptul delicioasă.

Poate că păsările arătau îngrozitor, pentru că nu le jumulise de pene, dar carnea era fragedă și gustoasă. Îl tachină pe Colt spunându-i că ar fi fost o soție bună, dar el nu îi aprecie gluma.

Cu toate astea, veselia nu dură prea mult. După ce spălă ustensilele de gătit în râu... măcar atât, se gândise să facă asta pentru a-i da o mână de ajutor, dacă nu o lăsase să se apropie de foc. Jocelyn începu să se simtă stânjenită și intimidată, mai ales când el își mută păturile mai aproape de ale ei.

Ea se învelise și era complet îmbrăcată. Nu știa ce să facă și nici ce aștepta el de la ea. Își aminti că mai avusese cândva aceeași problemă, dar atunci el o ajutase și-i spusese ce să facă. Și atunci fusese excitată și nerăbdătoare să se culce cu el. Acum, că se întâmpla pe nepregătite, se simțea ciudat. Și să se trezească în brațele lui fusese straniu. Gândul că avea să se culce cu el nu era același lucru.

Acum, nu simțea aceeași dorință, ba chiar era foarte agitată. Când Colt își scoase jacheta, ea nu se putu abține să nu comenteze:

– Poate ar trebui să rămâi îmbrăcat... din cauza frigului?

– N-o să am nevoie de ea.

– O...

Așa ceva pur și simplu nu se putea. Avea nevoie de timp ca să se liniștească puțin. Cum de putea el să fie atât de indiferent, să stea acolo și să se dezbrace în fața ei de parcă ar fi făcut asta în fiecare zi? Când el își desprinse centura cu pistolul, Jocelyn căută înnebunită un subiect de discuție cu care să-i atragă atenția și îl alese pe Angel.

– Povestește-mi despre prietenul tău Angel.

Întrebarea ei îl făcu să se oprească și să o privească încruntat.

– Ce-i cu el?

– Mă întrebam de ce ți-a făcut favorul ăla, doar pentru că l-ai rugat. Să se infiltreze într-o bandă de criminali periculoși ca să mă ajute să scap în caz că aș fi fost prinsă... e cam mult să-i ceri unui om. Și totuși, el a făcut-o pentru tine.

Colt se uită lung la ea pentru o clipă și înțelese că nu persoana lui Angel o interesa, așa că ridică din umeri.

– Cred că avea impresia că-mi era dator.

– De ce?

– L-am scos dintr-o situație neplăcută în urmă cu câțiva ani. Se angajase la ferma surorii mele de numai câteva săptămâni, când a dat peste niște hoți care îi furau din animale. Erau doar patru – sau cel puțin așa a crezut el. Și-a mai crezut și că îi poate alunga de unul singur. Probabil ar fi reușit, dar întâmplarea face că în banda aia erau cinci oameni. Al cincilea l-a împușcat pe la spate.

– Glonțul despre care ai spus că a trebuit să i-l scoată sora ta?

– Da.

– Deci l-ai găsit și l-ai ajutat să ajungă la ferma surorii tale? Asta a fost tot?

– A fost ceva mai mult de-atât. Când am ajuns la el, unul dintre hoți voia să-l omoare și avea arma ațintită asupra lui. A fost o chestiune de câteva secunde.

– Prin urmare, i-ai salvat viața, conchise ea. Păi, asta merită un favor sau două, presupun. Și hoții?

– I-am salvat de la spânzurătoare.

– I-ai... aaa, păi, nu trebuie să îmi povestești în detaliu și partea asta.

– Nici nu aveam de gând, spuse el zâmbind din ce în ce mai larg pentru că o văzuse studiindu-i palmele. Și-acum, nu ai de gând să te dezbraci odată?

– E frig...

– N-o să simți frigul. Îți promit.

– Dar...

– Da?

– Toată situația asta este atât de... de ciudată, spuse ea în cele din urmă. Nici măcar nu m-ai sărutat până acum.

– Asta pentru că m-am gândit că n-ar strica să dormim, sau ai uitat că ieri-noapte nu am închis ochii deloc? Dacă te-aș săruta acum, nu am dormi nici în noaptea asta.

Ea începu să râdă.

– Deci de *asta* te-ai purtat atât de natural.

– Dacă ți-ai făcut alte idei...

– Nu, nu, somnul e cel mai potrivit, îl opri ea repede și se ridică să-și aducă valiza. Doar să mă schimb în cămașa de noapte.

– Ne va fi mai cald dacă vom fi amândoi dezbrăcați, îi spuse el în timp ce ea porni spre un tufiș, ca să se schimbe.

– Și crezi că vom mai dormi în felul acela? îndrăzni ea să întrebe.

– Du-te și schimbă-te!

Capitolul 40

După trei ani în care se plimbase prin toată lumea, Jocelyn se simțea în sfârșit de parcă ar fi fost în vacanță. Se distra nemaipomenit și se simțea ca o turistă. Tot ce vedea era frumos și merita să fie ținut minte, de la munții la care ajunseseră și până la câmpiile pe care le traversaseră cu repeziciune. Cerul era senin și de un albastru intens, iar soarele strălucea deseori deasupra lor. Râurile și pârâiașele erau limpezi. Nici măcar frigul nu o deranja. Nu mai găsea nici un cusur la călătoria asta, decât poate că timpul se scurgea foarte repede.

Mergeau prin Colorado de patru zile deja, după ce traversaseră munții printr-o trecătoare îngustă, pentru care se dusese o luptă între căile ferate cu numai câțiva ani în urmă, când Denver & Rio Grande și Atchison, Topeka & Santa Fe își disputaseră acel traseu pentru rutele lor. Câștigase în cele din urmă Santa Fe și, surprinzător, nu se lăsase cu vărsare de sânge.

Deoarece mergeau pe lângă calea ferată, Jocelyn avea impresia că se întorsese cumva la civilizație. Însă Colorado era un ținut care atrăsese mii de prospectori și coloniști încă din anul 1858, când prin părțile locului se descoperise pentru prima dată aur. Acum, avea multe orașe și devenise stat al Americii în anul 1876. E drept că ei nu vedeau prea multe orașe de-a lungul drumului, dar numai pentru că și călăuza ei avea tendința să ocolească fermele și localitățile.

În acea zi însă, asta se schimbă. Spre prânz, se apropiară de orașul Colorado Springs, care se afla pe o câmpie mărginită de Munții Stâncoși, cu vârful Pikes undeva în depărtare. Colt îi spuse că puteau

lua trenul de acolo, și ea acceptă, gândindu-se la cum ar face dragoste într-un pat dintr-o cușetă de lux, cu peisajul acela frumos derulându-se la fereastră. Oricum, planul fusese să meargă cu trenul ultima bucată de drum până în Denver, care se afla la două zile depărtare, în nord.

Colt se opri înainte să intre în oraș ca să își împletească părul. În dimineața aceea, renunță și la haina groasă pe care o îmbrăcase pe potecile friguroase din munți. Acum, era îmbrăcat numai cu cămașa din piele de căprioară, pantalonii negri și mocasini.

Jocelyn clătină din cap.

– De ce te străduiești mereu să arăți limpede că faci parte dintr-un trib? Știu că poți da de necazuri astfel. Din cauza asta ai ajuns să te duelezi în Silver City, nu-i așa?

– Și ce dacă?

– Păi, dacă ți-ai tăia părul și te-ai îmbrăca puțin mai altfel, ai arăta perfect normal și... bine, ai rămâne la fel de chipeș. Dar nu e nimic normal la asta.

El îi zâmbi, uimit că întrebarea ei nu îl enervase. Poate pentru că vedea admirația din ochii ei. Îl făcea să se simtă al naibii de bine când îl privea așa.

– Voi faceți lucrurile în stilul vostru, duceso. Eu fac cum știu. Se pot întâmpla lucruri grave când oamenii își fac o părere greșită despre tine.

– Mai rău decât un duel armat? pufni ea, dar nu aștepta să primească un răspuns. Și, dacă tot a venit vorba despre diferențele culturale, vrei, te rog, să îmi înapoiezi acele de păr?

Întinse mâna, dar acum veni rândul lui să clatine din cap.

– De abia când vom ajunge în Cheyenne îți vei relua rolul de Excelență.

Jocelyn începu să se încrunte, dar își dădu seama că aceasta era o ocazie minunată să facă lucruri care îi erau interzise când era însoțită de contesă.

– În cazul ăsta, cât timp așteptăm trenul, aș vrea să vizitez un bordel...

– La naiba!

– Doar ca să văd cum este înăuntru, Colt. M-am întrebat mereu...

– Uită de asta, vorbesc serios.

Ea se încruntă văzând expresia lui implacabilă.

– Atunci, într-o cârciumă, zise ea acceptând un compromis. Sunt sigură că nu ai nimic împotriva unei cârciumi.

– Așa crezi?

– Te rog, Colt, insistă ea înainte ca el să o refuze categoric. Când voi mai avea o asemenea ocazie? Să vin în America și să ratez unul dintre elementele atât de importante din cultura de aici?

– Ești dispusă să porți pantalonii și haina mea?

Pentru o clipă, nu auzi decât că el nu o refuzase.

– Pantalonii tăi? Probabil glumești.

– N-a spus nimeni că trebuie să ți se potrivească.

Jocelyn zâmbi brusc.

– Vrei să mă faci să mă răzgândesc, nu-i așa?

– Am reușit?

– Nu.

– Atunci, să sperăm că trenul va fi gata de plecare când ajungem noi în stație.

Nu era. Mai aveau aproximativ două ore înainte ca trenul care pornea spre nord să sosească. Jocelyn fu deosebit de încântată, dar se bosumflă când află că nu mai erau cușete disponibile. Atunci, observă că în gară se aflau niște vagoane private. I se spuse că acelea erau proprietatea unuia dintre cei mai bogați locuitori din oraș, dar că fuseseră cumpărate de curând și că nu erau de vânzare sau de închiriat. Desigur, asta nu însemna nimic pentru ea, și, după ce își petrecu douăzeci de minute căutându-l pe domnul respectiv, făcând schimb de mesaje și renunțând la un mic săculeț de aur, reuși să închirieze vagonul până în Cheyenne.

Colt rămase deoparte și clătină din cap când văzu ce efect aveau personalitatea ei – nu fusese nevoită să amintească de titlul ei nobiliar – și banii asupra oamenilor. Urcă apoi bagajele în vagon și așteptă pe hol cât timp ea se schimbă în camera de dormit. Locul îi aminti de trăsura ei cu pereți capitonați cu catifea și canapele moi, cu oglinzi sub fiecare fereastră, un covor gros pe podea și tavanul din lemn alb de stejar decorat cu frunze și flori. Vagonul avea un încălzitor mic, un lavoar și o cadă, un bar bine aprovizionat și chiar un pian într-unul dintre colțuri.

Colt se uită în jur și se întrebă ce naiba căuta acolo. Era un loc potrivit pentru ducesă, dar confortul bogătașilor nu era de nasul lui. Cabana lui, aflată pe dealurile din ferma lui Jessie, avea o singură cameră, în care nu exista nici măcar un pat. Jessie insistase ca el să își

mobileze cabana, dar Colt refuzase patul pentru că prefera să doarmă pe podea. Și când se gândea că el chiar cochetase cu ideea de-a o păstra pe ducesă pentru totdeauna! Fusese nebun fie și să se gândească la asta.

Acum, trebuie să scape de ea, pentru liniștea lui sufletească, motiv pentru care se aflau aici. Îi plăcea prea mult să fie cu ea, să aibă grijă de ea. Îi plăcea să o știe dependentă de el. Dar existase încă de la început pericolul ca această călătorie să nu fie suficientă ca el să ajungă să se sature de ea, riscând să o vrea pentru totdeauna în viața lui. El sperase să se întâmple fix pe dos, dar nu avusese noroc. Nu își închipuise că avea sentimente atât de puternice pentru ea.

Acum, că se gândea la asta, își aminti de amărăciunea și de furia din trecut. Nu conta ce voia el, pur și simplu nu putea să fie a lui. Ea era albă, el, nu. Femeile albe nu se măritau cu metiși decât dacă voiau să fie respinse de societate. Era sigur că ea nu uitase asta, deși, pentru o vreme, lui îi ieșise din minte acest lucru. Acum, se distra cu el, dar la momentul potrivit avea să renunțe la el fără să clipească. Doar se folosise de el ca să nu mai fie virgină tocmai ca să se poată recăsători cu cineva potrivit, nu? Cineva pe măsura rangului ei!

– Sunt gata.

Dumnezeule, era frumoasă chiar și când arăta ridicol.

– Nu, nu ești. Îndeasă-ți părul sub pălărie.

Ea îl ascultă, dar se încruntă când auzi pe ce ton îi vorbise.

– S-a întâmplat ceva rău?

– Ar trebui?

– Nu vrei să mergem în cârciumă, nu-i așa?

– Nu contează, duceso, nu contează ce vreau eu.

Cuvintele lui păreau să aibă un sens ascuns, și o enerva faptul că nu înțelegea ce voia să spună. Și aerul lui morocănos era enervant, deoarece ea avusese impresia că depășise acea perioadă.

– Atunci, dacă nu contează, mergem?

Nu așteptă ca el să răspundă și nici că o urmeze. Ieși din vagon și porni furioasă pe drumul principal.

Colt o prinse de cot înainte să iasă din gară.

– Dacă vrei să faci nebunia asta, atunci o să respectăm regulile mele. Rămâi cu pălăria pe cap și ții privirea în pământ. Dacă te uiți la un bărbat și el te fixează cu privirea, atunci o să creadă că vrei să vă încăierați. Și să-ți ții gura închisă. Și, pentru numele lui Dumnezeu,

să nu te prinzi de mâna mea dacă te sperie ceva. Nu uita că se presupune că ești bărbat. Trebuie să te comporți ca atare.

– Ca tine? Nu cred că voi reuși să mă încrunt ca tine, dar ai alte gesturi pe care le pot imita. Ce părere ai de ăsta?

Și făcu o grimasă care îl amuză pe loc. O întoarse și o împinse înainte, dar Jocelyn apucă să vadă că de abia se abținea să nu râdă. Nu fură nevoiți să meargă prea mult ca să găsească o cârciumă.

– Dar fac și bere cu aur aici? întrebă Jocelyn după ce văzu că pe firmă scria „Berăria Pepita de Aur".

Dar acum Colt nu mai era pregătit pentru glumele ei.

– În locurile astea, se iscă multe scandaluri, Olandezule. Ești sigură că vrei să faci asta?

– Olandez? Presupun că asta e noua mea poreclă, nu naționalitatea. Chiar arăt ca un olandez?

– Arăți ca o ființă sălbatică, îi răspunse el și îi trase pălăria mai pe ochi, ca să nu i se vadă urechile foarte delicate. Dumnezeule, n-o să meargă. E destul să se uite careva o clipă la fața ta, și se va sfârși totul.

– Dar ce s-ar putea întâmpla dacă se află că sunt femeie?

– Orice, fir-ar să fie!

Îl vedea cum începea să se răzgândească în privința acestei aventuri, așa că se duse lângă ușile de la intrare.

– Doar cinci minute, Colt, te rog! Nu se va întâmpla nimic în cinci minute.

Și păși în cârciumă înainte ca el să o poată opri.

Capitolul 41

Berăria Pepita de Aur nu păruse atât de zgomotoasă de afară, dar lucrurile stăteau altfel înăuntru. Jocelyn nu înaintă prea mult. Se întrebă dacă în acea zi era vreo sărbătoare care să explice prezența atâtor oameni în cârciumă, la mijlocul zilei. Apoi observă că majoritatea oamenilor se aflau la bar, cu farfurii de mâncare în față, și își aminti că era ora mesei – și că și ei îi era foame.

– Nu mi-ai spus că se și mănâncă, șopti ea când îl simți pe Colt în spatele ei.

– Cu cine vorbești, puștiule?

Se uită în jur cu ochii măriți de spaimă și văzu un bătrân care purta pantaloni aproape la fel de largi ca ai ei, izmene și bretele. Spre ușurarea ei, se scărpina în barbă sură și se uita la tejgheaua barului, nu la ea.

– Îmi cer scuze, eram...

– Îmi ceri...

Râse zgomotos înainte ca ea să termine ce avea de zis. Jocelyn se strâmbă și se uită peste umăr după Colt. El nu era în spatele ei. Acum, bătrânul se zgâia la ea.

– Nu se întâmplă să ai la tine un bănuț în plus, băiete? Mâncarea se dă gratuit atât timp cât cumperi băutură.

Ea își îndesă mâna în buzunarul hainei, unde pusese mai devreme câteva monede și-i întinse una. Și, când bătrânul făcu ochii mari și aproape îi smulse degetele când înșfăcă bucata de aur de douăzeci de dolari, își dădu seama că făcuse o greșeală.

– Pesemne abia ai venit de la minele de aur, băiete. Hai cu mine să-ți cumpăr ceva de băut. La naiba, acum sunt bogat.

Și porni spre tejghea, râzând zgomotos. Jocelyn nu avea de gând să îl urmeze. Ba chiar se întoarse spre ieșire când cineva o smuci. Era Colt. În tot acest timp, fusese în spatele ei.

– Parcă ți-am zis să-ți ții gura.

– A crezut că sunt un băiat, îi explică ea. La asta nu ne-am gândit. Dacă pot trece drept băiat, n-am putea rămâne să luăm și prânzul?

– Nu, n-am putea, rosti el nervos. Ai văzut destule?

– Practic, încă nu am văzut nimic, dar...

Vocea i se pierdu și făcu ochii mari din cauza imaginii pe care o văzu în clipa aceea. Era vorba despre un tablou cu ramă aurită, care atârna deasupra oglinzii de la tejghea și reprezenta o femeie complet goală, întinsă pe o canapea. Colt râse, și ea își dădu seama că roșise – și că se holba.

– Haide, se vede mai bine de aici. Cinci minute, Olandezule, apoi am plecat.

Ea încuviință și îl urmă la tejgheaua barului. Era o scândură lungă din lemn de nuc sculptat, cu șervete care atârnau la intervale de vreo doi metri și jumătate, pentru clienții care mâncau și care aveau nevoie să se șteargă pe mâini, presupuse ea. Cizmele se puteau sprijini pe o bară de metal prinsă la baza barului. Din loc în loc, erau așezate scuipătoare, cam una la patru clienți. În jurul vaselor era rumeguș,

și Jocelyn avu ghinionul să vadă și motivul: un bărbat scuipă tutun înspre o scuipătoare, dar nu o nimeri.

Când Jocelyn ajunse la tejghea, cârciumarul veni să șteargă spațiul din fața ei, pe care se mai aflau câteva firimituri din mâncarea gratuită.

– Ce servești, băiete? o întrebă acesta.

– Un coniac, dacă sunteți amabil.

– Mai degrabă, două pahare de whisky, aproape că mârâi Colt de lângă ea și aruncă un ban pe tejghea.

Încruntătura lui făcea cât o mie de cuvinte, dându-i de înțeles lui Jocelyn că iar greșise. Prin părțile astea, probabil nu auzise nimeni de coniac, darmite să-l și vândă.

– Îmi pare rău, spuse ea cu voce joasă.

Când îi fu pus în față paharul cu băutură, Colt o avertiză:

– Ține-l doar, dar să nu-l bei.

Jocelyn luă păhărelul în mână, îl întoarse pe toate părțile și puse un braț pe tejghea, așa cum văzu la un om de alături. Colt rămase cu fața spre oglindă, în care putea vedea întreaga cârciumă. Jocelyn însă preferă să se uite direct.

Nu era o cârciumă foarte mare. Avea aproximativ dimensiunile unui salon mic de la reședința Fleming. În afară de acel tablou indecent, la care ea refuza să se mai uite, pe pereți erau atârnate și alte lucruri interesante: un cap de căprioară, craniul alb al unui animal mare, arme vechi, posteriorul unui bivol – trebui să clipească de mai multe ori ca să se asigure că vedea bine.

Existau și câteva mese de biliard, câteva mese pentru jocuri de cărți și o ruletă, dar fără a distrage atenția de la scopul principal al cârciumii – și anume, servirea de băutură. În numai câteva minute, îi auzi pe oameni cerându-i cârciumarului Snake Poison, Coffin Varnish, Red Dynamite, Tarantula Juice și Panther Piss[1] și bănui că erau denumiri diferite pentru whisky. Aproape fu tentată să guste din paharul ei, ca să vadă dacă toate descrierile astea erau justificate. Dar trase cu ochiul la Colt, care supraveghea încăperea privind în oglindă, și hotărî să se abțină.

Erau tot felul de bărbați, purtând diferite veșminte: prospectori, jucători de cărți, oameni de afaceri, cowboy, pierde-vară. Aproape

[1] În limba engleză, în original, Otravă de Șarpe, Lac de Coșciug, Dinamită Roșie, Zeamă de Tarantulă, Urină de Panteră (n.red.)

fu surprinsă când observă, în cele din urmă, femeile care ședeau la câteva mese.

Cei din cârciumă le numeau ușuratice. De fapt, auzise și altfel de cuvinte prin care se făcuse referire la ele, dar nu erau deloc politicoase. Se părea că erau disponibile pentru mai mult decât o băutură sau un dans, dar singurele diferențe dintre ele și femeile din oraș erau că acestea nu purtau rochii simple sau din stambă și erau machiate.

De fapt, erau îmbrăcate după ultima modă franțuzească. Recunoscu unul dintre stilurile acelea pompoase din revistele pe care le avea și ea, deși nu-și mai amintea dacă decolteul trebuia să fie atât de adânc. Dar asemănarea cu moda se încheie în momentul când una dintre ele se ridică. Rochia ei nu avea o fustă normală, ci una care se termina la jumătatea gambei... nu a gambei, ci a coapsei, lăsând să i se vadă picioarele lungi acoperite de ciorapi stridenți, cu dungi din mătase.

Jocelyn se trezi holbându-se cu gura deschisă, dar își reveni rapid. Ei bine, dorise să fie șocată și chiar reușise prin faptul că venise aici. Iar dacă femeile acelea erau îmbrăcate atât de sumar, Dumnezeu știa ce purtau femeile din bordeluri. Nu o mai mira reacția lui Colt când ea îi spusese că voia să viziteze un bordel.

– Ai o problemă, domnule?

Jocelyn gemu. Colt o avertizase să nu se holbeze la nimeni, iar matahala de bărbat care se uita acum în direcția ei părea să fie supărat dintr-un motiv oarecare. Numai că ea nu-și amintea să se fi holbat la el. Nici măcar nu-l observase până în momentul acela. Poate că nu i se adresase ei.

– Ți-am pus o întrebare, domnule.

Atunci, înțelese că nu vorbea cu ea, ci cu Colt. Și, uitându-se la Colt, văzu că el se uita la matahala de bărbat prin oglinda din spatele barului, așa cum o avertizase pe ea să nu facă, iar bărbatul, care nu-l vedea prea bine în oglindă, nu era deloc mulțumit.

Colt nu se întoarse, ba chiar nici nu-i răspunse. Rămase încremenit. Nu mai mișca nici un mușchi.

– Fir-ar, ești metis, nu-i așa? auzi apoi Jocelyn și înmărmuri la rândul ei. Cine dracu' te-a lăsat să intri aici?

Jocelyn se aștepta ca el să se întoarcă acum, să-i spună matahalei să înceteze. De ce trebuia să poarte cozile alea lungi și împletite, cămașa din piele de căprioară și mocasinii? Doar unul dintre aceste însemne nu ar fi atras atenția nimănui.

În cârciumă, se aflau și alți bărbați care aveau părul mai lung decât Colt. Altul purta haine din piele de căprioară. Nu mai purta nimeni mocasini, dar totuși, toate cele trei la un loc erau un mesaj pe care îl putea descifra oricine. Pur și simplu, *căuta* necazuri. Atunci, de ce nu se întoarse Colt spre bărbatul acela ca să îi răspundă?

– Vorbesc cu tine, corcitură, spuse matahala în timp ce se ridică de pe scaun.

Era într-adevăr un bărbat uriaș. Chiar semăna cu o matahală de urs, cu părul castaniu și ciufulit și fața acoperită cu barbă și mustață. Nu purta nici o armă și se părea că nu-i păsa de arma de la brâul lui Colt. Dar avea un bici înfășurat la curea, ceea ce însemna că era un soi de crescător de vite. Unul care mâna vitele prin munți. Lui Jocelyn îi era milă de animalele care îi cădeau acestuia pe mână, pentru că bărbatul nu doar emana răutate, ci părea de-a dreptul crud.

Colt încă nu-i răspunsese.

– Poate ai nevoie de ceva care să-ți atragă atenția, sugeră bărbatul.

Jocelyn trase aer în piept când bărbatul își desfăcu biciul pe podeaua cârciumii. Doar n-avea să îndrăznească așa ceva! Și totuși, oamenii aflați la tejghea nu erau de părere cu ea, pentru că se risipiră care încotro spre pereții cârciumii.

Se goliră și mesele din apropierea tejghelei. Cineva tocmai își apucă fustele și fugi din calea lui. Iar Colt tot nu se întoarse.

Până apucă Jocelyn să se depărteze de așa-zisul ei protector, biciul pocni. Și văzu o urmă neagră pe cămașa lui Colt, acolo unde îl nimerise și zgâriase pielea de căprioară. Era absolut îngrozită. Bestia chiar îl lovise pe Colt ca să-i atragă atenția. Însă Colt rămase nemișcat. Spre uimirea ei și groaza celorlalți prezenți, Colt nu avu nici o reacție. Nu se clinti, nu arătă că ar fi fost rănit. Și lovitura durea, probabil, teribil. Biciul pocnise la fel de tare ca o împușcătură.

Matahala fu șocată de faptul că nu obținuse nici o reacție din partea victimei sale, dar își reveni repede. Privi cu ochii mijiți spatele lui Colt și merse spre oglinda în care îi putea vedea chipul, apoi făcu ochii și mai mici.

– Sunt sigur că te-am mai văzut pe undeva, corcitură. Mi-ai mai făcut necazuri și-nainte, poate când eram prea băut ca să țin minte? Răspunde-mi, corcitură nenorocită! urlă și lăsă biciul să zvâcnească din nou prin aer.

– Nu! icni Jocelyn când biciul îl lovi din nou pe Colt și vru să facă un pas înspre el, dar fu oprită de o mână care o prinse ferm de umăr.

– Nu te amesteca, băiete! E doar un metis.

Atunci, parcă își pierdu mințile. Nu înțelegea nimic din ce se petrecea, prejudecățile care îl puteau determina pe un om să gândească astfel și nici indiferența care îi făcea pe restul să stea acolo și să privească fără să intervină pentru a opri o asemenea cruzime. Mai mult decât orice, nu înțelegea ce se petrecea cu Colt și cum de putea să tacă și să suporte. Ea nu putea.

Se întoarse spre omul care o prinsese de umăr și îi scoase arma din toc înainte ca sărmanul să-și dea seama de intențiile ei. Era un pistol cu țeavă lungă și greoaie. Trebui să îl sprijine pe antebraț, dar, chiar și așa, nu credea că putea ținti prea bine. Nu se pricepea să tragă cu armele de foc.

Însă matahala nu știa asta.

– Dacă îl mai lovești o dată, domnule, va trebui să te împușc.

Mai mulți oameni se retraseră – cei care se aflaseră în spatele ei și cei din spatele matahalei. Îi captase atenția, oricum, și era înfiorător. Se uită cu coada ochiului la Colt, dar, blestematul de el, nici măcar acum nu se clinti. Chiar credea că îl putea scoate din beleaua asta de una singură?

– Vorbești cu mine, băiete? o întrebă matahala. Sper că nu ești atât de cretin.

Ea tresări ușor când omul pocni biciul la picioarele lui. Amenințarea plutea în aer, iar mesajul era clar. Dacă nu lăsa pistolul jos, avea să o biciuiască.

Începură să-i transpire mâinile. Avu nevoie de două încercări ca să armeze pistolul. Sunetul se auzi groaznic de puternic în liniștea mormântală a cârciumii. Și nu reuși decât să-l înfurie pe individ într-atât încât se părea că acum nu-i mai păsa că avea pistolul îndreptat spre el.

– Mizerabilule, mormăi el. Renunță sau te fac ferfenițe!

– De ce nu renunți tu, Pratt? strigă cineva. E doar un puști.

– Vrei să te gâdil și pe tine cu biciul nițel? veni replica matahalei.

– Nu te-ai lăudat destul pentru o zi, Pratt? se auzi din cealaltă parte a cârciumii.

Jocelyn începu să prindă curaj, până își dădu seama că matahala se înfuriase și mai mult pentru că nu avea sprijinul celor prezenți, așa că avea să-și verse toată furia asupra ei.

– Fir-ai tu să fii! Renunță sau te biciuiesc!

Nu-i mai dădea de ales, deoarece deja își trăsese brațul în spate, pregătindu-se să dezlănțuie biciul în direcția ei. Ea apăsă pe trăgaci, apoi încremeni de groază. Nu se întâmplă nimic. Arma nu era încărcată! Bucuria sălbatică de pe chipul lui Pratt era aproape de nedescris. Se vedea că își dorea s-o facă să sângereze și să sufere crunt deoarece avusese curajul să îl înfrunte. Jocelyn paraliză de frică. Nici măcar nu reuși să țipe când văzu că biciul se îndrepta spre ea, cu atât mai puțin să se ferească.

Sunetul loviturii fu mai groaznic decât lovitura în sine – de fapt, Jocelyn nu simți nimic. Era posibil să i se fi oprit inima în piept, dar nu simți nici o durere. De abia apoi sesiză mirosul și îl văzu pe Pratt căzând încet la podea. Acum știa că o salvase cineva, că sunetul auzit fusese de glonț, nu de bici.

Era de înțeles de ce nu îl bănui imediat pe Colt, deoarece el permisese ca lucrurile să ajungă atât de departe. Însă doar pistolul lui fumega ușor, și, când respiră ușurată și se uită în ochii lui, aproape explodă de furie.

Dar reuși să-și controleze furia apărută din senin.

Jocelyn se întoarse încet și-i înapoie arma inutilă proprietarului, după care ieși liniștită din cârciumă. Nu avea să mai vorbească niciodată cu Colt Thunder. Pentru că, indiferent ce motiv diabolic îl împiedicase să acționeze până în ultimul moment, bănui că o făcuse doar ca să-i dea ei o lecție. Intenția lui fusese ca Jocelyn să se sperie de moarte, și pentru asta nu avea să-l ierte niciodată.

Capitolul 42

Colt o văzu pe ducesă ieșind din cârciumă, dar nu făcu nici o mișcare cum că ar urma-o. În momentul acela, pur și simplu nu putea. Se simțea slăbit ca un bebeluș. Inima încă îi bubuia în piept, și pielea îi era acoperită de o transpirație rece. Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva și în mod sigur nu avea să mai permită să i se întâmple.

Îl observase pe Ramsay Pratt privindu-l în oglindă, îl recunoscuse și simțise o asemenea satisfacție primitivă, că aproape lăsase să-i scape un strigăt de luptă. Își imaginase de foarte multe ori cum ar fi fost să-l reîntâlnească pe omul acela, își închipuise cum avea să-l provoace la duel și apoi să-și golească pistolul în el; nu ca să-l omoare, ci ca să-l lase infirm. Nu voia să fie mort. Voia ca Pratt să-și trăiască viața mai departe cu amărăciune și durere în suflet, la fel cum se întâmplase cu el după ce li se încrucișaseră drumurile.

Nu-i răspunse omului înadins, ca să-l enerveze. Voia să-l vadă spumegând de furie și înnebunind, să fie suficient de nebun cât să lovească cu biciul. Dar, când îl adusese în punctul dorit și se pregătise să se întoarcă spre el, descoperise că nu putea. Trupul îi încremenise la vederea biciului, de parcă mintea care îl controla hotărâse că nu avea să ia parte la acea confruntare, de parcă i-ar fi fost teamă să treacă din nou prin acea experiență.

Nu fusese în stare să iasă din starea aceea asemănătoare unei transe nici măcar atunci când Ramsay îl biciuise. Oricum, nu simțise nici o durere. Avea atâtea terminații nervoase deteriorate și piele cicatrizată pe spate, că n-ar fi simțit nimic nici dacă s-ar fi întins pe cărbuni încinși. Nici acum nu știa dacă Ramsay îi provocase răni. Nu avea să știe până când nu se uita el însuși la spatele lui.

Însă, dacă înainte fusese paralizat de o frică pe care nu o putuse stăpâni, în momentul în care ducesa îl amenințase pe crescătorul de vite, simțise un val de teroare pură, dar tot nu se putuse mișca din loc; simțise o groază care îl făcuse să transpire și-i tăiase răsuflarea în clipa în care înțelesese că ea avea să fie rănită. Și de abia când îl văzuse ridicând biciul asupra ei, o furie oarbă explodase în mintea lui și îi înapoiase instinctele de războinic.

Privi cum trupul lui Pratt era târât afară din cârciumă. Oamenii comentau, dar nu despre el. Majoritatea clienților reveniră la ceea ce făceau înainte de acea scenă violentă. Era o reacție obișnuită, deoarece astfel de întâmplări aveau loc aproape zilnic.

Colt nu simțea nimic. Nici regret, nici satisfacție, nici vreo altă emoție pentru omul pe care tocmai îl omorâse. Îl deranjase însă expresia plină de ură pe care i-o aruncase ducesa înainte să iasă afară. Nu trebuia să se întrebe dacă o merita. Dar ce putea să-i spună? Că îi fusese frică, deși nu fusese conștient de acest lucru? Că avusese de gând să nu o implice în confruntare, că încercase, dar

că nu fusese în stare să se miște? Că nu se putuse urni? Ea chiar l-ar fi crezut, nu?

Se întoarse în gară și la vagonul acela elegant pe care ea îl închiriase cu atâta ușurință. Ducesa se afla acolo, dar se închisese în camera de dormit. Colt stătu pe gânduri câteva minute, întrebându-se dacă ar trebui să bată la ușă, apoi se răzgândi. Poate că era mai bine astfel. Avea să piardă câteva zile pe care și le-ar fi putut petrece împreună, dar oricum trebuia să renunțe la ea, așa că nu mai conta.

Își adună echipamentul și porni spre ușă. Avea să-și cumpere un bilet în vagonul de călători și să-l trimită pe conductor să o anunțe pe ducesă unde se afla. Nu aveau nici un motiv să se mai vadă până ajungeau la destinație. Când să iasă, îi atrase atenția reflexia lui într-una dintre oglinzi și își aminti de loviturile de bici. Puse echipamentul jos și își scoase cămașa ca să se uite rapid. Probabil că Pratt își pierduse din îndemânare de-a lungul anilor, hotărî Colt. Nu văzu nici o rană proaspătă.

– Doamne Sfinte!

Se întoarse și din reflex se întinse după armă.

– Ce?! Dar Colt recunoscu expresia de pe chipul ei. Nu suporta mila nici într-o zi bună, cu atât mai puțin din partea ei.

Jocelyn scăpă pușca din mâini și își duse o palmă la gură. Văzuse prea multă violență în ultima oră, dar ăsta... rezultatul violenței, ceea ce pătise el – chiar *el!* Fugi spre toaletă. Colt își aruncă haina pe podea înjurând de mama focului și fugi după ea, prinzând-o înainte să ajungă la ușă.

– Să nu îndrăznești! Nu-i nimic, auzi? Nimic! Dacă voiai să-ți verși mațele, trebuia să o faci când l-am omorât pe nenorocitul ăla, nu acum!

Ea înghiți cu greu și scutură din cap. Ochii începeau să i se umple de lacrimi. Nu înțelegea de ce era atât de furios. Nu-și putea împiedica emoțiile să-i sfâșie măruntaiele.

Când Colt o văzu că începe să plângă, urlă și mai abitir:

– Nu...!

Dar hohotele ei opriră cuvintele, chiar când ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui. El încercă să se îndepărteze, dar nu o putea face fără să o rănească. Iar Jocelyn nu părea dornică să-i dea drumul, pentru că se lipise de el de aproape îl sufoca.

– Fir-ar să fie, rosti el după câteva clipe și o duse în brațe până la cel mai apropiat scaun, apoi se așeză și o puse în poala lui. Nu trebuie

să-mi faci așa ceva, femeie. De ce naiba plângi? Ți-am mai spus că nu-i nimic.

– Asta... e... nimic... pentru tine? întrebă ea printre sughițuri, cu fața îngropată în umărul lui.

– E nimic pentru tine. S-a întâmplat cu foarte mulți ani în urmă. Crezi că mă mai doare? Te asigur că nu.

– Dar te-a durut! hohoti ea și mai puternic. Nu-mi spune că nu te-a durut! O, Dumnezeule, sărmanul de tine!

Colt se încordă. Nu se mai putu abține.

– Ascultă-mă bine, duceso! Un războinic nu poate accepta mila altora. Mai degrabă ar muri.

Atunci, Jocelyn se îndepărtă puțin, ușor mirată.

– Dar eu nu-ți plâng de milă.

– Atunci, pentru ce bocești atâta?

– Pentru durerea pe care cred că ai simțit-o. Eu nu... nu suport să știu că ai suferit atât.

Colt scutură din cap.

– Nu privești problema din perspectiva potrivită, femeie. M-a biciuit cu intenția de a mă omorî. Nu sunt mulți care ar fi putut supraviețui, dar eu am făcut-o. Cicatricile alea înseamnă victoria asupra dușmanilor mei. I-am înfrânt prin faptul că am trăit.

– Dacă ești mândru de cicatricile alea, așa cum ești de astea – își trecu degetele peste cicatricile de pe piept, făcându-l să tresară –, atunci de ce le-ai ascuns de mine? Pentru că ai făcut înadins ca să nu le văd, nu-i așa?

Jocelyn își aminti că, în momentele când erau amândoi goi, făcând dragoste, de câte ori voise să îl atingă pe spate, el o oprise și îi prinsese mâinile deasupra capului sau pe lângă corp. Își aminti și când îi spusese că ar merita să fie biciuit.

Dumnezeule, cât de insensibil din partea ei! Dar nu știuse nimic.

– N-am spus că sunt mândru de ele, duceso. Dar amintește-ți cum ai reacționat când le-ai văzut pe astea, spuse el cu amărăciune în glas și îi lipi palma de piept, și reacția pe care ai avut-o adineauri, și îți vei primi răspunsul. Cicatricile de pe piept trezesc dezgust. Cele de pe spate, greață.

– Dar știi de ce? întrebă ea înflăcărată. Pentru că pe primele ți le-ai provocat singur, și ești mândru de ele. Celelalte au fost provocate

de altcineva; cineva a chinuit trupul acesta superb, și asta e o atrocitate dincolo de limita suportabilității. Cine ți-a făcut asta, Colt?

El nu era sigur dacă ea îi făcuse un compliment sau îl certase.

– Tocmai l-ai văzut murind.

Jocelyn avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă informația, apoi tot sângele i se scurse de pe chip.

– O, Doamne, nu-i de mirare că n-ai putut să te miști când l-ai văzut! Și eu încremenisem când am văzut că voia să mă biciuiască, și nici măcar nu știam cât de dureros ar fi. Dar tu știai... o, Doamne, gemu ea și se înlănțui din nou cu putere de gâtul lui, de parcă gestul ei ar fi putut șterge amintirea durerii. Tu știai exact cum aveai să te simți dacă te lovea... și chiar te-a lovit! A trebuit să retrăiești coșmarul...

– Încetează, femeie, spuse el pe un ton morocănos. Faci lucrurile să pară mai rele decât au fost în realitate. Nu am simțit nimic. E nevoie să ai terminații nervoase ca să simți durerea, iar eu nu mai am așa ceva pe spate.

– O, Dumnezeule!

Și începu să plângă din nou.

– *Acum*, ce mai e?

Dar Jocelyn scutură din cap, conștientă că el nu ar fi vrut să afle că vorbele lui îi sporiseră compasiunea. Dar Colt știa ce gândea ea. Și știa ce făcea – încerca să-l aline așa cum numai o femeie putea. L-ar fi lăsat să-și pună capul pe pieptul ei dacă ar fi vrut, iar problema lui era că tentația era prea mare. Trebuia să se gândească la altceva, așa că zări pușca rezemată de peretele vagonului și întrebă:

– Unde mergeai cu pușca aia?

– Mă tem că nu te-am auzit când ai intrat, zise ea oftând. Mi-a trecut la un moment dat prin minte că poate ai dat de și mai multe necazuri în cârciumă, după ce am plecat.

– Și te întorceai să mă salvezi?

– Ceva de genul ăsta.

Jocelyn se așteptase ca intenția ei să fie întâmpinată cu un hohot de râs. În schimb, simți cum el o trage de păr ca să-i lase capul pe spate, apoi o sărută pasional și aproape disperat. Nu o mira disperarea din acel sărut, căci se simțea chiar mai disperată decât el. Timpul pe care îl aveau de petrecut împreună se apropia de sfârșit, și amândoi știau asta.

Capitolul 43

Vagonul privat intră în gara din Cheyenne. Pe fereastră se vedea cum vântul făcea rotocoale de zăpadă. Deoarece își petrecuse aproape un an călătorind prin țări calde, într-o climă mediteraneeană, înainte să ajungă în America, Jocelyn nu mai văzuse zăpadă de foarte mult timp.

– Crezi că vremea este prea aspră pentru cai? întrebă ea și lăsă perdeaua să cadă deasupra ferestrei.

Colt tocmai îmbrăca o haină mai groasă.

– Caii sălbatici trăiesc aici de sute de ani. Crezi că oamenii se pot descurca fără cai?

Ea zâmbi ușor. Îi spusese Vanessei că voia să-și înființeze ferma de armăsari aici, dar fusese o hotărâre luată sub impulsul momentului, influențată de bărbatul care acum se pregătea să părăsească relaxat vagonul – și pe ea. Dacă nu avea nici un motiv să locuiască în ținuturile astea, poate că ar fi fost mai bine să-și crească armăsarii în altă parte.

– Dar ai crește cai aici? întrebă ea.

– Așa intenționez, cu mânzul ăla pe care mi-l datorezi. Dacă îți faci griji că nu va supraviețui, n-ai de ce. De fapt, vremea de aici e perfectă pentru animale, deoarece verile nu sunt prea călduroase și nici iernile prea geroase.

– Eu mă gândeam la animalele mele. Nu ți-am spus că mă gândesc să mă stabilesc prin părțile astea?

– Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Jocelyn îi întoarse spatele. Expresia lui îngrozită o făcu să simtă un nod în gât. O durea, o durea foarte mult reacția lui, și tocmai voia să-i spună că nu trebuia să-și facă griji din pricina ei, că, dacă alegea să își construiască ferma de cai în Wyoming, avea să se țină cât mai departe de el. Colt veni în spatele ei și îi cuprinse umerii.

– Uită ce am spus! E treaba ta ce faci de acum înainte. Nu mai lucrez pentru tine.

Dar cum naiba avea să trăiască de la o zi la alta știind că ea era atât de aproape? Se gândise că ea avea să viziteze orașul și apoi să plece cu trenul spre est. Atunci, ar fi putut s-o uite. Dar dacă ea nu pleca...

Jocelyn ridică din umeri ca să scape de strânsoarea lui, dar Colt îi simțise deja încordarea.

– Nu înțeleg de ce tot uit cât de nerăbdător ești să pleci de lângă mine. Dacă te cazezi la un hotel, ne vom putea vedea amândoi de treburile noastre. Îți voi trimite la ferma surorii tale banii și mânzul – imediat ce se va naște.

– Nu, n-o vei face.

– Ba da, o să...

– Nu... n-o vei face.

Jocelyn strânse din buze. Se mai purtase astfel cu ea cândva, însă atunci ea abia dacă voia să-i vorbească. Acum, nu mai era la fel de speriată de expresia lui hotărâtă. De asemenea, lăsa furia să ia locul suferinței din suflet. Așadar, Colt nu mai voia să aștepte? Voia să rupă imediat orice legătură cu ea? După săptămâna pe care o petrecuseră împreună, avusese impresia că începuse să-l cunoască mai bine. Ba chiar începuse să spere că...

– Dacă te temi că îți voi aduce personal banii, să știi că n-o voi face. Te asigur că n-o să mă mai vezi niciodată. Dar nu am o sumă atât de mare asupra mea. Dacă nu poți aștepta până ajung și restul bagajelor mele, presupun că pot trimite o telegramă celei mai apropiate bănci, să cer transferul banilor... Acum, ce mai e? întrebă ea când îl văzu că scutură din cap.

– Dacă încerci să-mi plătești banii ăia, o să le dau foc. N-am vrut niciodată banii ăia blestemați, și o știi prea bine. Trimite-mi mânzul când va fi pregătit să plece de lângă mama lui și vom fi chit.

– Așadar, ai făcut degeaba o treabă pe care ai urât-o? Cel puțin, lasă-mă să te plătesc...

– Nu.

Jocelyn se holbă la el.

– Te încăpățânezi să mă faci să mă simt vinovată pentru că am profitat de tine, nu-i așa? Va trebui să te dezamăgesc. Orice aș simți, să știi că nu e vină.

Și, cu asta, își smulse ranița de pe podea și porni cu pași mari spre ușă. Colt scrâșni din dinți, atât de furios, că îi venea să o blesteme. Desagile lui rămâneseră în compartimentul de dormit, altfel ar fi fost în spatele ei într-o clipită. Fir-ar ea să fie de femeie! Încerca să-l facă să se simtă vinovat că nu îi lua banii? Dar el nu voia decât să plece din preajma ei înainte să facă vreo prostie. Înainte să-i spună ce simțea

pentru ea. Își și imagina reacția ei: ar fugi ca din ghearele diavolului – asta dacă nu ar izbucni în hohote de râs mai întâi.

Colt își aminti când ea insistase ca el s-o ducă la o cârciumă, spunând că nu urma să mai aibă vreodată șansa aceasta, deoarece, odată ce aveau să i se alăture oamenii ei, avea să-i piară curajul. Aceeași regulă se aplica și în cazul lui, iar Colt o știa. Fusese dispusă să împartă așternutul cu el atât timp cât erau singuri și nu știa nimeni, dar câțiva dintre oamenii ei se aflau deja aici și o așteptau. Și ar fi fost îngrozită ca ei să afle că avusese drept amant un metis. Dacă era nervoasă acum, motivul era că el îi amintise că totul se terminase înainte să apuce să-l concedieze. Pentru că de abia atunci se încordase și pufnise.

Colt trânti ușa vagonului și fu nevoit să fugă ca să o prindă din urmă. Jocelyn ar fi trebuit să se ducă direct la vagonul de transport, ca să-și recupereze caii, însă pornise direct spre oraș. Aproape că-i venea să o lase în plata Domnului. Aici, era oarecum în siguranță. Dar devenise un obicei pentru el să-și facă griji în privința ei. Nu putea s-o părăsească până nu era sigur că oamenii ei se aflau în oraș.

Jocelyn era prea furioasă ca să observe încotro mergea, pe lângă cine trecea pe stradă sau orice altceva legat de orașul Cheyenne, aflat în statul Wyoming. Se simțea folosită. Doamne, Dumnezeule, în săptămâna care trecuse nu o folosise decât pentru sex? Se simțise folosit, așa că îi plătise cu aceeași monedă? Ce lucru dezgustător! Dar cum putea să creadă altceva? Chiar în dimineața aceasta făcuseră dragoste sălbatic și pasional, pentru ca apoi să o țină cu tandrețe în brațele lui. Și acum, de abia aștepta să se despartă de ea, să nu o mai vadă niciodată. Niciodată? O, Doamne, n-avea să-l mai vadă niciodată, n-avea să-i mai simtă niciodată atingerile. Cum ar putea suporta?

Încetini pașii și își simți pieptul umplându-i-se de durere. Încercă să-și amintească unde se afla, că nu putea să plângă în public, dar lacrimile i se adunară în ochi. Apoi cineva o prinse cu brutalitate de încheietura mâinii și o trase deoparte, iar primul ei gând fu „Încă nu m-a părăsit". Dar altă mână îi acoperi gura, apoi simți o înțepătură în gât și își schimbă gândurile.

– Norocu' tău că șefu' vrea să te vadă primu', fato, altfel ți-aș lua gâtu' chiar acu'. Dacă încerci să scapi, cre' s-o să trebuiască să-l dezamăgesc.

Jocelyn înțelese amenințarea. Doar că nu era prea sigură dacă avea să țină cont de ea. De ce să mai aștepte? De ce să fie maltratată de englez înainte să moară, când totul putea să se termine pe loc?

În afară de bărbatul care îi pusese o mână la gură și își îndreptase cuțitul spre gâtul ei, mai era unul. Acela stătea cu spatele lipit de clădire și cu mâna băgată în haină. Era sigură că avea un pistol. O trase mai în spate, așa că acum se afla în umbra dintre cele două clădiri și nu o mai putea vedea nimeni în afară de cineva care ar fi trecut pe această alee îngustă.

Nu înțelegea de ce rămâneau pe loc. Era sigură că aveau cai pregătiți, așteptându-i în spatele acestor clădiri. Nu făceau decât să îi lase timp de gândire, pentru că ea nu voia să meargă cu ei. Dacă nu îi tăiau gâtul imediat, existau șanse să se elibereze cumva din strânsoare sau cel puțin să țipe după ajutor.

Tocmai voia să-l lovească pe cel care o ținea, când celălalt bărbat zise:

– Vine, Dewane.

Cine venea? Nu putea să fie Colt. El era încă la tren, ca să-și recupereze calul, sau se afla deja în drum spre casă. Însă Jocelyn știu că era vorba despre Colt și că tâlharii îl așteptau ca să-l omoare. Panica o încremeni și îi scurse sângele din obraji. Apoi Colt ajunse acolo, coti și se trezi cu țeava unui pistol în față.

– Nici să nu sufli, se auzi amenințarea tâlharului.

Colt nu respiră, pentru că aproape fu sufocat de un val de furie. Ce prostie din partea lui să nu se întrebe de ce cotise ducesa brusc pe o alee îngustă, ca să se ascundă între două clădiri! Își zisese că încerca doar să scape de el, dar nici asta nu era o scuză. O privi și văzu că plângea de frică. Era prea mult! Imaginea ei îi activă instinctul de războinic. Nici unul dintre ticăloșii ăștia nu avea să plece viu de aici.

– Șezi blând, Clint! N-o să facă nimic atât timp cât am cuțitu' la gâtu' ei drăgălaș. Nu-i așa, metis Thunder? chicoti Dewane. Nu-ți amintești de mine, așa-i? Cre' că te-ai duelat cu atâția, că nu le mai ții cont.

– Owen te cheamă, nu-i așa?

– Ei, ca să vezi, sunt pur și simplu flatat. Doar că acu' tu ești la ananghie, nu-i așa? Ți-ai închipuit că ne-ai păcălit când ai plecat cu domnița, pun pariu! Da', vezi tu, bătrânu' Miles ne-a spus încotro mergea muierea. Așa că n-a mai fost nevoie să ne plimbăm ca bezmeticii în căutarea ei. Doar am ajuns aici și am așteptat.

– Așadar, englezul e aici, în oraș?

– Mai degrabă, ar trebui să întrebi cât de supărat e. Nu mai contează dacă e aici.

Clint râse, pentru că el nu fusese cu ei când Jocelyn le scăpase practic din mâini, ci auzise doar din povestiri. Dewane nu se arătă la fel de amuzat. El fusese acolo.

– Aproape am dat colțu' în căutarea lui Angel, dar apoi am aflat că ți-a dat-o, continuă Dewane. Dup'-aceea s-a înfuriat și mai tare când pe prostu' de frate-miu și pe Saunders i-a apucat febra aurului și au fugit la minele de aur. Acum rânji. Poți să pui pariu pe ultima ta suflare c-o s-o facă să plătească pentru fiecare supărare de-a lui. Ești gata să achiți partea ta?

– Partea mea?

– Crezi că nu știm unde ți-e pistolul, Thunder?

– Ăsta e numele tău de indian, nu-i așa? întrebă Clint, simțindu-se curajos. Dacă te mai cheamă cumva, zi acu'. Apoi râse înfundat. Vrem să-ți trecem numele întreg pe cruce.

– Primul meu nume e White, răspunse Colt liniștit.

– White Thunder, pufni Dewane. Nici nu mă mir.

– De ce? vru Clint să știe. Nu e la fel de interesant ca Mad Dog sau Crazy Horse.

– Uiți că e metis, prostule, răspunse Dewane oarecum dezgustat. Numele vine de la jumătatea lui albă.

– Nu, vine de la lumina albă care se vede atunci când cade trăsnetul, spuse Colt încet și trase un glonț în fruntea lui Dewane, exact în mijloc.

Clint înmărmuri, uitând că avea arma în mână. Ducesa începu să țipe când căzu la pământ împreună cu Dewane, și de abia atunci Clint își ridică privirea spre Colt... și își primi glonțul binemeritat. Apăsă pe trăgaci din reflex, dar glonțul lui ajunse în pământ cu numai câteva clipe înaintea lui.

Colt se asigură că era mort – nu exista nici o îndoială în privința lui Owen –, apoi o ajută pe Jocelyn să se ridice. Ea se aruncă asupra lui ca să-l lovească, și Colt se feri în ultimul moment. Însă nu scăpă de furia ei.

– Puteai să mă omori! Putea să mă omoare!

El îi prinse pumnul când vru să îl lovească a doua oară și o strânse puternic în brațe.

– S-a terminat, îi zise cu blândețe. Iar eu nu trag decât dacă știu sigur că glonțul meu își atinge ținta.

O simți tremurând, apoi lăsându-se moale în brațele lui.

– Cred că am văzut prea mulți oameni murind în jurul meu în ultimul timp. Du-mă de aici, Colt!

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult, dar, pe măsură ce oamenii din oraș începură să fugă spre ei pentru a afla de unde se auziseră focurile de armă, înțelese că mai trebuia să aștepte. În mulțime se afla și șeriful Smith, pe care, din fericire, îl cunoștea, așa că nu avea să fie reținut prea mult pentru interogatoriu.

– O să te duc în Rocky Valley imediat ce descâlcesc ițele acestei chestiuni. Mă voi întoarce ca să fiu sigur că oamenii tăi ajung acolo înaintea noastră, dar, atât timp cât englezul e printre noi – și cine știe pe cine altcineva a mai apucat să angajeze –, vei fi mai în siguranță la fermă.

Ea nu protestă. Nu conta decât că el nu avea s-o părăsească deocamdată.

Capitolul 44

– Colt, ăla n-are cum să fie Billy decât dacă și-a schimbat sexul. Acestea fură primele cuvinte pe care i le adresă femeia când ajunse acasă, apoi îl îmbrățișă, îl studie din cap până-n picioare și se încruntă. N-am crezut c-o să dureze atâta vreme. Ți-a fost greu să-l găsești?

Jocelyn rămase în spate și ascultă totul, precum și explicația scurtă pe care i-o dădu Colt femeii, apoi avalanșa de întrebări la care fu nevoit să răspundă. Nu credea că avea să-l audă vreodată vorbind atât de mult. Desigur, era clar că frumoasa cu păr negru și ochi turcoaz nu era nimeni alta decât sora lui, Jessie, cea care îi dăduse numele și care îl învățase engleză – acum, că îi auzea vorbind, nu exista nici un dubiu în privința asta.

În cele din urmă, o prezentă, dar, în stilul lui caracteristic, doar „ducesă". Jocelyn se întrebă dacă el își amintea numele ei întreg, dar nu se sinchisi să o corecteze pe sora lui când aceasta presupuse că numele ei de botez este Duchess. Apoi îl cunoscu pe Chase, soțul

lui Jessie, un bărbat extrem de chipeș, cu ochi atât de întunecați, că păreau negri. Deși arăta de numai douăzeci de ani, Jessie trebuia să fie mai în vârstă, deoarece avea un fiu de șapte ani care semăna izbitor de mult cu tatăl său, o fiică de cinci ani și alt băiețel de patru ani – niște copii frumoși, care o făcură pe Jocelyn să simtă un junghi în piept când tăbărâră pe „unchiul Colt"

Ajunseseră la ferma Rocky Valley la scurt timp după lăsarea întunericului, așa că Jocelyn se scuză devreme, ca să-l lase pe Colt să petreacă mai mult timp singur cu familia lui. A doua zi dimineață, află că noaptea trecută el se întorsese în oraș. Și, când i se alătură lui Jessie în salon, fu întâmpinată cu ostilitate.

– Ce i-ai făcut fratelui meu? fură primele cuvinte pe care i le adresă Jessie.

– Poftim?

– Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta autoritar, Duchess, și nu te preface că nu știi despre ce vorbesc. Colt care a venit ieri-noapte acasă nu este același om care a plecat de aici în urmă cu atâtea luni, în căutarea lui Billy.

Jocelyn își dădu seama că acum putea să afle, în sfârșit, ceva despre Colt Thunder. Înțelese că, în spatele aparentei ostilități pe care o afișase Jessie Summers față de ea, se afla grija pentru fratele ei iubit, așa că Jocelyn nu se arătă supărată.

– Dar cum era când a plecat? îndrăzni ea să întrebe.

– Fericit, mulțumit. Și mi-a luat al naibii de mult timp ca să-l aduc în starea aia. Aici, poate fi el însuși și lasă-mă să-ți spun, Duchess, că e cel mai generos și atent om pe care l-ai cunoscut vreodată. Dar noaptea trecută, Dumnezeule, a fost retras, încordat, tăcut și a naibii să fiu dacă nu a plecat ca din pușcă imediat ce te-ai retras. Acum, vreau să știu ce se petrece!

– Mă tem că nu am nici cea mai vagă idee. Singurul Colt pe care îl știu este omul morocănos și nepoliticos pe care l-am cunoscut când mi-a salvat viața. Nu, îmi retrag cuvintele. A fost mai... relaxat, să zicem, săptămâna trecută – până ieri, adică.

– Ce s-a întâmplat ieri?

– Am ajuns în Cheyenne, evident, și n-a putut să scape de mine suficient de repede. Din nefericire, dușmanul meu a avut alte gânduri, motiv pentru care mă aflu aici, și poate din cauza asta

ți s-a părut că fratele dumitale se comportă ciudat. Încă nu a putut să se retragă din înțelegerea cu mine.

– Să se retragă din înțelegere? Jessie chicoti. Ai un mod aparte de-a te exprima, Duchess. Data viitoare când soțul meu va considera necesar să mă contrazică, mă voi retrage și eu din confruntarea cu el.

– O decizie înțeleaptă, dacă seamănă cât de puțin cu Colt, răspunse Jocelyn pe un ton glumeț.

– Colt certăreț? De când?

– Dintotdeauna, sau cel puțin așa am crezut. Vrei să spui că e ceva neobișnuit pentru el?

– Absolut! Nu există prea mulți oameni dispuși să se certe cu el, dacă înțelegi ce vreau să spun. Iar, când mă cert eu cu el, doar stă acolo tăcut până îmi trece năduful și apoi spune ceva ca să mă facă să râd.

Jocelyn scutură din cap, năucită.

– Nu-mi vine să cred că vorbim despre același om.

– Nici mie, Duchess.

– Te deranjează dacă îmi spui Jocelyn?

– Cum... vrei să spui că Duchess este o poreclă pe care ți-a dat-o Colt, de la... ducesă?

– Ai putea spune asta, da, admise Jocelyn, pentru că nu voia să dea explicații, când avea alte lucruri mai importante de aflat. Deseori m-am întrebat care este motivul din spatele înverșunării lui Colt. Poate m-ai putea lumina.

– Glumești? Este destul de clar, nu ți se pare? Oamenii nu vor să-l accepte așa cum e.

– Dar ai spus că era fericit aici, ba chiar mulțumit.

– Da, aici, la fermă. Lumea îl cunoaște și îl simpatizează și în Cheyenne, dar din când în când străinii îi fac necazuri. Va trece mult timp – asta dacă se va întâmpla vreodată – până când oamenii vor ajunge să-l vadă așa cum este, nu neapărat drept indianul pe care prejudecățile îi împing să-l urască.

– Dar asta se întâmplă numai din cauza felului în care se îmbracă, de parcă ar vrea să le dea tuturor peste nas cu originile sale indiene! protestă Jocelyn, furioasă că întreaga situație era atât de nedreaptă. Nu-și dă seama că altfel nu ar semăna aproape deloc cu un indian? Dacă și-ar tunde părul...

– A încercat și varianta asta, o întrerupse Jessie brusc, pe un ton ce nu-i ascundea amărăciunea. Vrei să știi cât a suferit din cauză că arăta ca un alb? Unul dintre vecinii mei s-a înfuriat atât de tare când a aflat adevărul, că și-a trimis oamenii după Colt, l-a legat de un stâlp și a dat ordin să-l biciuiască până murea.

– O, Doamne, șopti Jocelyn și închise ochii de parcă ar fi simțit durerea suferită de Colt în trecut.

– N-am prea mai avut ce piele să coasem la loc, continuă Jessie, amintindu-și. Nici carne nu prea mai avea, după mai mult de o sută de lovituri de bici. Dar știi că a rămas în picioare până am ajuns acolo și am intervenit? Și nu reușiseră să scoată nici măcar un urlet de la el, deși nenorociții încercaseră din răsputeri. Desigur, am crezut că aveam să-l pierdem din cauza febrei care a persistat timp de trei săptămâni. Și și-a recăpătat puterile după mai bine de opt luni. Dar urmele nu sunt deloc frumoase.

– Știu, spuse Jocelyn încet.

– Știi? De unde știi? Colt nu lasă pe nimeni să-i vadă spatele.

– Mă tem că am descoperit întâmplător.

– O! exclamă Jessie, rușinată de gândurile care îi trecuseră prin minte. Probabil ai fost... șocată.

– Asta nu descrie nici pe jumătate ce am simțit. Aproape mi s-a făcut rău.

– Spatele lui nu e *atât* de dezgustător, protestă Jessie.

Jocelyn clipi.

– Sigur că nu. Mi s-a făcut rău când m-am gândit că cineva a fost în stare să-i facă una ca asta. N-am putut să înțeleg atunci și nu înțeleg nici acum. Vecinul ăsta era, pesemne, un nebun. Numai așa s-ar putea explica un act atât de violent.

– O, nu era deloc nebun. Ba chiar s-a considerat îndreptățit s-o facă. Colt o curta pe fiica lui „neprihănită", înțelegi, cu acceptul acesteia. Ăsta a fost singurul motiv de care a avut nevoie pentru a-l pedepsi, faptul că îndrăznise să o curteze pe fiica lui ușuratică. Și știi că ea a stat acolo și a privit totul, fără să scoată un cuvânt? Apoi Jessie se încruntă când văzu expresia de pe chipul lui Jocelyn. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să-ți povestesc toate astea. Doar că mă înfurii atât de rău de fiecare dată când îmi amintesc...

– Da, înțeleg.

Dar Jocelyn înțelegea mult mai multe. Acum, știa de ce Colt le ura atât de mult pe femeile albe și se simțea învinsă.

– De ce ai tratat-o ca pe o prințesă? îl întrebă Jessie pe soțul ei în timp ce o urmăreau cu privirea pe Jocelyn, însoțită de șase oameni, îndepărtându-se călare.

– Cred că e o ducesă adevărată.

– Ca să vezi! Asta le întrece pe toate, zise Jessie. Fratele meu nu are aspirații prea înalte, nu?

– Ce vrea să însemne asta? întrebă Chase încruntat.

– Nu-mi spune că nu ai observat felul în care a privit-o ieri-noapte. Mă așteptam să ia foc locul pe care se așezase Jocelyn.

– Dumnezeule, Jessie, doar nu te gândești să faci pe peițitoarea? Ea face parte din nobilimea engleză.

Ea mijii ochii.

– Vrei să spui că fratele meu nu e suficient de bun?

– Sigur că nu asta spuneam, replică el cu exasperare. Dar nobilii se căsătoresc între ei.

– Deja s-a măritat cu unul, pufni Jessie. Acum, se pare că se poate recăsători cu oricine are chef.

– Și tu crezi că vrea să se mărite cu Colt?

Pe buzele lui Jessie înflori un zâmbet larg.

– Ieri-noapte am văzut și felul în care îl privea ea. Și ar fi trebuit să o auzi cum vorbea despre el azi-dimineață. Nu va trebui să fac pe peițitoarea, iubitule. Ei deja se iubesc.

– Pari foarte mulțumită de asta.

– Chiar sunt. E o fată drăguță, dar, mai mult decât atât, cred că poate vindeca rănile din sufletul lui Colt.

– Rănile din sufletul lui? Dumnezeule, femeie, de unde ai învățat expresiile astea?

– Râzi de mine, Chase Summers?

– Nici prin gând nu-mi trece, răspunse el și afișă o expresie nevinovată.

Jessie mijii ochii și pufni.

– Bine. Pentru că, dacă râzi, voi fi nevoită să mă retrag din preajma ta.

– *Poftim?* strigă el pe urmele soției sale.

Dar nu se mai auzi decât râsul ei zglobiu, în vreme ce dispărea în casă.

Capitolul 45

– Știi, Chase, simt că pierdem timpul. Iarna o să treacă pe nesimțite, și vor pierde ocazia de-a petrece zilele friguroase stând îmbrățișați în fața focului.

– La cine te referi? întrebă el, de parcă n-ar fi știut deja.

Soția lui nu vorbise despre altcineva în ultima vreme.

– La Colt și ducesa lui. Cred că ar trebui să fac ceva în privința asta.

– Parcă am căzut de acord că se vor descurca singuri.

– Ei bine, pe atunci, nu știam că pot fi atât de încăpățânați. Ea stă la ferma Callan de trei săptămâni deja. A aranjat locul ăla din temelii. În fiecare zi, sosesc mobile noi din est. Ba chiar a construit și un grajd nou.

– Și încă nu i-ai spus a cui a fost ferma pe care a cumpărat-o?

– Până să aflu, deja cheltuise mulți bani pe fermă, așa că nu m-a lăsat inima să-i spun. Dar presupun că ăsta e motivul pentru care Colt nu se duce la ea.

– Scumpo, dacă ea ar fi fost interesată, nu crezi că ar fi putut inventa câteva scuze ca să ne viziteze, gândindu-se că ar putea da peste el? Faptul că n-a făcut-o ar trebui să-ți dea de gândit.

– Eu înțeleg din asta doar că e încăpățânată... și că poate are nevoie de câteva încurajări. Colt nici măcar nu și-a luat rămas-bun de la ea, știi? Ultima dată l-a văzut în noaptea în care a adus-o aici. Și încă trăiește cu impresia că el voia să scape de ea cât mai repede.

– Poate că așa și este...

Jessie pufni.

– Dacă mă întrebi pe mine, și Colt nutrește aceleași gânduri.

– Nutrește? Văd că ai fost din nou în vizită la ducesă.

Jessie zâmbi și-și coborî degetele peste pieptul lui, pe sub cuvertura de blană. Nu înțelegea de fiecare dată când o tachina.

– O cauți cu lumânarea, nu-i așa?

El știa că nu se supărase – ajunsese să-i citească foarte bine gândurile după atâția ani –, așa că o trase mai aproape.

– Dacă mă săruți ca să-mi treacă, o tachină el leneș, atunci poți să faci ce vrei cu lumânarea.

– Mă gândeam eu că n-o să te deranjeze. Dar, când își duse mâna între picioarele lui, îl simți cum se încordează și chicoti. Ce se întâmplă, iubitule? N-ai încredere în scumpa ta soție?

– Doamne sfinte, mormăi el drept răspuns. Uneori, cred că ai rămas la fel de sălbatică și de neîmblânzită ca în ziua în care te-am cunoscut.

Ea își întoarse capul ușor, ca să îi lingă un sfârc. Apoi își ridică ochii turcoaz ca să-i vadă reacția.

– Ai vrea să fiu altfel?

– La naiba, nu!

Mai târziu în aceeași zi, Jessie porni călare spre dealurile pe care se afla cabana lui Colt. Încă zâmbea de câte ori trecea pe lângă locul în care ea și Chase făcuseră dragoste pentru prima oară, pe dealurile mai joase de pe care se putea vedea întreaga vale.

Prima dată, fusese minunat, deși se terminase prost. El nu credea că era pregătit să se însoare și să se așeze la casa lui. Între timp, descoperise că se înșelase. Ba chiar se întorseseră aici, la locul lor, după ce reveniseră în Wyoming, ca să îndrepte lucrurile. Și ce le mai îndreptaseră!

Anii fuseseră blânzi cu ei. Jessie se mai supăra uneori pe el – vechile obiceiuri mor greu, plus că dintotdeauna fusese iute la mânie –, dar știa că Chase o iubea la fel de mult pe cât îl iubea ea, adică al naibii de mult.

Cabana lui Colt era construită mai sus în munți, lângă un râu în care obișnuia să înoate când era copilă. De acolo se vedeau nu doar valea de la poalele muntelui, ci și câmpiile de mai departe. Deși piscurile munților încă erau acoperite de câțiva centimetri de zăpadă, îl găsi îmbrăcat doar în pantalonii din piele de căprioară, tăind lemne. În spatele lui, se înălța un morman de bușteni. Și rotea toporul cu furie prin aer. Deși era frig, pieptul și spatele îi luceau de transpirație.

Hotărî că nu era cel mai bun moment să comenteze felul în care încerca să scape de nervi, deși era sigură că așa se justifica mormanul de lemne.

– Mai ai cafea pe sobă?

El încuviință fără să-și ridice privirea, pentru că știuse că urma să aibă un musafir cu mult înainte ca Jessie să-și facă apariția în micuța poiență din fața cabanei.

– Servește-te!

Ea făcu întocmai și observă că interiorul cabanei era în dezordine, cu o mulțime de sticle de whisky goale așezate într-o ladă, în colț. Se opri în ușă cu cana de cafea în mână. El continua să taie lemne.

– Ai mai prins vreun cal în ultimul timp?

Cum țarcul de animale era gol, Jessie nu urmărea decât să-l enerveze adresându-i o asemenea întrebare. Nu reuși.

– Nu, răspunse el.

– Billy o să ia trenul spre Chicago săptămâna viitoare. Cred că mama lui e pregătită să-l asculte acum când o să-i spună că nu vrea să mai meargă la școală. Deși nu i-ar fi stricat. Poate că noi doi vom reuși să-l facem să se răzgândească.

– Băiatul e destul de mare cât să ia singur decizii, Jessie, spuse el și roti iarăși toporul prin aer.

Ea îl ignoră.

– Nu l-ai mai văzut de când i-a adus pe străinii ăia în oraș. O să vii, cel puțin, să-ți iei rămas-bun? Am observat că ai cam rămas în urmă la partea asta.

Cu ultima frază, îi atrase atenția.

– Ce vrei să spui?

Jessie ridică din umeri.

– Doar că ducesa ta a băgat de seamă faptul că ai lipsit în dimineața în care ai plecat. Nu și-a închipuit că nu o să te mai vadă niciodată.

Colt ridică încă o dată toporul, fără să facă alt comentariu în afară de:

– Nu e ducesa mea.

– Păi, desigur, admise Jessie. Nu am spus-o în felul ăla. Merse și se așeză pe un trunchi de copac ce se afla mai aproape de mormanul de lemne. Dar trebuie să recunosc că e o lady care știe să facă treabă bună, continuă ea pe un ton relaxat. Am auzit că a intrat pur și simplu în bancă și a ieșit după numai o jumătate de oră cu un act de proprietate în mână.

– Pentru ferma Callan.

Prin urmare, Colt știa. Jessie nu fusese sigură de asta.

– Păi, nu prea existau alte ferme deja construite. A aranjat-o așa frumos, că n-ai recunoaște locul, dar tot nu e pe deplin mulțumită. A cumpărat pământ până la munți și câmpii și vrea să construiască acolo un conac la venirea primăverii. Deja a pus un arhitect faimos

din New York să lucreze la planurile casei și a angajat echipe de oameni dispuși să vină tocmai până aici...

– De unde știi atâtea, Jessie?

– I-am făcut câteva vizite. La urma urmei, este vecina mea, și nu stă prea departe.

– Știu.

Ea se încruntă auzind dezgustul din glasul lui.

– Asta e o problemă pentru tine?

– De ce ar trebui să fie?

– Păi, nu pari prea fericit din cauza asta.

– Ar trebui să fiu?

– Păi, da, credeam că vei fi. Nu erați prieteni?

– M-a angajat să fac o treabă. Am făcut-o.

– Și n-a fost nimic mai mult între voi?

– Jessie..., începu el pe un ton amenințător.

– Tunet Alb! i-o tăie ea. Nu uita cu cine vorbești. Am văzut felul în care te-ai uitat la ea, așa că nu poți să-mi spui că nu o iubești. De ce nu-i faci curte? Grădinarul meu îi face ori de câte ori are ocazia.

– Emmett Harwell? răbufni Colt. Dar e suficient de bătrân cât să-i fie tată!

– Păi, și ce contează? Am auzit că ducele ei era chiar mai bătrân de-atât.

O privi cu ură pentru o clipă, apoi se întoarse la tăiatul lemnelor. Jessie pufni disperată. Nu avea să reușească nimic dacă era așa directă. Sorbi din cafea.

– Știi, după câte am auzit despre englezul ăla care a urmărit-o prin toată lumea, mă gândeam că în primul rând o să construiască un zid în jurul proprietății. Dar n-a făcut-o. Chiar am vorbit cu ea despre asta, și știi ce mi-a zis? întrebă Jessie și așteptă.

După douăzeci de secunde, Colt se uită, în sfârșit, la ea și întrebă:

– Ei bine?

– Nu vrea să-l împiedice să vină la ea. Spune că e înarmată și că-l așteaptă. Sună de parcă ar fi ideea ta.

– E posibil.

– Așa m-am gândit și eu, dar nu am înțeles de ce nu ești și tu acolo, ca să-l așteptați împreună.

– Are destui oameni...

– Dar nu are de gând să-i folosească. Vrea să-l împuște singură pe englez, așa că îi lasă acestuia o portiță spre ea.

Colt scăpă toporul din mână.

– De unde i-a venit ideea asta nebunească?

Jessie ridică din umeri.

– Nu știu. Poate încerca să mă impresioneze cu curajul ei. După cum ai spus și tu, are destui oameni. Mi se pare logic să fie câțiva în preajma ei care să-l doboare pe englez înainte să ajungă la ea.

Colt nu comentă. Deja se îndrepta spre cabană. Jessie îl urmă, încercând să nu zâmbească.

– Ai de gând să te duci acolo? strigă după el.

– Femeia aia nu vorbește într-o doară, Jessie, îi răspunse peste umăr. Dacă a spus că o să-l împuște, atunci exact asta vrea să facă. Cineva trebuie să-i spună că e o idee al naibii de proastă.

– Păi, dacă tot te duci acolo, de ce nu încetezi să-ți mai bei mințile în fiecare noapte și să-i ceri să se mărite cu tine în schimb?

Colt se întoarse și o privi încruntat.

– Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala, Jessie.

– Dar ai vrea, nu-i așa?

– Ce contează? E o femeie albă, sau nu ai observat?

Ea făcu ochii mari, de parcă abia acum ar fi înțeles.

– Atunci, de ce nu mi-ai spus că are astfel de prejudecăți?

– Ești nebună? Nici măcar nu știe ce înseamnă cuvântul ăsta.

– Atunci, e prea autoritară pentru gustul tău? Ar fi trebuit să știu... din cauză că e ducesă, da.

– Nu e mai autoritară decât tine, i-o întoarse el.

– Ei bine, eu nu sunt autoritară, așa că probabil e rea la suflet. N-aș fi bănuit niciodată.

– Termină, Jessie, șuieră el. N-are pic de răutate în inimă.

– Atunci, trebuie să fie felul în care arată. Și eu care îmi imaginam că nu te-a deranjat părul ăla roșcat urât.

– Chase ar fi trebuit să-ți rupă gâtul ultima dată când a amenințat c-avea s-o facă.

– Dar ce am spus? întrebă ea pe un ton nevinovat.

El râse pe înfundate, o prinse de mijloc și o strânse puternic în brațe.

– Am înțeles ce insinuezi, surioară. Cred că n-am nimic de pierdut dacă pun o întrebare.

Jessie făcu un pas înapoi, strâmbând din nas și ștergându-și mâinile pe pantaloni.

– Ar fi mai bine să faci o baie mai întâi. N-ai vrea să leșine înainte să apuce să-ți răspundă.

Și de-abia termină fraza, că scoase un chiuit și-o luă la goană.

Capitolul 46

– Ești prima care află vestea, draga mea. Am hotărât să mă căsătoresc.

Șocată, Jocelyn se întoarse și aproape că dărâmă lampa de pe masa alăturată.

– Vana! Dar nu-l cunoști prea bine pe domnul Harwell. A început să te viziteze de-abia săptămâna trecută!

Contesa chicoti.

– Mă mir că ai observat, la cât de îmbufnată ai fost.

– Ba n-am fost!

– Ei bine, nu știu cum altfel ai putea descrie starea ta. Dar nu mai contează. Și nu mă mărit cu amabilul domn Emmett Harwell, deși trebuie să-i mulțumesc pentru că l-a făcut gelos pe dragul meu Robbie suficient cât să mă ceară de soție.

– Robbie?

– Și de ce nu? întrebă contesa pe un ton defensiv când văzu privirea amuzată a lui Jocelyn. Dacă tu te-ai putut îndrăgosti de un bărbat complet nepotrivit rangului tău...

– La naiba cu rangul! Și nu-l iubesc!

– Sigur că nu, draga mea.

Jocelyn se uită urât la prietena ei. Vanessa nu se arătă impresionată câtuși de puțin. În cele din urmă, Jocelyn se întoarse oftând.

– Ar fi o prostie din partea mea să iubesc un bărbat care nu are aceleași sentimente pentru mine, nu-i așa? întrebă ea încet.

– O, sigur că da.

Jocelyn îi aruncă o privire încruntată peste umăr.

– Dar nu-mi spui tu că este prea ursuz, că are un temperament exploziv și periculos...

– Dacă ai ajuns să îl iubești înseamnă că nu este atât de rău.

– Nu este. Dar, în caz că nu ai observat, să știi că nu a mai venit în vizită.

– E posibil să trebuiască să-l vizitezi tu, draga mea. Înțeleg că urăște ferma asta. Sora lui mi-a mărturisit că aproape a murit aici, în urmă cu mai mulți ani... Doamne sfinte, ia loc! Ce am spus?

Jocelyn flutură din mână ca să-i dea de înțeles contesei că nu avea nevoie de ajutorul ei ca să ajungă la scaun.

– Sunt bine. Ar fi fost drăguț dacă m-ar fi informat și pe mine cineva. Ce ironie crudă a vieții!

– Ce s-a întâmplat?

– Faptul că am cumpărat tocmai ferma *aceasta*.

– Da, păi, nu ai de gând să rămâi aici prea mult timp, doar până la primăvară. În plus, poate o să vrea să locuiești împreună cu el în munți, la cabană.

– Nu m-ar deranja.

Contesa făcu o grimasă, pentru că intenția ei fusese doar să mai înveselească discuția.

– Hai să nu exagerăm cu prostia aia de „sacrific tot în numele dragostei". Lasă-l pe el să se sacrifice și să se obișnuiască astfel cu lucrurile mai bune pe care viața le are de oferit.

– Mi-ar plăcea nespus de mult, dar treci cu vederea o mică problemă: nu e prezent aici. Nu a încercat să mă vadă pentru că nu dorește.

– Eu n-aș fi prea sigură de asta, draga mea. După spusele surorii sale...

– O, te rog, Vana! Nu-mi veni cu alte confesiuni din partea surorii lui. Credeam că ți-ai învățat deja lecția...

– Privește în ansamblu, draga mea, o întrerupse la rândul ei contesa. Jessica Summers nu e o mincinoasă, ca Maura.

– Poate că nu, dar tot e părtinitoare...

Jocelyn se opri, pentru că auzise un sunet venind de afară. Se duse degrabă la fereastră. Îi sări inima din piept când văzu fuioare de fum ridicându-se la cer din noul grajd.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Vanessa.

Jocelyn deja se îndrepta spre ușă.

– A luat foc grajdul.

– Doamne sfinte... așteaptă o clipă! Contesa se grăbi să țină pasul cu ea. Nu te poți duce acolo. E posibil ca Longnose să fi pus focul, ca să te atragă în capcană.

– Nu fi ridicolă, Vana! E ziua în amiaza mare. Dacă vine, sunt sigură că ar face-o după lăsarea întunericului, ca să se poată târî împreună cu celelalte creaturi mizerabile ale nopții.

– N-ai de unde să știi...

– Acolo sunt caii mei, Vana!

Contesa nu mai avu ce să comenteze, așa că o urmă pe Jocelyn afară din casă. Poate că nu era încă noapte, dar se întunecase, și fumul dens care se ridica dinspre grajd făcea să pară mult mai întunecat. Ajutoarele de la fermă deja scoteau caii afară; alții ieșeau în galop, fără ajutor. Nechezatul lor îți frângea inima.

– Sir George? îl întrebă Jocelyn pe următorul grăjdar care ieși pe ușile larg deschise.

– Îl aduce Red Rod, Excelență.

– Cât de rău este?

– Deja a luat foc și porumbarul.

Jocelyn intră în panică la auzul veștii. Sir George avea să fie atât de speriat, că nimeni nu avea să-l poată controla suficient cât să-l scoată de acolo. Înainte să o poată opri cineva, intră în grajd. Rotocoale uriașe de fum pluteau deasupra capului ei, și mirosul era atât de înțepător, că pătrundea și prin batista pe care și-o ținea la nas. Tușea deja când ajunse la boxa lui Sir George. Într-adevăr, Robbie era deja acolo, dar încerca în zadar să prindă armăsarul de coamă și să-l conducă afară. Chiar sub ochii ei, Sir George se ridică pe două picioare și necheză, trântindu-l pe scoțian. Robbie nu se sculă imediat de la pământ. Fusese lovit puternic în umăr.

– Ești bine, Robbie?

– Doamne Sfinte, femeie, ce faci...

– Nu acum! strigă ea și își rupse bluza, singurul lucru pe care îl avea la îndemână ca să îl lege peste ochii armăsarului. Dacă te ridici și urci pe el, vom ieși de aici într-o clipă.

Ea deja se urca pe spinarea calului, care se liniștise într-o oarecare măsură pentru că îi auzise glasul și nu mai vedea focul. Fără să ezite, Robbie se conformă. Câteva clipe mai târziu, Sir George dădu buzna pe ușile grajdului.

Jocelyn reuși să-l oprească folosind resturile din bluză drept frâie.

– Și celelalte animale? strigă ea spre Sir Dudley.

– Le-am salvat pe toate, Excelență.

Se sprijini ușurată de pieptul lat al lui Red Rob, dar deveni pe dată conștientă de gest și se îndreptă de spate. Își amintiră amândoi

de modul în care i se adresase el în grajd. Contesa îi găsi râzând în hohote.

– Vreau să știți că m-ați speriat de moarte, și acum vă găsesc distrându-vă.

Jocelyn deveni serioasă, dar rămase zâmbitoare.

– Îmi pare rău, Vana, spuse ea chicotind, dar am bănuit că uriașul acela scoțian nu va lăsa pe nimeni să se apropie de el și am avut dreptate. Cred că umărul logodnicului tău are nevoie de îngrijiri imediate. Știi că Sir George nu lovește niciodată cu delicatețe.

Pe fața contesei apăru o umbră de îngrijorare.

– Ți-ai rupt ceva, scumpule?

– Doar mi-am dislocat umărul, draga mea. Nimic pentru care să-ți faci griji.

Jocelyn aproape dădu ochii peste cap auzindu-i cum își vorbesc.

– Îl duc călare până lângă casă, Vana. În timpul ăsta, caută pe cineva să îi îngrijească umărul. Simt că mi se face frig.

– Nu-i de mirare...

Jocelyn nu așteptă alte mustrări, simțindu-se jenată de faptul că era îmbrăcată numai cu o cămașă albă subțire. Îi dădu pinteni lui Sir George să pornească spre casă și îl lăsă acolo împreună cu Robbie, iar ea fugi la etaj să se îmbrace cuviincios, înainte de-a merge să vadă cât de afectate fuseseră restul animalelor. Dar nu mai apucă să iasă din nou în curte. În camera ei o aștepta dușmanul său de moarte, John Longnose, întins neglijent pe pat de parcă ar fi fost la el acasă.

Fu atât de uimită, că nu mai reuși nici măcar să țipe, apoi decise, în mod înțelept, că era mai bine așa, căci observă că ticălosul ținea pistolul ațintit spre capul ei. Omul acela îngrozitor rânjea. Și de ce nu? La urma urmei, el câștigase. Vanessa avusese dreptate. El pusese focul în grajduri, ca să îi atragă pe toți afară din casă și să se poată strecura înăuntru fără nici o problemă. Iar nenorocitul nici nu se sinchisise de faptul că unele animale ar fi putut să moară. Jocelyn se înfurie înainte să apuce să simtă frică.

– Închide ușa, Excelență, toarse Longnose. Nu vrem să fim deranjați.

– Închide-o singur!

Bărbatul se ridică, și ochii lui cenușii se întunecară de mânie că nu-i dăduse ascultare.

– Nu cred că-ți dai seama...

– Nu, cred că tu nu-ți dai seama că m-am săturat până peste cap de tine! Așa că dă-i drumul, împușcă-mă, vierme mizerabil! Dar te asigur că nu vei ieși în viață din casa asta!

– Nu am de gând să te împușc, mârâi el furios.

– Nu? Atunci, dă-mi arma pe care o ții. Eu n-am astfel de mustrări de conștiință.

– Nenorocito! Se făcu roșu la față de furie, din cauză că ea îi strica scenariul pe care și-l făcuse în minte. Îți amintești ce am spus că voi face când te voi sugruma?

– Păi, hai încoace, și o să-ți scot ochii în timp ce încerci!

Însă, când el se ridică răcnind de furie, Jocelyn își aminti cât de înalt era. Avea un trup firav, dar nu avea sens să se încaiere cu el. Nu era proastă. Țâșni afară pe ușă și o luă la goană în jos pe scări. Aproape că îi simțea respirația în ceafă, dar spera că era doar imaginația care i-o luase razna. Era pe aproape. Longnose se afla la nici un metru în urma ei, când Jocelyn se opri brusc. Colt era la jumătatea scărilor. Se opri și el. La fel și Longnose, care se gândi că era mai bine să îndrepte pistolul spre Colt. Fu ultimul lucru pe care îl făcu.

În timp ce se pregătea să apese pe trăgaci, Colt trase. Glonțul lui Longnose îi trecu pe lângă ureche și se înfipse în peretele din spatele lui. Glonțul lui Colt îl nimeri pe englez direct în piept, și acesta căzu încet, mai întâi în genunchi, mormăind un blestem, apoi lat pe podea.

Jocelyn se așeză pe treapta de sus a scărilor și oftă istovită.

– Asta e una dintre ocaziile în care nu mă deranjează absolut deloc obiceiul tău de a-i face pe unii bărbați să-mi cadă la picioare.

– Ești bine?

– Desigur. Încep să mă obișnuiesc cu scenele de genul ăsta.

Dar glasul ei părea oricum numai calm nu. Colt o privi cu ochii mijiți.

– Tu arăți de parcă ți-ar prinde bine un pahar de whisky.

– Sunt de acord, dar să fie coniac. Am o sticlă în salon.

– Atunci, ia-o înainte! Vin și eu imediat ce scap de gunoiul ăsta.

I se alătură mai curând decât se așteptase. Oamenii ei se năpustiseră înăuntru, din toate direcțiile, ca să afle de unde venise împușcătura. Colt lăsă „curățenia" pe seama lor. Contesa aproape că ajunse înaintea lui în salon.

– Se simte bine, Vanessa, o liniști Colt pe un ton domol, dar ferm. Las-o în pace acum!

Contesa fu atât de șocată să-l audă adresându-i-se pe nume, că îi pieri glasul. Apoi ușa îi fu închisă în nas, și rată ocazia de-a mai spune ceva.

– Vai, dar niciodată..., icni Vanessa.

– Credeam că sperai să apară aici, zise Robbie din spatele ei.

– Cred că am fost nebună să sper așa ceva. Uitasem în ce hal se comportă.

– Atât timp cât ei nu-i pasă, iubito, de ce te-ar deranja pe tine?

Vanessa dădu să se încrunte, dar sfârși prin a zâmbi.

– Ai mare dreptate! La urma urmei, n-o să trăiesc *eu* cu el.

În salon, Jocelyn bău tot coniacul din paharul ei, înainte să vorbească:

– A fost foarte amabil din partea ta.

Ridică dintr-o sprânceană văzând expresia nevinovată de pe chipul lui, fără să fie sigură dacă era serios sau nu. Oricum, nu-i păsa. Era mai degrabă interesată de motivul pentru care venise aici.

Colt se dezbrăcase de haină și o lăsase în cuierul din hol înainte să aibă loc schimbul de împușcături de la etaj. Jocelyn observă și că nu purta haine din piele de căprioară și nici nu avea părul împletit. Recunoscu doar mocasinii. Restul hainelor sale, pantalonii închiși la culoare și cămașa albastră, descheiată la gât, eșarfa roșie și pălăria erau, în linii mari, caracteristice unui cowboy de prin părțile locului.

Acum, el îi studia ținuta, mai ales cămașa subțire care nu se potrivea deloc cu fusta groasă de lână. Jocelyn simți cum roșește, și lucrul acesta o enervă. Dumnezeule, după ce trecuseră prin atâtea împreună, cum de o mai făcea să roșească? Hotărî că privirea ei mirată era un răspuns sugestiv la întrebarea nerostită și că venise timpul să-i pună și ea o întrebare:

– Ce cauți aici, Colt?

– Am auzit că plănuiai să-l împuști de una singură pe Longnose.

– Și te-ai gândit să mă faci să mă răzgândesc?

– Ceva de genul ăsta.

Jocelyn își aminti că îi dăduse și ea cândva aceeași replică și nu se putu abține să nu zâmbească, deși răspunsul lui fusese dezamăgitor.

– Ai venit exact la momentul potrivit – ca de obicei. Acum, nu cred că voi mai afla vreodată care este numele lui adevărat.

– Contează?

– Nu, a rămas un Longnose[1] până la capăt, luându-mi urma dintr-o țară în alta. E posibil să-i duc dorul, să știi. Mi-a făcut viața mult mai incitantă.

– Atunci, va trebui să găsești altceva... care să te incite.

Cuvintele lui funcționau de minune deja. Jocelyn simți că inima începe să-i bată mai repede. Și felul în care o privea... Se mută la fereastră, ca să vadă ce se petrecea în grajd și să se mai liniștească. Caii erau mutați în grajdul vechi, care, din fericire, încă nu fusese dărâmat. Dar nu văzu mai mult de atât, deoarece Colt veni în spatele ei. Prezența lui era în măsură să-i atragă atenția chiar și atunci când nu se uita la el.

– Te măriți cu mine?

Jocelyn se lovi cu fruntea de fereastră. Era o minune că nu i se înmuiaseră genunchii. Simți un val copleșitor de ușurare când auzi acele cuvinte și o incredibilă bucurie în suflet, deși suferise mult din pricina lui în aceste trei săptămâni, cât îi luase să se hotărască.

– Nu știu, răspunse ea pe un ton degajat, deși nu știa cum de fusese în stare să pară așa relaxată. Contesa spune că nu ar trebui să te căsătorești cu un amant. Se duce de râpă tot romantismul, înțelegi.

– Și eu nu sunt bun decât să-ți fiu amant?

Se răsuci pe călcâie, cu ochii mari de furie.

– Nu ești bun? Iar te desconsideri! Credeam că ți-am spus că...

O luă în brațe ca s-o facă să tacă.

– Mai sunt amantul tău?

– Dacă mai ești, atunci ai fost unul extrem de neglijent.

Colt îi sărută buzele bosumflate, încet, de parcă ar fi vrut să o convingă.

– Ce-ar fi să te măriți cu mine totuși, dar să ne prefacem că suntem doar amanți?

– Asta sună destul de drăguț, mai ales că amanții tind să se iubească.

– Și oamenii căsătoriți, nu?

– Nu mereu.

– Eu n-o să am nici o problemă cu asta.

– Nu?

– De ce ești așa uimită? Doar nu credeai că umblam după banii tăi?

Ea se prefăcu supărată de zâmbetul lui și pufni:

[1] În limba engleză, în original, traducere ad litteram, „Nas Lung" (n.red.)

– Probabil o să-mi ceri să-i arunc pe toți.

– E foarte posibil.

– Și să trăiesc cu tine într-o cabană în munți.

– E foarte posibil.

– Să am copii cu tine și să-ți spăl hainele.

– Mi-ar plăcea să-mi păstrez hainele în stare bună, și te avertizez că n-ai să te apropii de mașina de gătit. Cred că va trebui să ai servitori care să facă toate astea.

– Și copii?

– Vrei?

– Absolut.

– Atunci, presupun că asta înseamnă că mă iubești, nu?

– Sau că îți iubesc corpul. Ți-am spus vreodată ce trup superb... Da! murmură ea când el o strânse și mai tare. Te iubesc, nesuferitule!

– Ai fi putut să mi-o spui mai devreme, mormăi el și o lipi de pieptul lui. De exemplu, atunci când făceam dragoste cu tine sau în alt moment potrivit. Atunci, n-aș mai fi trecut prin săptămânile astea de coșmar, gândindu-mă că...

– Dacă o să spui ceva legat de faptul că ești indian, Colt Thunder, o să-ți trag un pumn.

El făcu un pas în spate ca să-i studieze expresia fioroasă, apoi izbucni în râs.

– Dumnezeule, cât te iubesc, duceso. Ești unică.

– Mă bucur să aflu asta, reuși ea să rostească în timp ce îi presăra sărutări pe toată fața. Dar, dacă prietenei mele îi zici pe nume, mie de ce nu-mi poți spune tot așa? Mă cheamă Jocelyn, în caz că ai uitat.

– Știu că așa te cheamă, iubito, dar nu te reprezintă. Tu ești o „ducesă", pur și simplu – și ești a mea.

– Ei bine, dacă o spui în felul acesta...